

DATA ENTERED

گورنمنٹ پنجاب پبلک لائبریری
لاہور

داخلہ رجسٹر نمبر 32467

نمبر وٹروف 891, 421

Govt. Punjab Public Library
Lahore.

SCANNED

Govt. Punjab Public Library
Lahore.
SCANNED

بنام حضرت سرکار سیر پیران شہ جاری

بسم اللہ الرحمن الرحیم

ابتداء سے امر بنایا گزرد

بسم اللہ الرحمن الرحیم

تو دھیند پادشاہ یا باغ شکا کر ہوا
نہا میو بخش اجیبا قدرت کی گہت شیریں
سدا بہاد دھین اس باغی کدین خزانہ داد
بال چرخ عقدا امیر روشن کردہ سینان
نصرت اپنی دی کجہ مینون بخش شناسان پورا
لاہ مینرا جہل بڑے داجا تان لا عقدا
اول وہ دل جس وجہ ہونون سچے سخن غزا
طبع سیرید انا فکہوین ملکین مشک و ہائین
سخن میریدی شکر دن ہونون مٹھو مٹھو
بوٹو نوین کتاب سیر پیر جوبن بخش سنگارین
جیکوئی میلی آکھی چو کجہ عیب نہ لہانی لادے
یک بناون لگا کون کوٹا بک بندے
خیر وادہ اوسون گہا نہداج سند
لو سدا او سدا شناس ہمار
سیاے کر کر ہوش نہاے
دی لذت ملی پادست یایاے
کوئی بہرے پیالے وال
جو ملی ہوئی ساقی مٹ پیالے
نادر تن تے کیو سے

بوٹا آس امید میر
جو کھا دے روگ
ہوون فیض زاران تار
دل دیو سی روشنائی جاوے دھنمیان
ہمٹ دہنیون تیرا شکر بجا لیاوان
بخش ولایت شعرو سخن دی مین رہو چہ دلدا
لعل جہا کر کدہ کدہ جان قوت بخش نہ بانے
سن من مغز معطر ہونون بو عشق دی پائین
شعر میر عروس عطرون کا غدا و خال قند کر
پاک نظری دیکھیں دانی نری عشق تارین
اوہ ہی عدل تیرے گہر تہیں کجہ نرین پاوے
دینا دتے تہوڑے رمنہ دی قد شناس سخت
بی سن سی تان قصہ اولٹا کوئی میزان پند
سخن صراف محمد بخشا اعلان دے و کجہ
کٹ ڈو لنگ درتی الفت جوبن پیداندی
خالی رہ گئے مٹ محمد خانے مجلس ڈاس
درتے تان درتے ناہین نان بک گہٹ لوزل
ہائے افسوس محمد بخشا کون کرے اوپر اے
سو چا میلا کدہ محمد جو پیر سی سو پیو سے

سار الہی جو مالک ہر ہر
نام مینر موندی نام او پچت مہر
قدرت تہیں بن باغ بنا کر جگہ سنا تار
مناہ پہل مٹھو کیتے پیت اد نہاندی کوڑے
میں جہا باغے اندر آدم وار کہہ لایا
رحمت داجا تان لگاتان ہونیا ایہ ہر
واہ واہ حلق سرچن مارا ملکان جن فسان
کنہ اوہ ہونون کوئی نہ پتہا عاقل مانع دانان
حکم اوہ سے بن گہہ نہ لہا واہ قدرت داجا
آپ حکانوں خالی اوہ تہیں کر کی مکان حالی
جون ہزارا شہاران اوہ نے دینا وچہ بنائی
جدا جدا ہر جونی جوگی جگ تے کیتے کہانے
جود جوازرق کسید اکینوس کہیا کدی تانے
آدم تہیں نے ایدم توڑی لاکہ ہوئی مٹے
و کہو کہو ریکہ پس کوکھ جیلوس ہواری
کو فرش زمیند اسارا کو سیکہ سداوت
سے نازین بک پیر اندر جوڑ کین و م جو
صفت داکچہ انت نہ لہید نظر کر جن بن
جو بک چہر داپر سچ توڑے جو جگ لگے
اشان کہ نہین رکناسک دی دانشمند سنا

اوسدا نام پتارن دالا ہر سدا
رحمون شکار کوکھ تہون سار
رنگہ ملی بوٹے لائے کجہ خا
کینا ندی پہل دی اون نفع پہلانی
معرفت داسواہ دیکے واہ پہلانی
ہر ہر والی نے پہل پایا سرو ہر
اربع عناصرتہیں جس کیتا گوناگون جیوان
درجہ دی سرحد سے لوج قلم آسمان
جیا جون نگاہ اوہی وچہ ہر پیر والی
ہر دیلی ہر چیز محمد کہہ انت
صورت سیر طے و سیتا و کہو کہو
انتہا ملی مال
لاکھ کر
صورت
جن مرن کہو
لو۔ لکھ زمین چہ جتنے سہنا نو
علم اوہ وچہ لکھ نہ پولا سب معلم بن
وہن اوہ قادر سرچن ہر احس سہ چیز
ہرگز اس نہ ہوندا مٹ کے جیو نکر آئے
حکمت اس حکیم سچے دی کون کوئی

بن بون
 تہا و گاہے
 مہر فرشتے س طاقت و مہر
 دیند انجستہنا خطایا
 در تون و کارن ہوندا جواس درین مٹایا
 یوشا اندر شاہ اوس اگے ہونہ ہلد و چہ غاکان
 فرزان نون پکڑ نہ کردا اسیوقت شتابی
 بیکر ہٹکی کرے اسان پر تاک کے کمان بایان
 ماو پو ووی بے فریانی جور میثانت کردا
 سجن بدین ہرا نہ ہون راضی جس ہر یون
 دوست یار کید اہلکد اور بہانہ ہووے
 نضر غلام کسی دام ہووے خدمت اندر ڈھلا
 امیر وزیر مصاحب شاہ دے حکمون ہر یون
 واہ واہ صاحب بخشہارا تک ایگن گمان
 دوئی جہان آسان زمینان جودا فرجے اوڑ
 کہانے پاو بہا یوسر جکا ہاواہ زمین داپلا
 جی اودہ قہر کما نون فی جو چوڑا
 بندگی دی پر یون
 سدا سلامتی راج سبہ سلامی
 مان کرذیان تان تر وڈی سکیندا ساسہتی
 لطف کرید اگر مکنندہ ہر کام سوار
 سبہ ڈیائی اوسنوں لایق بے پردہ ہمیشہ
 عیب میری پر پلا دیند انہر کریندا ظاہر
 ہر عاجز پر رحمت کردا اگرے قبول دعائیں
 ہر کہ فی محتاج اوسید انگنہارا ودا

ہے ستار غفار ہمیشہ رحم امید جنابون
 کچہ پرداہ نہیں گہر اسدی داہم بے پرواہی
 در اسدی ہر پر عاجز ہوگی رہندی بزرگ سارے
 دلیوین سخن زبانان اندر سخنا لوجہ صفایان
 اوسمی دا اوس شان دودا جواس پائے ایا
 اوگن ہر کہا یا اوتہی سچیان صافان پاکان
 معذوران نون چکے ناہین کر کے پھر غالی
 بخشش کر کے مہرین اودی فیروہ در دریاں
 فرزند ی دا پیار نہ رہند اکہن کوین ایہہ را
 گہر آے دا کرن نہ ادر کین اودہ یان دایوان
 فراہ مکہ دکھاندا ناہین یار تہن تہن ہووے
 خاوند نون کدینگار لگا چٹکے کر کر کلار
 شاہ کد پٹری غصہ کر کے ہونڈی نوکر دنون
 عزت رزق نہ کہو ساوا دیند انہر نیان
 وچہ مندر علم اودہ ہر یک قطر دتہن ہووے
 سجن دشمن جنگی مندی دیند انا تہر کہدا
 رحمت اوسکی جگہ وسائی ہر یک نعت ٹوڈا
 زہد عبادت تائیں ہونڈی جان گیتے دگاہ
 آدم جن ملا یک ہر شے جیہا جون تمامی
 کوہ قانوچہ رہی دیند ایہر خان نون دتہی
 رہے غصت داکا کہا اوسو بہت پچھا نہ سارے
 اکینان تاج سعادت دیند اکینان بداندیشہ
 جہون کرم دادا اڈا کردا کوئی نہ رہندا باہر
 ہنٹکی لکھہ دان دوالی حجم دند سائیں
 ہر کہ گیتی اوسد اوتے اسکی کوئی نہ دہرا

داہم نیکو کاری کردائیں اوسنوں بہادری
 سوچ ماری اودہ قطاری مشرق مغرب جاندے
 دہرتی پوند ڈولاندی آہی ادر اودہر مہو کے
 قطر کب منی دتیا تین کی کچہ جون دیندا
 اوس صورت وچہ سیرت پاوہر ان بصیرت لکے
 دلی وچہ عمل شکانہ جان قیمت پاڈے
 سچیان اندر مولی کردار کہہ کی قطرہ پانی
 اگا چپا اوسنوں معلومان چپا یک ذرہ
 کتان باجون سنہر والا لک داہون نینان
 غالب امر مبارک اوسد مزان ہویان نون گیتا
 خاک ہویان نون دوجی واری مڑکے زندہ کرے
 سب جہان کو کیندا ایہو ہے تحقیق آلبے
 صفت اودہ نون فہم نہ پھو تا ذاتی اودہ پانڈے
 اس میدان نہ چلو گھوڑا شہینہ حیرت لکچے
 ہرما کر نہیں چلدی پہاڑی چسی دی چترائی
 اس مجلس دا عزم ہو کے فیروز مڑا کوئی
 اس خونی دریاؤن دہر عقل فکدے سائیں
 جیکر نیمون طلب محمد اس رستے ٹرا پیا
 نال ریاضت کرین صفائی سان گلوی کس نون
 پیر طلبیدی کہن اس اوی اویون جتہ ہونون
 ایہ دریا پھانی باجون نلکھن مول نہ ہوندا
 جہان طبع منایا ناہین جیہہ چرے نہ اوسدے
 رستہ چو ڈنڈی دا ٹریان کوئی نہ منزل پکدا
 رستے صاف جی دے پچھو ہونہ جان کوئی
 درنعت سید سلین رحمت اللعالمین صلی اللہ تعالیٰ علیہ و آلہ و صحابہ اجمعین

بدیان
 خاک زمیر
 حکمت نال ڈ
 پانی اوتے صو
 انہین کوک اتہر
 سادو شگن ویکہہ نکالی
 شکمان وچون باہر آتی صو
 دانان بنیان کشف قلوبے حق قید

باجہ زبان کلام کر میدانان اس پہاڑی ہینان
 ہویان نون نابود کر لسی آپ جیشان جیتا
 وچہ میدان قیامت لے ہر کوئی لیکھا بہرے
 لیکن کتہ مبارک اوسد کے نہ لہ ہی آہی
 اس ڈالے کئی میٹرے ڈوبی تختہ ہویا نہ بانڈے
 خاص پلہ لا جھے کہہ کے اس ڈون من رہے
 کن دودھ جیہہ کوئے ہونہ جان کوئی جانیگا
 جواہر ست بیابان اہوش کھرا اند اسوی
 کیدی بیٹری باہرائی پھوچ جیہیں جانیں
 مڑاؤن دی رکہ نہ پٹکے اتہیون کوئی نہ مڑا
 مت خوشبو غنقدی کرسی طلب عبد البستون
 اگون پکڑا لقمین لنگھاسی پڑوے پاڑیا ہون
 روہر مردا یا ڈو بدامہ پٹا آپ مٹکا پوندا
 راہون پرت پو وچہ باران مفت کر جو موسد
 جی لکھت نیون کریمی کلکول نہ اودگا
 اوسو کر شفاعت ساڈی تائیں مٹسی ہوئی

ت کر دیا
ی روز خوش
یوں گشت بمان
جی کہ اسان دانان
چلتا جسے چن آسمانی
دو عالمی تہوڑیسی مہانی
حشر و افسردہ امامان
یاد گئے بد ظاہر ہو گیا گہر یادین مامان
تخت چار و شاہی کبھی ڈھبے کفر نثارے
ستون نور و سدے نورون اسد نور حضور
لو لاک لسا خلقت از لون آیا شان انہاندے
نور و روشن آ آدم جہون نہ ہو یا
پاک جمال اوہ نورون سیکدی روح بنیان بند
ولی جہاندے امت مدی بنیان نال برابر
حسن بازار اوہ ہے نور یوسف جہود کا کہ
جیسے خاک اوہاندے
خالی غلامی اوہ سدا والا پاک
موسلی خضر نقیب اوہاندے اکی بچن رہے
وہ سی سند جہانگون ہو یا نیڑے اوہ پیارا

جبرائیل جہو جس چاکر بنیان داسر کردا
آپ تیم تیمان تائین تہہ سرے تے دہرا
نام انہاندے لایق تائین کی قلمی واکانان
مین پید ندیو چہ وڈ یا پاک کرے تن جانان
سکر وڈ ان تہین جس پڑا یا کلمہ ذکر زبانی
شکر تہا سب رجایا کسے کا سے پانی
کل نبی محتاج انہاندے نذر انک غلامان
کوہ قافان نی سیس نوایا کوٹ کفار تمان
چہیک دتی قرآن اوہ دے لکے قمر سارے
اوسون تخت عرش المبادی نورون کوہ نور
جن انسان غلام فرشتہ دوی جہان انہاندے
اول آخر دوی پاسے اوہول کہلو یاہ
حوران ملک انہاندے خاطر مدحکار بند
امت اسدی بنیان نورون مرسل ہو اکابر
دو افریقین سیمان جی خدمت گار کہاندے
تہین دست مبارک اسد اشانی ہر ضرور
جانی نور قربانی کیست تاجتہر اساعیلے
اوہ سلطان محمد والے مرسل ہو پاسی
نعت انہاندے کیکیجہ کہے شاعر گوہارا

در بیان معراج در التاج انبیا علیہم السلام

آئی رات مبارک والی ہاگ اساوہ جاگے
آسمان پر تارے روشن شمع چراغ کچاگے
وحی وکیل لیا یا ستہ انالے گہوڑا جوڑا
ہر دم سنگ تساوہ سانون آئی رات مدح
روح قلم آسمان زمینان ووزخ جنت تائین

سبحان تے خوش حکمان و مہمان شہنشاہ
سکھ بیان یاران نورون آپوہتی سکند پرا
آئے بک جوڑ محمد تینون قرب نہ تہوڑا
سد گہلیو نے دویائی دیکے عزت دوی بچکا
کرسی عرش معلے دیکھن شیر کرین جان

عزت قرب تساوہ دیکھن حوران ملک پیار
دووزخ جنت وچہ آسمان جو خلق ایشد و سدی
دیکھ جمال حبیب میرید اسد قی صدے جاون
ہو یا سوار براتی اوئے تادہ سلطان عرب
لے لے نظر ان مدیوگون روح تمام بنیان
سو سنگار کیتہ سب حوران شکل گانون کسلیا
اسرا داسر گشت سرے تے افسرے لولاکے
سوہنی جہند معبر سرے تے حکے نور و خانون
نعت درود صلوات سلاخون چٹان چٹان
چوڑ آسمان زمینان تائین سرور گیا گیرے
سرور نے فرمایا اسون جیتون ساہتی میرا
کیتی عرض فرشتے حضرت کون سین بچا کہ
نہین مجال اسادی اگے چکھن نور تجلے
جیتے قدم تساوہ اوہ نور نہین کوئی بچدا
سکھ تہین گوار گیرے چار چار پوہ نور
جانبے نال لے دل جانی دہتہ نہ رہیا ذرہ
ایسا بنی جہاندے ادالی سوامت کیوں چہرے
لیکچنت تساوہ اکہان خلقت دے سرخارا
تدہ پرہون درد و اندک آل لولا تیری تے
پیر مرید صدیق اکبر سن پٹے یار پیارے
یار دود جانور و ق عمر سی عدل کیتا جس چہرے
شب بیدار غنی سی ترجا جامع جوہر آئے
چو تہا یار پیار بہائی خاصہ دل و اجالی
لکھ لکھی دنگ دمی شان جہاندے آیا
دو الفقار جہاننورون اتہری خلعت خضر نورون

نالے روح بنیان سندھی ہون سلامی ساگر
پاک جمال تساوہ یکارن ہر دوی جان ترسدے
شرف سعادت پاؤن سارے شکر بجایا پاؤن
جانی داگ محبت والی ٹریار راہ طلب دا
خدمت اندر حاضر ہوئی بدے لک لیان
اج جہاندے الاٹا آیا مل مل رکھو گلستان
طالعے یلین پہلاندے اشہر اشہر نے پاکے
سرمدی مازنخ اکہین وچہ گل تعویذ قرآنون
صلی اللہ علیہ وسلم کہن نقیب یکارن
جیتے وحی نہین وچ سکد ابٹ بیٹا کر ڈھیرے
چل گیرے نال ساڈی کیوں بیٹھن کر ڈھیرا
جو اک کٹھن گیرے ہو وان ٹریا جہان پیرا
ایسا قرب تسانورون لایق جاہو بک اگلے
اہل کمال جلال محمد تو نہین تو نہین سہی
قاب قوسین آوا دتی تائین پایا شان خصوص
خلعت تحفی بدے لیکے آئی غیر حقیرہ
عیب گناہ خطایان بابت کیوں ووزخ وچہرے
لاکھ صلوات سلام تیری تے لاکھ درد و ہزارہ
پیر وان اصحابان اوئی پھین بنیا دیر بیتے
حق جہاندے آتقین اذہانی الغارے
ایہہ شیطان رحیم رلا پا بچے اندر پڑکے
عثمان و النورین پیار امہتر یوسف ٹانے
دلداد اسوار علی ہے حیدر شیر حقانی
سخی بہادر جگ وچہ نادرجہا غالی پایا
جل جہان ہوئی روشنائی شاہ مردانہ نورون

جہاں میں جدی آگے تباہ سبب لکھائی
 ستر و بہر دارین راہ اند دے کیا
 ربا و ہنہاں امان پچھے جو کل لال غیبی
 کہنان عشق تیرے پیتی پہر پہر ہر بیالے
 ہونہی قوت زور نہ لایا بیٹی میں رضا میں
 عشق تیرے وجہ کہاں ہوئی مایل من اندی
 پہر سٹے وجہ نیز عشق دی بیڑا میرا تارین
 توڑی رہو سوال کر سب توڑے عرض کوئی
 یا نبی اللہ جی کہہ دتا قدر تینوں رب والی
 اوگنہار طفیل تہاڑی اسین ہشتین جلیے
 ہو کسی کجنگی ہو سی تو شہ خیر قہر
 تینوں قوت بخشی مولی سب خلقت بخشاؤں
 دو پست دشمن چنگا مے اچکیوں موئے مولی
 رگی چول تہاڑے اگی پامو خیر شیمان
 کیتی بھیر مانی تیری بھلا پہر یوس ہون
 سخن ہنہن کوئی ہونہا اسین تیر شان قدر
 بہت عزت لولا کی تینوں کی میں صفت کسان
 آل اولاد تیریدہ املکنا میں کنکال زیا نے

در مدح جناب حضرت عوث الاعظم شیخ عبدالقادر جیلانی رحمۃ اللہ علیہ

واہ واہ میرا شاہ شاہ شاہ اسید دہن جہانی
 نانک دادک لون اوچا سچا جوں لبون
 بنیا تون رب لون آندی وحی سلام سینہ
 نام نہ لون اوسون بخشے حکم ابو فرمایا
 آل بنی اولاد علی دی سیرت شکل انہادی
 سے برساندے مولی جوائی کے نہ دگاؤ

عوث الاعظم پیر سیر اندا ہے محبوب ربانی
 بنیان نالون گہٹ نہ رہا ہر صفتون برسوں
 وحی نہ محرم میرا تائین دگر بہت اچھے
 اعظم اسم تہاڑا نالون جس پڑہا پیل پایا
 نام لیان لکھ پاپ نہندی بل اندر دیکھ
 کہتے روح فرشتے ہون کہے لیکھ تہاڑے

خوشان قطب اندی سر میرا ان قدم مبارک ہر
 بنیان تے خدا کوڑا آئی روح میرا اپوتہا
 اوس محبوب الہی جیسا جگ پر سخی نہ کوئی
 دیگر ویلے کس مرید کی کیتی عرض ضرور
 باطن اندر کیتی سایاں ساتون نظر نہ آئی
 حضرت نے فرمایا شخصہ جے لکھ باطن کیتی
 ظاہر لی کجہ دسان تینوں پاک جاندا خالی
 ست دہیان کوئی عاصی مجرم جن جن بر گیا ہو
 خدمتگار ان پچڑ لیا نہ دے اوگنہار سے
 ایک کوئی ولی اللہ دہا ہوا رو کسی تقصیر
 جتول چا دے کئی وڈی لوک بھوڑ کارن
 منگیا خیر پند اکہ ہون ناہ لدا گہٹ پانی
 تر نہ تے سٹہ ولی وی قد میں لگاوار دوا
 صاف جواب لیان دتا تون مردود جوابے
 اوڑک کس ولی لے کہنا جاہ بغا دوسہا
 منہ کالا کر گیا غامان حضرت دی درگاہے
 ہوا حکم جنابون میرا نہ کراسدی یادی
 اس گلون محبوب الہی رس ہو یا طرہا
 یہ مردود زیا تکی بخشاں ہو ہزار اچھا
 دو جا قدم اٹھایا حضرت فیر کہیا رب الی
 تر جا قدم مبارک چایا آیا حکم حضورون
 تیر کہیا کہی نہ مولوان اہر محبوب یگانہ
 ایسی عزت خاطر تیری رہی خاص عزیزا
 سیوا د تہاڑا حضرت کوئی نہ رہا خالی
 لکھین خیر تہاڑی لیندہ جن شگے بن لوڑے

جو دربار اوہانہ سے آیا خالی بہاڑا اہر
 شکل حل کر آئی ہر دی قرب شانہ اپوتہا
 مشت نمونہ سن خروارون کدن کسی ہوئی
 یا حضرت اچ کوئی سخاوت ڈھٹی نہیں حضورون
 یا کوئی ہو واسرا اچھا جس دہاڑا لنگائی
 لیکن تسان ڈھٹی کوئی جو بیتے سو بیتے
 اچھو چھو عیش سخاوت کھڑ دے روز سوا
 نظر ساڑی اگے رکھو ساعت ڈبل نہ لاہو
 میرا نظر کرم دی کیتی غوث بنا کر سارے
 چو اوچکاتے منہ کالا رب بنایا پیرون
 اچھو دو الہی سدا آیا ہے کس کارن
 بھکھاتے نہ یا دتا پگڑی چال نالے
 اوہ تقصیر معاف نہوئی دن دن وہ تہاڑی
 جیکوئی کر شفاعت تیری اسدی باب خالی
 اوہ میرا محبوب خدا دامت تینوں بخشا
 حق اوہدی وجہ رحمت منگی میرا شانشا
 جو اوپر الد اسد اکر سی اسدے باب خوار سی
 جان کہ قدم اٹھا یوس اولون ہو یا حکم الہی
 رُس نہیں محبوب پیار سے بہت تیر کہیا
 دو ہزار اچھا بخشاں نالے ایہ سوالی
 ترے ہزار انے کہا یہی وصل کسان نورون
 اسارے جد قطب بنا کے پیر پڑشکرا نے
 اس تہاڑی رکھان میں ہی اوگنہار نہ خیرا
 سخی دوا تہاڑی اوتے میں کنکال سوالی
 وین دیناں سبوتہ تیری کوئی نہ تہاڑے

میں پانی شرمندہ جو ہر مہر پانیال گننان
 میں انخان تے پہلکے رستہ کیونکر پہنچا
 توں کیون میں تان کوئی نہ دیکھی پہنچ شابی کر کے
 تہلک تہلک کے تھنہ سر پانڈی گلی گیاں
 پاک بنین تہہ پکار اٹھانڈی بہر یوں نال پلتے
 چوران نوں تہہ قطب بنایا میں بھی چور چکا
 من فریاد پیرانڈی پیر او تہکا دیکھن مینوں
 آپ ہمارے پیچھے بیان سٹ سٹ جائیں مردا
 عرض کران شرمندہ تہیوان کی میں کران ککار
 مست کوئی سخن ان بہانان بکھر عاجز مفت یوان
 بچیانڈا سر صدقہ میں دل نظر کرم دی پاؤ
 میں بی جانان او گننار لائق نہیں جلالان

گو اس تسادی وروی ٹوئی ہر پان
 دیکھے دیوان والی تہہ توں مہر پکڑان
 گنہگار اندر شتا رنگہ نہ سکان تر کے
 تختہ لوگ تہاے حضرت میں بجال بیان
 یا میران کی حال بندید اے تہہ سار نہ لیتے
 جس در جادوان دیکھے کہاوان ہک تیر لورنگا
 نیکیاں ادا لی توں میں شرم دتی ریتوں
 عرض کر لی لائق شاہ سخن منیتہیں ہر
 سو نہ میرا کہ عرصان لائق ناقص عقل بچا
 رکھو قدم میرے سر حضرت سد اسکا ہا تہیوان
 شاہ مقیم محمد پیچھے پاک جمال دیکھاؤ
 تینوں سب توفیقان حق نیک کردہ جلالان

در مع جناب شامان حضرت میران محمد مقیم محمدین تارک الیاد اصل لیت کر حضرت جو قدس اللہ تعالیٰ تعالیٰ
 حضرت میران شاہ میعان تیر اشان زیادہ
 نوری ملک کریدے چوڑی حوران معلک گایا
 عالم تے روشنائی ہوئی چتر سیا سخن نورانی
 مجھے اندر کھڑیاں پیران دینی ڈونگی مارن
 طوطی جینا غری بولن دہن مقسیم محمد
 جنون دیکھو ہوا لکھ ہوا عارف اہل ولایت
 آل نبی اولاد علیہ دی واہ ستیہ گیلانی
 کتے جو درگاہ اوہیدے شیران آپ بہاری
 پیرانڈی در بارون وایم پاؤ خلق مرادان
 و حری والاصل تسادی جیدی ہے منظری
 در مع جناب مرشد ہادی حضرت تہ پیر شاہ غازی قدس اللہ تعالیٰ سرہ العزیز
 بسم اللہ بسم اللہ انگوں در مع مبارک آئے
 ہادی مرشد دی جس ڈاڑے چاڑی کوٹا لہا

مسلم ہندو کوئی نہا ہوسید سبہ لوکائے
 عاجز دہن اسدے در تے لکھ لغامت کہا
 شاہ سلطان انہاندی ہوے عاجز بن کہا
 اوس وروی سگ عاری کوں شیر بہر کوٹا
 بادشاہ اندر پیر کہا دی پیران شاہ کر جاتا
 سیک لگی جدیوکت تائیں تہہ تہہ فریادان
 زندہ پیر کر امت ظاہر فیض ہمیشہ جلدی
 جمل جہان و ہی خوشبوئی جیلے او کرم
 ساوی جہنگلی جو بن رنگی جلوہ حسن کماون
 طوطی مینان غم سے بولن کر لی مور لور سے
 بیل بہر گلانڈی باسون پیر دیکھت دیوان
 گلزار او شہ ضامین دیندے ٹیپ تیمم بانگان
 اٹھوین روز ہو موت میلہ خلق نڈارت انون
 پیر میر ہدی دہوم چہ فیرے آنون ملی سلامی
 حنت شان مکان شور و دپ ڈہلی ہر پاسی
 او تر بلان نوں پتہ دیند او چڑی یار ملاوے
 روچھے جہانڈے بے ہر شکل مل کردا
 جس پر تیرا سایہ پیر او گن دی گن او سیکے
 رحمت نظر تو ساوی جیکر میں پرچوہ سایان
 تو نہیں بخشہار امیرانت سناری کڑا
 میں بکاری او گنہاری پر تقصیر بچارے
 جو چاہیں سو لکھیں سایان مالک لوح قلم
 ہک بل شکل باجہ تسادی سا بکری پست پانوں
 سد محمد بخش غمان ہدی کرم فضل دا
 کی مجال میری ہے آکھان انج کردہ گل سے

داتا خنی محمد بخشادون دن ویک سوا لی
 ہک وٹریہ اتھ لیکے دیند اوان لکھانڈے
 عاجز اسدے شاہ سداون او سدا مان رکھانڈے
 اگی چڑی نہ چڑی اوہیدے باز شکاری ڈا
 پیر شاہ قلندر غازی منت سوا لکھ وانا
 پوچھے کتا کید محمد پان مرید مرادان
 مانع نبی دا گل عجائب کھڑیاں سد ابھاری
 واہ بہینل کرے بغار ان نیت میں چہ
 شاخانستان سر لٹکائے دم دم جو لں جان
 دہن پیر دہن پیرا جے رزق اسادی لور
 پیر کرک سجود عبادت سر پہ تاج شہانے
 بوزی توڑ چٹیان سوزن کردے کوکاق خانان
 شاہ مردان تے مست قلندر پیران گن ساد
 چمن خاک کریدے خدمت دعویٰ دیکھ غلامی
 در اسدے منت نوین سوا لی پانوں اس نراسے
 در اسدے خاک من چمن کوٹہ رنگ اوہیدے جادو
 لڑکے دا شرم تسانوں پاک شہید امردا
 جانی درشن دہست ہندی جو کوئی سو موسک
 بخشا ریدی کی حاجت کو عیب خطایان
 ظاہر باطن معلقینوں تک بریا بیان جبردا
 مان تران تسادی حضرت شرم شاہ انون ساد
 میں مسکین حوائی تیر توں ضامن ہر کرم
 میں عاجز نوں نام وند دی روین نان گاہوں
 تکیہ پنان محض تسادی نا کجہ رلاعل دا
 گل میری تہہ تیرے سایان سبم پانت تیری

نہان عزیز مصاحبی لایق در تیری سگسوتا
میں سر پہے و تار تار ڈی میں بھی اس کے درے

کتی نہ ابھی انفرکار انفران پھکے کتا
خیر خیر امت بیٹا کھا نوان جبکہ چاند اور

در بیان ملح سجاده نقین حضرت پیر مرشدی و باعث تصنیف میکوید

اوس صراف اکی جو ترو اسو خزانے پیندا
ایس زبانی اس نقد دی اوس پر تم خانی
رمز پچا نے معنے جانے ایسا تیران جنون
نالے نازک طبع نہ جہل دی فکر نہیں گل پاندا
جی کوئی سخن کر کر تان اوہ ہی درہ نیم پر وندا
تاہیں نام مبارک اسدا خوبی بخش والا
سادہ اسم بلانوں پڑ دی مینوں ہوئی لالوں
دانشد اکابر دانان بحر نظم دی کینوں
پر عاشق دی قصہ تائیں خوب طرح ول لاند
اس قصہ دی طلبہ بیوی میں دل کر دی چلے
سوہنی لفظ عبارت سختی تہہ شکر تہیں چٹنے
تفٹے دانگن بندی شکی حرف آعاد و تروا
لرزان دانگر سلطان سد بیان چوٹی تہیں گستا
نفظان و محراب چون بہن در تہیم معانے
مرکز نینان مرثکان دانگر کون گنی سب خبری
چن چن سخن پرودین سہ سوتی سل خوشابی
صلح اوائیان پیش قیضے با عین سوت چانوان
دانگن معنغان دو کیاندی مدد اندیشہ کر کے
ایسی سیون تہیں تہیں سخن کرن بن کے
یادس روز طبیعت والا یا مظائب ہو کہاں
منعت بی وچہ تہوڑی تہی ملی لذت کر دی
اپنے سوتوں بن بن ہندہ امیر کوئی سگہ پیلان

سخنندی اوہ قیمت پاوی شعر میرے خوش لیلیا
شعران وچہ طبیعت اسدے کر دیوال شگافی
اندہ بہاد و قدر شناسی اس جیہی اج کسٹون
کدی عبادت کدی عدالت آپ نہ ہوندا اندا
تان ایہ کم دسیند اتینوں آپ کرے تان ہوندا
صورت خوبے سیرت خوبی خوبی داد چالہ
نام متین اندر دستیا عام نہ بھین نہ بے
میرا ہے اوہ وڈا بہائی عمرون عقلوں سبون
شعر نہ اسی شوق انہا تون پڑ پڑ قیمت پاندا
سیف ملو کر دی گل اوہان کسی کتابوں ٹہی
چپے کہن سر پر کچی کھول جہ دن فروٹھے
کاغذ صاف منور گردا جیون چیرہ دلبردا
حرفان وچہ سفیدی روشن جیون پل اندریان
ہر سطر مبارک حب سے آہی لہر روانے
کنڈل وار پڑ وچہ گہیرے زلف جیون محبوبی
ایہ مضمون چپٹی و آنا قفہ جوڑ سٹنابی
صفت حسدی و کہہ مشق دی جیون جان سنا
یک بیک سنائیں سارے سخن برابر کر کے
نکے قصے بیت سہ حرفی کے ہو یادہ لکھے
چہ پڑ یا نوچہ تر تر ڈھپوئی آرنیوچہ پوکہاں
قصے اندر کسر نہ ہو وے نالے رمز فقر دی
پاؤن سیر بناوین قصہ تان گل نیری جانان

چپی دیکھ لگی جبرائی کچہ نہ آوے جادے
گہنہ گہر دی اندر پیا عقل دلا
دوان دوان تہیں شکل ڈھکی کون کر بخاری
قصہ او کہانے لمان زور کمین پند بہاری
طبع ضعیف اودا سی جیوڑا گہنہ حقیقت سی مل
اس کم اندہ بہی فراغت تیز طبع ہوشیاری
رکھ اسپد سخی دی دروے مال یقین اعتباری
پیر سچ دی تربت اگی وڈی سوا لے ہوئی
لگا کہن فقیر حضور ہی ہین لے لک چانان
فرمایش دی تیر چو فیرون آنون دیکھ لگان
ضعف طبیعت دانگن میں نے عرضان مڑ مڑ ہوا
فیر انہان فرمایا میان سج کہیں تون سارا
شکل حل کر لسی مرشد تر جان تنخوان
جدون فقیر دلیری و تی مدد کیتی شیریں

کون پنجال فکر اوہو دے چننا چاند اندا
نان ایہ لکھیا موٹرن ہوندا نان اوہ کم کھلا
جراج مرشد اکہین دستر منکان مدویاری
وڈا پیدافران نہ مڑدار وگی جہد بچاری
جانے رب محمد بخشا اوس گہر پیدی مشکل
میر کیوں آہیان تر اسے عقل دلی پر یاری
شاہ حضور کی کہن سید جہا جہڑ یوس سرکاری
کیتی عرض قبول بزرگان طالع جاگ کھلے
کامل پیر کرے گا مدوہو جا بہر مردانان
ہونہ حرج محمد بخشا شاعر لوگ نشانان
سائیں جی ایہ کم نہ سوکھا سو جانے جو کر دا
پرعی وادہروئی می ہونئی کر سی پار اوتارا
حاضر ہوا دس خدمت اندھ لکھ لکھلی شانان
دانگن حسن میندی آہوس خوش ہوا پڑوے

حکایت حسن میندی کہ قصہ از پید اوہو یاد شدہ

سون حسن میندی والی دسان کھول ملکایت
خبران کہن کتابان وچون قصہ جڑ سنایا
راوی لوک روایت پچل جگدے وانی
غزنی شہر اندر یک آوا والی شاہ شامند آ
یوسف شکل سکندر شکوت نوشیروان عدالت
خاصہ مدو عبادت اندر فسر سر سلطانان
مرد کمال علم و فاضل قدر شناس منہوا
شاعر کاتب حافظ عالم زاہد صوفی ساری
ہر جا کوئن ان شہانان ہر جا بخت نشان
شاعر و سخن در وانی پاس اوہی تہندہ

جہون اس قصہ دی اول ظاہر ہوئی روایت
دانشد اعلم اوس زمانے کیونکر حال ونجایا
ایہ سبب قصہ وادوس اندر کہیں زمانے
نیکو کار بہادر سوہنا عادل سنے کہا ندا
خاتم حکم سلیمان لون حاتم نال سخاوت
شاہ محمد وادہاسی نانوان روشن چہ جہانان
قدر بقدری ہر کتا تہیں دیو روزینہ زردا
کہان افلام معاش جگہ ان زہن لوک بخاری
خادم مخلص فقیر النوان علما نان ویشان
شعر کلام عجائب قصہ ر بہن ہیشان کہندے

سخن کلام سنن داد ایم رکھدا شوق شہزادہ
 سیر سلوک حکایت قصے سن دلال طلبید
 قصے تے اخبار حکایت جہڑے بادشاہ نے
 مجمع الحکایات آہی یک کتاب وڈی سیری
 پڑھدی پڑھدی گئی آگہری سندی کول کھی
 روز زمین دیس عجائب ہو نہیں اوس ہینا
 شاہ شامپال اوہو کولی ہو یا افسر بادشاہ اند
 اوس گہ اندر بیٹھی ہوئی جو بنی ننگنگی
 یوسف ثانی روز زمین تے اوس بن کولی ہوا
 روپ اوہی پر عاشق ہو یا لکھ سلطان
 رنج مصیبت دو کہہ قصے جہاگ بلا قہاری
 سیف ملوک اوہی نانو ان شاہ حاصر داجا
 جان محمودی گل اتی شوق اندر وچہ تہانان
 ایسا شوق پیاول شاہی بھل گیان سب کاران
 ایروزیر ابلے شاعر عالم فاضل
 یار و سیف ملوک چنے دا قصہ عجیب نیارا
 جان جان ایہ کھانی مینوں ہلری نظر نہ آو
 جو کہ اوس چنے پر گزری راحت سچ مصیبت
 پیچھے طرح اچھیشہ پاپوس امیر وزیر دیوانان
 ایس کیا نید اول اندر لگا عشق اسانون
 دق ہوئے سب عالم فاضل شاعر بند بانون
 فیلا بند کیتا شاہ سادہ اس بن زیدی داوی
 کہ ہرے وس قصے دو نامین پڑھو وچہ بند
 انشد و زہر اکابر افسر وچہ وزیران
 آپو اپنی دانش لوتے کرن سبہ تدبیران

مجلس اندر شغل علم دار و زون روز زیاہ
 مہشی جہرب نوازے شاعر دیون شعر عجیب
 کردا سیرت کتابان اندر سند سخن گاتے
 کچھن سیر اوسد کردی رغبت نال گہری
 ہے یک باخوارم دا کہہری شاد تان سنہری
 پر یا ند اودہ ملک قدیمی آدم کسے نہ رہیا
 بنی سلیمان جیو دی جاعر رہیا راج کما ند
 جو کہہ صفت زبانی کہے غیر ہی اوہین چکی
 صورت دیکھ نہ چلدا پانی رہند اوس کھلوا
 راج حکومت چھوڑ ملک دی چا پوس نید سرفرا
 اورک وچ سخن لیا ہوئی دواندی یار
 لیکے نال پھی لون آیتان مڑ راج کسایا
 کیون سبہ حقیقت سنلین جیون جیون حال نان
 اٹھے پہر پھول خواہش ذکر ایو وچ یاران
 سہنا نون فرمایا شاہو سینون ہر حافل
 اول تہین لآخر توڑی آ کہہ سنایو سارا
 دق طبع دل تنگ رہیگا جان آرام نہ پاوے
 جتن مرن اودہی کسار جی سو کول حقیقت
 جویہ بات سناہو نامین ہوسان ستوریوانان
 جلدی پیدا کرد کہ اہون کیست سا کلم تان
 گلی چپ امیران تائین فکر پیادل جانون
 ہر میران مٹی نغ اگے کچہ تہ آوے جادے
 یک روزیہ ڈیڑا آنا نام حسن میمندی
 اوس عرض گزاری شاہ جہت دیو میلان
 مت ایہ قصہ پیدا ہوئی شاد کرے و لکیرن

برس دماندی مہلت لیکے ٹیا حسن اکابر
 شاہنشاہ دی خدمت وچون نصرت ہوسد
 تھے پیکر تے نظرانی ڈاڑیون سوغاتون
 اوٹھ جن میمندی ٹیا غری چوڑ خراسان
 چوڑ وطن پر دین پیر دے ہر ہر شہر دلایت
 سبتے ملک لایت پیر پیر برس رہا جہت پوڑا
 تحفے بہت لے ندانی چیزان درستان نور
 مجلس بہن لگا اس شاہ دی عمدہ سخن لاوے
 بہت حسن دی خاطر داری شاہ لگا فرمانون
 جہتوں حسن میمندی ہو یا محمد وچہ دربار
 شاہی بہت مدد کر کے کہیا سنتون بہائی
 مجلس مہری وچہ نہ ہو یا اسد اوکر کد امین
 پر کہ بڈ اختر نمونہ عمر اند اخیلائی
 سبہ لکنا وچہ سیر کر نید ملک میمن آیا
 آمد رفت خلق دی کولون بیٹھا وچہ چپکے
 متی مراد کر لگا حاصل خدمت اوسدی جاہو
 سنکے حسن زبانی شاہ دی لخصت اٹھ ٹیا
 لگے کہہ نیاز شیرینی کیونکے ہو یا سلامی
 گل حسن میمندی بڑی ساری کہول سنائی
 اندر تیرا شیشہ روشن سبہ جگتا یں دیکھے
 لہو دی راہ ناما اسانون کر راج راہ نامے
 بڈ جہر وچ دی دل شفقت کہند استون منان
 مین یک داری سیر کرانید اشہر مشق گیان
 وچ میٹھا سان کہن مڑ بادشاہی داری
 ایہ قصہ پڑھوے آسے سیف ملوکے الہ

نال لیا شوہر میانان حکمون ہوی نہا پر
 خراج خزانے برس دماندی نال اسباب لہ آسے
 بادشاہ دماندی خاطر پائی ہر قسمون ہر فاقون
 نان دس بوجہ مقام کیستے فضل اوکر کہہ سان
 ہر دسوں ہر مکتب پچھدی کوئی نہ کہے حکایت
 پتے روم شہر وچ آکے چڑھو قصے دی تہرا
 اوس نگرے دانی تائین ملیا حسن اکابر
 بہت لیسدا ہنانون آیا شاہ اس کول بہاد
 مولی مار پودی سخنون ہر کہے دل بہادون
 مطلب اپنی دی شاہ اگے عرض تمام گزار
 ایس قصے دی دس اسانون اگر کسے پائی
 نان پیمانان میان ڈھٹا قبض میر پورہ نامین
 صاحب دین گرامت والا چہرہ خوب نورانی
 جھگی پارکنر سو بیٹا رب دل چست لگایا
 کر و عبادت دین بلتین نال ارادہ چک کے
 حال حقیقت مطلب دالی اسنون آ کہہ شاہو
 اوس بزرگے دی ڈیرے آیا ادبون نیوان ہرا
 پرتوٹھا آ کہن لگا مطلب دس تمامی
 اوکھی دیے باہوٹ پیرا تیری جہن کمالی
 حل کرد اوہی مشکل میری جیون تانون ہر لیکے
 شکل حل مرادان حاصل کسے شکر فدائی
 ڈھونڈ گردان مطلب پا ہو غیر تیا مین سنان
 باغ بازار مکان تکیںدا بہتر روزر نامسان
 اخبار دماندی علم کلامون ذکر کہلا سکاری
 حسن بعل جال اپہر ایشق کس یا لالہ

اوس شاہجہادی خدمت جاہوتان مشعلت ہو
 حسن ایہ خبر مبارک سنکر بہت لون خوش رہا
 رحم پیادل سپر سچے دے دیکھا وہی سکنی
 ولی اللہ دے بہاڈا تک کو پانڈی خیر حضور دن
 جہان پیسا پیے نامین غالی مرن بازاون
 میٹ اکیمین فرمایا میرے حسن بجا لیا یا

محبت کر محمد بخشا سفر دن سودیجاؤ
 اوس مرشد کمال اگے عرفان کر کر دیا
 مہر کرندی لائق ڈھوس خاصہ مرقینی
 جیٹا پاک غرور دن غالی سہر کر دی لہرون
 نقد نصیب محمد بخشا برتست کی دارون
 ڈبرے ستریک وجہ اسون شہر و مشق پچایا

مقولہ شاعر

آہو محبت مردان والی ایہو کم کریندے
 جس جالی وجہ مطلب ہو مرد پچاون کہلیا
 ہوندی بند غلاض شتابی مرد لوو دن خاک
 مرد مکران درون چوڑی اوگن دیکھن کردا
 جدون حسن میمندی ڈھٹاڈیرا وجہ دشتے
 ہر چار اہر ترا کر کے محبت واکر میسلا
 دوستن روز گیا وجہ مجلس کرے سلام شہان
 جان کوئی روز کچھری بیہا بادشاہن ایہ یا
 وجہ حضور پسندی اوہ جو گل کر دے بانون
 بکدن حال حقیقت اپنے اول آخر توڑی
 شاہ دشقور نے فرمایا مطلب سچہ حسن دا
 زبدۃ الجواب لکھی ایہہ کہا نے
 ماہ رمضان مبارک اندر کارن ل پر جا
 ہر یک شاہ اساد اوڈ کا ایون کردا آیا
 عادن وجہ پڑ پڑ ہن مولی نالکھن لکھوان
 ماہ رمضان اندر پڑہ ایوان شہب کی غیر چپان
 عور جن میمندی کیتی وجہ حضور شہان
 کیہل ہیر پڑ و افامہر کران کا بنون ستر پھان

مردانہ مرد در ہند سنہ میں شامت تدریندے
 طن مراد ان منکیتا خون مردانہ مرد طیان
 دمن نصیب اوہی جس پیر یا مردانہ مذامن
 کامل لوک محمد بخشا لال جان بہت بردا
 لگا کرن تلمیش اوسدی اندا جدہ عشتے
 بادشاہانی مجلس ہوتا لیکے نال وسیلہ
 ادب قواعد سخن سو جانین دسا اندر گانے
 سبذیران نے امر لوان نال اہے جت مہر یا
 بہت نزدیکی محرم ہویا نیک کلام میا نون
 گوش گزار شہانہ مکتبی مطلبی گل توڑی
 ہوا یہ قصہ پاس اسلہ ہونا مین حکم دسدا
 پر عا مان وجہ پڑ پڑی زمین ایہو سر اڑانی
 دوتن خاں سین ل جنبہی پڑ پڑ نال خاک
 پر ایہ قصہ ظاہر کران نہ و نون فرمایا
 ہونئی وانگ ستر وجہ کہنایا مین کسی جہان
 وڈیاندی ایہ سند قیدی نامیت آج کو اندی
 یا حضرت مین شوق سبن دا پیر یوس وجہ چپان
 فہر کرد کو اسنا جو فیہ مین نون جانان

شاہ دشقور نے فرمایا مٹھی نال زبانی و
 قصہ سیف ملوکی والا تدون سنا سنا تنون
 جاسی فکر اندیشہ تیرا لون لون خوشی ہوا سی
 سکے سخن صحیح شہانے لگی اس حسن نون
 رکھ اوڈیک پچلا میٹھا جلد نویں سداے
 سیکڑیان تہین وچن کدہر ماہر دہنی قلمی
 دی دولت وڈیائی خلقت ایہہ صلاح پکائی
 تسان دوان چنپ بہان چور غلطی لکھی
 قانون گوئی دیندی کانی یگر بہان لکھی
 جان رمضان مبارک آیا حسن کیتا شکران
 زبدۃ الجواب کہلائی ہو یا حکم شہانہ
 قانون گوئی حسن نے چور سی پڑ دے وجہ بہائی
 جان سلطان و مشق شہر و پڑ پڑ لکھا یہ قصہ
 ثابت ہوش رہی وجہ پڑ دے قانون گوئی قراری
 جان قصہ لکھو حسن نے قانون کیتا چوری
 اوہ حسن نون رخصت کیتا شاہ دشقور شہر دے
 قصہ کہن وطن نون ٹر یا نال خوشی خوشحالی
 بہت الغام دتی سلطانی خلعت ملک جلیان
 ایس قصے دے پچھے ہویا رتبہ اوسدا عالی

زبدۃ الجواب کہلائے گے اندر ماہ رمضان نے
 جاہر اد تیری جد کپسی دین عا مین بنون
 شکل حل ہوئی جس کارن ملکین پڑ پڑ داسی
 ماہ رمضان کی جیون تکدہ عید یو الی چن نون
 دولت خلعت بخش تمامی عزت نال دواے
 خوشخط بہت صحیح شتابی ادشا کار رقصہ می
 جان رمضان مبارک اندر شاہ کتاب سنائی
 قصہ سیف ملو کے والا لکھہ لہان کر جلدے
 توڑی جلد پڑ دے کوئی کیسا لکھہ صحیح لہانے
 قانون گوئی کدہر مکرانے دے کاغذ سیاہ
 پاک حسن میمندی سدا دوتن ہوو دیوانہ
 اپ حضور شہانے میٹھا وقت مبارک آئی
 سن سن کیتے رکھہ چنیدی لے حالت دھتہ
 اول آخر نیک قصہ دی حرف صحیح اوتارے
 رخصت لین گیا دربار دن فوج وطن لوڑی
 خلعت تجھے ہدیہ دتے جیکہ آسے مردے
 بہت احی زلی آہی آن دتی اس ڈالی
 حسن میمندی کیتا افسر وجہ وزیران
 جیکوئی رنج مصیبت جہاگی کہ سچ خوشحالی

مقولہ شاعر

مردانہ مرد مولی مت کوئی کہے نہ مراد
 جان جان ساس نراس ہون ساس لکھو آ
 چل چل مارنے مارین بہت لکھی پھری پاسا
 جان مقصود تیر ہوندا بنون راحت نہندی
 بہت پسند کیتا سلطانی ایہہ مبارک قصہ

بہت نال لکھی حرب لاری پائی باجہ نہ مراد
 دھونڈ کرن تہین مٹین نامین سٹ گیون ان لکھو
 بیکھا منگن چپڑ ہے محمد اوڈک بہر واکا سا
 یاد نہ رہے قصہ کوئی جلدون فراغت نہندی
 جلدون فراغت کار دن ہوئے پڑ پڑ لکھہ قصہ

چہ بیوس ہو رکتا بان قصے ایسی کہ مشغول
 دایم درد ہو یا سلطانی پیدائش سے دیران
 جس دل اندر ہوئے بہائی بکلی جنگاری
 جان جان تیک حیاتی آہی اعلیٰ سلطان
 اوسی تہمین اینہا ہر پڑ پڑ ہوا چہ زمانے

نان دل کی جیدہ نہ تھے ایہو کار قبول
 اس قصے وجہ میں عجائب انش سے تہیران
 ایہو قصہ پڑہا نہ پڑنید نال رسیدی یاری
 اس قصے نون پڑ ہا رہا خاصے نال بیارے
 شالہ درد محبت واسے پڑن ہون دیواسے

در بیان اوصاف قصہ مذکور و اوصاف شعر و کلام گوید التماس پیش و انان این فن شریف

مین بی بات عجائب و دہی فارسیوں اخبارون
 ملکات تہمین منگو اکتا بان بات تمامی تھی
 این ہند می وچہ مطلب تھے چہا چہا کوئی چاہے
 ہر ہر قسم خوشی و اسوچہ ہر ہر قوم غامدی
 بہی ہے تریف حسن دی ہا سر بُری فکری
 آدمیانہ سی ماہ طریقے جن پر یاند کرتا ہے
 بادشاہی تدبیر ان گہنیاں دولت فوج متکا
 جوش خروش نرید کر بتے ٹاپو سیر جگہ سے
 عاجز یان بیکساں گہنیاں حالت دین بیلون
 کوہ قافانہ سر پتے نشانی غار ان شہر و جاران
 سیر سکارا تے بند قید ان نالے صلح لڑائی
 رستم دستان حال شکستی و بہشت بہاج دلیری
 بات مجاز تھی و نیر حقانی دن و ناندی کاہٹی
 جہان طلب قصیدی ہوسے سن قصہ خوش ہوسن
 شاعر دی آزمائش آہی ایس قصے وچہ بہا
 خوشیاں اندر لو ہو جیہا وادہ و روان دل و لایا
 جنگ لڑایان کا بھگان اندر گج کرک کرکے
 ہر ہر فن نہروچہ ہو کر ماہر تے یک فنے
 نقشان و متن و ان لیا و سننے وچہ عجائب

نامے امر ہو یا سی صادر مرشد دے دربارون
 چون کتا باندی تک شاہی ہک بند کچور
 پادی رب قبول محمودانہ دے درگاہے
 سننے واسے پانون اتہیون خواہش چنان لکند
 نالے درد و چوڑی بیتے نالے خوشی و صلی
 عیش خوشی و مساجر باجر و دہکاندی چاہے
 نخل سخاوت ظلم عدالت غفلت سرت بہا
 رو پڑن تران اوڈن ان ہنار دکر انہر ہنگد
 دلیوں دین عجائب اسوچہ کیا ہوئے کیا کہیوں
 کٹر شور بیچے نالے میوے تے پہلو اڑان
 سوگ و لاکھ بخت ہر گل اسوچہ آئی و
 خوف امید محمد بخت اسوچہ گہنر گہنیرے
 سفر عشق کتاب بنائی سفید چہی وچہ لاشی
 جہان جاگ عشقہ کر سینے جاگ سوئے روئے
 ہر نگون خوش سخن سنا و زمان سدی و نالی
 صفت کو صفت اندر فرما و سخنون سخن سولایا
 سفر وطن تے ماتم سوگون پورے سخن سنانے
 لطف خدائی نال عطائی تان اوہ ہونڈا سنے
 لیکن ایسی معلوم نہ ہونون ہر ہر فنون غایب

قصے ہو کسی دے اندر درد اپنے کہ ہونو
 درد لگے تان لڑکے کوئی رہندا جہ کے
 جس وچہ کو بھی رز نہ ہو دی درد مند زچا کو
 جوشا عربے پیرا ہو و کر سخن اوہدی لی روچے
 دیکھو دیکھی بیت بانون شعرون خبر بانون
 روی روئیون نام نہ جان قافیون نہ کاکو
 سخن پہلا جو دردون بہر یان مسوان کچا مین
 درد مند اندر سخن محمد دین گواہی مالون
 یک علم عز و زورون کرد وادہ ہی ظاہر و سدا
 دانشمند چہاں کریند کر عامان سارہ پھانی
 مین بی وچون عیدین بہر یادستان ہنر بانون
 بہا بیدی فرمائش منی جو آیا سو کہہا
 بہائی لفظ بلایا جتے ہوگ مخاطب بہائی

بن پیران تاثیران تہمین لڑ پیر کر کردونون
 ولید انہر دی گل کیجے اور انون سونہ دہر کے
 بہر چپ محمد بختا سخن ایچے نالون
 بے پیر تہمین شعور ہونڈا لک بن ہونڈا دیکھ
 ای طرح تی صفات شہان بہر دوم بناون
 وزن برابر شد احقر و اصنعت رسم نہ بہائی
 نژاد کما دان فرق رہو داکیا کما کما کما مین
 جس تہی ٹہل بدہر ہونون اوہر بور مالون
 جیسر ہو و عطا الہی سخن نہ چہد اتدا
 لکھ مار کر مین بازارون جو سستی مہیا لئی
 اکہین لئی عیب چہا ہو کر ان سوا اتہانون
 سخن کرندی لائق تہمین بے علم اجہا
 بہائی سوچہا کر لسی کم وڈیان وڈیائی

در مع استاد التماس پیش ایشان کہ قصہ را اصلاح و بہند

حافظ عالم فاضل صوفی سالک لہ ہدیت
 خاص غلام امام وڈید کر صاحب ہر میرد
 مین شاگرد کاری اوئے نظر مہر دی تگن
 تھے مرد نکا کر م دی نام اللہ دے پامو
 جیسے بہاند تے آواز م کی نیون کیا چو
 سخن میرے چا پاک بناون ہر توفیق ازادان
 شعر میرے پر کردنگاں پارس نظر جہان می
 اوہ خطائی میرے بہائی جو جوابات اوئی
 دیکھہ غورہ سکی لکڑا گے بالن والی
 جان مرد م موہند لای بہا کج لئی موری
 سار کیون تک حال اساوڈا شک لکڑا کج کی

دایم مست محبت اندر عارف اہل ہدایت
 ہے اوہ خاک اساوڈا سر جس تے پیر ہوئے
 اس نسخے دی کرن مطلع دین صلاح و امن
 اوگنہارید کر لکھ اوکن پلا دکر چہا او
 مین ان نال پلشی بہر یا سخن ہوون کہ سچے
 چہ ہر یاد ت مومن ہونڈا جان ملا استادان
 اوہی تہر سخن بندیدے کر یوسونا چاندی
 جو سب گل سچا نون لکھی پیر سچید کر گہلی
 ہر ہر جاسے رخنہ موری اندر سارا خانی
 نیک ایک آواز می نکلے ہو کج و نچو لڑی
 چون بگی باہون ونگی کچے کچے چہدے

کلیان مورتی لکین بہین چپک پھر جانی
 ہمسپر بولی تان بول اسد ابولی شونہ بہاؤ
 یار بلاو سر پہ بولے ہر گنہگار من بہاؤ
 اندر خالی تے موندہ کالا طبلہ جیم تلخے دا
 اتی ہن چھانوں یار و بہت کہاں کھانے کھان

باران گان گئی جدیاران تاران چاڑھ جانی
 چپ کرادو کر کن مردی فیہ سمران برلیاؤ
 جس اود رنگ ہوا نہ پالی کدائیں بات چہاڑے
 کہے بول سنا نہ پاند اجان سر تہہ بچو
 میں کر یوں تہہ واگ بلو جو جدیہر جلا کھلان

التماس پیش خواندگان نویسندگان فنون گان کچھ پوشی گفتہ

دا شمند و سنو تانی عرض فقیر کر نیندا
 نہک تک عیب کر دی داندی چنکے لوگ کدین
 عیبوں پاک خداوند آپون کون کسینوں آکھے
 میریا لون ہر کوئی بہتر مہین پنج ایامان
 جیسے جیسے گہاٹا دوا دے میں انگل و ہر دوا
 تھوڑی بہتی تہمت کو لون کون کوئی پر نہا
 بدو پوشی کم فقر دامن طالب فقر انوان
 جسون عشق کیا ہو و تہ عیب و سد
 کرم کرو تے عیب چہا ہو پڑ سو سہنا کر کے
 مان بھی دڈیالی کوئی جھول اوڑی کجہ پامو
 میں بہلاتے تین نہ نہلو سمجہ بنا ہو معنے
 سینان میں جد حشر دھڑکنا یکہا پڑوسی
 سخناو چہ نیمرہ بھی جیکر دیکھو سخن اولار
 سیکڑیاں نہیں ہی ہاک کی نہت بند سانون
 شعر میر کو اس ملک اپنے وچہ بول پانڈ قیمت
 کیہر سنا ہو کشمیر پچھو ل لاہور
 کرے سوال فقیر محمد پڑھنے والے تائیں
 باجہ ادا آواز سیکلے لک دا شعر لونان
 سٹاپٹا کر کے پڑھیاں لذت کچہر مہندی

آپون چنگا جیکوئی ہو و کر ہر لون بہا کیندا
 مکتہ چینی فتنہ دوزی بہلیا داکم ناہین
 کامنوں گل کیدی کرنی میں ہی شاعر بہا
 تھوڑا بہتا شعر سختہ آگہا دوا دوا جانان
 احمد یار مصنف دا نگر تان کوئی معلوم کردا
 بر میں آپون او گہنا راؤ و سریان نہیں کیندا
 عیب کیدی چول نہ سنگان ہر گنہگار شراون
 سخا نہ ہو جو عاشق بند عیب و مہمان اسد
 وڈ لکھو نظری مڑ مڑ سمجھو لنگت جاہو تر کے
 جیکوئی سہو خطائی ہو وے کجستو تے نجناؤ
 چلے و گھوڑیون ست مار و چا بک مہنے طعنے
 بریان لون رب نیکان کچھ بخش جنت وچہ کھری
 خلق خدا کی کر کے کچھ کہت شرم دا پلا
 اوس بک چنگا پچھو بختو ساری مند سانون
 دودہ و راؤ و جسون لبین جانی بہت قیمت
 سیوے تے بادام محمد سستے ملن شہورون
 رونق کھڑن نہ شعر میری نالی ادا ناہین
 دودہ اندر بے کنڈر لایے مہا ہونڈ لونان
 جسد کر میٹے لون کوئی ماری کداسد جسد سہندی

جیون کر میٹھی تسن پیاری توین بیت سانون
 دشمن گانگ سواہ سانون جیکوئی بیت تروڑ
 رباؤ میں پناہ انہان تنہیں جو ایسے کم کردے
 شکر الحمد خداوند تائیں باہر حد شمارون
 گادی والی دے نام اوتی نسخہ ایہہ بنایا
 شاعر اوتے رہی ہمیشہ شاعر فائش کردی
 اگلے شعر بنانون والو آپسے مرد آزاد دی
 اک بک سخن میری ہی قیمت پامول نصافی
 امت اپنی وچہر لالی پاک رسول بند لون
 سند مقدس ہجری دسان باران ہوست داک
 ماہ رمضان مبارک اندر وقت بہار گلابی
 عیسیٰ مصنف دی تداسی تن واسے تن کیے
 جہلم گہاٹون پر بت پاسے میر پور تہین کھن
 پڑھنے سننے والی بہائی شوق وچہر سائیں
 ہر وچہر و استر نیاراستے کسی دی ستے
 میں شہد امر خاک رلیان جہل جہڑی گانی
 جیون پت تندا و بہائی دین جیکہ میر سن
 پوٹھنی ورتے اوتی قدم اکیرے دہر سن

بیڑنوں کوئی انگل لائے لگدی بیت سانون
 بیٹی نازک لال سندرمی اینوں کن مردوڑ
 سیم سوچی داتم بنانون غم والی غم کر دے
 ایہ غم فائش پوری جھوٹی دہل لہی سہرا لہ
 صلہ سخن واپایا لوڑان ہر کوئی دیند آریا
 پر جان وار صلے می آو و دودہ دولت گہر ہر وچہ
 صلہ سخن داکسی نہ سٹیا جو بخش شا نہادی
 دودہ عاتین جی میں کہو ماتراں اگلے صرانی
 حضرت مرشد درویشاں کرے قبول بند بیون
 ست اوتے دودہ و محمد اوپر استہین اسے
 سفر العشق مکانی ہوئی ہو و س فضل جنابی
 بہین دوی فرمادی ایہو تہی ربار لون کیے
 کھڑی ملک چہ لوڑان جیڑی طلب بندیک رکھن
 برا خدائی میں پر اکھو فاجہ خیر د عاتین
 بیڑی چاڑھ بندی مینوں تار لگا ورتے
 بے رب پتے روشن گیتی رہن سخن نشانی
 پا پودی قبر دی اوتے تہہ کھلے وچ کر سن
 خبر نہیں ایہہ سخن محمد تر سن یا ماتر سن

بنام حضرت پیر روشن ضمیر قدس اللہ تعالیٰ سر العیز

کون بند بیون یاد کرسی ڈھونڈو کون قبر لون
 روح در و دہ گہن سبہ جاسن آپو اپنی گہر لون
 مانگر چاری نان سو کوڈھر نان کجہ کہے کہے
 جیکہ آیا سو موندہ پایتے رکابی سچے
 انس اولاد تندا و بہائی پرہن مہر قبر تے
 بیون ہون نہیں کوئی پاسا آسا گدی کرتے

کسٹون در و اسدا اہوسی روگت زندہ مڑ لون
 تیرا روح محمد بخشا نہک کر کھڑے در لون
 نہیں کسی دل انہان کوئی نا جہل چکے ترے
 خالی تہہ محمد بخشا پڑے نکارے لٹے
 اٹھوین روز دیون گی گئی جیکہ گہر ورتے
 جاسی روح محمد میرا پیر سچے دے ورتے

کلمہ چند در بیان اوصاف عشق و حلمات اہل سوز و گداز محرم راز

سدا سوکھائی او سوکھائی عشق جہان کشت یا
 تاج تخت سلطانی تج کے ٹھوٹھا پٹرن گلی
 دم دم میں شراب غامدی دم نہ مارن لی
 مٹھا نشا شرابا نوالا پروچہ تر دک سیکے
 کر کر یاد سخن نون کھاندی پوہن پوہن جگر تو آئے
 غیر خلاصی سنگی نامین جو قیدی دلبروی
 جہنم بہار ملامت والی عشقی دمی متواری
 حال انہا ناکسوں معلوم پر دمی آپ چہ پایا
 باہرون دین میلر کالے اندر آپ حیاتی
 شہر و جاڑ ڈھونڈیندے دندے دلبر بار بیلچہ
 رات دہان گل لایا جانی بکرم جدا نہ ہونڈ
 جنھان عشق بندید انگا ہر آرام نہ تہان
 ایسا صدق لیا دن اوستے سچے نال بیاتے
 ہو کر کیدی چاہ نہ رہندی شبن سہا شنائان
 اکہین پائے کر کن نامین نیون جہانڈ لاسے
 شرم حیا نہ رہے کید اہلکین بدی خواری
 جگر اوہ جان پیاری سنگی تر تلی پرورد
 اس ہوا رتی حرص ہوا یون ایسا جیہ سدا
 حالان اندر کردہ محبت پہلی نصیحت بہائی
 ہر دم ذکر سجدہ اندر کل جہان بہا نون
 کب لبر نون دل وچہ رکبتن سہ خلقت تہنیں
 کن آواز پوسے ہر دلی چلے تو ان ستون
 و چون آتش باہرون خاک کی دسکے حالن تہن
 جگر بک آہ درد کن ہونڈ ملک بیرا نے

مرہم پیٹ او کھاندی بھائی کھو چہا سکھایا
 رکھ امید سجدے روی کٹن جو بن آئی
 وٹ جہنم جٹ پان نہ تہیے واہ تہاندی رول
 بلبل نون خوش صحبت گدے ہر کدے پیر و دل
 شربت و انگ پیادے تہنوں چون نہ پیر
 پھائی تہنیں گل کڈدہ نامین جو شکار اس گہر
 سوکھا اوٹھ ہونستان بہار اٹھا دمی بہاری
 دل وچہ سوز تپنگان والی چہرہ شمع نہا پا
 اوٹھ سو کی تر مایان و نگر جان ندیو چہ نہائی
 گنگے دور عرکن نہ بانون معنی سب عقل وچہ
 عاشق رجن نہنیں محمد بہر بہر نہجون روند
 سوتے بیٹھے اون دیکھن لٹ کپڑیں جنھان
 اس بن باغ بازار نہ بانون لالون اک چہا
 مایوہ انگ امارن بج لگا ون بہا بیان
 اکہ میٹو تان دل وچہ دسک لون لون وچہ
 دلبر باہون صبر نہ کردی جہان لگائی یا
 سر لوڑ مروتان سہل چہا بن رتی عذر نہ کردی
 جہان عشق حقیقی لایا کر و تعجب اوس
 حال مجاہد ارب معلوم ہو رکی جاتی کالی
 دل جانید عشقی کونون اینی جان لالون
 دین دیدہ جان موی کبوی دار و در
 قلوبے کو کیندی بہائی اوسی دوقون ست
 بی بک مغزہ کرن محمد ڈھن بہا شکستہ
 کو تافانہ بنی ستردی نہ تہن بنی

واوہ انگ پھرن سنبہ ملکین ہر گز نظرہ لالون
 راتین زاری کر کردون نیند اکہین می ہونڈ
 راتین جہان سوز سجدہ عرمن ہمیشہ مٹرو
 جہان بک گھٹ بہر کے پتیا وعدہ دمہ لالون
 دوی جہان بہلا کر دلتون خبر نہ رہا داون
 دلبر نال ہو یا بک جسے آپا آپ گویا
 شاہ منصور انا الحق کہندہ اکیون نہنیں شہا
 ریت وجود تیرے وچہ سونان پونین نظرہ او
 پارہ گت محبت والا گولی بک نہا دمی
 دودہ وجود تیرے شیرین روغن دارسانی
 گلوچہ پیادہ عائد گت کے ذکر دن چہک مائی
 کلی کبانوین نام شہا نون قلمی چہا چاندی
 بوئی کل ریاضت والی آتش بال غامدی
 سخن اقرب آپ کو کیندہ اکدم دور نہ دسد
 محرم ہون کون بہلا وچہ پڑا ہے وچہ کسرا
 اس دوی دے دوی پٹیان سیٹان حضور
 جان ایہ سایا دور پٹیا پچ نکلے منصور
 وحدہ وادریا وڈیرا جان مو جانوچہ اوسے
 قطہ وچہ پیادریا مروتان اوہ کون کہا و
 اول نہ ہر ریاضت اندر مہیہ کناہر کل کہا
 ساس میں رت ماسن ہونون کا کپڑہ ستر کل کہا
 رکھون تر ڈھلے پت سا کہن ہر دھڑ لگا
 لکڑاے ڈھلے گھوٹ پچا ہر صورت بہن گوائے
 جھنی واکس وال دہی داغ لون بہر چر سکا
 جگر بک وال تری وچہ میان انچر آپ خودیدا

چپ رہن کستوری دکن پر خوشبو دہانون
 فخری او گھنا رکھا ون بہتین یون ہونڈ
 راتون وچہ چہا بن نامین نالہند موان چوہہ
 علم کلام نہ یاد رہیونے گزے قال مقالون
 راتین وچہ سمار محمد چٹتی ہیر چہا لون
 تو نہنیں پڑا اگی چٹدہ اتونہن یا چہ پایا
 تو نہنیں محرم یار محمد کہندہ اکون پر ایا
 ہونون واکھٹ پانی دہو دین مٹی روٹہ جاو
 خاک رے وچہ خاک محمد سونا قیمت پاو
 مرشد لاد کجاگ پردی تان جتین دودہ پانی
 ہمت نال محمد سخت اکہین آیا جانے
 سیر اندر ترسا ہی پانی سستی تدو کا ندی
 پریم چڑی گت دیکھ محمد سب چاندی من بہا
 اوسدے ڈھیر مروتیرے بہرین لوڑا وچہ
 جان جان دے آپ محمد تان تان آپا وچہ
 نوزون سایا ظاہر آیا چہپ نہا نوزون
 میں جھن تان فیہ محمد کون کہے تون ورون
 ڈایان وکھریان بہن ٹھنا ہو لہر نہا و
 جتے اپنان آپ گواوے آپا وچہ وچہ
 دہنپان مینہ سیالی پالی سہر سہر چہل کہا
 جان سک ہو دین ال محمد زلف سجدہ نزل کہا
 ہر چہ ہرے من آبا نوانی وچہ پے پار سوکائے
 تان دلبروی پیرین لگی مہندی رنگ لگائے
 اوسی مال بیگا جہنی غسل نہ جایزاد کار
 تان بی بہت رنگ نون بالن کسی عیب پیدا

لیکچات عشق دی دسان قدہ میر بہا لی
 جس نے قدم گیری و میر یا سو لیوٹھا شراب
 جیون جیون جو ٹھکانا تو ان موت کہلی سہا
 جہان عشق خر مینکیتا اینوین آرو گو سے
 جس ل اندر عشق نہ چپا کتے او تہین جنگ
 عشقون با جہ ایمان کو یہا لہن ایمان سلامت
 پھر طر عشق اپنیٹا سو جانے جو تر دا
 لاکھ جہاز او سیو چہ ڈوبلی کھڑا پارا و تر دا
 عاشق بن سکھانا نہیں کیا ان میں تہندی
 جو لکھ نہ عبادت کرے بن عشقون کس کا ہی
 جہان درد عشق نہا نہیں کہ پہل پاں دیارون
 پاک شہادت قتل ہو گیا جیکر اس تلوارون
 چاہے عشق سپاہی ایسا مینون مار گواوے
 پکا پیرو ہرین جو ہر نان تلک نہیں مست جاوے
 یاد کرے جدا اپنا تینون چٹہر ہو رانسان
 جہون جال کمال دے گا سو بنا لال پیارا
 خلقت تہین گم ہو یا چاہن گم ہو یا تہ پائین
 نالی لاغر لیا تہیوسین نالے نہ ورتو انان
 کہ دی بچلا پٹہ سکھلاو گے لاسین جنے
 جہان دلبر مایا او نہان نان پردہ کہ ہے
 فارغ مین او عقلون ہوشون تر دے اپنی توڑ
 سکے پیر نہ ہی تہین لکھن وجہ سمندر جلدے
 نان چنگیان اکھو ایا توڑن تان خلقت خوشی
 و چون نور الہی بچر باہر ون کالے سکھ
 پٹے چان اتی پہل ڈالی دانگ ناخیر گوران

ایہ دریاگی واد گدا عبد الامت کالی
 برا تہیہ سٹرن حیاتی اینوین گل نہ اڑیا
 لاکھ کروڑ تیر تہین سو مہنی خاک اندر زل سو
 عشقے با جہ محمد بخش کیا آدم کیا کتے
 خاند دے ورا کہے کردی ساہر سیکے تنے
 مرکی جیون صفت عشق دی و دم روز قیامت
 آس بہت دیری دینا رنگ و چوڑا لکھو
 ایس ندی ویاں سو جان تک کدل لین
 خوشیاں تال جہن چہ آتش موتون ذرہ نہ شندی
 جان جان عشق نہ ساڑی تینون تان غریزی
 جی رب روگ عشق لاو دیوڑ تہین کوئی دلا
 سد احیاتی جان محمد مرناں ایس آزارون
 تہان کدہ طبیعت دالہ صفقان سب بدلا
 سو اس بات بھی محمد جو سر بازی لاوے
 مایو بچن یاد نہ رہن حرص نہینان بہا یان
 دیکھن مال حلال جو مین گا چوڑ جبال پیارا
 برانوجہ درندیان و انون چپ چپ تہنکا
 نالی اعقل دانا ہو مین نالی مست دیوانان
 کہ دی اٹھاسین اک جلا سین جلی ستر کتے
 وچہ گوشتے توحید انہاندے نامین جا کسے
 اوراندی تہمت نہ شہ کرن انہاندے دورے
 ہرگز مثل سمنہ کیڑے آتش وچہ نہ جلدے
 لوکانہی کہ بہادت چاسن جو بہاد در کنتی
 نان اوہ میری دانگن بار و دل خچون گل اپنے
 نان بغض ساڈیو انگوٹ کوڑی مہی کہان

خاص انسان اینانوں کہے جہان عشق کیا
 اور پتی مہنوں جلی اندر نہیں تہیے
 اتل الف ہٹا ہونوین نقطے چوڑ جبالے
 کہ تہین ل کہو دین سدا کر کے تہمت عالی
 چار ترکان جوڑ نا نون تاج مبارک وائی
 تاج سو جہے بنی سلیمان ہر ہر کو ل بہا لے
 جلی دوزخ کر کہر بہا لی سجد اشارت نامون
 جیون یاد کرن ہر ویلے دلبر ہر اندامون
 چوچہ سہلی دیگر نشانی چہل عشق اپہا
 گل میرے تہیرے شاہ عذر نہیں کجہا
 نفس فساد و مارن کارن کسے کمر جولان
 رات ہنیری ڈھونڈ چوڑے جنگل بارویران
 کتہین سوت اخلاص گل دایہ نوریدی کو
 سدا بدہ ہوش جانی ساری دنی کی ہری
 ستر آہون دو لذت اور ان مثل شراب کہاں
 جہان جام استون پیار لکے ال اصحابان
 جہم چہ تہیر لون توارین عاشق تان ہر ہندے
 محرم با جہون بہت سجد اہر کہ مال نہ کہندے
 عشق لگانان شرم کو یہا اوہ آتش ایہ پولا
 بیدر انون بچو تان مین درد مند و لا
 دیندے جہرک جو با پیار سے تہیرہ آلوین
 جاہ میان یون لا اسجائی قدر ہوئی کجہ جہتے
 تہیا جہا کدہ دیوین عشق لڑا یون اڑیا
 مروت قبل انت موتو دلا حرف صبح جس پڑیا
 جیون عاشق نہیاں لوڑین پلا پڑا سجدا
 دلبر سر نال نہ آدم نہ اعلان جان تہر نہ پایا
 جنگ عشقون جان بجلی پٹہ جلی کیا جلتے
 لکھ صورت کہو ہند سہت جہا یون خالے
 اندر الفت ہوئی الف دہقان الفی گل ڈالی
 دینان عشقے اپنی آہون ترک ترک دے نہا لے
 تان تون ولایت والی رستے عالی پالے
 جیون جاگن سچ سویرے نگہن کس لامون
 جلی وچہ محمد بخش چہرہ رہ ہر الزامون
 چہہ گرائی ہو سیلانی پڑا سخن در دا
 سیل سجدی سمجہ محمد تان مسیل دلالہ
 آرسا ڈاپہر عا جتہ وچہ ہو جاشیر تو تان
 تہر طور دلید کر او لے دستے نور مشہا مان
 پاں پریت دوکان دہکا نہ او لی کر گیر کوئی
 اول نہہر گلو طحا مین فیسر گلو بند کوئی
 آپ فناء ہو ذالی دل کہاں دنگن آب جہان
 روز مشترک نہیں محمد نزد ملک مست خرابان
 عشق پر ہنیر محمد بخشا نہیں کدین دل بندے
 بری علامت تہر قیامت سو سو میر پر سہندے
 لایق ہونہ لایق بند و سخن بہا لال مقبولہ
 ہر جیون تان واقف تینون عشق نہیں پٹکلا
 جو تہین تان قبل کر انکی اسدین کتے تون کتہ
 جو لکھ دین صلاح چہن دی عاشق تہنہ متہے
 سولی جاسی بر خور داری جو اس سولی چڑھیا
 اس میدان محمد بخشا سدا پڑا کٹہر یا
 جان نگے تان دہشتابی عرفہ کر مین دتن جا

تن بی تابین جنت جاسی خلقت لیون
 ملی لوک کریند مردا بیان سکد سو موثر
 کہنا نہ کرکین کہیت کانی چیکو گزی گوانی
 عاشق نا امید نہ ہونون دندن لیلیان آسان
 جوتون طالب راہ عشقہ اچھو دھان مساسان
 دلبر جبہ کوئی نہ ثانی جوین دامتوالا
 جس بن کہم جال نہ تہندی اس کیونکر مین
 جو ابر نہ لالو نامین تون مکہ مول نہ موثرین
 جی اوہ ناخ چلن دیوہ چیکو گزی نہ چوثرین
 جان تون سرور میر بنا کر مگر سجدہ چلیون
 کہسی ہور نہیں کوئی تیرا توڑ نہیں تون مند
 کہیتی رب سچو دیوانی صابر شاگرد بہان
 تختون لاد بہادی قیدی ہونانے بہان
 آپے غم نگاہ سون آپ کر غم خواری
 بادشاہ نڈا شاہ کہا دھونال غریبان یاری
 اوسون ہلہ ہلہ سے ساتہین فرماندار سیامی

ذکر منزل استغنا

بے پردہ می منزل نامین جو چو سو دوا کرے
 ست دریا اوہے یک قطرہ ست ورنج چنگا
 باغ نہشت ویرانی دسد ورنج سارہ بوجے
 جس جنگل دیو کیڑی سے مودہ سو دھاتی دھندا
 لاکھ بلا یک نوری غم تہین دانگ تنگان ملیا
 لاکھ جباطو فانی اندر ڈوبے روح ہویا سی
 سو لشکر اس مخچہ مارے کہ غلبہ اعظم تون
 لکہ خلقت گل جنون پائے خارج ہو ایا نون

دورخ موت محمد چہاگی رکبہ کی چار ملن دا
 سارہ رخ پہلی جد جکی مون پان گہر کھڑو
 پوری پی پریت اتھاندی مروی باز نانی
 جو سو در کبہ ٹیلن در تون کوکن کدھر جاسدن
 بہت دالک بہنہ محمد رکبہ سان پیا پسان
 نرنہ نیت پریت اوہ دی دی چون کاٹن لالہ
 دیو جوب کہیڈر توڑی زیر سیول ڈمبین
 دو گلی ندی عشقہ اندر سو جابہ سبھوثرین
 لاقظ من رحمت والی اس امید نہ توثرین
 تان فریخت دلا سادسی جانی شکست لیون
 پی قبول محبت تیری مین صاحب تون بند
 اس بن سو نہیں کوئی والی دیکھ کر دھند
 دو کہین بہا حال محمد فیرو سینون کہنان
 آپ پٹو چک گلین پٹو آپ کریند کار سی
 عسرون میر غریب نوری کم سدا سگری
 کچہ پردہ اسادی نامین دایم نے پرداھی

لکھ جانی لکھ چت دگائی سنی چاندی سائین
 نون پرانی چنگی سندی ایتے قدر نہ کانی
 جیکر بہ جہان محمد سہو جن مثل کبابے
 جی لکھ جانی صد توڑ ہونون جہل کے تیغ پرے
 جو لکھ سیں رلن دچہ خاکو کے عشق پیارا
 سہ اسمان چٹرن تان جلیپے پتہ دختون چٹرا
 دو کی جہان محمد بخشا جو سہ ہون ہونہ
 آدم جن ہون قربانی کئے کھو بارانے
 جو سہ عالم فانی ہونون ادبے کچہ خطہ
 کہتی آدم کہی پرمان کہتے حور فرشتے
 کہتے نی اوہ بدن نورانی کہتے جانی پاکان
 جو سہ یان جو ہوسن آدن کیا نیکی کیا بیان
 سہل نہیں ایہہ دادی سہائی سہل مکتبہ جال
 جرنست کرین جہان کب سپیدست جانی کچہ پٹیا
 کس سالک اس رستہ ٹرکے اوڑکانت لپاسی
 جوڑ نون دق ہو کھلونون مارنجی دواگے
 نہیں کھلونان لائق تینون تان ترین بندہ کلا
 تان سدا از سر مارین ٹرنے پٹہ چوستا
 نالے ترک کون کر بندہ نالے کم گماہین
 نیک کار تیرے ہے کاری رہین لگانت کاری
 ترک کرین اس سارہ کون جو کجہ کیتولی اکی
 ازل سکہ شناس محمد لایق کارکن دی
 لکھ کر ڈر اسان تہین جیکر خاک ہو ٹر سجا
 کار کرین جو کہے کر گر کرین منکار نہ کارون

تان سراج ہویا کہتے تین ختم نیان نامین
 خواہر گریہ زاری کچہ خواہی کرو نہ بہائی
 اس شترل وچہ معلوم ہوندا دانگ خیالی غلی
 کچہ پردہ نہیں دریا دیو کب قطرہ شبنم دی
 جیون ہور جدے نورون چیدا زہہ کب سکارا
 چودان ملوک ڈوین تان جیون لکھ بارون کب کلا
 گہٹ ہو یا کہتے تون دانان چہ تھلا ندوے
 جیو جانی جل جانون سارہ کھو تہا وال جیون
 کی ہویا کی کہانا دا دہا گیا سمندر دن قطرہ
 کہتے شاہ امیر سوداگر کہتے ہور سرشتے
 ہر کی تہان محمد بخشا دا دپانی اک ماسکان
 بے پردہ می دچہ نیر کر قطرہ تہین مہیان
 علامہ ایہہ حال محمد پر سو ہونہ کابل
 پرت تھین تان انہین میرین دوتن قدم ٹہرے
 اس درویدہ دار د بہائی کبہ سی تہہ پیاسی
 جو دروین تان کپڑے دی سدا کی جی لکے
 مشکل کم پاسہ تیری کوئی علاج نہ ڈکدا
 چہ دہ کم لے کم کر کھان یا دنجہ کی کسیتا
 ایان مین کم کرین نہ تھوڑا زور بہتیرا لائین
 جیکر کار نہ کاری آوی بہت او تھو بیکاری
 کران تے ناکر تان تیرا ایہو چنگا گلے
 جلیک کار بیکار نہ پر کہین کرنی کر کیندی
 جو چک ہو نہ ہو دے ایہو ہے پردہ نھائے
 عملان تے دچہ آتش ذرہ فصل منگو سرکارون

ذکر دادی منزل توحید گوید

اگر کن منزل آو کر پہاڑی وچہ وادی توجہ
 سرکہ کن بک کلمی وچون لاکہ ہزار لکے
 ازل ابد و جامہ گہو اسپہ کلمان وچکارون
 نقد عہتے روپ و سیون تدر عہ تہوڑی تہوڑ
 از مون کہین بک پہاڑی گم ہوا حد سارا
 کہیں دیوانے کولون چھپا شخصے کہیں پکار
 اگر کن فیروانی کیا و سائنال مشائے
 ڈانی پتر پھول بنائے سکڑے گلی مومے
 جان اوہ کوسیتہا آقا نقش گئے بیج سارے
 جیکوئی غرق نہ ہوا پہاڑی وحدۂ دہر بادے
 نیکی بدی نہ کدہ سونی جو وحدۂ وچہ پتے
 جان جان اپنا پے اندر جار بندیدی ہوسی
 ہر یک اندر دوزخ جو چہ سب اہل زمین و آسمان
 جے اچ باہر آیدن نابین و دوزخ نالے جاسی
 جان سالک اسجا ڈر پتا آپ مر مر چپے
 جان ایہ اپنا کوں نکل نا کوئی غم نہ شادی
 کدی سراسر اس ذاتے اندر کدی کر عطر فانون
 چار چوٹن تہین باہر آون ہر دہک لکھا پتیر
 دور کیے اس شہرون باہر ہر دہا قتل چپار
 عقلون فکر دن باہر آو عہ خچا پیر عہ دیوانہ
 نان مین بندہ باری سند کی ٹن نرنہادی
 نالی صفقان والا ہوندا فی صفت نہ جانے
 منان مئی کجہر بند ہی ناہین کوئی کہا و گدا
 تو پیر و لون جدر ویکھے او ہونظری آوے
 جان تون گم ہون زمین وچہ او سند اپنا چہرہ نشا

عابد تے معبود ملیندی دہوئی نہ پیر مرے
اس کلمہ تہین پہنہ عابد خوش خوش دانان چلے
ہر وار وہ پ محمد بخشا ہے جسے سرکاروں
اصل اندر سب ایک موفو مگر زیون شیر چلے
کون دویا زبا ہر ہسی گوہر اک اکا را
وس اسانوں کیلکے کہے ایہ جگ عالم سارے
سیتھی واکہ رکھہ بنایا کارے کیرے کمالے
تھہ وجہ ملی بچو سبہ جیتر بنے کہوڑ گوہر
کہوہر محمد بخشا میں تو کون بیچارے
کی بویا جے آدم دستد ایک نہ مرد کہا وے
نیکلی بی بی تدہین پیالی امیں تہین جہتہ
کر کر شادی کہی تے گا کہی خانو چہودی
اس دوزخ تہین باہر آؤن خطرہ رچہ ناسا
ہر ایک سب ایتوان اینون روز حشر تک کہاں
گم ہو کر مڑا ہر نکلے گنگا ڈورا تہیوے
دوزخ عالم خوشی جنت دی شان تہین ازادی
صورت عجیب نبی پر خانی بدنون بدن مصفا
اس دفتر و حرف نہ دستد انہا نقل لکھان تہین
جس ایہ ستر فرہ کہ تہا ہر تہین ہو یا نیا
آکے خبر تہین میں کٹر اکٹر امسیر اغا
نہدگیان گم ہو یا ان مالی نا کجہر ہی آزادی
عارف ہوندا پر اسو لیے معرفت نہ جالے
جیکر اسول تکلے اکون اپنا آپ سے دستد
مبتول ایہو دیکھیں لیکھا کوئی نہ کھیر نہ پادی
ایہہ نوحید محمد بخشا ہے کون رہا ہے

ذکر منزل حیرت گوید

غیر اگر وہ ایک منزل آو محیرت والی دادی
 دم دم تیغ عاندی مارے حیرت اگت بوہجے
 جان اوہ مرد حیرانی والا جا رہتا اوس جائے
 جیکرا دہشتیں پوچھو کوئی مین توں یا نہین مین
 فانی مین یا باقی میان یا نہین توں دوئی
 کہندہ اصلی خبر یتیموں بیٹھا یا کھلویا
 نامین مسلمان مین کافر خبر نہین کس چاہے
 جان پھتا اس منزل اندر سے منزل چیل
 حیرت سرد گرانی تا مین کیکر اگے کپڑ ہنٹے
 جان کوئی مرد اسجائے پتا کلیوں شکر ہو گیا

منزل فقر

وادی فقر فنا وے اندر اگلی منزل آئی
فرموشی دی منزل مہولی گنگے ڈور رح جتے
کا نگ چڑی دریا رفقت زدی حبش اندر آوے
دوئی جہان محمد بخشا موج یک اوس دیادوں
ایس بند یو پہ چوہی ماری جیکو کومت کر کے
ایس بند یو چوہی اندر جت ہمیش سو کہا لا
حکمر نال اس چوہی د چون جان سر باہر آنے
اس چوہی وچ غیر نہ سدا جادے کہ ہکلا
جان ایہ اپنان آپ بند یون بردا ہے دلبر دا
نن تالکبر بہائی سٹ تامی چسیرا ائی
خاطر جمع ہوئی جو یلے خودی بخین جھوکیوں
جان ایہ نیکی بی نر منہ سی اسدم عاشق ہونہ
جیون ایہ حال احوال فقر و غائب ساو قطروں

درو افسوس ہوئی کم او تپتہ ہرگز خوشی نشادی
 ہمیں درو اتی لکھ سوز و ن رات دہاڑ سوجھے
 موند کم تجر اندر ایجان آپ نہ پائے
 اندہ میں یا با ہر بیٹھا ایتھے یا کہیں میں
 دوس سانوں کجہ پناشتانی حال تیکے کی بولی
 عاشق دہن پر تپانہ رمیا کس پر عاشق ہو یا
 مالے ایل شفقون بہا پائے ہے مڑ خالی
 رستہ منزل کس اپاہی مالے ہے دل چھپا
 شہر تے دروازی چھپکے کیتوں نخل مڑ ہے
 کفر و وحیون ایمان کہند سر ایمان کفر ہو گیا

مقرر فناء اندر چپ بہتر گل نہ باندی پاسے
عبان کہ سوچ روشن چڑیا سب تار چپے
تیر نقش بریتی بیلا بوٹی ریت چیاو سے
جیکوئی ایہ گل منے ناہین کسے ہون سودا گران
سدا سو کہا لا رہی بہائی کے کم باہر تر کے
گم ہونون بن ہو نہ بہاؤ دواند محو میں کشا
تآن اود کار گیران دیکھے ملک نہک بہت چچا
جتے اپان آپ میو ہو گہری تان جہلا
مال ملک تے عزت دولت سنگ گہریان کہ ترو
فرد ہونی تان مرد کہاو سے ملد ناں عزیزان
ایک ہوئی تان باہر آو محو ہر شکی جویون
ہو فناء عشق اول یاری کرن کہو ندا
تینون شرح زبان اوہلی نالی مفتوحان

مر کے جیون دی گل بہاؤ سے کون زبان
بعد نیا یوں باقی ہونان کی جان اس باتوں
مر کے جیون سے گل تنگی سو جانے جو کروا
مین کی جان حال فقر و مدعی نفسانی
اپنی موت جانی اندر جیلک تیرا ڈیرا
اپنا آپ محمد بخشا تیرا مصر شہر ہے
جان ایہ مصر پیارا تینوں کوڑا زہر ہو ویکا
وہ بیان پتر بہنیاں بہائی و پھر شکون باتوں
رستہ دور نہ اوڑک جدا گئے قیضے سے
توڑے کجہ نہ معلوم اسد اتھان ٹکانا پاسا
یار طے بن مرنا مین سبب تسان جو بولے
محبوبانہی بلے پرواہی سیکے مہٹ نہ ہو کہاں
صبر توکل عاصم واسے مہت سیف ملوکی
اینان آپ چہن اس کار تان سا جگہ انون
ڈھون والی مٹن نہ خالی خود حضرت فرماوے
عاصم دی سن صبر توکل مہت اس شہزادی

بعثت جدا موت سجدہ معنی و در بیان
نورین محتاب نور کلبان باتان نفی ثباتوں
جدہ سر پرور تی جو دے کم نہیں جہاں
سنی منائی لکھہ کہائی پائی نہیں نشانی
اس منزل وچہ کہ محمد پیر یو یگا تیرا
مشکل بندہ سجدے لوڑی رستہ بر بھر ہے
ناہیکین دل سفر دل حاسین پیٹا الہو یگا
بیڑی روڈا سا بانوالی عشق مذہب تھاپوں
پر چنال یقین مڑوے رنج بجن سنگ دسد
چند وینان بولہ فقر دی رکبہ ملدی اس
اوہ تیرا تون اسد ابو سین و تہہ زمیں ہو
مہت اس قرار می کر کے وچ اوسی ہو کہاں
کرین قبول نہیں توڑی سبک کوئی تھاکوئی
سبب جگہ لڑ شاہی ستری پریان تخت اڈاوت
دیکھاں سیف ملوکر دلوں جو لوڑے سو پاوے
بولہ بیال محمد بخشا سے سے دو کہہ بادے

تم الکلام بنام حضرت پیر مرشد صاحب قدس مدنی لے سرہ اخیز

قصہ سیف ملوکی والہ اسکاران مہن کلبان	طالب مہت کر کے چلے روانہ رکبہ بنیان
ابتدائی قصہ سیف الملوک مدع الجہال و اغارہ اتان بادشاہ عاصم بن صفوان	تمام قصہ در تعمیر ابن بیت مولوی نظامی قدس اللہ تعالیٰ سرہ انسانی
چنین زو مثل شاہ گوندگان	کر یا بند گاندہ بونہ گان
باسم پاک حضرت پیر شاہ	کران نامہ شرع و ادب و تاج
پیر میرا وہ و مڑی والہ پیرا شاہ قلندہ	مڑیکل وچہ مد کرد او مان جہانمان اندہ
عاصم بن صفوان شہزادہ وانی تخت مصر و	آشاہ سلیمان و دہنا صاحب دولت زندہ
رومی شامی چیرن پیہ شرفی جن و خانی	یگی مدی ہو زنگی یونانے ایرانے

ستر شاہ تختاندہ سارمین چاکر سان اس سند
میت ولایت زمین آبادی ستر تخت اصلیا
نوجوان لشکر کشاکش کرد ان گنتر وچہ نہ آنون
خود اقرمین سکندر و الا شوکت شان زیادہ
کوٹ قلمی در بند ہزاران چا وینان مڑوسی
عادل سنی سکندر حبیبیایون در یاد چو جہان
راگس آدم کہا نونوالی تیج اوہدی تہنیں ڈر دے
جنبہ مڑچہ زیشان ہزاران لکھہ کوئی سر کرد
شاہ زمین دی ساگر ڈر دی ثانی کوئی نہا
بک اللہ و خوف ہمیشہ دہشت ہو نہ کالی
عیش خوشی جو دنیا نوالی سبہوسی تہنیں
ہک مراد ہے دل اندر گہر و لانا ہوئی
عاصم اس اندیشہ اندر رات و دن دنگیری
بن فرزند میرے کس کاری ایہ سارا دنگی
جہان جان عمر جوانی آہی لینگے آسا آسا
باشندہ در ہے جد عمر وانی چلے بہار جو اسے
سرو آزاو لنگا غم کہا نون چہنے فلین کران
سنبل فصل پایا اکھاٹی ٹخن لگیان تارن
کستوری او پتے او تہر کستوری سنگ بوسے
اوہ سہرہ خط چہلپے والا کرن لگائی چنٹا
سرو ہوا دل خوشیا نون وینان جو ہر کھار
دولت مال خزانے لشکر تخت ولایت شاہی
دل میرنوں جنگا لگا تاہنیں اسہ پسا
مین کی عجب سبقتی کرد اجہان مفت ککاسے
مزان ہی سختی جہا کان سہد کران شکران

خدمت اندر رہن کہلوتی تہنیں بدہس بند
چار تخت دی خدمتوئی مل اپنے وچہ نیا
جو سونشی لکھہ مسندی لکھہ لکھہ قلم کہساون
بادشاہی گہر اسد وادیم عادیہ اشا ہزار وہ
سد ابرت ہر شہر جانی سد کہاں پر دیسی
زور وری اوہدی سن کنبن یوہ نونوالی جہان
کوہ قافانہ بان غار ان اندر جہا گزراں کردے
سر کرد و سو جہان فائین آرقہ مین سر و ہر
انگے آگزاران تدران جتول پاوے راہ
و شمن سبہ تیغ کیتے سن عالم وچہ دوا کی
سہر وون چاٹان بابان کردا لشکر خدائی
جان جان اوہ نہ حاصل ہو دے ہر سہج کوئی
ربا ایہ میری سلطانی دولت فوج گہنیری
جان اس فکر اندر جو جہا و جہا گاندہ وچہ لگی
مجلس لاوہ سو جان مانی غم نہ آسا آسا
شاہ ہری رنگ پیلا ہو آئی رت خزانہ
لالی تہنیں پہل کبیر ہوئی ہو رہا ران پیر
تید رستہ دلی چہڑ نرگس میٹا دنگ بیداران
وچہ وچہ ان دکھانی دلی کا فوری رنگ نوری
لگا ویکہہ خپاری بیجی سیدہ الا تہر گنبا
جے سیرس کیتی مین شاہی اوڑک چٹن ہرا
بعد میرے کوئی ہو لیکامین ان اجکل آہی
جراج اکہین اگی موند اکب فرزند پیارا
عاصم شاہ جہا بخشا ایہ اندیشہ دہار سے
سے اندیشے دہا نوچہ عمرانیون گزوان

اور تمام بیان کی کرنا مال متاع گیر ہے
 جو فرزند موند ایک لایق تان ہوندی محتالی
 یہ اندیشے کر کر خالصم جاگوشتے وچہ وڈیا
 انون جانون لوکان والا سارا بند کرنا
 مان اودہ کول کسی نون سے گل کلام نہ کروا
 چالی روزہ جو اوس ایون مونسے اگے روند
 میر وزیر امدادیر سے فکر کرن رل ساری
 کر صلاحت کردہ ارک کجہ تدبیر نامو
 تہہ بنہ عرض کرد شاہ اگے پوچو مال حقیقت
 مست سلطان اساڈو ایا رو حال حقیقت دے
 چہل وزیر عاصم دے آسے کب تہین کب پگیسے
 صالح ابن حمید کبی داراوی نام تبا نذا
 راید وزیر دوی اوٹہ وگی کہول وڑہ وڑہ
 مردی وئی رنگ بستے تے رزو ہوا موندیلا
 مان اس طاقت گل کردی مان ہوش نکانے
 اول کر تعظیم سلمان کردے فیہ ثنائین
 ادنی حصہ ملک حیرہ اشاہ سلیمان پایا
 کیمن شہزادے تختا نوانی چاکر تیرے اگے
 اسین وزیر مسلمان جوگی تیرے ہمیں پے
 اسین کینیر بندے تیرے تدون کہول کہا
 محرم خاص کین من بہائی کند اشاہ دیران
 جس دن دامن ہو سیان پیر تخت تے دیر
 کینا کرم المی مین تے بے تخت سنبھالے
 آسے آسے گئی جو انے فکر پیا من ایبار
 نابین مین گہر بیٹا صالح دین دیند اکہنان

گوشتے بیٹھان ہو چو پتیار کہہ اندوی ہیر
 میری پچھے ہوسی بیٹا تخت ملک دوالی
 بیٹھ محل نیلے اندر اوڈا شکل جٹریا
 مان کجہ کہا و زمان کجہ پوے نیند آرام گودا
 گریہ زاری کم ہیشان کٹری تمام نہ کروا
 عسرون میر عتہ بخشا اوڈک کہن ہوندا
 کمی ہم ایدوڈی آئی شائبہ ہمارے
 دو وزیر پیارے شاہ و دیر بوا چار اکلاد
 کس سببون گوشتے بیٹا اوس دل کی مصبت
 کیجے کجہ تدارک چار است فرہستے رستے
 پردو اہنان چون آہو محوم خاص اگیرے
 نادر پوش مان وادیا دوجہ اکہستاندا
 شاہ پایا جلال دہونے تے سبے اندازہ
 اکین نہران پانی دیون ہیر و ہوا پیر تیل
 چار اہمال بہال کرانوں گون زورنگالے
 ثانی تیرا نابین شاہ مشرق مغربنا میں
 حکم قبول تہا حضرت دم دم ہو ہوا ہوا
 عالم فاضل کرن دعائیں تھی وارن لگے
 فوجان کٹک جہان کارن دشمن مارن دلے
 کیسی ایدو لکیری تینون پچن کارن آسے
 افلاطون ارطو میری عجب کرد تدبیران
 بعزت دولت نل جیشہ ہوس ہر یار ہا
 چالی شہزادی نت میری خدمت کرن سکھایا
 کالہ رنگ وڈا گور آید موت سنبھال
 ابو داغ نگا دچہ سینے سدا بندین مین جان

اس اندیشہ تختون لایا سراج و لون جیت چایا
 شاہ کی فرغش وزیران کیتی ہو درماندی
 شاہ کیہان صبرون اتہر پور نہیں کوئی چاد
 جو غلام حکیم بیانے رٹی ہو رنجو سے
 جو میر کے کھر دینان ہو دیر بیٹا آپ المحی
 مان ہو و زمان گوشتے اندر انیون چپا میلان
 ایہہ جواب عاصم دانے لگی چپ و دیران
 سہنجوی عالم فاضل رٹی ہو رسیانے
 کیتی عرض وزیران یار داسان نبی ایہ بہا
 لے کرن حساب نجوی ہو اکلے سارے
 عاصم نے صفوان شہزادے مانے حرم دودا
 اٹھک سہر حرقانہ طرح کرن چار باران
 شاہ عاصم دے طلوع جاگی اگون کی کجہ پوی
 کرے سمجھ نجوی کوہندے جنگی فال وزیر
 شاہ بدخشان دے ویدی مینی جو عاصم نون پے
 عادل عالم فاضل ہوسی ملکافوچہ او جاگر
 لیتن عمر حیاتی والا رسی نال اقبالان
 جان ایہ خبر گئی سلطانی خوشی ہو و اس گلدا
 شکر گزار گزار وزیران کیتی آن سلامی
 لاور بار بیٹھا شاہ عاصم دچہ امیر وزیران
 صالح ابن حمید وزیری نال لائی سر کردی
 کین حکیم افلاطون جیہ کار وڈا کب ویدی
 دالی تھے بہت عجائب کین ہزار سو خاتان
 ہیوس جو کرانیون فتح ہو رہون تدبیران
 شاہ بدخشان دانی اگے تھے عباد گزارنے

عاصم شاہ وزیران کی دیدن کہول سنایا
 دس سائون ہر کی چارہ جیٹ ادس اساندی
 لیکن تین وزیر وڈا پیر سے کر دیکھو ایہ کارا
 کرداکٹر پوچو ہو دسے کسی سے معلومی
 تان مین شکر گزار سنبھان تخت ولایت شاہی
 شکر گزار شکل بہار انعم وچہ کیونکر سنبھان
 باہر آکر ل بیٹھ سارے کرن لگی تدبیران
 وئی لکھ معاش انہا نون ڈنڈہ پور خزانے
 شاہ اساڈو دگر گہر تو ہو سی انیس پاری
 بزجان وچون وڑوڑ ٹھن کند ہر اس شکارے
 جوڑیا نون حرف اکہ لکھد نور نام چو لندے
 باقی اوستے لیکھا پانوں کر کر سمجھ ہزاران
 آس مراد ویدی رب دیسی ایہیون نت روی
 وچہ مبارک عاصم شاہ نون کڑی ہو و امیر
 اوس چون رب بیٹا دیسی ہون صفقان سے
 علم حیارہ ایت والا سو ہتان سنجی بہار
 ایون آیا نظر وزیر و سائون اندر فالان
 گوشتہ تہین اوٹہ ایہ پشہا شستے اوتے جلدی
 لکھ کر وڑوٹی مرصقہ لین انعام انہامی
 عالم علی رخصت کیتی دودہرم ارٹہ جلیان
 چالی ہو و وزیر بیانے صاحب عقل نہر دے
 سنبھان وٹے افسر کینا صالح ابن حمید سے
 صالح دے حوالی کیتان کہلیا کارن باآن
 صالح نال اقبال روانہ ہو یا طرف بدخشان
 مانے صالح گان کر کے کہول دسر بردانے

جان فرشاہ بدخشان دانی سمجھو گل تاجی
 جتی عزت خدمت کیتی دتی محلیں میرے
 شت وڑے خاطر کر کے رکھے زور نگہانے
 اچھیرین روز طیار سی کیتی بیٹی ڈولی پائی
 گھوڑ زنجیر اوٹھ نہرا ان موتی محل جواہر
 گولیان گول سو منو سندریور لار سنگارے
 جہان نال پیار بیٹا سنگ سپیدیان مایان
 لشکر سے وزیران تائیں بخشے جوڑ کر گھوڑے
 طرف مصر دھوڑ روانی جان فرنیٹے
 عاصم شاہ سلطان اوچیرے تینو باہر لوائی
 تینو نیمہ جڑت جڑاؤ موتی تے زرکاری
 لچے سیون سبہ زردوزی تے جاوڑا گے
 آوڑا بار شہانہ لگا خلعت کبھی ہوئی
 دیبا تے زلفیت حریر وں اطلس غمے لائے
 لگے چتر سنہری لائے چک دست اسنانان
 بادشاہی زلفیت دچائے پہوان سب دچاک
 چارو طاق محل سہایا انبر تے مرطاناتان
 ساکانن بیٹھ ہر جاکی بیٹھے خلق چویرے
 عاصم شاہ تک مجلس رستی جشن نوروز بنائے
 عجب عجیب خیر نعت بہت مشکاؤ کہانے
 کہانے کہا ہو کر اسود کر مشکون خوشی سانان
 شاہ بدخشان دے دے بیٹی عاصم شاہ دیباہی
 بیگم نان کریندا خوشیاں چین ہو یا پتازہ
 بیگم نان کر سبیلی جیڑے شاہ بدخشان لوری
 دیکھن سارا اوہا دل و کیا صالح رب تہا و

شکر گزار و کیدان تائیں خلعت دیو کرانی
 رات وڑان مہمانی دیند اکرے انہا نول فرس
 رنگان رنگا نہر منت دیندا بادشاہی کہا
 جیکو راج شہانہ دتا کون حساب سنانے
 لکھان تہان دتے زربفتون دولت نقون
 ڈوید اسر صدق کر کے دتے باپ چچا با
 لایان نال کہو خوش اسون انگن بنیان مایان
 دے دتیا رہا پیرے ٹورے نالے کلکی ٹوڑ
 دے دے خوشخیز وزیرے قاصد عاصم طرف دگا
 شادی دے اسباب تاجی او تہو آن سہا
 سو بیج نال سلاون رشان لگی چول کھاری
 بیج دچی وچہ عاصم شاہ دے کوہن جلال
 زمین زمین وچہ آدم و سداست نہ آوڑ کوئی
 شالان سویان ہور کلیے فرش فروش وچا
 کیتی چان جہاڑاوتے اوچیان ساکے بانا
 کرسی ہور جڑاؤ سوہنی ہر سر کردی پا
 ہر طاقی دچہ سوہنر کھیند الفت نال اتفاقان
 حوران دیکھہ ہونون دل گہاں کجرا نہ دے
 خورش قیلے محرم خاص میروز سید
 دہو کوہن عمو گئی کوکوہن عطر عیسر ڈولہا
 بی شرب ہونون رنگ تازہ جیکو لاش چرانا
 آس لگی مت بیٹا دیسی کرسی کر مہا
 مارو طاق فکر دے کہلا خوشیا نہ اور دان
 صالح ان جمیدے اکدن ڈوٹی سی اوہ گور
 بیگم دی سبیلی کیوہن ایہہ مینون تچہ آوڑ

عاصم شاہ دی اسر زیر دتی عشق پھیری
 بیٹون چروچہ چکے ہوندا تینو وقت لہنگائی
 ہوئی خبر امیران تائیں عشق دے قبولان
 چار بخشہ سلطانی اسون اوہ معشوق پھیری
 شاد وزیر دوان تے ہو یاکرم سیوان ذاتی
 نون مینے نون دیاڑ فون ساعت تین پچکے
 شہزادہ سی محل چکد سورج شکل پیارا
 دانی دیکھہ ہوئی سودانی ہر دے روپا تے
 سورج دیکھہ شہزادے صورت چہپ بدون کہلا
 لکھان بدخشان دوان ایہی جیتن محل بدخشان
 موتی دیکھہ سند رائے آبی وچہ مردے
 شاہ وزیر دواندے باغین عجب شکوے فہمین
 شاد وزیر کیتی شکرانے زردتی فقر نوان
 سدا برت ہر تہو اوتے لایان ہور چیلان
 انہین ہوئی ٹور شہزاد دتی گھوڑے جوڑے
 زردتی لنگالان تائیں درویشان نون لنگر
 شادیر شہزادے وچہ بہیران لکھان چیلان
 شہزادے امرانہرا ان میروزیر تاجی
 مہر مقدم تے پوری دقتریان دیوانان
 شاہ مین دے تحفہ کر کے آند کر سیف پھیری
 اوہ میراث مین دے شاہی چودا ویدی آہی
 عاصم شاہ ایہہ سیف بہن داجا سکون بہلیا
 سیف لوکھ اس لکھون دے ہا شہزادیا نوان
 سید علی جدانی مینون ایہہ روایت دستی

صبر قرار ارام نہ ہو پس راتہ دوان و لکھیری
 بہل گھیاں تدمیران بدخشان الش عقل دانی
 عاصم شاہ لوان واقف کیتا صالح دے احوالون
 عتد کیتا خوش دتن لگی بیلے نعلی ساری
 دانتان تولد شدن شہزادہ سیف الملکے باعث تسمیہ اش
 بیگم اتے سبیلی اوسدی حل میا کیتا
 دوان نون رب میڑو تے آوڑے دن چچہ
 ملک موئین صالح دایا چن جیسا چکارا
 چہریتے چکار کر مارن اقبالانہ تارے
 دیکھہ وزیر دے فرزندے چوہر دینداون کہلا
 حوران فون حیرانی آئی دیکھہ انہا ندیان نقان
 مانک ہیرے ارفا یان سرور صدقہ کر دے
 صفان وچہ نہر ہو محمد اکے قصے لیتن
 کین معاش جیکر ان دیتان رٹی عماران
 دے سرور پانوازش کیتی عادیان ایہہ سانان
 کوٹھو ادتی رستون لایان آیان کوئی نہ شورے
 کوئی لنگال نہر بہا شہرین لڑو ہو کر تو نگر
 لکھان اندر لنگان ہونان ہر تہا نیوچہ کرمان
 سر کردی سبب جنگی ملکی راجا سائے تاجی
 قدر بقدری سببے آند اشکرانہ تدرانان
 جو جمید آنداک بہند احمید خوشیدی دیرے
 جمدیان لڑو شہزادی واہ اقبال ایہہ شاہی
 ہے فرزند اقبالان والہ سہیا شاد وڈ پرا
 ہن مذہر اوہی دے دیار و تہوڑی گل سانوان
 شاد وزیر دواندے چوہر گھن داتر دے دتی

ایکے رات نبی تے جین حکمت نال الہی
 صالح فی اسکلون رکھیا صاعد نام پتروا
 شاہ وزیر دوان کھرشاری ملی مبارک آباد
 کنجراتی کلونت میراثی شہر نائی رستہ ہاری
 چہری مارتی خسر پیسین ٹاٹو چٹن تہکا
 طمان کھر تائین دلے مارن ڈھول پھرے
 سیف ملوک تھماہ کارن تھرون باہر کھڑے
 پیکین کہوہ سہران کر لون دا کن چہری راگی
 شوقن طوق پیاگل قمری کوکو کوکے بولے
 بیل طوطی پہلے گانون حال پئے جیوانان
 ٹٹان سچون بہر بہر دوان جان اندر کھالی
 بہن طہار پناہ سفیدی سرو آواز کھلوتے
 بہر پاسی نہران کن چوک عراق اوچیرے
 شاہ کیا ایہ موتی پئے عامان نہدین دسالو
 آمدن شہزادی والی باغین رونق ہے
 جہاز دوسر چکار کرائی گرد کھندان تون دھوکے
 سیف ملوک دی آنونوالی سینان باغ آوازہ
 پت ہرے پہل چٹے چنباہس مس مہرتی ایٹھ
 گلو اسی آواہی ماری منج دوان کھلارے
 سب برگی پہل پہلے کھڈی لٹل کھڑاں
 ہمدین دندین شکر گزاری نازک منڈا دودھ
 گلان پاڑ شاہی داد عوسے دتا جوہر گلان
 گل خیری پہل کرن عائن خیری اسلطان
 سبزی فرش دچا پاسو نہان صاف نہر دوان
 انہان گلان دچہ محمد طبع نہ تھیری مہتے

ہج ستار رات کہو سی کجہ نقاد تہا
 وچ حساب جلدی ایہو پورا سی اوڑو
 لے لے جانون ان خزان جو کوئی مکتا
 باز گیر ہزار طر حدی پگھتی نٹ مداری
 آپو اپنی کاج کر کے لوٹن بہت خزانے
 کھڑی کھڑی گئے غم کھٹی ہوئی لوکاسے
 پکا باغ سہا یا تہا لاسے وچہ نورے
 پرک دیک گان نہر دوشا ناگ نہ لگے
 کوئل تان لے ہوا چوہر کردے نایع معمولی
 کہوہ داکتا چونکی ماری بیل بہرے دیوانان
 سد انہین اس رونق رہن ان سداہین شجائو
 سد ہے صاف برابر دتن تاری پت پر دتے
 شیش محل جبار کوکوشے پہلے ہلیکے
 صاعد تے شاہزادی تائین باغ اندر کھڑا
 خد متکار گئے اوٹھ آگے لوڑید اجو کوڑو
 پر کھٹکان ڈوہن مٹکان دھوم کھتی خوشبو
 شکر روکھ ہوئی فرینڈ گل پہل کھڑا تازہ
 پھلاد داغ غمانہ الالہ دیدے ورق پیٹے
 آیا وقت لشکر دانیڑے ہوئے تم تھاری
 عجب بہت بنا کھلوتا گنت آیا تان لاسان
 زکس من ستانہ ہو یا آمد دی خوشنودی
 نہر نیوان کر خدمت اندر بیٹھے ونگ نوبان
 لہجی لے ریحان کھلوتی زیور بہن شہانان
 دور کھلارے چہر جوہرے نہرین بہن شہانان
 قصہ سری پچاسین کیون ہے بہر ہون

دسدا سفر شہزادے والا اگی بہتا سارا
 دین نے شہزادی ایمان باغ اندر کھڑے
 جان زچوہر ساند ہو کر واکا گاندہ پہلے
 چار چہینے چار دھڑے چار میال تے ست
 لگے کرن حساب بخومی جوڑ ستارے لسان
 بہر پاسون بخت سوتی دولت علم قبایون
 آخر شاہ کیا چپ کیسی تسان دس نہ کوئی
 دس دیوہ شہزادے والی حال حقیقت ساری
 طالع وقت دٹھوان سالون ایہ کجہ نظری آیا
 شوکت ہیت زور شجاعت علم حیا علم
 سورج اڑھیشان کرسی نت دوان زربختے
 پرک اوس تے پہلے عمر گردن فریم شارا
 جنگ تے کوہ قاف سمندر بہری کین جاکین
 مارن تے کئی دشمن ٹھگن مولی آس پچاسی
 حاسم شاہ ایہہ گلان ٹھگے ان پیادہ فکرے
 جو سوخت مصیبت آگے در وانی دے
 ہر کوئی جانے سوڑی سامی آگے قبر نہرا
 جان کنڈن دی تلخی ڈاڈھی من گلان تر کتے
 اس سننے تین کلاسانون خوف پایول چڑیا
 حاسم نون تہہ معلم ہو سی جان فرزند چہان
 کہند کہے لیکہ اولہ مول نہ جانہر میٹے
 کران صبر اسانون پنگا جوادہ دیے بلائین
 شاہ بیٹا کر صبر تحمل دلتون فکر گواہے
 شاہزادیون دے دلا سے تہہ سر تپے پیر
 چہان علم ضرور بندے نون کیتا فرض الہی

نہر طبعیت نون رب دنا کردی ہوسپار
 نال پیار ان پالن دوان ہوئی آن ڈیرے
 آئی راس زبان گلان تے تو سیا سخن پہلے
 گزدر ہر جان سد بہا سے اہل نجوم جماعت
 خفگی دی گل دس نہ سکھن چاسو دچہ پورین
 یک گردن دچہ شکل دسہر عشقون سوبان
 جیکہ پروزا ولدے لکھے اوڑک ہوئی سوئی
 کردی عرض بخومی قبلہ بنشین جان ماری
 سیف ملوک شہزادے ہو سی تہہ تین شان ہوا
 علم سخاوت عقل تواضع ہو سی خود کرے
 جن واکن کین رتین چاندی نون بہر تھنے
 چٹا عشقی نال اس دیون سفر کر سی بہا
 کتنے سال بھلا مٹی راکس دیو پائین
 بیتے سخت قیضے دس کی اللہ آس پچاسی
 جو غناک تحمل کرداد دھن شانہر جگرے
 سرور تی بن ہرکز یار و قدر نہ آدے کسے
 یک اگی دچہا جہاز سے داہم ہو سی ٹھیرا
 یک کتابین خبر ان آگے دوزخ بہاہ اللہ
 جان اوہ کھڑی سرتے آئی تپا لگی گاڈیا
 کی ہو یا اج کری تحمل سنکے خبر زتان
 دتا سدا سرتے جہلسان جوہر کھڑی پیہ
 راضی ہو کے جہان جبار نامین نال تھائین
 سد معلم فاضل علم لڑکے پڑہن بہاے
 کہند بیٹا علم پھرین مان واہ ایہے پیر
 کردا علم ولایتون روشن ہونڈی حسی

چون سحر و چه نوین وین علم رو چه جانی
 علمی کارن دینان اونی آنون هر نستان
 سیف ملوک پونون کهنه اینون که هر سیاهی
 جیگر اکم تسان فرمایا عین ثواب سنانون
 ساعت نیک هونی حد حاصل از کورین سنان
 کاتب زین رقم اس آنگه جابر شریفه
 افلاطون ارسطو سلمان سارے کرن تیاری
 سبحان نون نال زبانی دستر کھول بیان
 سیف ملوک اندر ب پایا بتها اثر دانائی
 صاعدنی سی و نوالا بنا فہم عقل اور اکون
 دوش پس و چه هر علمون دوشی حافظه
 جو خط دینان اوستے کھدے سیف ملوک چاک
 بحر بی عجی ہری کو فی غر خط فارسیا زما
 و اگر و اگر خط فرنگی انگریزی ہو رو بے
 سرطانی ایرانی ترکی یونانی اعراقی
 و کچھ علم سلیمان بنیہ کو پائی بجا کھیا نولی
 اوسط ملک سمندر واپور ستر اندر پ شہر دی
 اس حدی اود عالم ہو یا قاضی سب بنگاندی
 سید و قیصر کھول رسائی کرے بیان جنگیر
 مثل و اور دہنید ہی آلا شہزادے آوازہ
 جے سو ہونون سننے واسے عالم فاضل و
 حسن زبیل خا علمی سادہ کہہ صفائی
 روشن شمع نورانی چہرہ تہیے لاش آسانی
 جو اود نظر کر جدول انبر جیک نہ جلن مارے
 نیوان مگر تہرے لگن بجلی وے مچکارے

نور و باجون سحر و تہر اودم جنب جویا
 سمجھے علم وجود اپونون نہیں تاوانگ حیوانان
 جو فرماؤ سہر بند انسان حکم تمامی
 شاہ و وزیر غومی سد کبوتر چیا ہرک نون
 اود استاد لیا نذا جیڑا ہر یک علم رو بے
 یے صلاح چکانون بیٹی ہو شاگرد نہر اوزے
 پوچھو اس استاد دیکو کون جو گل شکل بہاری
 اود شاگرد اکابر و دین اود استاد بے یگانان
 تیز طبیعت ہوش و دعت فہم عقل حیرانی
 واد خالق جس پیدا کیتی بلو بلیکے قانون
 شہزادہ جان کرے کلامان موقی لعل بولی
 خوشخط اود استاد کہہ فرشتہ پیرانیو چه جاس
 پیدا چہری گور کہی ہندی حرف سنایان
 اود و خط بنگالی یعنی سارے لکھو بوجھی
 سکے خط زبانان سبھو کچہ نہ کہے باقی
 دیلون پریان والی سارے جانور اندی پو
 سیف ملوک سلیمانوا لگن سمجھے گل ہر دوشی
 جے میلے دی شکل پوندی اہمیں بچون جانے
 عالم فاضل سن سن لکھن جہ اود خانی تیر
 جدول کلام کرک سن ہوندا شوق الہی تازہ
 مال آواز اود ہدیے لذت ہوندر مست دیوانے
 سوئے دیکھ ہونون شرمندہ جہان جہان
 وانگ بنگان مٹرن چویرے عاشق مرد و
 تازہ جدول مہرین آوے کردا پار اوارے
 ایسے روپ انور پاکیزہ و صفت کریدنی لای

تہوڑی تہوڑی صفت محمد کھیل اہل ہر جاکے
 جے لکھتے شامنائین لکھ لکھ ورق تیرے
 چوہان برساندی جد ہوے صاعدے شہزادہ
 کرناں سدا اینون ہو یا کھاندا پھر زمانان
 امیر وزیر بلا پیارے مجلس خوب سہائی
 لیا ہو منج شراب پران ہو یا حکم کلالان
 ہر جانی کافوری شمعان عجب سنوان بنایا
 لے تان کلونت اوارن زہر انون سانون
 داریان سر پیر دلاے بیٹھے حلقہ کرے
 کین قانون ملندی کھن قانون اہمیزد
 سن سن راگ ہونون مستانی مارن چکی لکری
 سندریانکے بفر ظمان ہر ہر دین پیالے
 عاصم شاہ خوشی کر بیٹھا کھڑا وانگ گلابان
 ہر ہر قسم ہزار طرحد پر پلیمون پہلیان تون
 شاہزادہ جان نکرا ہو یا آوازہ ہنگا نوان
 ملک ان شہر ان فوجان اندر جون رستم ثانی
 نیزہ مارا نار لیا دن چو کیدار انبروے
 برچے نیک سیف تاجو جگر چہر اکٹارے
 سیف ملوک شہزادہ صاعد طاق ہو کر کھول
 ہور اسوار پیادہ فواد کردا ہر تھیار دن
 تہوڑی مدت و چه شہزادہ ہو یا سکے شامانی
 نوہاں حندے باغون بنیڈ شہزادہ
 نوان جوان تے آن حسن دی آن ہو یا قد چا
 سیف ملوک شہزادہ کھن مال قضا رخدائی
 جیونکر سم شہزادی ہوندی پہلا جشن بنایا

نرمی پیرمت جنون گرمی کا غد قلم جلاے
 لکھون یک نہندی موی قصہ نور گیرے
 سینے صفتین کھو جے پر کچہ شاہ زیادہ
 عاصم شاہ خوشی و چه بیٹھا کردا جشن شہانان
 سچے فرش فروش و چه لے عطان بور جانی
 پیکلی مدہ ہوے متوار ہر چکن وانگ مثالان
 سوہنی صورت زیور والی دستے روپ سوایا
 تار طہنود کو منکار مچا یا کری بیان حقانون
 کر دے یاد پیارے تائبن ذکر سینے چہ کرے
 ہونون نایح کماح و جانون حاح خیال حندے
 چکی تاڑیہ آوازہ منکر زہر انبر تاڑے
 محبوباندر حسن عجیب کھڑو ہوش منہالی
 بشو طرف چاے خفے ہتے تہہ نوابان
 کتر ہوندر کد چو قصہ اکون دستون
 کھیا شاہ سدا گریا اسون کسب بکھادان
 لانون کالی تیر آسانی دستن نہر کمانے
 سیف نال کریدنی ٹوٹی سیر خاندے پروے
 نیز لبازی تیر اندازی فتم کیتی اس ساری
 شاہزادہ شامانے کون ایہ ونہی سون
 رستم بہن اسفند پارون دہنی ہو یا توارون
 ملون عقلون رورون سکون جواد صائیان
 کھیلن تے بدر منیر دن چہرے روپ یاوہ
 جس یاسے اود سہر و لنگد و سوہے گلے کر چا
 خوشین خوشین ڈیرے اپنے مجلس خوب بہالی
 باپ اپنے دی کر بہانی اود ہی کول سدایا

خوب طبعی دعوت دتی میرو دیر اور اوان
باب اگے نظر آنے رکھو بیٹا ہو یا سلامی
کعبہ کعبہ کوک پڑھن شکر آنے فوجان ملکیا
میر وزیر گزارن نظر آن کٹر یا پول بہارن
عاصم کب مٹی دیان نظران نظران نہیں ہو کھاندا
پیو شہزاد ہو یا خوشوقتی کم تکو تقدیر سے
ساقی بخش شراب پیالہ تو طبع دی سستی
کہ سال سیال پیالہ ہو نوان مست خامون

قد تقدیری خلعت بخشی کیکی آکھ شاوان
راجو راجی مبارک دیند خوشیان ملک ناکی
سجنا مذول شادی ہوئی دشمن مہیت پر
پائی آپ کلاب شاہی دی ہو یا حسین ہزارن
سو سو وار دند مہر سدی جو رب خوشی بچاند
دلیگیری وچہ شادی آو شادی تبین وکی
آیا حال محال عشق ادستی نال درستی
شہزادی دیوانگ محض صورت وچہ کلاوان

بجی وچہ چکارے دانگن ہر ہر نقش چکدا
تاب ادھی تاک آب نہ رنندی گوہر عنقشان
تن در دیکھ صفائی ردوق جن ہر من مارے
مورندی تعریف لکھن وچہ دوسلاٹ بوجہائی
اوہ شاہ مہری شکان والی کر کے تحفہ نادر
نالے صاعد کارن لوڑی تحفے دانگ اشکانا
جو یے اوہ تحفے پتھر مست آشاہزادہ
ادھی راتین توڑی رہا سوتا نیند سٹھے

سوچ بڑو ساہوان سد کو جہان سی ہر سکلا
وانٹن ہو سو سوئی جو دیکھو دل نقشان
کاغذ نوں ست پوئی انگاری لکھان نہ پتہ ناری
میری مت نظر نہ لگی لکھان حرف خطا کے
شاہزادہ دل بہر آپون عاصم شاہ بہادر
خوب ہتیار لڑائی دانے نلے عجب پوشاکان
تازک بدن اوایل عمری میٹوس نش زیادہ
بعد اوہتین اوٹھ بیٹھا نان پھر چنری کی اوٹھٹے

دانتان در بیان دیدن شہزادہ و شاہ مہر صورت زہرہ او عاشق بشان
لکھنیکہ قول سے یاد و ہوندی نہیں کنارے
بہتی کم حکمت تی جہرے بڑی ٹنگن تقدیرن
ہر ہر دل کہوٹ و سار بنایکے لائون کان مثالہ
عاصم شاہ فرشاہزادی نوں پچو ایک عزیزان
اسکے پیہ عاصم دکر کھن دتی عاصم تائین
اوسون شاہ سلیمان تی جن آدم دی شاہی
وہ بھی شاہ شہاندا آٹا یہ بھی شاہ بھلا
شاہ مہر دی گل سناوان اوہ شاہ مہر کی سکے
قہم جہرہون ٹاکی سچی ذات ناسدی آپے
کب صورت خرد انون آخر آخر کب زمانے
وچہ سند قحان رکھو آخر عاصم اوہ شاہ مہر
سیکے بدہ کر و بخشیشان بیٹی تی دل تو دھلا
دل وچہ کردا اوہ سلیمانی تحفہ بہت اچھا
ہو یا حکم خزانچیان نوان بلدی قفل تار
عاصم شاہ دہر اگے اپن چار صندوق کھلایا
اوہ بھی کھول کھنڈی فریادہ شاہ مہر دیتی

بادشہانوں پون قبضے کون اسین چچا
جے تنو آپی دلون کر کے چنگی کرتہ میروان
موت آو عزان وچون پوند اکھنڈا موہر دیا
تحفے بہتے عجب عجائب پودو وچ دیان چنن
دو شاہ مہر تحفہ کر کے بچلی گل سنائین
انہان دو ٹرنڈی الفت آہی نال لاندوڑی
کب دوئی سنگ در تن کرے آخر دوی آکا
دو نہ شکلا ندی مورت لکھی گوری کالی کی
دو ہون شکلا ندی استر صورت لکھن قلم عجب
سو سو نقش حندیان لائون دین عمر جوانی
اوڑک اوہ بھی بیسی لیکن دکر تحفے ہو چرے
ہر ہر چیز عجائب اسون دیند اجا و کھلا
سیف ملوک تائین ہن دیوان استین کون
اوہ سلیمانی تحفے والی آن صندوق گزرا
مہر صندوق صندوق اندر اوہ بی باور کھلا
صندوق نورانی چہرے چہال پھلن ہو

بک شاہزادہ دو جا صاعد آکول حضوری
اس گلون دانگ شمع اکول ٹنگن اج ہون
دیکھ ہوا حیران شہزادہ ہووے ناہ معلومی
مایہ نشی جینی دانگ شل نہ متع فرنگے
کی تکی اوہ صورت کیسی دشن جان فلک تین
جو مہرہ کر کچرول اسمان سوچ پوچھیا نوان
ہر ہر نقش دیکھ شکاری بہر لاٹ چر انون
نالی تے از رنگ سیانے جے دیکھن کب دے
جو نقصان حکیم سیانان دیکھے یا افلاطون
عالم جے پرہیزان واسے اکھ چکدی کھن
واہ نقاش کر گیار و جس اوہ نقش لکھایا
سیف ملوک شہزادہ حیران اوہ مورت دیکھ شکاری
پہلی نظرون ہوش نہ پہلی حیونہ دلا ٹکانے
جادوگر تصویر شہزادے چہرے نہ کیٹا ظاہر
اند گزری جیکہ گندہ سی ظاہر حال نہ کیٹا
اچن چیت گیان گل اکھین باری عشق نقار
دیکھ شہزادہ دولت والا ظالم نے بہت پایا

اٹ لٹ لٹ کر سے چوٹنی شمع بے کافوری
نالی پسہ نالی روندی انہر لوہو حوند
پایا یہ اطلس خطائی پایا یہ دیب رومی
نکے نون بہتہ پاشہزادے مورت کیتی تنگی
نقش نگار بہار حندی بہر حور ملک تہین
جے کٹر یے ظلماتے ملا آب حیات سچا نوان
وانے دیکھ ہو لون دیوانی شہزادہ ہوش دان
کار گیران والی بھلن سارے ہوش نہانی
بھلن سبہ حباب عقدہ مچون شتابی مجنون
کفر اسلام نہ یاد مہر نے بت دل تھانکین
واداد خالق ہر جن مارا جس تھا ش نایا
گلی اک ہو یا دل اند تپ کے دانگ انگاری
جیون زلفیا بلی خوابون رکھی شرم تھکانے
جیون کر دین نال نظر دے کٹر سے کھیا باہر
دو جی وار شراب پیالہ ہر نوین سر ہتیار
لے تیار تھال تھال تھالے کوٹ تقدیر تھالے
ہر لیا وچو اوج حندی سو سنا یہ ان کھیا

اس تہمین کوں چنڈاوی یار و خاصن نہیں جلد
 سرورین نہیں خلاصی ایہو اید اطلما نان
 میری اوس دہار می لیندا جسدن آون مگر
 جو عشقے دی صفیتن آون رسی دور کہانی
 گہوارا چرخ نہ مار چو طرفے سمجھ محمد یار
 سیف ملوک شہزاد صورت فیروز و دل آگے
 اس صورت دی صورت ربانامین حدت سے
 اس صورت دا آدم کہتے سندر روپ کمان
 دو جی صورت جو مرد الوین شے نال برابر
 ایہ صورت شہزادی تک کہ چچہ طرح بھانے
 دو جید کہ تیانہ لکھ اکون کوئی کسرتیون
 بہ صورت دل کہیہ شہزادی خوش طبع کون
 شکے باجہ نہ نکھن ہوندا جے سو کر می تیاری
 موری تہمین سر باہر کھے سا انکل تیکدا
 جاندا جاندا روح بدلو چہ رہیا فیر اک کے
 پائیک شاک سٹی شہزادی آبا باہر گہر تہمین
 ساعت کچھ صاعد جالی فیری نظر جو فیرے
 صاعد اول خفگی کر کر فیر جمعیت کردا
 ایند لیلون جاعدا تہمین آبا جیو نگانے
 شہزادید کچھ صاعد سترین جانے کے
 یاران با محبہ آرام نہ آوی جھڑتے جے جڑے
 و جی رات ہو با خوش ویلا تہمین بانگ شہین
 قطری تہر و اند پوچھ نا نا پیر این تیلے
 صاعدا و تہر سویر و فیر وندی کے فیر زیادہ
 تاکچہ سرت سہال بندہ ی لال پادچہ کہے

جو سو یا دولت دینی کرے لکھ لکھ جیہ
 جے ستو ستر و انون دیر ترو اتان جرماتان
 نہیں تان عاشق ستر و تہمین سہلی و انک
 دشمن یار اپو دیخوی کدہ تہ تہر تہر کمالی
 پندہ دورا دا قصے والا رستہ مگر سوار
 مو متفکر کر دی لیلان جیرانی و چہ جاکے
 یار یہ کوئی جو بہشتی یا کوئی سرور ربانی
 نور الہی ہے آتہا کایان دہار زمانے
 ہتہ اوہ بنے لال شہل لان میرا کازاد
 ہے تصویر یہ کمال میری کز تہ میر تیانے
 مہر ہو شہزادی کوئی طمن ترانے دیون
 جہلی گئی نہ جہال حسدی روح نکھن تہ تیانے
 چنگی تنک پیادو چہ پچر جیو نکھ کر کردا
 ستر لون جیہ ایے پچھن پنجر نال تیکدا
 ہوش غفلد نالی دہی بنے پیر اک کے
 ہویتاب دہا کہ کردی گرمی سوز و تہمین
 سو نکھن مٹی و چہائی دسدی نہیں شہزادہ
 چہو کر یانچہ سیر کرن لون گیا موی گہر دا
 سیج اوتے پر اکبہ نہ جیرو دی رہیا نگانہ گانے
 کہہ او دیک سجدی تہا دور و زول تیکے
 کو کر باہگ دلی تہمین آیا جہ شہزادہ
 سیف ملوک فلکی عم تہمین کہید یان جو تہر
 ماتم ستر پوشا کی ساری دامن رکھو چلے
 جان بوی نہیں باہر آیا دہوس پاشہزادہ
 وانگ کہہ رہیا تنگ پیلرینہ سرور نہیں ہے

و ہر دور و ہر مویاتن سارا لیر و لیر پوشا کی
 سینہ سارا لیر و ہر یانہ نال کھر و متھ
 عطرین ہنہ کین نیگی رولدی اند مٹی
 جہد تہ ہنہ منض پر دہر دانلے ساہ بہار
 یار پوشاک سینہ اصاعد رو و گہت کہان
 و این وچہ لیا از غیبون چو کا بہلا ستا
 روکتے کر لادی صاعد دہہ دہہ کو لوٹھا
 سا نہجون بہر بہر لون لون تونڈا باران
 صاعد و اس شور ککارا موی خلق اکشے
 شہزادہ فیر چالیونے روندی یار چو فیرے
 خد شکار غلام بیجا رے منہ سکا تر دیکے
 وانگ بیتیان جا کہلوتے عاصم دکر دگا ہے
 صاعد تے شہزادہ والا سا حال سنایا
 شہزادی دیکے اوتے عاصم نے ہتہ دیرا
 کون تہمین فررو کو اوتے عاصم شاہ جدیدا
 ماسی پوچھ ہی پھیلان یان کہہا مویا فیلیہ
 لاکہ ہزار دے تہر صدقی ہویون رد بلا تہمین
 شاہزادہ نون خبر کوئی مہرے ہون سیاہے
 عالم اتے طریب بنجوی رملی کول بہانے
 اسدا اس تارسی اوتے کیسے گرد مینا
 کرن طلبہ حکیم تمیزان دیکہ منض تھو
 گرمی مسوی بادی جسکی نہیں بنجار کو ہودا
 پڑہ پڑہ سورت جن فرل عالم میدم پانون
 پڑہ پڑہ فار ہے سدری وہ نہ ہو یا سیا
 مشر بر عین پند پھولن شہلان پڑہ تے

تان کہہ پٹی پیر بلانی آتی بہت ہلاکی
 غیبون بجلی پی تہر دی باغ حسنہ الوٹھا
 صاعد و دکر گیا فر سرتے دیکہ مسو سرتی
 جان اوہ تیانہ دیون جالوتس ایہ کل ستر
 گہا مل ہو یا شہزادہ میرا مین ہن کدہر حالون
 کتے چلیون آپ شہزادی دکر اسالون تیان
 کر فریاد پکار کر او چا موٹھا یار و مہربا
 دم درد و عائن کردی صالح لوگ ہزاران
 دیکہ شہزادہ مینون سیچ جیو نہا وچہ بکے
 صاعد نے اوہ چا لوہا یار و سے اپنی دیرے
 رملی رنگ ہو یا متغیر تے درور سید
 بیہا شاہ مصلے اوتے کر دایا داسلے
 عاصم شاہ ہو یا سن کہلا حبیب نیٹے ولایا
 سہو ریکان جستی وچہ بانی جالوتس جنی نہریا
 مجلس اند شور ککارا و ہر حسابون ہو یا
 ردون بالان اک تک کہان و نکھن شاک حلیہ
 آکر نہ از نہیں گلین کیونکر ٹمن قضا تہمین
 عاصم شاہ حکیم سداشی کیون جن سداے
 شہزادہ و حال سدا عاصم شاہ فرما
 کیچہ لوچا لکدی جہ تہمین ایہ تھو ست جا
 راجہ عناصر وچہ نہ گہاتا او سدا لیکہا پورا
 ہور کوئی لایہ دانان دگیا کرانان الہ ہودا
 گت تقوید نہیں گل دولی بنا کول کہہا
 اس سالی کہ تہمین لوگ نسالی معشوقے سانا یا
 آکر محمد عشق کچھری سبنا لیکل تہو تے

آئی وارنجومی والی تکی راس ستاری
 کر دوا عرض بخومی شام ہور نہین ڈر کوئی
 اگی اوہ گل سفر پیر الی جیٹری اسان مسانی
 لمقین اجر حیاتی اسدی سو تون ڈور نہ ڈور
 تر کر راتین نے تر کر دیا ڈور او دین رہا شہزاد
 حالت ویکہ شہزاد یوالی نہ کہنوں غم دوا سے
 کر کے تیکے جتن نہراں ہوش نہین اس چہرے
 عاشق و اجور وارو ہوا باجہ ملاپ سجد سے
 مندی مندی روگ محمد مندی نہین دوا دل
 چوتھا روز ہو یا نان صاعدو کریتی سہ درجہ
 کب دو گلکان نال شہزادی کرن وہ کہا باوٹے
 دو ہوا سہ کوئی او ہون بہ نہ رہا نہیٹے
 عاشق تے معشوق کوئی سن سو ہون مرزا لے
 جزمین ہی اس گل دل جانوان ایہ قصہ چہ چاند
 در و ذراق انہا نہیو الی همان پڑ آیا پستے
 موہون بول کہے صاعدون فراموش گل نہیو
 عاشق تے معشوق مندی جو لکل او
 صاعدے ست واری مڑ مڑ کے طبع سکھانڈے
 خوش آواز دجن ر سیلے بہتیا علم دانائے
 کب حکایت اثر یوالی کہتے والا دانان
 صاعدو دل در و سجد اگل کو سے دل لاکے
 کہے شہزادہ صاعدو تائین تون پینچال ٹانڈا
 کہتے وار کہانی کیتی نان اس مہرت نہیوالی
 دل ہوا تان صاعدو کہیا قہہ تیون اس رجب
 بہیت فکیر اور سین تیون غم تیر کو تہین مڑا

طاہر اندر نظری آئی ظالم روگ ہتیار
 پراوہ ساعت عشقے والی آن برابر ہولی
 ایہہ نشانی پہلے اوسدی ٹلدی ناہن ناہن
 پر من راج کمان شکل کر سی سفر مقرر
 کچھ سادہ کپڑا کے لگانا کچھ کمین نہ یا وہ
 دانشمند علاج و سالن جیکچہ موہنہ در اوس
 ریت سکی دمی کہند اوسارن ہتھون جانہی
 اوہ سیانان جان ایانان روگ نہ جانہی
 بید ہو کر چور لہر تابین بید کہول ہمارا
 کہیوس دتین جواب ڈھونڈین چنگی خیر نہی
 سچ خواب کرے رب میری مت ایہ کہین کہول
 صاعدو بہر مڑا اوسے کب کہانی چہیٹے
 در و ذراق انہا نہی والی کردا گل دمانے
 شالانور چہرے فرمائش جانہ وقت و دمانڈا
 جان خرگل مندی آتی شہزادی اکہہ پتہ
 صاعدو ہور کہانی کردا اول آخر تائین
 شہزادہ دل تازہ ہو کے فراونون فرما
 عاشق تے معشوق مندی نون نون گانڈا
 انخش وانگ بیان کرید اثر اطر وچہ دما
 ختم انداز ہتھون جدیلے مارو تیر نشانان
 شہزادو نون چنگی لگی آکے فیر ہولا کے
 گانڈا لگی سنا داسی تہین مین دل ہونڈا
 گلکان کرن لگا اوٹھ بیٹا ہوسی فرہ خوشمالی
 جسے خلقت پیدا کیتی رندی لائی سبب
 جسون یو گیا کر پون فراس تہین کی پڑا

سیف ملوک کہیا مین تیون دین کہول سنا
 صاعدو کہیا شہزادو کی طانت مین بند
 کہے شہزادہ حال حقیقت سن صاعدو لجان
 راتین جاگ لہو اوٹھ ڈھکی تیر کلچے لگا
 کب مور تری صورت او تھر لکھ نظری سے
 آدم دی کی قدرت سر حریسے روپ نیار
 کچھ کباب کرے تاب اسدا عقل دمانون ٹھرا
 نایل کر دی شکل شامیل گہا ل کر جو نان
 دیکھن ساتھ ہو یاد دل بریان لگا داغ کھچے
 دوجی صورت ہر مردانوزن اوسدیکول برابر
 اوہ شہزادہ مہری مہری ڈھکی مہری اندی گری
 کہے شہزادہ صاعدو تائین تون نہی کب اوہ مورت
 جان جان اس مورت دی صورت تیون نظر اوس
 صاعدو کہیا باب تیر تیون دستان ایہہ کہانی
 سیف ملوک کہیا مین تیون ورتی گل سنائی
 پہا لون باب مریون دتین پہا لون ہو کینون
 صاعدو شہزادو والی سمجھ حقیقت ساری
 شربت دمی شہزادہ تائین آپ گیا در بارے
 کر افسوس کہے مین آپون کیتی بہت ناوانی
 نبی سلیمان باب میر تیون دل ایہہ شاہ مہری
 بن اوہ دولی کچھ چھانوزن کون نشانی تے
 عاصم نون سن گل عشقہ بہت لگی غنا کی م
 عاصم شاہ سن ایہہ قضا بہت ہو باور مانڈا
 کھرانیشہ صبر بھلا یاد ستر گیان تر میران
 کہتے ہوس طاح عقل سے کہن کہن فکرو سے

پہچہ ہور کسید سے اگی ہرگز گرین نہ دلدا
 بہیت شامڈا جو کوئی پہولی حال ہونون اوس
 باب میر سے جو تحفہ گلدیا شاہ مہرے سلیمانی
 جہگا پار ڈھونڈا کہا گردی پھل گیا اوسرگا
 حکمت پاک خداوند والی کر کے نقش سہا
 قدرت دمی تہہ نال بنائی خالق اپن اپاری
 کب کب دل اس مورت والا نکلن دھول کس لڑا
 زینت زیب شہانہ سارا تر و پز زانان
 لون لون لب بے مڑا ڈھونڈا شی تہیجے
 اوہ مہوار میری مورت کسی نقش اکابر
 دوجی وار تے تان عشقے کیتی آن بشیری
 مت مور تری صورت لہو کر بہائی کوئی صورت
 صاعدو پہا م صبر دل وچہ مرساں استر دوا
 اوسون مت ہو کچھ معلوم دستر تانہانی
 جیکہ عقل تیر پوچا وکر کہ تون اکون بہائی
 کوہد بہر وزیر اچھی صورت دستہ تیون
 شربت کب بنایا جیٹرا آلا اسدیکاری
 عاصم شاہ لگے اس جا کے حال سنا ساری
 کاسون شہزادو بول بیجے اوہ تحفے سلیمانی
 اس ہی اکون تحفے پہچہ کیتے در تن ویر
 کس دی دمی جیکہ اوہ مورت کس ملایت و
 اپو پیر کوٹری ماڑی کیتی آب جلا کی
 چہین لگ لگائی گہر نون موٹھان کولانڈا
 دودا عقل اندیشے اندر جیون لڑا وچہ نون
 بہن و جمع صلا حالوالی پے کردا نہ تر

اسین کر اہو توبہ عشقون دکر سگہان متین
 جان جان اس صورتی صورت منون تہہ تگہ
 میر کبتین تہہ ہوتون بابل میں اج خاص
 بن عذاب جواب پھر داعاصم شاہ دل خیرا
 اندر اک اندیشہ والی بل بل دے البسے
 لاکھ افسوس میں آئیوں ہا ہا ہا پکے تیل چایا
 آپون پلو کر لائی شیشے لون بچ ہویاں کر
 در محصلت خواستن بدر و باز گفتن کیفیت بدست آمدن صورت

دل میر انہیں توبہ کر داکے گیرے تین
 نامین شاہی تخت سنبالاں ناکوئی ہوا
 جو صورت تہہ آئی تان فر کر سان راج شہ
 ہو جیران مٹیا متفکر زانو سے سر دہر
 باہر ہجون سینہ وسادہ سر و امین تہین کئے
 کسی وزیر صلاح نہ دتی جان تقصیرے چاہا
 کیونکر پاچہ لگے من ثابت جو سولائی اور
 در محصلت خواستن بدر و باز گفتن کیفیت بدست آمدن صورت

شاہ مہری نوزانی اک کی آئی شاہ میرانی
 یہ شاہ مہری صورت نہ پرسی دکتون آئی
 ایسی صورت و ہرتی او تے ہو پھر نہیں نوزان
 سبہ حقیقت ہی انہان کہ دن شاہ سلیمان
 جو کہ تاج اوسدی اندر آدم جن دیوانان
 بیشہ پندہ کر سند نہ تہہ مہتر یوسف والا
 مہتر یوسف جیسی صورت اندر جن انسانان
 سنبان عرض گذاری حضرت کہ ہوسی کوئی لیا
 کہ پرسی سی نام عجایز دانشمند اکابر

مہنان ہریان تھخہ آندا چھپا انہان نشانی
 کس کس صورتی صورت کس او تدا و بنائی
 بنی سلیمان دستو یار و آندی کس جہا نون
 بیٹھا مجلس خوب سنباکر رونق گہان گہان
 ہر قومی دعا فر عاخر مجلس بہری دیوانان
 سن سن حسن او بدیدیان گلان کنہ شاہ و جلال
 ہو کر کوئی بھوسی یار و پوچھا شاہ دیوانان
 لگے کوئی نہ ہویا سونہان مہتر یوسف جیسا
 سنبان طمان اندر عالم سبہ ہنر نو چہ ناور

شہر نصیب اساو جو بیٹا دوس نہیں کچھ نہیں
 کر سان لشکر فوج وزیران ہر ہر ملک روانے
 جتہ ہوسنی صورت ہوسی کرین نقش مقصور
 میں جانا گنجین کیون ہو گنجیاں شہزادی
 کہ من خوب طبع کہ سمجھے کنہ پے ایہ بچی
 جیون کیا او نے اگی سارا ہویا تیون
 گلبن اول نہیں تہہ ہونان نان صبر کر بنان
 یہ شاہ مہری صورت والی جیون تہہ کر سان
 باپ میر سلطان ملک و اشاہ صفوان بہادر
 میں بی کول پیور آ ا بیٹا ہال ہوشیاری
 بعد او تہین دو شخص آکر سن قد و درنگالی
 باپ میر نزل ہو سلامی حم زمین ادب دی
 بعد و عاین تہین پر کہندہ عرض احوال تھے
 تہہ کارن اس تھخہ بیچے آکر صفوان بہادر
 شاہی حکم دتے بغیہ ڈٹھا کول وزیران
 مجلس چپ لگی تاک تھخہ نہت عجا چیران
 ابہر جامی شاہ مہری ڈٹھو جان حضرت صفوان

ٹوکر کران من صورت والی مہلت کچھ نہیں
 ڈھونڈن کے اس صورت تہین گہر گہر بادشاہ
 مشکوئی اسدی صورت لبتہ آوے نہ تصور
 متین لگے سارچہ پیکانان دن ہونے یاد
 دستی خبر نجومی دانی ساری اکہین تکی
 ایہ لی اولون ہون لگا کیا نجومی جیون
 کامنوں بہت چیا و ان تہین تہین اکرم
 اوہ حقیقت ساری بیٹا دسان کہوں باول
 کہ دن خوشیان اندر مٹیا شیشے کول اکابر
 اچن جیت مہری آہی ننگے پار غباری
 چل مٹیا تاک شکل انہاندی بہت ڈر انوزانی
 کہن نصیب تہہ آوے شاہی عجم عرب
 بیچے شاہ سلیمان پیغمبر آئے اسین سلامی
 دیکھا اسین لیا ہر بغیہ آن کتہ سونے عائد
 کیڑ تہان عجائب نکلے نالے ایہ تصویران
 کج بیان نہ آوے کے کر کر دے متینان
 کہن لگا لیکہ کب جہانہر و دہن اوہ شہ

کسان علماں عقلاں ولون ثانی او سنانا
 جو زور داؤد و بی دی سین پڑہیا اوس
 دینی لقتل تے حسن بے حد غری بہت لقت
 مہتر یوسف نال برابر ہوسی حسن ادا
 روپ انڈپ او بدیدیان گلان مکان انڈطین
 کلام الہی اندر ہو سے یوسف ثانی
 ہو گہ بیٹیاں شاہیہ اوہ شاہ رخ دا بیٹا
 ایہ بودیس تہہ آو حضرت شادستان بہری
 جوں اوسدی ہودی دہوم ہوسی آدم تیکے یادہ
 شل او بدی دعا عشق ہو کی دین من چہ جائز
 سیف ملک عاصم دا بیٹا عاصم پوت صفوانی
 قدرت صفت خداوند والی جان ایہ سنی عجیب
 من برج الجبال پریدانی روپ شہزادی
 ہو ہوتا رہن صورت جیون جیون شکل مواندی
 بیٹہ عجایز کہ رسم اند گڑی فلم مہری
 جو جو صفت کھابون ڈٹھو ہر لقتون ہر ولون

سنبان طمان اندر عالم سبہ ہنر نو چہ ناور
 اوسنی کیتی عرض نبی دل خستون شاہ شہزاد
 نسل تیری تہین لڑکی ہوسی روشن نگار
 رنگ نوزانی انکس سہیلا بے حساب دہشت
 جیکہ کہا او ہو ہوسی نامین ہر ہر خداون
 سارے سونے اسوقتے اس وسیلے ناسن
 نام برج الجبال کھاسی قسمون پرسی نانی
 بنی سلیمان نون عجایز ستیا تانان چٹیا
 اوسو باغ ارم کہ لاسی اوس مکان کچہری
 آدمیانہر قومی چون سیف ملک شہزادہ
 گاہ کوہ قاف سمندر مارین جادوسی حسن ناسن
 تخت مصر دیوالی ہون ہر کہ شاہ زمانے
 کنہ او اس عجایز تہین توہین نہت اکابر
 جامی کے کر نقش و سائین راضی ہون ہادی
 والی جتنان فرق نہ آوے و چوہا ہانہ
 خاصہ کہ دیہان عقلا کر کے غور اندر دی
 ہو ہو امانی صورت فرق نہ صورت نالون

جہاں اوس بنی سلیمان آگے ایسا مہر ہی ماری
مہر ہی تک کی مہرین آیا کیوں جوت گرو
قاضی تے مرانیوس پران وچہ عجایز
اوسو یلے ایسہ تحفہ دیکے کتیسوں اسین روان
باپ سیر کی تھے ہتی جو کم باب نہ بہت
شاہ صفوانی مال محبت ساہین رکھو و نوبو
ایہ میراث پیروی آہی مینون بہت پیاری
دنیان اوتی تیرے جیسا نا کوئی پیارا
لپے بہانے کر بخشیاں کیتی خوشی زیادہ
جو من جان میں خوشدین من غم نزاران
بن کہ دس تیرا تیرا ہو گیا جس ہونان
اودہ دو شاہ کے جہانوں تان کم مشکل آیا
ایہ حقیقت من شہزادہ کروا شکہ بچارا
دیس دیسین پور و مسان تان تک ہو گئی
اس گلوں کہ ہوئی خلی نالے عاصم شاہی
ست ہزار جوان بھادر جنگی لاکھ ہریلے
تنگ نہیں لڑائی کر دے دم دم ہون سوا
سب قواحد جنگ کر دے جان ہر جہادون
کر کر میر لڑائی ان کے الی انہان دلیر
موتوں خوف بھانوں فرہ بہت دیو لاند
نیز اسپرین دشمن کہیرن ہزاروں سپاہین
ایسے مردور او جنگے کیتے چارو اسنے
لکھ دے کہ عہد اسخانوں ملک معاش جگین
ہر طرف روانی کیتے کہیا ڈر نہ سنگو
ہر ملک آدم و دیکھتا ہو بہ شہران

۳۲۷/۷

جیکوئی ہو شہزادہ سو ہے ہرگز نظر نہ آوی
جو شہزادہ ہو وچہ شہران آفت من لوٹوں
عشوی ناز فریب نہانے کر کے جیو بہلاے
ایسی صورت و جہان سورت یوسے اس لوٹوں
جیکوئی نہر پریدی آنے یاس باغ ارم و
کرسان خاص وزیران چون غلعت سر شہران
لکریان اول تازہ ہوا عہد لکھائے شاہی
خصت ہو و امیران تائین ملکوں ملکی جتے
کوئی عدل نون کوئی عرب نون کوئی گور و گور شاہ
بعضے ہند جنوبی ہر دے دہلی شہر ہندان
کوئی مشرق کوئی مغرب کہن کوئی کوہ شاہ
کوئی خبر ہر ہا پوٹون کوئی تبتان کہ اکہان
بک محیط سوا مل بہان بک قلم افرنجے
بک کامل قندہ خراسان بک سیرات خجندہ
بک بدو سیر کچہ پین عینے کہ اسے ترکانوں
خوارزم شیرازہ مصلے غزنے غورتے لارے
کوئی بدو سیر کچہ پین عینے کہ اسے ترکانوں
بک بغداد و جیلان مبارک ہو کہ شاد سندھ کے
و ہونڈ تیکے ہر دین لایت شہران تائین نیشا
نام ہر جہاں پریدہ اعسے رسمی والا
تان جہاں ایٹا فارسیندے ڈو دے
و دوق نام پریدہ کہان بکھیر سیانان
کہدے عجیب جہاں کہان کا کہدے شاہ پری
عاصم شاہ و ہر ہجہ ہند کوٹ تیکے ہر جاے
برس داندہ کر کر دے فیروز نون آکے

صورت اوسد کہ ہر سار جیون محم دس یاد
فتنہ و زنجیت و کھلم کھلت کپڑے خروان
تور ٹکڑی اکہہ ٹکڑی کلین دل پر چاکے
کنتین ٹکڑی اکہہ تیک کے صورت لکھو ہور
دس اوٹہ سو بند کر ہر دین لوٹون ہونڈ
ہور ولایت منگی جیہری دیسان غدر کران
نزد و طبع ہر اس اوتے دیون ہر سپاہی
کوئی مدینہ پاکے کوئی حضرت کے گیلے
بعضے سکندریہ لوٹون بعضے من مکاے
گننان وچہ پنجاب زمیند ہر ہین شیرین ہونان
کوئی کشمیری لوٹون کوئی کہندے جمونوالے
سمرقند کوچہ جیسے لوٹ رہے کی اکہان
بک تاتار بک گور و اسے بک مبارک کہے
بک ہند بک قزق بک گور و نگار کہے
کوئی نقش بکھل و تگن کوٹون کنسانون
جام مہنودے بابل متبر زادہ النہر کہے
طے کیتی سب دہرتی انہان کتین لوٹون
وہ محمد بہاک انہانہ جو اس پاسو آکے
بدیع جہاں باغ ارم و اکہد و نام کینان
ہندی جیہا توچہ نہ میوسے کیتا بہت مہنالا
اودہ بھی بعضے بیت ترور و جیکوئی پر داپو
جیتے جا رہاے والی اکثر نام بلانان
تان ہر ناندوالہ کہو سبھوں کہی کہ
عجب جہاں تے ہنوارم دے کہے نہیں سنائی
چارہ کھی شہزادہ والی صورت نقش بنائے

اگر تصویران بادبیران ان امیران ہریان
 جو شہزادہ مرسن بہادرن تان توفیق بنانوان
 توڑی مہنوں سونا موتی جے ولہر نہیں تھے
 عاصم شاہ کو سب یاد ان ہیست نہ دستو کالی
 شہزادہ پر سبھہ لیا سی استہین کون چپکے
 جیکر کول انہادی ہوندر خبر کوئی ولہر سی
 خبر ہوئی شہزادہ تائین سبہ پیچڑا آئے
 پاڑو شک ستر شہزادہ منجون نینر جلاو
 پیاہنر غبار جہانان یار نہیں تھے چٹایا
 کس منگ ہونان دو کہہ سجدہ رسول بنو چڑیا
 گر برج حال میری تہین منگ کہہ دل جانی
 بوج اوسدہ بلخ ارم دی داو اس پستوگی
 نان دل تن نہوس سجدہ مر جس لیا اس کے
 اور دان مار نمان کیتا کو بچ وانکر کراندا
 خبر ہوئی جہا پ پچا سے بیٹے دعو احوال
 جیکوئی شاہ ملکاندا ہود سے مایا دولت والا
 اسون مرض لگی کوئی بہاری لاو دوا علان
 بوڑھ ہود سے باپ نمان اوہ جوان رنگیلا
 رور د عاصم شاہ پور سے غدری لشکر بہار
 جس دن گہرا لوانہ آہی ہر سان مود ہونان
 من بڑوی دیکھ مصیبت لگا بڑا اندیشہ
 غور دلا سے کر کر تہنگ عاصم شاہ پیر سے
 اور ک عاصم شاہ نیر نون اپر کول مکناندا

ایک ایک تہین چہندی صورتوں کن عروان
 کامنوں انہان ندران انکر میں ہی قوم
 موتی رور ورتن بہس سونان کہیا مود
 ست نامید ہونے شہزادہ بڑا شتاب سورا
 شاہ پیری تے بلخ ارم دعو نائین خبریا
 شہزادہ خوشبو یان لہید اجیون یعقوبانہ
 بلخ ارم بلیع جانون نا کوئی پتہ لیا
 ہو میوش سودایان وانکر راگ غاندا
 لکین رات وچوڑو کی جیو غضبنون
 دل یار محمد کامنوں اوران پوچیان
 دل تے جان کران نکلنے دہر ہوئے قریب
 اوسی دم دم چوڑوی نون گرداؤ دوی فکر
 تانگ بڑی جیون سانگ کچو تانگ نہیں
 پٹ پٹ شد اداں تر ہوئے مول نہیں
 عاصم نون غم لگا بہت سیف مود کے لوان
 اس گہراگو ہود سے بیٹا سو مہان روپنا
 اتن جیت نسر ہو جلا ملکون ولیون رابو
 تان پیر باپ شہید ایا روکیکے ہوندا
 میر تے نت جڑ چڑا آون سکتہین
 جان اولاد لہو غم نینون دینان آیا دوان
 فرزند ان سے پٹ نینون من ہوندا
 بیٹے دا حقان نہاندا دم چوڑو کے
 نہ نصیحت مال حقیقت ہجو طرح
 درمپند وادان شاہ عاصم فرزند خود وادول جہون

ست ہزار مارا سپاہی پسر آئی سب عالم
 ناگوئی خبر پیدی لہو نان اس بلخ ارم دی
 سہ اود بادشاہان دہیان ایک تہین کیچہ
 تخت ولایت فوج خزانہ سب کچو دیون نینون
 سولی پاک بنایا مینون چوہون تختاندا سائین
 آپون بکر فقیری دعو دیو تھاکران عبادت
 شہزادہ من گل پو دی رور و آہ جلائے
 دولت دینان من سٹہکین اندر پاڑہ کلا
 تخت ولایت کارن شان کیتے کید کٹاے
 اندر باہر شتور دہاد سد انہین تسانون
 تائین جہانان میں کلا سب کچو سمجھان جانان
 لکے لکے اندر کبیرا کر تہ میر بٹاے

جواب دادن شہزادہ مریدر خود را

جیکوئی لکھدا ولدی مشہور دوسد بیانان
 اندر چہر ان کپتین دنون مارو امین بیان
 دل کہندا میں کاٹا ہو یا کہہ ابھد ہوان داک
 فرجان لشکر سب کچو حاضر ایا گئے کہنیر سے
 چمن کہاس گون ماری بدامون پریان
 جرسہ دن ہشتی حوران سپر پچن جو فر سے
 دوی جہان جہانن جنون اسد طلب کیا نون
 ہوجیران میٹھا دلبریان گوڑو کرتے سرو ہودا
 ماری کیت خوشدای سارے شہر ایا گاندا
 منجون بدل داگٹھا ساو کومت ایہا نہر سے
 شالاعرا قتال تہا دوسرین قباست تاحن
 سخر کران اس صحت کارن گمان رنج گہر

جو وجود دستی اوسیان درو چہرے سب عالم
 چار کھنسی ہر کہہ لیا چور ت کوڑی ختم ہی
 اوسی مال یا مان تینون چہرے کرن اپند
 آپون میٹھ ران چٹاوشہر پہلی فقیری مینون
 کین شہزادہ چاکر تہیرے سب بختان تہ تائین
 دیان دعائین مہر تیر مینون دولت عزناؤد
 کہندا ابا بل تون بی مینون لہید لکھ اسود
 گہر و تخت ولایت کٹا سو کھار چہر سکدا
 شانہاؤ اسکندر نامی دیکھ لڑایان واسے
 مال خزانے کے لیکر بہا نون اک گیا جیو جانون
 چرکچو دوسرین چر با بل ہو یا ردا بیانان
 کین وزیر امیر سیانے اس تقدیر بٹاے

جیکوئی لکھدا ولدی مشہور دوسد بیانان
 اندر چہر ان کپتین دنون مارو امین بیان
 دل کہندا میں کاٹا ہو یا کہہ ابھد ہوان داک
 فرجان لشکر سب کچو حاضر ایا گئے کہنیر سے
 چمن کہاس گون ماری بدامون پریان
 جرسہ دن ہشتی حوران سپر پچن جو فر سے
 دوی جہان جہانن جنون اسد طلب کیا نون
 ہوجیران میٹھا دلبریان گوڑو کرتے سرو ہودا
 ماری کیت خوشدای سارے شہر ایا گاندا
 منجون بدل داگٹھا ساو کومت ایہا نہر سے
 شالاعرا قتال تہا دوسرین قباست تاحن
 سخر کران اس صحت کارن گمان رنج گہر

کو متسانان تی کوہ قافان جو رسد مند بابو
برج مصیبت جہاگ سفر و سخت مطلب تہہ آد

آپو انہین جامن لور ان جان جان ہون
نہین تان کر ان تسلی ایوی ولون اووسی

الناس بادشاہ پیش فرزند

عاصم شاہ سن گل سفر و پیشی وی اوداسی
افند کو لون لنگ منگ لہدن کر کربش مایگز
بچا میر بجان پیارے کر کچہ ہوش نہنالا
چار دلاڑی عمر جوانی کر لے عیشان موجان
نان تہہ سک نہنڈ امان سیجان ناکج کہا دالایا
نان تہہ تاج سر پٹے دہر امان سلطان کھدیا
مانین تیر اسہر اوٹھان تان تہہ دیا گانان
مان خوجان شک تیر چوٹ میان نان تہہ دیا پان
مین نمان ان قبر و دند کوئی دلاڑا مہان
حیتون سٹ گیون ہر دیمین مرسان تیر کواد
عمل جبار و چوڑ پیارے چلیون مچہ انجباران
ناگر مچہ سمندر لندر باشک ناگ مریلے
جان تون ہو سکا ماسین چہ اوجار بیاران
سیف ملوک جگر دلاڑا پوس دس غیمان
توڑ کر کتے بن کے ہر وچہ چند یان گلپان
مورت پتے بچہ بچہ مر سین خبر نہین پتے
توڑ کر شہ جیا ہو سین سخت جوان شہ تانی
ناگر تختے تار ایچہ شہنڈ اہو وں کشت کبان
کچنی مودت دیکھ سکیدی ہیولن مٹیا ہولا
لہند اچہ دہر اکشن پر بت یہیں جابر طرفان
ہر یان دہر دہر کو تہہ یان مر تہہ شک جیو کبان
ایسوخان جو کہہ چہ مینون لاندان نال نہین

رور و آکے سر پر سہنان جو کرب نہناسی
لوڈ کر باری اوکھو ویلے لافرائی نجائین
اس دینان سکند نہنڈ مہان ہر کوئی چلن
سد انہین ایہ دولت دینان سدا ز اشک فرود
تاتون تخت او توڑہ میہ جون نمان تہہ راج کرا
نان مین راج تیر امونہ ڈھان راج ڈھون
نان مین تیر کرج چڑھانی نان دجیا شدہ یان
نان مین راج ڈھان تیر نمان راج ڈھو مایان
حیتون اکہین اگے ہوسین سکند ساہر سہان
جو رب خیر و پیر یان دن ایہ فسوس نہ جاد
لہر باران شکرت یون سخن قہر پاران
کہا اسنا رسنا نہ رجد غضب انھی پتے
چتیری شیر جو خیر پیر گنج خوشی ہوسی گہبار
باجہ سب تہین کون اسو یوسوی یار تیان
دود چتر کان سہ تان بے فریو مینون بیل
بکلی مرگ جلا سے بوٹا یا باغیچہ کھل
اس سفر وی مشکل اندر شرسین و ناگر
شہر حلیا میو جامہ تیر اس کچا یون مٹ
سار ہر کوئی تہہ پختہ پختہ ہوجہ ہوا
کہند گری تہہ یان والی کہہ ہر سنا
مٹ کوئی ناخبر کیہ رہا کہہ ہون ہر یو کجا
لشہرین حیشان نال پر میر و خورس

خوشیان کان ہو یا بندا کرن عبادت آیا
دیانج بیلیر تیر سہرانا۔ مچہ جوانی
سکے موت آئی جو سبے کز فسوس کر ننگا
نان کوئی رو خاطر او تہہ ناگوئی عذر بہانہ
مورت کت کر ناہین لاسی کڑا سونہن ملاری
ہیتان تون پر دودل ہرچمین اشار بے لہو کبان
جرج خوف خدا و لون شرسین اسنو پسین ہر
موت قبل انت موت عمل اسی تے کر نکل
جدون کوئی رجاند اسجن پٹ پٹ کر نشارت
پتے آب برون مارین تان اج کیون ہر یون
وہ نہین سہل تہون چلین اس سفر و
لمان خدہ نہنہب سٹیا ہو کبان ہونچلا
ہرین کوئی کم بچکا امانا ہے مردم دا
جو اچہ تے شابلہ ہر کوئی وطن دہر اندا
اوی مین نام دم بجا جن مین تان جو ہولی
مین بوڈا بھان گہر پتے پاس کوئی مین
چس تیر تون یان لالین کون مروتون بھلا
ان مینون چہ تہون یون ایون مویا گیان گورین
ان نصیحت میری مینون نگدی مندی گکائے
موت میرا مین ویکر مویا اس زوال گوا بار
شاہ تیرے خبر مبارک وقت قضا ہونو سے
مینون سفر یان تون ہر کبان مچہ امان خدا
ہر یان تون ناو پوتہین کیون کو پتے نہا
تان ہر موت میری جد اسی سان جرن ہر
سجن دمن نہ ہوا و ایہ گل کس لپندا

وقت پہا آچا ہر بٹالہب سے نہین کھراپا
کرود عدالت ہر عبادت اوڑک ہونا فانی
علا بانجہ نہ تہا ساہر کوبن سمندر نہ ننگا
جو کچہ کر سین سو یو لسی ڈاڈا عدل شہانہ
مرد کو گاسو کچہ کتھی جدہ شیخ کھار سے
جوتہ حیش خوشتر نہین پہا ککر عبادت نہن
موتی دا کچہ خوف خدا و سونہن ہونڈا جو مریار
مروتون اگے جیکوئی مویا فیر نہین اس ممان
آپون اپنان مروتہ نہین دمن ایہ بھارت
آپ مویا جرات ہر یون آپ مین راج مینون
اس سفر و راج نہا مین غنی سفر سر کردا
جوش خروش بٹا پیارے جاہ نہین ہو جہلا
نان غم کر غم جاسی اوڑک اوڑک ہر ہر غم دا
تون آدم شہزادہ ہو کر چہ مین دمن گہنڈا
ایسا سکھ شہزادہ چون غولا دے دے
کول سہر ہر خدمت کر کے اجر عبادون کبان
دل مٹیا بضعیف ہر تون کبان خوشتر شلا
فیر نہین مین ممان مٹیا بٹیا جتہ مروتون
ایہ بی دوس نہین کچہ مینون دہر عکھا سانی
پتے آن کتھی مین مغرب خفتن سفان آیا
چرود عکھا ستارا روشن سرتی آن کھار
غم بن ممان لگامینون تون کیون جہرین شاد
جان جان سیر تان اندہ ہو کھار نہو دسا
موتی دا غم ہوگ نہ ہون بادشاہ بیک سار
مین مرسان تون کول نہو سین کبان دا و خرنڈا

در ملت دینان سپرے جوڑی کھنکھائی
 جیکے پیچھے ہر کسی میرا لشکر ملک خزانے
 میرا جمل کچھ نقار اسن فرزند پیارا
 جو حرب خیری اندا تینون رو سین مال فوسان
 او سدن و حرسن تون کو لون جو نہیں کجیر
 آسانی پر دیہ پیار پیو ہونو ان ستانہ
 یدان بچو وطن پہلا نوان دیکھان میں بگاہ
 در بیان رحم آوردن سپر بر پدر باز خوشامی دادون عشق مر شاہزادہ را و جواب درون چہ

ملک تیر کوئی ہو لئے گا باد شاہی سہانے
 جو بیٹے دی کاری آئی کر سان تان شکر
 جو تون اسدم کول نہ ہوں درمہنگا پیار
 سو پیدی رون تیر جھین میں مٹا دھوسان
 اکہین اگون جاہ نہ بیلا او سر و نیچہ گھنیرے
 ناو پیو نہیں رخصت ہووان چٹان دولہا
 ٹھکان وجہ سمند غامدہ کے کون پرانہ
 در بیان رحم آوردن سپر بر پدر باز خوشامی دادون عشق مر شاہزادہ را و جواب درون چہ

مین بن ایسا ہوسان بابل جیسا گھنگی
 تون بی بھین کیتے دجون ہک کھنکھائی
 کیون بیکان اندر انون ہون چوینا نوان
 تین کون کو ح کرد آیا وقت اسدا
 عمر جاتی تیر بابل مینون جیت غنیمت
 باپ ہوئی تون اوہ کوئی رو کو آپ کو جو زندا
 ساقی بوتل آن جھوپے کی ہوس ٹھکانے
 داستان در بیان دیوانہ شدن شاہزادہ سیف الملک و در زنجیر باندن اوہ

سبب مصیبت میر جہاگی پیران مہیہ ملی
 بیغم نال کرات خوشی دی جانی سویا نسویا
 بادشاہی کس کاری مینون فی ظہیری ہاگان
 میرا کوج تسن تہین مہری اوہ ست ہوئے دروا
 مرزا تیر اموت میری ہر جانان میں سقیمت
 موت تیر مینون لیکر و ان آپ مویا میں بندا
 سجنان کو لون رخصت ہو کی بندہ سفر و چاہ
 داستان در بیان دیوانہ شدن شاہزادہ سیف الملک و در زنجیر باندن اوہ

تیرے دیکھ پو دی بیٹے رہن اوتی دل کیتا
 تو بہ کران او تو بد ہو یا استغفار کریندا
 تو بہ تون اوس کن پڑائی پیر تیر و درین
 عشقہ دافع و دیکھ تیر ہونون فیصل پیادے
 اکے شیکہ ڈرو ایا و شیر اندر جاو میں دا
 پند نصیحت جو تہ داتی سبب کجی شکستہ می
 پند نصیحت پیو دی شیکہ سیف ملک شہزادہ
 پند تیری ہو دیو اولد اکرو دی دور ہنیرے
 میں شاہزادان فرض میرے کہ تیرو چہ تیران
 تون جانی فرزند سیانان سبب کجہ بند ابھیرا
 جو گل تسن فرمای یار نہیں کجہ مینون
 جیکہ چشان پڑائی آہی علم کلام رسالے
 کہل و اکھا و اجو پو چو کی تہہ کھاوا آا
 جیکہ کہ ہو آن سن کردا سبب پو چو کی کردا
 صورت دیکھ پیرا تان تینون میں تون بابل میرا
 کہو تون نہ بلون بابل اپنا آپ پہلا یار
 اپان نام آکس گستر چیتا رہے نہ اسدا

شہان مصیبت نال صبر و کوشش بہان چو پیا
 ہوئی خبر عشق تون آیا مار و مار کریندا
 کون کوئی تون عاجز ہو کی شان الکی نہیں
 ستین لگی نان او تہہ مکی کی مقدور شہزادی
 خون لگی بن مار نہ چٹمی سدا بہارن دا
 بچے طرح سین میں سا کجہ تہہ کے خواشن دلہ
 کہن لگا اسے قبلہ تیرے ہون اقبال نہ یاد
 جو میں آکے لگان نامین آئی بری دن آہ
 کوشش کران بتیر نہ چٹو داشتے پیر یا پیران
 میں دل عشق غباری پائی دنی سنیارہا
 ایسے کلمے تون کہہ کھیاں سوا دہنیں کجہ تون
 یونہیں ہک حرف اتھان تہیں عشقی ہو سکھال
 اوہ بی مار نہ رہندی مینون ایسے گل ستون
 او سدا بی کجہ میر نہ جیتا کھو جا
 جیکوئی اسم مبارک پچو یاد نہیں تانونہ
 ایہ بی یاد نہیں نام میرا کی کجہ تان
 کہو ہے عشق و دے عشق و دے

صاف جواب پو تون دیکے دھو کی تہہ ہارون
 ناہٹے پوشاکی زیور سر مو نہ خاک رلائی
 شرم جیائی بچ ساری عزت حرمت شے
 سرست سنبھالا ہوش نہ کوئی بلے خوشی بگاڑ
 تان کجہ کھاو تان کجہ پو کجہ تہہ ارم کردا
 لائے بہو ایاں کردا و تار تار مریندا
 جہلا کھانختے ہو یاں گلیان اندر و دلدا
 حاصم شاہ پو تروں تے مردا ایس آنارون
 سیف ملوک در تیک حالت میں تہیں ہونجا
 سنبھان عرض کردا ری حضرت عشق نال خیال
 کوئی علاج نہ آوے سالون کجہ صلاح پیلیری
 حاصم شاہ کہیا میں یار و سو جو کجاوے
 تسن نہ کیتی صاحب کیتی کی مردوس کہنید
 کیتی عرض حکیمان شاہ قید کرو شاہزادہ
 سیف ملوک پہلاندا دستہ ناز اندا پودہ
 نوکر سبب اوہی دس آئی تاج دار مانے
 لاہو شکل ہے سور آکے کر کزنت ناری

کیتے پار سو ملی ہو یا شیکے ان فریادون
 شاہون مثل مانگان میان ہون پیر سوئی
 صبر سکونت مٹری تیر عشق تہائی پشے
 یار اسٹھا چھانے نامین نستی مثل دیوانی
 تنگ مشکا اتے گلین گھنگہ لیران سر و ہر
 چنگا مند او کجہ نامین بریان گالین میندا
 لکھیں مال نہ لدا جسدا ج کھاندا کھ طلا
 سد حکیم طیب سیانے کجے دسو کوئی روں
 مانے بدناموشی سار جودن میں جہان باندی
 جیون جیون کر کردا عقلدی تون تون تون
 جی حب گستاخی بخش کیتے مال و لیری
 کی خفگی سر سنی آہی جی کجہ رب سہا
 پہلے صلاح دسو کوئی مینون کیون در تہہ
 شکل پاور کہو کجہ جانی ہون نہ خواہ نہ
 شکل گہت کرایا قیدی عشق ستم کی کردا
 اج اوہ دس او نہاندی آیا پاسے دیکھ رہا
 نوکر کوئی نہ آکھی بگدا چہ کن نال مینواری

چیتا اوداس سخن نون سکران مچہ بند قہار
 لکھ کون مچہ نچنا ظلم عشق سے چند ان
 باپ رینجا قید کرای مذی دو ہڑای سستی
 عاصم شاہ تخت پر دیو یا دی ربا کی ہو یا
 سیف ملوک پیا دوجہ قید سے پٹھیا میں جوان
 بندا نذر فرزند جھانڈی پائے تندا رنے
 شاہزادید سے پیرین عکس ہو یا بہت نمان
 سو گیا بدن شہزادہ نالے نازک بال النمان
 رب اس کے فریاد ان کردا موہ نہیں کوئی پاسا
 کہیں دوکان کوک سنا نوان کسے چہاں ٹھہری
 یک طعنہ یک متین نیند مہ کنیاں قید کرایا
 ورد مہر مہر با پیٹو آہستہ دو کہ تیر دور زند
 صورت دیکھ لگی دچہ سستے زہر آوری کافی
 لاجی آس سبب تون دنی کہول جواب نقیان
 عشق جاوے پتا پتا چنگن پیرین سنگل
 پیر مہر تون اس کے دہر کی گئے ادا نہیں کردا
 ناگوئی تیری دس نشانی ناگوئی چند نہ رستہ
 کہو نام تساؤ اجمان تھان مکان نہ کافی
 قید کر اسنگل گہت سالون آپ پچا زادی
 کہ بن رحم اسان پر سجان دچہ کہ پتا نشانی
 کو یکھان حال کو بھا کیتا طلب خیر مہر مہر
 مہر دین کر نیدار وند امیر اسل دیوانی
 ساعت گہر مہر مہر غش اند دانک ہند کہان
 آپ مہر تے آپے روک آپ کی مہر جوئے
 در بیان داستان جو اسد سیف الملوک ہر آردن پداوار ارز نجیب

سرور قی تان معلوم ہوو گہیہ مصیبت ہما
 آپے آپ کر اودن قیدی فرزند ان لہندان
 پنوں بھایان بنہ چلا یا گل نہ جانڈی دسی
 کوئی دن جاگ نصیب اسداؤ سنج کیتول ہوا
 کہا ناز مہر نوالے ہو یا نود مہر گہٹ پیوان
 تخت چخا سراج مہر مہر پیٹا نذر مدلی
 یک عذاب محبت سنداد و جا قید کٹکان
 تازہ پھل محمد بخشاد مہر پ لگی کلمان
 کر قیصر معاف المی سخن دیئے دلاسا
 اند عشق المہر بالی دوکان خبر نہ کوئے
 واقف حال میریدا تون میں بخش نہا خدایا
 اسخان بی تیر قید کرایا آپ مخلصین سوند
 سخاں گھان کوئی نہ جانان ناگوئی تیان
 رہو امید تیر دریا میں تون سیر ترفیقان
 قید چو تان اس کہہ لوئی تیر ہونڈان شان
 ایون لوٹ لیوئی تیر گاتاز دیتولی گہر
 میں بیل تون لاشانی کون کر بندہ
 کتے گز کتے گہر کتے محسوسیت انشا
 عشقے بند لیوان بنا مہر عادیہ سے شہزادی
 کتول ڈو ہونڈ کچو سے تیری شکل مہر مہر
 اجر نہیں کچہ مہر سالون بے پرواہ مجھ
 دانگ فکاز مہر مہر وادگدا تیر نشانی
 جہد مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 امیر سودا مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر

بھلا بھلا جیو آ یون عشقا کفر مہر مہر یار
 کہہ سیان کرین سودا مہر مہر مہر مہر مہر
 جان لہر دسی زلف نذر مارین گہٹ حسن دسی
 جان ادھ گہٹ کشاد مہر مہر مہر مہر مہر
 سیف ملوک یکے متین آہ خانی ہوشون صبر
 منت کوئی جانے سوتا آنا غیر دن دل سہایا
 پٹے وال کتے مہر کھار ومان کہت کہان
 ہوش فرار میرا تہہ کہہ یا مہر مہر مہر مہر
 مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 شیر سکار کریندا خوشیاں قید اند تہہ پایا
 نایم یار کھان لائق نایم نایم نایم نایم
 قدرتیرا گہٹ جاندا نایم مہر مہر مہر مہر
 کسے جیڈہ ہوو کوئی دینان تہہ دو کہیا ر
 اوگن میرے کتے تک نامی خم کے سچون تہہ
 نوکر چاکر آو اپنے گئے مہر مہر مہر مہر
 کسی اک لگا یولی مینون مہر مہر مہر مہر
 دلبر لکھ غرضان کردا سودا گیا شہزادہ
 خواب اند نظری آووس صورت مہر مہر مہر
 سیف ملوک کے اندر خواستے پلا اودسا پٹریا
 گہٹا مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 جس مہر صورت جوہر مہر مہر مہر مہر مہر
 اپنان آپے مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 صورت لہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 شاہ شاہ مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 مینون مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر

اگدن صلح بانوین آ یون آپ کرین جنگ بھارا
 کہی چیلے نون شہر مہر مہر مہر مہر مہر
 خفقانی دہر شکل اندر مین سیانے ندے
 بلد افر حراغ عقلمد لک پتند مہر مہر مہر
 غش نمانڈی اندر سوکان ڈور مہر مہر مہر
 دردان بہن آرام نہ او مہر مہر مہر مہر
 سجد مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 غم مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 دانتند شہزادہ نامی جہا نام دہر ابا
 گولا کر کے کہہ بند مہر مہر مہر مہر مہر
 کر آزاد مینون اس مہر مہر مہر مہر مہر
 یک بد نام ملامت جو گارڈنے دار نکارا
 بال نون فرزند مہر مہر مہر مہر مہر
 پاراشنا تہہ کوئی اکھ میرے دل ٹپکے
 ندین مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 دنون مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 کی کچھ صفت سالون مہر مہر مہر مہر مہر
 رتور ومان عاشق مہر مہر مہر مہر مہر
 من سوال محمد بخشاست نہ جائین آریا
 کہہ شہر ولایت تیری مہر مہر مہر مہر مہر
 کس شہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 شارسٹان سہری اندر مہر مہر مہر مہر
 حسن جہاں مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر
 مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر مہر

حق محبت میری سدا گشتن و انگ امانت
 مست جانے معشوق میریون مول نہیں پوان
 میری تون آدم خاکی پر چت ساوا اڑا
 غفلت تہی میان میں موجود تسانون
 میں سے آپ محبت تیری تہہ تہین کی زیادہ
 خشکی ستر پہونج نہ سکے ہیں ٹھل ٹھل یو چہرے
 ندی حجاز میں حقا نون کٹر ہی راہ اوتے
 مع شہزادہ ندی پریم دی بیڑا جہان بہنوں
 خشکی رستہ خشک عبادت بن جزون پنجون
 مرتب حکم عبادت کردو شہر نہیں اندھا نی
 عشقے کارن آدم کیستہ محرم یار گمان
 ہندو حکم دے بندو بہت آپ سدا غانی
 رکھ پھڑید سی واک محمد فیر چیکے کر پھیرا
 صورت دلبر دی جد پایاں خواہی از جہان
 جان ہی تن مرد جو تائین او گہر کیان آکھان
 اوس خواہے شہزادہ تائین دلی دلی دلی
 اس لیلی چہ سو کر عاشق ہو کے بخون جیلے
 پیار چیتہ دسالی اپنی دل اندر جوش آیا
 کرے آواز غلامان تائین جاگو ساسنی کہہ
 دانش عقل دتا رہ مینون ستو کی ہر دگائی
 عاصم اپہ مبارک سینکے چایا خوشی کمانے
 جس گہر بیٹا قیدی آہا میں گہر شتابے
 ادھکل پھل کے آن بہا یا او پر چت ہنہرے
 دنی یار نگہ دل پشیم کول چہو دتراسے
 اکھون گال باہر چاندی ہر ہر شہر یک کے

کرین جو پٹھان نہ پیارون حسین باہر خیانت
 دل بے داغ تباہ ادا ایم میل محبت جہان
 نت اوڑیک شابی آنورین ند میں پیکے
 میری باجہ نہ چاہین دو جاہر سین لبسا سون
 ناہین آپ سدا نوان تینون پیکے آہنہر
 لہر عشق دی مان محمد جوڑ تمانی چہرے
 بیڑا ہج میوگا ٹوٹے کد ثابت سنگ ہے
 جانی نال ملین تہ جانی کرین شکستہ تن
 ایہ عبادت ملکی بہالی ناہین عارف مردون
 یار سوسوی جس عشق کما یا ایہ دولت انسا
 آپے ملک عبادت جگ کی حاجت انسا
 جو کم فرض یازی اوتے ہو کر کوئی کی جا
 اس میدان تو اعد جو گاہے کی باد تیر
 اکہہ سنایان عاشق تائین پتہ نشانی باتا
 ہوشان صرت بہالان جہان کس کس نہیں
 ہونیں جندونی صبر دلی وجہ تن فوت کجا
 خواہون لے ہشیاری اوٹھ جا کے جت
 فیروزین ہر عقل کٹر ایاد دانش تے ہو
 دیو مبارک باپ میریون خبر سینے نکا
 آہو شکل ناہو میرے دل ہو یا سودا
 ہو ہو خوشی کمانی ساعنت جان آہو
 پڑھ سکھانہ عقل لاسہ ہو کر سدا
 سو ہنر سب اکھو ہوئے پیشے لاکھ
 جن کہنڈن باتان کر دے شہزادو
 شہر کے اہل گل محمد باغ ارم دل شک

دل چہ شارتان دیند نہ مانے باغ ارم
 لے لے نالوان باغ ارم دا گل کٹر ہڑا کے
 گلے کتے نال بہانے بستہ خان نام پر
 ملک سجد نام سجد نام سجد نام نال کپارے
 گل کلام نہ کردا دوجی باجی سجدے نامون
 خستہ حال کیا غم تو رسیف ملک شہزادہ
 گہر شہر ولایت اندر سجد کھہ واقعتہ
 سیف ملک شہزادہ تائین لگی چک سجدے
 میر شکار نہ بہا ویرا دمنون مجلس چہ نہ ہندا
 نال خیال جہاں تہ عشق کمال جویسی
 آجوں راجون کمون کا جوں آن ہوئی لکری
 ہر تہیر دن اتے صلاحون ہو گیا یک طرفے
 عاصم شاہ وزیران تائین شہزادو ل کھلا
 کھانینون علم پڑیا تینون پڑکے تہر ہون
 عاشق کہنڈا زور کھہ اکھون یک بات نہ ندا
 پڑہ پڑہ تہر بیان ہر سان پارس عشق لگایا
 دکتیا سودا داناہین جے کھہ دیو بہانے
 ہر صورت دیو ہونڈا ناہین سر پہ سجے ولبردا
 تیر وزیر سیانوانے عالم قاضی تھان
 جیلے نون ست دیون والی جہاں نوچہ کسید
 جو زور کارن سوال عقل عاشق ڈگد جاے
 اوڑیک عاصم گلان شکو گلیا غدی دیو تے
 کوئڈا شیا سنگ سنگ اہدوان کٹر جان سودا
 سیف ملک کہون یاں خیر عافیت شکے
 عاصم شاہ کیا دس شیا جتہ سر پر تھان

اوس چیکے ذکر کریدے رومون شام عجم
 پریانڈی اودہ جاسیندی کس ڈولی تہہ کی
 جان اودہ نام کو اتان ہونڈا پیوند دے مرید
 ہنچوندہ در یاد گار آہین ڈلاہین مارے
 نام چہر یا پیچہ چو پتیا فکر کرے اس کامون
 پھر لے جویں اوسدا ادا حدون بہت زیادہ
 کتن ولید کردہر جو شدا لیند عشقون حصہ
 بے آرام رہے ہر میلے بڑی اودا سی سند
 خستہ حال اودا اس جیشان آہین جہان ہندا
 لال گلال سخال خستہ حال جہاں جویسی
 پٹا دوسالو بہانون ناہین بہا ویرا لیس تیر
 مطلب سمجھو چو پتیا ہو یا ویاچ پریم دھرے
 وعظ نصیحت کر یو کوئی راہ ہو سی ہست چلدا
 شاہون نہیں گنگال بنگالی اسپا سون کھن
 ایہ بہتان چہ بہان ناہین پولا انچر گن دا
 سونا سکا جیکے ادا تہہ صراف و کٹا یا
 چک گھر سہہ حرف تباہی و گھر چو دی گانی
 کی طاقت سی گھیل کردی جاگدا انشورا
 عاشق نون سمجھانون لکھو چیلے لالہ بہ بہان
 آسان سونل سر پہ جاناں سر سونین دیندے
 لار جواہر چکمان ہو کے آن جواہر شاس
 ہنچون پانی نال چو فیٹے تون تہہ ہو
 بوٹہ دی باری اوسہ چیلے ٹریون ہن ڈنگو
 کھاننوں پڑھ سکھانے رتھین رتھینون
 کران تیار اسباب سفر و کی وینون چہر تھان

سیف ملوک شہزادہ سنسکی پونون مدو عائن
عاصم شاہ پیرستہ امرادان دنا حکم شتابی
خرج سفر و مال خزانے عیش عشرت و سانی
ہو رہا سپاہ ہتیاران والی ست جہاز پیرستہ
ہو رہی رملی پیارے چاہڑی چہ جہازان
خدا تبار غلام زلیخے چو کرمان کی گولے
سب جہازان چہ کہانی جو اسباب خوشی
خاص شہزادہ کارن کیتا یک علاحدہ بیڑا
وچو اسد سے جا رہی دران وچہ طہارت خانہ

شالا خوش رہیں تون بابل اول انوار
کرو تیار اسباب سفر و کشتی بیڑی
بیشری ست بہرائی اسد سے بھی جیسا
شہری طوم نقار و جو نسو باجر و جہ دہرائی
نالے بہتر کانون والی مطرب خوش آواز
رنگ برنگی چیز نعمت کس طاقت گن تو
بعضے ظاہر دسد و ہی بعضے سان پرستہ
ملین واکچہ تہاڑ لہتا ستر گز سی چہ
وچو جہز پونون والی غریبان سٹہاے

داستان در رخصت طلبدن غنا ہزارہ از مادر و التماس پیش پسر خود
خان سہ کم باہو چا کیتے شاہ تیار سے
جا رہا گہرائی کول ماؤ دسے بدہر مہر کھلند
ماؤ بال ڈھان تن استا جیون بیمار جہز و کا
پہول بہا جیہ پو شاکی میلے ہو رہی غبارون
لال مثال جال پتہ دآ کال انگارون
در شتاب بے اب دیو و والی گل پرکائی
سرو آزاد بلند سیفہ ایٹا چوہ چوہ کردا
مائی دای دیکھ جہدائی آکھن قہر خدائی
ہونون باران دین نہ باران مگن منہ بہاران
مان پیار وچہ منہ دسے تہہ پیرے بریا سے
سر میران تک چو چٹے ملائے میلان بہن
جیکو لاڈ پیار مانا اندا کیکو آکھہ سناوان
موج والی بابل حیرہ بیان او تر ہوندے
کے او نہا لال پیار ازا ک اندہ دل سستا
تیر گونون سب بہا ک گناؤ گھان سکر عدا
سیف ملوک باہو چا کیتے شاہ تیار سے
خان سہ کم باہو چا کیتے شاہ تیار سے
جا رہا گہرائی کول ماؤ دسے بدہر مہر کھلند
ماؤ بال ڈھان تن استا جیون بیمار جہز و کا
پہول بہا جیہ پو شاکی میلے ہو رہی غبارون
لال مثال جال پتہ دآ کال انگارون
در شتاب بے اب دیو و والی گل پرکائی
سرو آزاد بلند سیفہ ایٹا چوہ چوہ کردا
مائی دای دیکھ جہدائی آکھن قہر خدائی
ہونون باران دین نہ باران مگن منہ بہاران
مان پیار وچہ منہ دسے تہہ پیرے بریا سے
سر میران تک چو چٹے ملائے میلان بہن
جیکو لاڈ پیار مانا اندا کیکو آکھہ سناوان
موج والی بابل حیرہ بیان او تر ہوندے
کے او نہا لال پیار ازا ک اندہ دل سستا
تیر گونون سب بہا ک گناؤ گھان سکر عدا

ترے کر کر لہ تر آئے شیان کر کر پالے
جو زمین آج تیران پر دیسین گوندہ جانوان
اپنے دو کہہ چہ نجات ہے تون پہون لگون
کینون گن گن دو کہہ سائین کینون ٹہر ساد
سیف ملوک او تر پیرائی کر کر مہر گنہر
ایہ کی عشق لگاندہ اولٹا چلیون چوہر دھن
نان مورت نے جگ پر رہا نان اس صورت والی
سوج جوانی مان گہرائی ر ہو وطن دار احبا
تیر و کالی رات جوانی گہر وچہ لنگے مٹھے
لاؤ تیر و دل لکھن تون وچون تیر و کیر
لہو کی عمر ایان طبیعت نازک بدن گلابون
شہنہ کرنیان غار ان اندہ ہوہر آفات تیران
مست کوئی کہا تون در وک مینون کون شہزاد
جان تیری کوئی تیر بہا مین پانی وچہ نہ کسی
نارین چہے لک تیر وچہ چہ بجا اسیہ کھرا
آب سطرین تے سالون ساطین اس گون ایڑ
ساقی دہ شہر آب شتابی بہن دسستی
پالے روندہ چوہر گہرائی وچہ جوابے سند

جواب دادن شہزادہ مریدہ خود را
پیران اول تہہا گڑے چمین دار واری
حق تیرے سب گردن میری نامین ڈمکائے
عین شہادہ مینون آہے حکم تیر ترمزان
نہدی ادے دوس نہ کوئی آہو ہر دی ہٹی
بہن کون مائی بن او کہت مار تو ملی زہر
بہائی میری اس سفر سے چنان لیکہ چہ مہر
سیف ملوک ہونون بہر زمان سن ماؤ دسے
کہند اقدم تیریدے مٹی سر میرے بہاے
جیکو شان تانون کیمافض ایمین کران
ایہ عقی میری مائی چہڑی تون آج ڈھٹی
دس لگہر کہ چہ داکوئی لذت گہر شہر دی
کوشش ترے ساؤ دھائی کیونکر تون کاری

چہ ہو یا میر میرے اوتے ایسے فوہی کی کھڑی
ایسا ظالم عشق اولاجیہ ترا سخت چڑاے
ہر مینوں اپہ خواہش کیوں مر جانوں جنہ جا
کہہ رہا کہن دی گل نہ کہو مشکل مینوں رہناں
جیتوں بچا بچیا لوڑین مائی لوڑ سفرون
جو تہہ تہمین دفن کر ایا کچہ سو اس ترہی
وہ اجازت مینوں مائی تران سفرون جلدی
دانہ پانی ایس وطن تہمین سنبہ کی بن میرا
کیتا جیت او داس شفق زور جہا را بھائی
ایک گل آگہ غنہ اوہ رو کے سر پہنے ہو جہا
چاہہ مادی من نسکلی عشق نہ مینوں سید
ہو دیلوان دہران مائی بختین مینوں دہران
جو مینوں رب خیر کر اندا ہوسان آن سلامی
روندی تی کر لاندی مائی مینا دواع کیتا
ماپیو نے جد جاتا بیٹا نامین گہر دھرم کم دا
عاصم شاہ کہو تہر نون توں جگہ دا سیرا
شاہرا دیون رخصت کیتا شاہرا چوڑا گھوڑا
عاصم شاہ تہر نون شہرون ہو یا باندے
باب بیگ دا ہو یا ڈیرا آکے ندی کنارے
روندہ ریل بل دواع ہندی سار کوک مصر
صاعد نال وزیر ہو یا سی سیف ملوک شہزادہ
دولت مال خزانے لشکر بابا بلوے
ترنیہ برساند او عدہ کر کے بابا جازت دتی
صاعد نون گل لاکھی روئی عاصم صالح وزیر
سیف ملوک نامین بہر اوک عاصم شاہ فرمازا

منہ

پرہیز چکے پوری میری نہیں میری
اپناں آپ کوئی واچل دی سولی کد پڑاے
نون گہر دسدا رسد الوڑین آپلی چوٹی مائی
زور کر کہو نامن مڑو یسان او غم پوسی جہاں
سفر گیان کچہ میکے موسی مسان فیہ تہر نون
بیٹے نال ملندی مینوں یہ کوئی اس مہی
رہن نہیں بن میرا تہر چیک لگی آن بلدی
جس جس پاس لکھیا موسی پیا کر اسی پیر
توڑون آلی کون مٹائی ستون جری مائی
چیم زمین شوہر سجدی پیرا دوسے پیرا
کر کر عذر پیرا نامین مڑو قدیم چیم پیرا
دہران تہر کوہ قافان اند تہران پیرا
مست تر جانوان تا بخشا نون بخشو حق تامی
رب دادا میر سپہا صبر پیا لا پیتا
گہر کھیتی مین بچا نامین ڈاڈا ماروگ پرہ
توہین جگہ میرا ستین توہین کبادا جگہ میرا
محلمان اندر پیا ککارا باہر حد پیا نون
یارو شننا محبت والی نالے لاندہ جاندہ
میر وزیر لہرا شہزادی نالے آئے سار
چیم زمین سر دہر دہر پیر مین ڈوڑو دھرم
چائی رنوق مہار اوٹھ چلے جتوں رب را
صاعد دھرم حوالی کیتی او ہو لیوے دیو
کہہ کہو اوہ روز دہران کسے سمت تی
جہا مینا جیون عقل کسے کار تہر مینا انون
بیٹا دواع کیتا مین تیناں لکھیا پڑہ کرماندا

آر چاگل لک مالان تون بھی رو ساندون
اوداع پر دھین چلیون ہے سیر فرندا
اوداع پیر دھرم سے نشان لسان بیل
اوداع دلند تر پون دھرم اووہ و جہا
اوداع چلے مین اپناک اکھین دوروشانی
اوداع میری زندگانی تر یون ہیف ملوکا
اوداع ہر مینوں پچر مہون پون سمندر
اوداع پیر دھرم چلیون مصر میر نون سچکے
اوداع فرزند مینوں پاکو کہوہ غامدے
اوداع ہے بیٹا میرا دیو سے رت پناہان
صاعد نے شہزادہ دوالی رخصت ہو رندے
عاصم شاہ بیٹے دھرم تہمین تنگی کر کر گنہرے
شاہانان کر خٹکی ہتی لکھیا لیکہ اول دا
بیٹے سا دھرم بند دھرم سا تہون اوس پیر
اوسے پیدا کیتے بیٹے او ہو پالون مارا
جیکر نیک اولاد ہو دی رے تون پیل پاسی
عاصم شاہ فرزند پیرا رب کے کر حوالے
ملک نون سد کہندا میرے منہ نے ہوش بہاں
سنبہ او رسد دھرم تہمین لای بادشاہی سمیانے
صالح نے تہر پویش اکابر دوالی وزیر سیانے
ہتی دھرم فصاحت کیتی مینوں دھرم سمیانے
اگون ظلم کران کوئی فرخ اکبر تہمین خندان
عدل اہلک اجہا کران جگہ پیر کھانی
کر لقبان تہر اکید ان عاصم شاہ جہا شاہی
کر حکومت رب پچر دھرم زار اسی کر کردو

جان مین من لگا اسو پوسدی کون لسانون
خبر نہیں مین کیلچہ موسی موت زرا سخت بندا
تہر بجان حوالی اسد دھرم جیون دیاں پچر میل
میرا آس امید میرا ڈیہ پیا ان لکا
اجہر نہیں رج ڈھٹا آہون لگا دواع جدائی
ناغین مہسان نان کہ جیون اجلیون پت سوکھا
آل تضاد دھرم کھٹ کھٹون لعل شہا سندہ
یعقوبے جیون پیرا دھرم داروان مینوں ر جکے
مولی پاک دیا کے مینوں مقصود لاندے
پیر مصر دھرم تہمین لکھن شانہا نامن
پیر تہل دانی ہو کر پچلے جکے ہو رندے
پیر صاعد اصالح دانان مڑو تہر دھرم
جو فرزند اندے بہا ہونان کسطح نہیں لاندے
انا للہ عذرا رحم پون من ابویہ پکارے
گہر دھرم او تہمین سو کہین مین تون کون بچارا
جو بد بخت ہو یا ان کا مینوں پیرا دھرم کھاتی
روندہ گہر نون لیکے آیا دواع جدائی دالی
بیغم ہو کی کر سلطانی بادشاہ دے جائے
فوجان لشکر تابع کیتے دتے سوچنے فرانے
اوہ بھی تابع کیتے کوئی حکمون غلندہ آنے
رکھنیں خبر لنگالان اونے لشکر دھرم ظلم پچا
جدن آپ عدالت پستی تل لکھیا پیران
مطلوبان محتاجان نامین داو مراد پچانے
گو شہر اندر مٹھ جہا پیتا کر داڈ کر آئے
بیٹے کارن وچہ درگا ہے مت سوا مینوں

منہ
منہ
منہ

لباوت میریون کہیں اپنے دچہ اما نے
اوہ پر دیسی بچا میرا جس اندر جند میرے
نال اخلاص محبت بچے عاصم رب نہاندا
رور و نیز کہیں دکھیا روم ہوئی لوفانی
سیف ملک دے حق اندر کدانت و عایشہ
حضرت پاک تھی فرمایا جو نہاندا سرور
جس تصاشی مہمان ہو دیکھے روز اندر
پر جے مایہ راضی ہو کے کرن عاشر تہین
جبکہ اوس حضرت فرمایا اسوچہ شکستہ

نال مراد لید کر آئے پیرا سادے خا
جتنے ہو سکست کہیں تہین کو کور
وانگ نہی یعقوب ہمیشہ بیٹے دا غم
زہد عبادت کردا جو کھر مغیرہ کنگا
حس پر پاپے راضی ہونوت اوس بیان
صلی اللہ علیہ وسلم نالے آل اودہی پر
جے سوہون دعائیں و اسطرح نہین
فرزند میتون لمن بلاین سچ نکلے مشکند
سیف ملک دعا ہو دیکھتے جاہ فقیر

کون ہو چکون نہان خوش آواز لہو رس
کہیں نہ کیا کہندو چلن وانگن بہان
بخون یاخ ہو دل اوسدا جو وس جو پور
سیف ملک بیعت کیتا کوئی دن دتہو ڈیرا
کہوشہزادہ مجلس نور جمیع دربار شہانہ
کین لاو بار شہزادہ بہا وچہ وزیران
مشہد شان شہزادہ والا ملک ہونی سلامے
جان بیٹے تان پورہن لگا گل گل بلانے
اوسیانہ دوسری کوئی ہریرے اس گہر
اوتہان جوانان کہہنا یا سن شہزادہ
دو شہر شہہ اک پیر کو یہ جو چین کہاندا
ہن مجھے تخت اولی شہزادہ ہو فقور سلاندا
فقور شہہ نسل وچن ہر سلطان قدیمے
انہان گلانوچ شہزادہ ہوا ذرہ آرنے
چم زین سر زین کر کے کرت لگے نصیحتان
لہو اوتہین پیر عرض گذار کو کہیں نہون
جو پیغام اوتے فرمائے تینون اسان شاہ
شاہ فقور اسادو کہہیا دفعہ خاص تان
سیف ملک ڈشہاپت دفعہ اپون نال ملک
ساتی بخش شراب پیالہ ہو دتہا زارو

طوطی قمری کاتے تیر لہن وانگ کنوے
ہتے مرگ شکار دوجی ستے گن گن دستان
خوش ہوا خوشی والی جنت وانگ چو گردا
کردہ شہکار اوس چوہر دیکھ مقام ہلیرا
کہد شکار کر دوجو بگل شہر مرگ شہانہ
چار جوان آکو کوئی و کہوں صورت وانگ میرا
چہل سلام شہزادہ کہہنا ہوا ہوا آرامی
ایس رسید نام پیرا دیکھ تہین بلانے
یائیں ہی وانگ اسادو دودن آکو پور
عین الارض کہیں سوہر فی شہر کہیں اسراند
رمیا تخت ہمیشہ ریتے و دیان بادشاہان
عادل نمک بہا و داتا سوہان نوزد لاند
مہمانداری ہمیشہ ان پو چھے نال صلیبے
ہوئے تہر بندہ کوئی ہوئے آن سلامے
صفن کن کر کہ دین دعائیں وانگ نظر فکیان
شاہ فقور نیرول ہلیا غنہ دین کجا آما
خرا ہو بخشین جان ساڈو خواہ کریں جو بہانے
واجہن نظر مبارک ہرکے دیو جواب سالون
کہہیا اوشا نہ دوتی جنگا نال اودہی
واجہن خط جواب سالون الفت کرن شہزادہ

داستان رمان شدن شہزادہ از مصر و کشتی راندن او

جان شہزادہ ہوا روانہ کیتی جہان نشانا
کیریا دہو نسائے یادیرا لگے چوشت نقارے
مبلد طلاح بلانن چھے رور آو ترورے
جیکو حکم کر شہزادہ سب بجا لیا و ن
ہن کہیں دل پر چاون کہیں اوس ہلا و ن
وچی زہد کید کہانہ دوجی سہ کم ہونے
اوتہ پینے دوسان زمین کئی دوا بین بری
نا کوئی خفگی آئے تان ہوئی دلیکیرے
اس مدت تہین کہوں کہن پالو نظر پونے
برے کنہ کو لا طلاحان لنگرٹ کہلاے
کب بکا نون لگو کہنا نال کب مٹے کب سوتے
لنگر باسن جتہ وہ لیکہ دلی شاہ لنگر
کہان کہہا آرام کیتوتے درتے پیر صراح
سیر لہن سبوشاک دین نون وانگن لکیر
میسوہ ورپے ہر والی لشک زمین پر آئے

بادبان کھلے کردے سہنان کشتی بلان
وچی طرح اشارت ہوئی پیر کو ٹیلے سارے
واو اودا بین جاو پیری کو کو کوئی سارے
رنگازنگ کہلانن کہانی کہیں جو بہلا
ایقین مان کہلوتے ناہن جان جہاز چلا پیر
تان اوہ دیکھ لاون شہر تانین کئے کہلانے
خو بخوش و اسبہ ویرا آفت کے نہ چہیر
سار دہیرا مارا سو کہلا کردہ عیش امیر
جان نزدیک دتہا آئے شاہ تہین حکم لہو
لاہ نال بدہی پیر دیکھو نکر دتہا قطاری
کب لنگر سن شہہ ندیدی کب لنگر سن
اوتہ آدے کجے ویکے شہزادہ لنگر
کرن لگو پیر سبز زین دا دتہا خوب نوازے
پیر پیرے پانی نہان لایانگ درختان
گل پیل نیک بزمگی یہو لوانی جو سہانے

در نامہ نوشتن شاہ فقور
سر نامہ و نام چیدا کیتے کارح جس
سہ خزانے ہتہا و سید چاد بخشے جس بہا
راہ پیر لہن لوگ مسافر سب غریب بدیسے
مشکل ہاون والہ اپون ہر حل کرفا

در نامہ نوشتن شاہ فقور
کتنہ اودیدار کئے واقف بہت لہو بے
نظرون شاہ کر دتے شاہان سفرون اکر او
بیکت خصمان اوسی جو لکھیا سودیسے
عاشق نون و دروگ یہو دامل سحر ل کرد

در نامہ نوشتن شاہ فقور

کتنہ اودیدار کئے واقف بہت لہو بے
نظرون شاہ کر دتے شاہان سفرون اکر او
بیکت خصمان اوسی جو لکھیا سودیسے
عاشق نون و دروگ یہو دامل سحر ل کرد

سو کیا منون اودو کہہ سہا و پاو منون تیران
جانی چہی دولت سوچی جہاں نہ بیند
خاکون غنوت سدر کے سپر لاسے گہے
سپان اندر مانگ موتے ریت قید کر ادا
انہر و چون نیکھی کردادیکے پڑا و اری
میرے جیسے عاجز بندے تخت فیہ سلطانی
استہین چھپے من شہزادہ کر کے فکر کھامیت
کوہند امینون رخ و سالین کون کو کون بنیا
جیتون مرد سو اگر آہون پاس تیرے کی پیرتی
جیتون کوئی غنیم ساڈا الین لایت چڑھون
تیر میری تہین کوئی بچھا دشمن جس کہایا
جیتون کرن لڑائی آہون لڑون زورازما یا
سار ہتیار تیار کر امین چاہڑا سوار مرے
جیتون کوئی شخص سلطانی سپر کرنون آیا
تو شہزادہ عظمت والا سینون بہت چنگر
باکوئی جنگ خصوصت اینون ناہن مہدی
مان دشمن نان دست ہوو ہر گویا طرینے
سچ گل سنا شہزادہ کے سبب اس راہ وا

ہر گویا طرینے
سچ گل سنا شہزادہ کے سبب اس راہ وا

ادو دو جگہ قید کر کر چہی سخت اسیران
ویند اعفت جیوانان تان جان بہا نال
پہل کڑائی بوٹی و چون سپر تیر کہوہ
قیدین کوہ نواز مر اسخان بہا نال تان
تہر و چون صل بنا کر راتون و نیہ کہار
واہ کریم محمد بخشا میلے و چڑے جانی
میں غفور شہزادہ عالی والی مین دلایت
کہون آہون کہتہ جہان کھڑے شہر و سنہ
کس کم اتان لشکر تینون ل لڑ جس ہر
لشکر سرزمین پوچہ پارنگل باو کڑیون
نوں بی سنا زادہ مارن پاس میرے لے آیا
جان غیر تیر اسی ایسے شکر نے سمایا
جان جہان میدان میر پوچہ کر جان سوئے
چہین شہزادہ دشنا ناہن کی سپر سیر گاہ
چو تہر طلب ملدی ہوو مین ہی پیر تیر
دشمن نال کران مین زور ماران نال چلی
کہر آسیدی کران تواضع جہان دست علنی
کہر تخت ولایت تیری بیٹیا مین کس شہزادہ

در جواب شہزادہ کہ غفور حسین مرستادہ بود

غفور پدا خط شہزادہ کر جان سار پڑہ و پڑا
ہے ایچ غفور شاہ و جہا اپنے سلطانی
سیف ملک میرا ہے نالوان عادی شہزادہ
مان مین ملک لایت لینی نارہنے و درنیت
میں ایچ کہ طلب کارن آیا ہو و طرین
ساز ہتیار تیار کر امین چاہڑا سوار مرے

ایچ لڑن فرما لڑن لگا بول نہ بانون مہا
کہہ سلام اسدا اول و سین کہول یا لے
ہنہین غنیم نہ ویر کسید امنن دل ہو رادہ
دو تن روز شکار یکارن کیتی جاہ جمعیت
اوس مقصود و کثرت بہا لان پانچ گشتی بن لڑ
جان جہان جہان میدان میر پوچہ کر جان

جرمین دانگ غنمان آنوان نمان فوج گھڑی
با پیر سلطان مصر و اعاصم شاہ بہادر
پر مین آپ لڑائی چہر و ہنہین خصوصت بہا
میں مقصود ایچہ ایہا بہر ہر جا کے پڑان
سبب جزیرے ٹاپو ہر سان کوہ فافان پانی
شاہ غفور تانین جا لکھو اپہ حقیقت میرے
سر راز کر و جہا سونن لایق ہے تہنا نون
ایچہ جا اخبار سنا کے شاہ غفورے تانین
تخے بہت پیارے لکے ملنے کارن آیا
شہزادہ غفور تانین اپر سخت سجھایا
سیف ملوک شہزاد کہیا حاضر ہوون سامتی
چو کران کر گولے آہے سو ہر مین رنگینے
صورت نالک دانگ گلابان لالی دانگ پیار
طوطے کوئل و انک بولن مہان مارا لشکرے
کاسر تہر سفید بھوری بہرے حقیقی مدد دے
نال محبت مین پیالے ہر جہ و جے نون دیندے
سیف ملوک شہزادے کو لون پوچھا شہزادہ غفور
کہی ہم پر ایہ تینون آہون چہر ولایت
سیف ملوک سنایا قصہ جیکہ اس سرور تی
جو کوئی وچہ ولایت ساڈے ہیکامرد سیلانی
جو بلانی لوگ سو و اگر ہوو فقیر سپاہی
سیف ملوک پوچہ تے اکون ہر ہک گل سنا زادہ
بہرون ہوو کا و دن پیر آہے جس جاہے
انہا و چون سہک بڑا پیر یا کین در سان
اس بڑہو لے آکھ سنا یا ستون حضرت شاہ

چالی شاہ تختاندہ سائین آہین شہید ہو میری
میر نیال لڑائی کر سین ہے تیرا کی باور
ہر ہک نال محبت رکھد اجیکوئے یار کھار
جان جان اودو مقصود نہ طسی سفون کثرت و ان
اینون لڑ کر نیندہر سان جہان عمر دہنی
جیکر کین غریب نوازی جانان شفقت تیری
ہنہین تان فوجی کوچ کر انکی سپر پڑا نون
خوش ہوئے ملیا لڑے سکی صفت تانین
دو لون شاہ کرافت کھ و و جہر گل لایا
آہون ہٹ جھاک کوٹھی او لون بے تہ پاپا
سو ہر مین او او لونانی مصرے ہوو عراقی
غیر نیال کران دل گھال سندھ مین ریلے
قد چنے دی ڈالی واکر پھل لگے گل لایا
چو رولاندہ شہک نینادہ مر تہر اکہہ ملکہ
ساتی لونین شہر اپ پرانان فخر سواد پڑے
بی بی مخزین گرمی آئی بابان خوب کریندے
کیسی سرگردانی تینون تریون کس ضرورے
جیکہ میرے دسی ہووے و سو کران حمایت
حکم و غفور وزیران لڑ و اپنی و ہر تی
حاضر کر و شہزادہ کی مست کوئی و درنشان
حاضران ہوو کر سبب و تہر حکم جیسے سی شاہی
پر کوئی اسد مقصودہ الی مول ہنہین پس پڑا
ناہن ارم ہر ہر جان کس نہ سی دس بانی
گندہ می عمر لودہ سی یار دیکھو چا ہر سان
مست نہ خبر لودہ سہر مین حسان ہک سادہ

چالی شاہ تختاندہ سائین آہین شہید ہو میری
میر نیال لڑائی کر سین ہے تیرا کی باور
ہر ہک نال محبت رکھد اجیکوئے یار کھار
جان جان اودو مقصود نہ طسی سفون کثرت و ان
اینون لڑ کر نیندہر سان جہان عمر دہنی
جیکر کین غریب نوازی جانان شفقت تیری
ہنہین تان فوجی کوچ کر انکی سپر پڑا نون
خوش ہوئے ملیا لڑے سکی صفت تانین
دو لون شاہ کرافت کھ و و جہر گل لایا
آہون ہٹ جھاک کوٹھی او لون بے تہ پاپا
سو ہر مین او او لونانی مصرے ہوو عراقی
غیر نیال کران دل گھال سندھ مین ریلے
قد چنے دی ڈالی واکر پھل لگے گل لایا
چو رولاندہ شہک نینادہ مر تہر اکہہ ملکہ
ساتی لونین شہر اپ پرانان فخر سواد پڑے
بی بی مخزین گرمی آئی بابان خوب کریندے
کیسی سرگردانی تینون تریون کس ضرورے
جیکہ میرے دسی ہووے و سو کران حمایت
حکم و غفور وزیران لڑ و اپنی و ہر تی
حاضر کر و شہزادہ کی مست کوئی و درنشان
حاضران ہوو کر سبب و تہر حکم جیسے سی شاہی
پر کوئی اسد مقصودہ الی مول ہنہین پس پڑا
ناہن ارم ہر ہر جان کس نہ سی دس بانی
گندہ می عمر لودہ سی یار دیکھو چا ہر سان
مست نہ خبر لودہ سہر مین حسان ہک سادہ

داستان گرفتار شدن شاهزاده بدست بوزنگان و از اسباب شدن
 ماری بیکه غضب و عصبانیت کرد که اندی ببرد
 یکسک باندرا یثا ایداد کیمیدیان دل رفا
 قید مریا شهنزاده او تپه کچه نه حیلدا چاره
 لے شمر شهنزاد و تا مین نائے اود بیان نفران
 قلعه بلند آما و چه تا پو خوب طر فدا چهره
 مدت پار او سنان تهمین بچون بوزنیان نایا
 باندرا گریه شهنزاد و تا مین لے گئے اوس جا
 تپه بیج قلعه دوا ہے محاکم حیت دیواران
 سوشین او تو جو اهر جڑ یا چچا چست بنیرا
 سیف ملوک شهنزاده تهمین نالو ایریان لیلان
 شاهزاده جد تپه او تپه دشتا گریه گانا
 تخت او تپه یکسک میٹھا سدر خوب جوان پیرا
 کالے وال زنجیری بدی دهری سبز باغی
 سوجی سبز پوشاک شهابی شوکت شانزاده
 سیف ملوک شهنزاد و حیدم دشتا اوسک تهمین
 اود شاهزاده بھی او تپه تختون طلیا سیف ملوک
 سیف ملوکیدی اوس شاهر بیت نواز شکتی
 حکم کتیا پر بوزنیان تون جیب الیا او کتیا
 رنگ برنگی چنیران لغت کہا لے آن او تپه
 کچسی گوشت گوشترا اندا کچ کباب چید سے
 جو کچر لوط اندر دی آهر کما هر جد کمان
 سیف ملوک مورین کہا کمانان چویشر عیدان
 بوزنیانده شاه داسکے بیت مویا دل راضی
 سیف ملوک کہا کی دسان حال حقیقت مینون

بوزنیاندهی فوج از عیندن آن پیری چو کور
 سار حیدر سے کور لے جان نیند
 مان اود ماری جان ساکے نان مودو حیدر
 عاشق مین سو کمانا مین دیکه شقورین سفان
 شاه سلیمان چیرا یا محل جو اهر جڑ
 اوس مایو چهره کور سیلا واد نه سی اهر جڑ
 سیف ملوک قلعه و چه ویرا دم رب تپه
 یک محل آما و چه سندر و انکن باغ بیارال
 دیوے و انکن لاتان رے چهل بزر چو نیر
 اوس محله اندر کپڑا بوزنیان سرداران
 دهرے صفایو والی نائے تخت شهابان
 سو مینی صورت سو مینی دے سو مینی تپه سار
 یکسک اشل اناری والی اکمین لاک چرائی
 سر نئے تاج جڑا و دهریا نوان جوان شهنزاده
 رسم شهابانیاں پچالی ادب سلام دعا مین
 و دھان یکسک لال لایا پچایان دانگوڑک
 تختے اونے کول سبایا یاران والی نیتی
 چالی باندرا کہا لے کارن او تپه لنگرول تپه
 دهری شهنزاده بیٹھا اکٹے کہا نینیاں پچا
 کچہ فلکس جیون سوار تپه ککچ چو نیر
 خدمتگار ان چار ادها سے پہلند دهری تپه
 پڑم لگا بوزن بانی دا و دهری آواز
 سیف ملوک کولون بچدا حال حقیقت مینون
 بچین جوگی گل شمیری کچہ پیچو مینون

مین دو کپیا تون سکپا شا کس شک کپیر دلال
 دو کپیر دی گل دو کپیا سندر سکپا دی گل سکپا
 کا مینون چهر حقیقت سار مین کرامند مری تپه
 آیا جردن آیا شاه جو لکپیا سو پیا یار
 سیف ملوک نون اوس شاه کپیا مینون چالی
 بوزنیاندهی قومی اندر آدم بهو کے جالان
 پو اپنی قومے اندر راضی سے هر کاکے
 مین ہی مینون کپول شاسان چیکچالت گندی
 مینون بی مینون شهنزاده مینون نال سبید
 سیف ملوک معلم کتیا ایہ بی ہے دو کپیا
 جو کچ اوس سهر ورتی آہی زردہ زردہ کردی
 اوس شاهر پیرا دے آگے کیتی شروع کپاتی
 منتون سیف ملوک شهنزاده کی گل میری آہی
 نام میرا فیروز شهنزاده مان چو بیت چایا
 کپل پیری اندر بیٹھا پیرا اسان دیرا دین
 وار مخالف ایسی چلی رو تپه رٹیا اود بیٹرا
 چو نیر دم باقی آتے و دپا لے دنان
 میٹرا چو مویا کین لوتے رو تپه گان سبوجان
 چیکچوب قیے گندے مین پر بابہ شالان
 اوڑک گل مکاوان اتیو آن لکوس و چٹاپو
 سهر دارا نہاندا آما اوسدے کول لیا
 دیکھ مینون خوش مویا آکھ بیت پندریا
 عقد کچ میرا سچاے خوب طح جد مویا
 اود نہاندهی اس جا کرا اندر پیرا سم قدیمی
 کتے نوزنہ جوڑ مویا کھیس مویا کر نید

مصریہی بخاری اسکے کا مینون مہر تون
 دو کپیا کچ کر کر تانکولون سکپا تپه دو کپیا
 اندر دار پیرا ب جان با مینون و کچہ تپه
 سوجان مان کرا نو پچا کینون چمین لایا
 مین بھی دو کپیا تپه جیعتان ایک گل مہا سے
 شہر نال مینون مینون کینون جان سادان
 ناهنساندهی بادشاہی تھین چکی دس گدی
 لکھی جو عقد پیرا سان پر چهل لے بیعذر سے
 کوئی دن درو فدا سوار ک بھار و چو تپه
 بادشاہ نون کپول سنا یا کچیل قصہ سارا
 شکے شاه رومان بہنچون جیون شالون مینون
 جو کیفیت اوسد آہی کپولی مینون تالے
 یا چو جاندهی قومے اندر باب میریدی شاهی
 سیر سکارا نانت کرد و چکل بندی کنارا
 یکسک دو کپہ لگا آسا لے کپول لانا جودن
 مین جاتا مہاسان او کچ چک جاسنی چو پیرا
 دو کچ مری تپه مینون و دهری مینون تان
 یکسک تختے مین بی آبار دهری اندر مویان
 دس دن کتی کدی مینون دوتن باب تان
 بوزنیاندهی فوج مینون کپیر آند کر کالو
 اود دانا کارو ادا و انشت مند کہا
 بیٹی اپنی دیکھے مینون عقد کچ کر لایا
 بوزنیاندهی شاه اود اکل چلین دهرین مویا
 جان سهر دارا و سناندهی مویا کور سوگ تپه
 جان مینون آدم پیدا مینون تان ان تیک چر نید

مصریہی بخاری اسکے کا مینون مہر تون
 دو کپیا کچ کر کر تانکولون سکپا تپه دو کپیا
 اندر دار پیرا ب جان با مینون و کچہ تپه
 سوجان مان کرا نو پچا کینون چمین لایا
 مین بھی دو کپیا تپه جیعتان ایک گل مہا سے
 شہر نال مینون مینون کینون جان سادان
 ناهنساندهی بادشاہی تھین چکی دس گدی
 لکھی جو عقد پیرا سان پر چهل لے بیعذر سے
 کوئی دن درو فدا سوار ک بھار و چو تپه
 بادشاہ نون کپول سنا یا کچیل قصہ سارا
 شکے شاه رومان بہنچون جیون شالون مینون
 جو کیفیت اوسد آہی کپولی مینون تالے
 یا چو جاندهی قومے اندر باب میریدی شاهی
 سیر سکارا نانت کرد و چکل بندی کنارا
 یکسک دو کپہ لگا آسا لے کپول لانا جودن
 مین جاتا مہاسان او کچ چک جاسنی چو پیرا
 دو کچ مری تپه مینون و دهری مینون تان
 یکسک تختے مین بی آبار دهری اندر مویان
 دس دن کتی کدی مینون دوتن باب تان
 بوزنیاندهی فوج مینون کپیر آند کر کالو
 اود دانا کارو ادا و انشت مند کہا
 بیٹی اپنی دیکھے مینون عقد کچ کر لایا
 بوزنیاندهی شاه اود اکل چلین دهرین مویا
 جان سهر دارا و سناندهی مویا کور سوگ تپه
 جان مینون آدم پیدا مینون تان ان تیک چر نید

جان پیر آدم پیدا ہوندا لون اونون سرداری
 مینون ست برس بن گذری او دخان اندر دسا
 چار کب سرداری باذر حکم میرے وچہ پھائی
 چیلان روزانہ رستہ ایہ ولایت ساری
 بہترین آگے ہو ولایت سگسار اندر دسا
 یا جو جہ فیروز شہزادہ نام میرا بن بہائی
 میں جانا کوئی ہو نہ ہوئی میں جیسا د کہیا
 سخت مصیبت سر تیرے تھے باہر انت جابلون
 سیف ملوک میں شاہ رکھیا پالی روزا و سجا
 سیف ملوک شہزادہ کمر بندن ہو یا جیواد اسی
 شکے انہو کو مل ہلائے کہند اسینون یاد
 بادشاہی گہرا پئے آہر تر آئے اوہ سنگے
 آہر مو نہ پریدار دیکھن چہذا پنی سلطانی
 ساسنی کہند عرس شہزادے سدا ہر کی حار
 اس اندیشہ وچہ شہزادہ رخصت منگن جاندا
 ہے فیروز شہزادہ عالی سدار میں خوشحالی
 شاہ فیروز کہیا میں پہائی جو گل میں ل بہا
 سیف ملوک کہیا میں شانامین خیرا بند
 جس مطلب بیکارن شریا جہ نہیں اوہ لہذا
 جو مورس ران شک تیرے پیرے دہند ہوا
 میں اچ رخصت منگن آیا ہو یا جیواد اسی
 راضی ہو کے رخصت دیو لوڑان ہوڑاٹھانے
 بود نیاندہ شاهی جاتا ہو یا بہت اود اسی
 شاہ فیروز شہابی کر کے کیتی چار تیار
 سچونون سردار پانہا کے جو سن لوسدہ شکی

در بیان جنگ

جو کج لوڑ او سخا نون اہی اگی ہینہ سرد
 گہوڑا ہینہ او ہیدا آکا شے نال نہری
 اودہ بی سیف ملوک کے کارن کرتیار متگا یا
 براس پر جو ہین جو پیتان تہیر ہیر لایین
 مست چہرین تان اوکہا سپین کہین غوب ہنہا
 باذر کب سیانان تک کے نال اوہ اندہ سے لایا
 جتے توڑی حد ساڈی نال او تہر تک جادین
 شاہ فیروز شہزادہ تائین رور و رخصت کیتا
 کبہ جو گل لادو چہر و انگن سکیان پہایان
 سو پیر مینون دفع کیتا سیف ملوک تائین
 روز نیاندہ عرس او یو چون جان جادیکا باہر
 دگر گہوڑا اس باذر تائین او سجا کون چار پون
 سیف ملوک شہزادہ او ہون ہو اسواڑ سندھا
 بدلی وانگر کے گہوڑا مارے ونب لارے
 جان گہوڑا تک جاندا کہہر ہوندا وزہ ہنہیر
 شیران مار کونوی مدی مینان جیتاری
 کول کس کا بان کہاسی تنگ کر کر ہیر رور
 دودن تے دورا تین چلے او پتے میں تے
 شہزادے معل کیتا اسیو سخا نندایان
 اس باذر و می تہیر پیرا گہوڑا اونون نال تے
 نو ہند شہزادہ مانے سنگی ساتھی سارے
 کو فکر ملندہ و جی کوئی نہ بنتا بہاری
 جان اوہ ہوڑ غبار پالی نظر جو فیروز ہاندا

سہو چیلان پتے پایان نیگے غاسدہ دردی
 موتی محل نگام جڑا ہوئے نسل و پیری
 اس ہو اسوار شہزادہ فیروزی فرمایا
 تان کچہندی کر کے بلوین تان جا کب کہلایین
 اوڈو کڑی چہر کبہرے ایتان خطر لوالہ
 راہ سو کبہرے کھن اینہا مینون کرنا کید بنایا
 او ہون پیرا عزت لیکے گہوڑا موڑ لیا وین
 کہیا جو رب پیرا لاندون لمین پیارے متیار
 نال اصلان ملان بہر یان جو سخا یان
 کہیا جس راہ باذر کڑی او ہین میں جان
 سگسار اندا شہزادیکا آن اوہ ہو میں ظاہر
 گہوڑی اسوار لوالہ رستہ او پتے ٹورین
 شاہ فیروز او ہون کر دوع روڈ گہوڑوچہ آیا
 بجلی وانگ کر خید ایتیزی سنپ گزین کر دگا
 باذر کن مردی اسدہ عر جلد اہیر و ہیر
 یوزی ساختہ اگان چکن کلکی زمین کسارے
 تہو ہیل لگام زنجیرے بہو لالہ گردی
 باذر مڑ کے ہو یا سلامی اگوتے زوہرے
 گھوڑا موڑ یان اسجا یون کہیا چیلان تان
 ہو پادہ شریا یون باران اندر رنل کے
 ست و ٹاٹے ست لائین چلے شہا
 اچن جیت کب جنگل چون اوٹھو دہوڑ غبار
 مہائی تان سگساران چون آن ہوڑ ہر دمی

در بیان جنگ با سگساران

دیکھ شہزادہ کہند ایار ان سبہ کھلے ہو کب

ترکے ترکے دوڑی اونون وانگن کتے کتے

در بیان جنگ

ایہ سگسار اسانوں کیوں آئے نال جلد کے
 سبھ اکٹے ہو کھلو سگے کر کے راس تہیازان
 مارن تیر سر پریدون چیر کلیجاو بند سے
 و ہون طغان تہین چڑی لڑائی جیک کتہ تو لوار
 سیف ملوک شہزادہ سچے دامن شینہ مرے
 نیزہ مار کر تن ریزہ سا لگان ہین سا لگان
 سگسار ان نے غوغا کیست آئے کر کے ہلا
 شہزادہ چون جنبش چڑھیا یار انون لکھارے
 سیف ملوک جہاد ریا دیو تیان سنگ لڑا
 سے دیکھ شہزادیو اسے بہن بہن مارے
 میر سامیدی ہوش نہ رہند میریون مر سامو
 اسفند یار بناو چراغ کے اسفند یار جہانوں
 چوٹ لالچ کہند درشتابی شان لہند نہ کرنا
 شہزادہ کر زور دیر سے تیرن دنا سگسار ان
 کر کے زیر اہنا نون او تہون آپ جو پیرا ہی
 گیسن کو لاند اپنڈ کر کے بہتہ ندی کنارے
 ساقی کامہ پور شہزادون آن پلاشتابی
 پیو شہزاد پھووان ستانہ ٹھلان ندی پریدے
 کرتا رشتان شہزادہ بدست رنجبان

راوڑ اس قصے دارودانش مند میانان
 پہل اسد محل رتور گھر یک وجو تہین رتا
 اکون ایگل لالہ دیندا داغ جگر دے والا
 تان ہن بیڑی کشتی کوئی نان طاح جہان
 باہن ٹہل پوان وجہ لڑو چون ہوان سکلا
 کٹے گاہ ڈاسے رستے محکم کر کے بدنا

مارد تیر او ڈار دامنان نسٹن دیکھ
 جیک کمان جوان تو آنے آن پر سگسار
 فیر تہان شمشیر حلیان وار دلیہ کریدے
 چیم چیم شیشو کھارا اٹھیا جیون نونان
 پیرے چو فیر عوی دلیہی مارن لڑا
 ڈھلین او پر وجوج بجن سگسار اندان
 یار شہزادہ سب کتے آپ دلیہ سگسار
 پڑوچہ رمو کھلو تے دشمن ایہ مارے کھارے
 دیکھ مرڈارو و حلیانوں کوئی نہ اگے جڑا
 رستم رستم غلامی پڑے کے ان سلام بکارے
 زال زوال نہ میت کولون ہو کر دیکھا
 پیرا دیون کھیر فریدن رکھ جان جہانوں
 شہزادیو لک کہہ شرمینی بنے شاگرد نہر
 کس لے تہیار پو شا کان خوب ریا ان
 جنگل باران بنے لنگند سے شیر جوان
 ایسی ندی ٹوڈ گھیری جھیری بیکدیان
 عاشق سکھیا چنگا ناہن دم دم پیلے خزان
 حیلان ظلم اغیار انوالی خاطر ارض

جسد عو شالا باغ و چون مین گل پہل
 دیکھدیان تب اشہد اسید ایسا
 سیف ملوک کہ جند میران دیکھ نہ دیا
 جتول جیک اندوس ہو کر مراد جہان
 لکے یاران ہن لیونے لکڑیا نڈا
 جاد فراخ بنائی ایسی چٹایان و دہ

سبھ ہوئی اسوار ٹلے تے کہوں ندی چو پتا
 میو کر کہا نے سبھ گئی جہ ظالم بیکہ ککے
 ایس طرح بے خرچی جاندی گدگدوں جالی
 لکٹن دور دن پتہ بیڑی آئی نظر انہانوں
 ست کوئی ایسہ سوداگر ہو سی سنگ سینے بڑا
 جان بہر پٹیر کوئی بیڑی کتہی نظر شہزادے
 ہک ہک بیڑی اوٹے تے بیٹھا تونو ٹنگی کار
 سیف ملوک کیا ایہ ظالم بیکہ لہین مت سانوں
 جان سانوں تھہ پالین گے پیش کوئی جالی
 لیکے حکم شہزادیکونون اوٹے مرو سپاہی
 دیکھ کھلے سربل تیرے تیران پیونوز سے
 لکھن کھلے کھلے کھلے کھلے سے جگ کمنان
 شیران دامن دن وہی جنبش چوٹی جہان
 اپنے بیلے میدان بہادر کس کس مارن پلے
 تیزی تیر سانوں سینے کرن بہادر خیران
 دیکھ دو طرفی اوہی غوغا وہ شہزادون
 کیا بنگامہ و چندید سے جے دھرتی تے ہوندا
 تہی دیکھ شہزادیو الی رنگی بے اوٹہ کتے
 و ہون طغان تہین چڑی لڑائی اوٹھیا شہزاد
 شیر جوان دیر چیرون گھیر کتہن شہزادہ
 سیف ملوک نہ سیف چلاوے تیرے مارنڈا
 جہر مار کر کے تہائی جڈ جانوں تن جاتے
 دروازو در تہہ کڈ ہی سخت کمان کر کے
 لکے یاران ہن لیونے لکڑیا نڈا
 جے دھرتی اوہی غوغا وہ شہزادون
 جے دھرتی اوہی غوغا وہ شہزادون

جے دھرتی اوہی غوغا وہ شہزادون

جان لہران وجہ آیا تاتھ تھہ کتے تیا
 کٹدی لالہ ہسپانوں مجھو ماجھی عشق بنا
 دیکھو کتہین ہک جڈ ندی سچے عشق سالی
 شاد ہو شہزادو دنا لے خوشی ہوئی بہانوں
 او میا ندی موندہ کان گے ہو کتے جہان
 آہے تری بیڑی سار تان کچہ تہین یاد
 کالی رچہ خونامی داکھر آدم کہا نون والہ
 قید کرن یار گوانون مین جواب جہانوں
 یارو کروڑائی خاصی مت رب جان بچاسی
 آب شتابی دتی تواران تہونون لکھیا ہے
 سخت کمان دتی پیر دتی چٹیا غضب بارے
 جہر تھیری کٹا تہرے بے بیچ کھلو تے چندان
 دار کرن لکھار غنیمان رکھ تلی پر جانان
 سانگان تہر تکتین قبرون پرچی کر دی ہے
 زنی سے سر تہہ تہہ جین مت جیون رنگیران
 ایہ لکھسی جنبش وانی اوٹھ کر سے مارون
 اوس تہر تہل جھل او ان تہر تہا لے نہ لوندا
 غصہ تہانوں زور دنا نون آہین مین اسلے
 نان اوہ تہن تان ایہ جڈن پہلو ہسپار
 پیرا و ہٹی جہٹ دینا لالی کردار یزیدارے
 جتول موندہ کرے پیرا گے ناسی کوئی کھلدا
 کچہ پٹے کچہ مری تہ ڈوب ہو کر وجہ پانی
 ہک ہک تیرا تہر کھلا چیر سریر لڑا سے
 چمن ہزارا دار تیر اندی جیون تہر وجہ بکری
 تیر اندہ وجہ سینے چمن لالون کوٹے لکھتے

تیر اندہ وجہ سینے چمن لالون کوٹے لکھتے

ختم انداز شہزادہ مارے چیم چیم تیر خدنگی
 کوہ کوہ جیڈا بدین زور اور کوہ کوہ لا تو
 و انون تر کمر سر سارکاند و انونال شکیرن
 کوہ و کر تر کمر تیر میو میو شورت زرد
 کینا جنگ جنگ شہزاد و جنگ پیر بھنگی
 آن گدا و دھوئی لڑائی تہہ تہہ ترین آریک
 ساہنے ہو کر آنکسی سیف طوکے آگے
 شہزادہ اکوٹلا انہاندی ترے بیڑی
 گھیر کر کے ہر ہر پاسوں گھیر لیا شہزادہ
 سیف طوک چلایاں سیفان بہت تیر بہتی
 جرمید ان لڑائی پیندی جڑک کے زنگی
 پانچوہ پہچن ہوئے زور نہ کوئی چلدا
 زنگی مار گوا لے جانون چون اور چالے
 شہزادہ دیکھو لشکر چون اٹھ بندہ قہصا نے
 جیون ارمان ہر میا شہزادہ میاں لدا
 اوس طرح افسوس اسانوں ہونہ وقت و سیر
 قصہ بہت میرا نا لے ہو ر لڑایاں آگے
 تیغ زبان من تر زبان سچ نہیں ت چون
 کہ ہر تمباک محمد کس پاس اوٹھ و گون
 چڑھ لیا شہزادہ و ہٹان نا لے اوسکے سنگی
 لٹا چک لیا کر روزا چا وٹا پوچھ لا بار
 سیف طوک شہزادہ وٹا جان زنگی شاہکار
 پاک خداوند ملک انولا ملکوتانہ اسامین
 بیسی بیسی شکل بنا دے و کھدیاں گنگر
 گندہ می مرہر اوٹھاندہ و گنگر اندھی زنگی

ختم انداز شہزادہ مارے چیم چیم تیر خدنگی
 کوہ کوہ جیڈا بدین زور اور کوہ کوہ لا تو
 و انون تر کمر سر سارکاند و انونال شکیرن
 کوہ و کر تر کمر تیر میو میو شورت زرد
 کینا جنگ جنگ شہزاد و جنگ پیر بھنگی
 آن گدا و دھوئی لڑائی تہہ تہہ ترین آریک
 ساہنے ہو کر آنکسی سیف طوکے آگے
 شہزادہ اکوٹلا انہاندی ترے بیڑی
 گھیر کر کے ہر ہر پاسوں گھیر لیا شہزادہ
 سیف طوک چلایاں سیفان بہت تیر بہتی
 جرمید ان لڑائی پیندی جڑک کے زنگی
 پانچوہ پہچن ہوئے زور نہ کوئی چلدا
 زنگی مار گوا لے جانون چون اور چالے
 شہزادہ دیکھو لشکر چون اٹھ بندہ قہصا نے
 جیون ارمان ہر میا شہزادہ میاں لدا
 اوس طرح افسوس اسانوں ہونہ وقت و سیر
 قصہ بہت میرا نا لے ہو ر لڑایاں آگے
 تیغ زبان من تر زبان سچ نہیں ت چون
 کہ ہر تمباک محمد کس پاس اوٹھ و گون
 چڑھ لیا شہزادہ و ہٹان نا لے اوسکے سنگی
 لٹا چک لیا کر روزا چا وٹا پوچھ لا بار
 سیف طوک شہزادہ وٹا جان زنگی شاہکار
 پاک خداوند ملک انولا ملکوتانہ اسامین
 بیسی بیسی شکل بنا دے و کھدیاں گنگر
 گندہ می مرہر اوٹھاندہ و گنگر اندھی زنگی

ر تو نہ کرتا سب تر مار کوہ کوہ
 جتے جاتے بیڑی ساری ہوئی
 کب تبیں کہے چند محمد بندون بند
 کالہ پچھڑا انونالے شیر لویہ
 کک کے گون آپ بکارن و افشہ
 سیف شہزادہ و کینن زنگی گاد و
 ہوان تیری بنیان و نہان و
 اوس ٹلے لون گھیرن کارن میڑی
 ٹلے لون تہہ بالیونے کر کے زور
 سیر پیا تہہ جا کھلا جڑی تہہ ننگ
 بابا جہ وچ شہزادہ سیر بانون
 جیٹھرا چنے اندر و شہزادہ
 سین سین گیند ترے کہتے
 باقید ہر تہہ ثابت رہی بی وجہ
 سجدہ تیار نہ مارو جے زور نہ پید
 سیف زبان تے تیر قلم کرد کر کہنا
 بتے عمر لڈر سی نا لے سارا زور
 بہت شہزادہ شرابی چون اور کنا
 زنگی تے شہزادہ وانی کیونکر ہوئے
 ایہ سیکے ترا کر تہوڑے سے آئے
 یاران تے شہزادہ تیا بن شاہ
 اول دیا تے پیر کہنہ وادہ وادہ
 قدرت اسد و لہبہ و تارین مار و مار
 قدیوزن و دار کہہ جیونکر ہوندا
 مال من پروئی مچان و شری

سب و انونالے گندہ بن پیاں کچا نو
 کالے کان پیازی واکریون ابوالوے
 بان نہ کیا نہ کے شاہے رٹھا سینہ کوہ شہزادہ
 بند اس اینہاندہ چاہے جلد کیا سیدنا
 اس کوست و سر سہر زہر گزری ت انون
 جھان پڑیاندے آہو او پے دوز و فی
 پچنی زمی ایس اکے مار تھو اے گھلیان
 حکمت پاک خداوند والی آپے کہن الہ
 بازندے تہہ دیکھو تر آپے پیر چہر اندا
 تہہ طوفان چون جس بجا لیا اندا
 اوس زنگی اندر بادشاہے دل پائی رتیا
 قمن و زور دل ہی محبت کردا غور و سما
 گندہ تیر کمان اسادی چارہ کھسی پیندا
 مار شہزادہ سے بھد وٹے کچے کچے کچے
 جو لو کیدے چنے آگے اوس تے حاضر کیتے
 شہزادہ وادہ بندے ککے کچے کچے کچے
 جو انہان پر گزری آہو و تسی ہول کہانی
 سیف طوک تہہ جس رنگ تیشا آکھہ سنایا
 عشق نہیں کہ دیکھن اوتے نیان لایا گنگر
 زنگی دی شہزادہ تارین لگا عشق ترویا
 راستہ زمان آرام و سنون رندہ طوک سیکے
 اوس بیچ میو لون کہندی من میر نہ پیاں
 ریش و تسی کس خواہش بہار سی اینہان زنگی
 ہن لہ سنون نیان بہرمان کچہ عذر بہانہ
 جان تہہ تارن زنگی بی بی ڈھان خوب شہزادہ

کینا یان مچان گندہ ان بنان سہر من گند
 چم وٹون جوتان و چٹون تو جو وے تہہ
 ہن سہر کچان ہن رگہ ہوا خوش یادہ
 آو میا نہ آو سنانین مدت پاتھہ آیا
 اج نصیبان بار سی کینی کرے پاتھہ سلوسے
 شالہ یہ نہ رن جو گاد وٹا جوان عطائی
 ایسا شیر جوان گوا لوزین کون کچہ گاہلیان
 منہہ کھنیا راند یوچہ دیکے پیر کہنے زغلا
 یونہ چیتا مچو و پوچون ثابت رہہ ہوندا
 اوہور کہین والا تہہ ہن زنگی دل پاندا
 کہہ لیں شہزادہ تیا مین مال حبیب محبت
 خدنگار کینا شہزادہ دیکھ عشقہ اپا سارا
 شہزادہ پیر نو کر مو یا تیر کمانے سندا
 دس زنگی اندی بادشاہیکہ دھری کچا پرت
 کر کے ادب سلام شہزادہ تیشہ ہو چو پیتے
 حال حقیقت پوچن لگی کون تارین ہون
 روپ انون شہزادہ یوانہ نا لے عقل جوانی
 زنگی دی شہزادہ تارین عشق ہوا تالایا
 منتروئی وائے وائے چہر کچے و گدا
 بیچ او لے سی بیچ کریدی پیادہ وچو
 سیف طوک میو تہہ کنہان پچی دچا کچے
 کہہ پیر جیون سنوون بخشوان ککھانہ اجانان
 اس بندہ بن بی بی من بہن جیونین کوئی سنگی
 سیف طوک کیت اوس شاہے بیڑی اول روانہ
 چنگا وٹون تہہ تہہ جانہ لیا ہو یا عشق زور

کینا یان مچان گندہ ان بنان سہر من گند
 چم وٹون جوتان و چٹون تو جو وے تہہ
 ہن سہر کچان ہن رگہ ہوا خوش یادہ
 آو میا نہ آو سنانین مدت پاتھہ آیا
 اج نصیبان بار سی کینی کرے پاتھہ سلوسے
 شالہ یہ نہ رن جو گاد وٹا جوان عطائی
 ایسا شیر جوان گوا لوزین کون کچہ گاہلیان
 منہہ کھنیا راند یوچہ دیکے پیر کہنے زغلا
 یونہ چیتا مچو و پوچون ثابت رہہ ہوندا
 اوہور کہین والا تہہ ہن زنگی دل پاندا
 کہہ لیں شہزادہ تیا مین مال حبیب محبت
 خدنگار کینا شہزادہ دیکھ عشقہ اپا سارا
 شہزادہ پیر نو کر مو یا تیر کمانے سندا
 دس زنگی اندی بادشاہیکہ دھری کچا پرت
 کر کے ادب سلام شہزادہ تیشہ ہو چو پیتے
 حال حقیقت پوچن لگی کون تارین ہون
 روپ انون شہزادہ یوانہ نا لے عقل جوانی
 زنگی دی شہزادہ تارین عشق ہوا تالایا
 منتروئی وائے وائے چہر کچے و گدا
 بیچ او لے سی بیچ کریدی پیادہ وچو
 سیف طوک میو تہہ کنہان پچی دچا کچے
 کہہ پیر جیون سنوون بخشوان ککھانہ اجانان
 اس بندہ بن بی بی من بہن جیونین کوئی سنگی
 سیف طوک کیت اوس شاہے بیڑی اول روانہ
 چنگا وٹون تہہ تہہ جانہ لیا ہو یا عشق زور

بسم اللہ بسم اللہ کر کے اور سخت بہایا
 لاؤ کریدے ڈھک ڈھک بہت گندھی دل جگا
 توں شہد پر ویسی خدا ایہ نعمت تہ کہ ہوں
 توں چند میں زہراؤں کرد و مان نے جوانی
 توں گلشن میں چنبے ڈالی میں موتیں توں بہر
 جوڑی اج خداوند جوڑی توں راجہ سین رانی
 سیف ملوک ڈٹا اسوہوں کی کج نظری آیا
 کاٹھی سانگہ واچو گردا ہوندا سترے کولا
 ہاتھی وانگر اکھیں لہیاں تیان بن رت چاہے
 ہتھی وانگن تک موہنیں تے ڈوہ جیسا چیرا
 دال گھان تے متھے کنن سو یاں نہ کر دے
 کران دمان بیان نہ بہتاست طبع کھوڑے
 ملی وانگر کن کھلو کی ہوڈو کی وانگر چوہے
 گردن ڈوڈون وانگ آوازہ بولوس جین تارین
 کو چان دھو کی گل تانوان کو جو جیون بڑے
 کالی کچا نوالے نالے جیونڈر گہرا اگر
 بہار جی جیڑی پیرایون جیون تہم و تہم و گہرے
 کاسے زناست ترقی سرخی تہری جیون خوشکان
 عنبر تے کاٹوری منکے جو گل پانوں تارین
 اینہاں ششیں دہرے اونسی کی کج اربنایا
 سوئی بدے گہندھی چٹی سسلے جا پیا زمی
 دیکھدیاں جیو کچا ہوندا ڈاکڑا کر مرے
 ہور آگے تعریف رنگن دھولازم نہیں شانوں
 سیف ملوک کہیا میں اگر ہر شکل دھو دل سان
 ہوسے کوئی دمن لگے تیرے جیجان لایم

بہار جی جیڑی پیرایون جیون تہم و تہم و گہرے

آپون بے خبر بیٹھے کوئی چن نون
 بن بن دسی میری جی ڈھٹیا کوئی
 ایون پیر پیر جیون کو ہلا نون طلوع جا
 ساعت نیک پیر پیر تیرے پوسے آن ترے
 توں الوان سرخ میں قیون میں سا نون
 میں بن گوتہ بکلیان کیونکر عمر د
 موہند نوید سے تیلے وانگر دھنیں رنگ
 پر اوہ بی کج تچا ہوندا منہ دسا سے
 گھلان آہر آہر موہان جیون تانہ کر با
 دندلی ہاتھ لار د سالان سخن دو جا
 ہونڈہ موہے کی بیل کردی پیر پیر کے
 گندھی بوجو بوجو بھدی جون دوزخ
 تیا سا ندوسو سوخ درگ من دو باہل دھو
 ہے وانگ ہی پندھی جین پین اوچا
 یا پیر پیر شاہیان جنگل ملوہ شہل
 بغا ندی بدبو کو کون ماکو کھا دیند
 شنگان تہم دوزخ دھو کھل ڈھو دیند
 گلوچہ زلفان بوجیا جیون پازی
 سوئی گلپان سوچیا تانی پانوں بونڈ
 عنبر تے کافوری بدے منک دیند
 گلپان بدے تہری گلپان دھو
 جو چاہے سو جا بنائے ربنا پیر پیر
 ڈر لگدا مست عاشق سکے تارین میں
 تینون دیکھ پیا دل سوڈا لڑچن
 بادشاہ دسی دولت دیکے کے

کر کر دسی منکار تیری سیف ملوک تہم
 مالے گل شہزادو والی بہت بڑی اس لگی
 رنگن غصے ہو فرمایا اینہا شون یحسب
 رنگیان پکڑے اود بندھی چاکر لایان چکیا
 بھی بھی چکیان باہان تہکیان پیر پیر چاہے
 رتو نال جیون تہم تے چاہی بہر بہر پیر
 جان اود بہت ہو دراندہ لگی تک تہم
 پیر کے تہم گئے دھو جو تان کج غدر بہانے
 رات پے تان چکی جگر دھو مر مر ہندوانے
 سیف ملوک شہزادہ ہکدن یاد انون فرما ند
 پیر ہی نہیں خلاصی کردی آسوں کھلو بیٹھے
 ایہ صلاح پندہ تان کیتی نال ارادے
 شہزادو کب یاد انون پاس لگی دھو گلیا
 جا کہند اوس رنگی تانین تین بلیا شہزادے
 جو کجہ جویش تیری ہوسی سو یونین نشان
 تیر تیر تیرا گمانان دیہ تہم پیرا سالون
 سکے ایہ سینھا رنگن بہت ہوئی خوشحالی
 دس تیارون باران منکس کوہ کی خوب چکے
 پیر پیر مہمانی کر کے سیف ملوک تانین
 سیف ملوک اشکار بہانے چہ گلیاں تانین
 یاران سنے سوار چلے تے ہوڈو یا شہزادہ
 ترے دھو دھو تے تے رتو دھو کے تانلی
 آئی با جہنم دھو کوئی جوڑے آسمانوں
 آئی دین سجدا ناہین جو سو پائے بہورے
 جو تے روز پیر پیر کوئی اوڈو اوڈو آیا

سو منہ موڑتے کہیں میں بہت بدن پکڑا
 تان امیر ہوئی ہنیں منہ ایٹھ پیر اوس گھر
 ہوسے ایہ رہن نہ دھے چکی خوب پہاؤ
 بازک تہم امیر شہزادے پیر جواران کیان
 قہر تو لاندے منہ آسے راج کھلوانے
 کس کس نال کیتی بہت اسو عشق تہا گہلے
 سپہان تہم تہا تہم دھو لکڑیاں کم دسدے
 چیرن لکڑیا ندن سارا کھن باور جو خانے
 اسو طرح عذابان اندر چاہے روز دھنے
 یار جو سورس الین ہر کیسے کم اینہا ند
 دھرتے تے ہنیں تین دیند ویا اندر پوئے
 کہندے آفرین نہرا دھن غفل تیرے شہزاد
 جو کجہ مکر فریب پڑیا دین سینھا چلیا
 کہیو کھلو چھین سالون اوکھو ہو زیاد
 فرق نہ کر سان حکم تیرے پیر تیرے منان
 دس دن ہور گزار مانکے طلب شکار سالون
 بیچ دھو تہم پیرا ندھی ہور گئے کج ڈالی
 نج دریاے چھہ دھو دھو اودہ بی غویا مانکے
 دسان دمانون ملنا کیتا چھی چاہن چاہن
 تہا حکم نہ کر میں شہل پیا دریا نون
 قیدون رب خلاصی بخش کر دے شکر پیر
 چوتھی روز پیر پیر گون ہور فصل دواتے
 توڑی دھو سمندر دھو بے خوف نہیں جازون
 کھوہ دھو لکھنہ لکھنہ لکھنہ تہم ہور
 قدوہ دھو لکھنہ لکھنہ لکھنہ تہم ہور

بہار جی جیڑی پیرایون جیون تہم و تہم و گہرے

بہار جی جیڑی پیرایون جیون تہم و تہم و گہرے

بہار جی جیڑی پیرایون جیون تہم و تہم و گہرے

بہار جی جیڑی پیرایون جیون تہم و تہم و گہرے

[illegible]

اکون سخت او جبارین آیان کس پھر تے ریون
 مانگوئی شہر گران نہ آدم نان ملدا کوئی رہی
 سیف ملک نہ رتی ڈر دست پر ہم شہر اون
 جنخان شوق صراحی مٹی پہو کس تن اوہ کرد
 جہاں اقبال کمال اوہ تھو تائیں بائیں بائیں
 خوش آوازی برق اندازی نالو حسن زیاد
 دانشمند پو شا کے دلون دسدلہ داد جانا
 اوہ تے کوئی پے نہ سکدا اول کر جدا کہو
 جس جہ ایہ نامی ہولون اسدا سایہ عالی
 توڑ کر اکٹھا کر کے گریان شینہ کھائیں
 شینہ نگینا پڑے گذر ہندے آئے کتے
 دورون سوز بٹالون مجھے جہڑاوش بہا
 سہیوان کر حلین اکون جوتن نظر گذارے
 کہدن مجھری شہر جباری دورون نظری لے
 خبر ہنہین کی لکھیا تکی ہوگ ایہ شہر کھنا
 ڈٹھا شہر وڈا جیدا باغ چو فیہ تازے
 شاخ و اٹل اوڑازمین پر آندھری سیو سیبان
 چوک اراک بنو دھچھدھ خاصے حجرے عالی
 فکر پا جو سجدی آہر شاید او جو موئے
 جس باغ وچ جنس دستر اوہ تے بہان کہیں
 شہریدے ورواز پتھارے اندر وڈا
 شہن شاہ زمان نقہ شہزادہ ازباجا بودی سہناک
 زینت زبور لگے بہان سوچو مونی سندے
 کہے سلام علیکم اوہنان نال عبارت میل

[illegible]

امرو بنین کوئی وصا بہانہ میں بہ بہن ہمارے
 کو کچھ جوان رنگیلہ سند راوتہان بی دل چڑیا
 آدم بن یا جنان چون یا کوئی نور فرشتہ
 سیف ملک کیا میں بند اسل آدم دیو چون
 یک مصیبت میں کہ مرے پیا قغیہ بہارا
 لے کے گل شہزادیوں کی ہوئی اونہا تنوں شاہی
 سیف ملک جدون جاپتا ڈٹوس تخت شہانہ
 خود مرگہ چو طرفین نارین نارین ہیکہ پل گالی
 جوڑا بہر طاق بہشتی یاد و سخت کمان
 غلام نین کڈران وانگر وجہ کھلی دی ہمارے
 سونہان قد شہلی وہی نازک شاخ چنیلے
 زیور زیب شہانہ لگا کون شمار سناو
 شوکت شان ڈٹھا شہزادہ ہر ہارت سلامی
 بے بے دول دیکھ دیاں میں ہو گیا بے دتا
 تخت اوپر جا پڑ بہا یا آپو ان بیٹھی جڑ کے
 خد متکاران نون فرایوس جلا طعام اپیا
 حاضر آن ہو کے اسویے کہا نے باور شہانہ
 مغز بادام منقہ پسے میوے ہور بہا سے
 کہا نے کہا ہو کے جد فاع آیا جیو نگا کے
 و تین تون شہزادہ کوئی ہو جین بی شاہزادہ
 سیف ملک کیا میں بی بی سو میں شہزادہ
 شاہ عاصم سلطان ڈویر ہر شہزادہ والی
 حال حقیقت جتنی آہی سدری کتا شہانی
 شے گاہانی سدری بی بی نے دل لاسے
 بہا سے عود کہا کے ہور گئی ہر جوان

میں بہ بہن ہمارے
 کو کچھ جوان
 آدم بن یا جنان
 سیف ملک کیا میں
 یک مصیبت میں کہ
 لے کے گل شہزادیوں
 سیف ملک جدون
 خود مرگہ چو طرفین
 جوڑا بہر طاق بہشتی
 غلام نین کڈران
 سونہان قد شہلی
 زیور زیب شہانہ
 شوکت شان ڈٹھا
 بے بے دول دیکھ
 تخت اوپر جا پڑ
 خد متکاران نون
 حاضر آن ہو کے
 مغز بادام منقہ
 کہا نے کہا ہو کے
 و تین تون شہزادہ
 سیف ملک کیا میں
 شاہ عاصم سلطان
 حال حقیقت جتنی
 شے گاہانی سدری
 بہا سے عود کہا کے

ست کوئی مکر فریب ہو کر تاخیر گذر
 شاہزادہ ہر تہین تہین لگیان کون کوئی
 بہت نپندہ سناون آیا تیرا شکل ہر بہت محبت
 شہر مصر و امین شاہزادہ پشت عاصم دی بی بی کون
 بگل لے کوہ قاف سمندر و تہین بہانہ ہر ملک
 سیف ملک کے نون لگیان کر لانی بی بی سیف ملک
 موہین بعلان لال جزا عجیب صفا بہر ہر میں چہ ہو
 تخت اوپر شاہزادی بیٹھی مہر ہر ملک بی بی ترنگانی
 یمنین جوان تیر فکری گالی کفن عاصم دی ہر ہر چن
 دیکھیں ان نون کر غزوہ عاصم دی بی بی شہزادہ دولی
 جتن بدن گلی وجہ شیر زلفان عاصم دی ہر ہر چن
 جوتل متکر کے جلاک و ان کتب کلیمہ پتہ لنگر کے
 اوہ بی اوہ بہ کھاتی تختون کرتا عاصم دی ہر ہر چن
 اوٹھہ ملی گل شاہزادہ سے جوان شہزادہ ہر ہر چن
 شہزادیون دیکھ عاصم دی ہر ہر چن لنگر کے ہر ہر چن
 اس مہان پایہ سے تا میں بہ نیال کہ ہر ہر چن
 کلے تے پادوسی سوچے ہر ہر چن ہر ہر چن ہر ہر چن
 خوب اچا مرے مٹھے کہا نے چنگ چنگی ہر ہر چن
 شاہزادی تہین تہین بی بی کر تون میں ہر ہر چن
 سناکس پاسون آپون کہ جان ارادہ ہر ہر چن
 غلط کیا میں شاہزادہ عاصم دی ہر ہر چن
 میں مان مٹا لہ سدا بی بی گل م سان ہر ہر چن
 اس عاصم دی ہر ہر چن ہر ہر چن ہر ہر چن
 شاہزادی عاصم دی ہر ہر چن ہر ہر چن ہر ہر چن
 بہا سے عود کہا کے ہر ہر چن ہر ہر چن ہر ہر چن

شاہزادہ ہر تہین تہین
 بہت نپندہ سناون
 شہر مصر و امین
 بگل لے کوہ قاف
 سیف ملک کے نون
 موہین بعلان لال
 تخت اوپر شاہزادی
 یمنین جوان تیر
 دیکھیں ان نون
 جتن بدن گلی
 جوتل متکر کے
 اوہ بی اوہ بہ
 اوٹھہ ملی گل
 شہزادیون دیکھ
 اس مہان پایہ
 کلے تے پادوسی
 خوب اچا مرے
 شاہزادی تہین
 سناکس پاسون
 غلط کیا میں
 میں مان مٹا
 اس عاصم دی
 شاہزادی عاصم
 بہا سے عود

چنگی تار سی ہنگا کیوندا ساز آواز سناون
 بے بے شہزادی شہزادی الفت مشاری
 سیف ملک ہر ہر چن ہر ہر چن ہر ہر چن
 کیلچہ نام اس میں ملک اکسیدی ہر ہر چن
 سیر کردی خواہش میں نون لگان ہر ہر چن
 جانوان تک نفوس لگے جان کوئی گل سنا
 چو کر دیاں تہین تہین تہین تہین ہر ہر چن
 پیر ہر ہر چن لکن دیندے تہر کھری تہین
 خد متکاران خد متکاران لکن کھری
 شہزادیون ہر ہر چن بی بی باغ بہار خنگو
 ہر ہر چن ہر چن چو بار سے واہ کلان لنگر
 ہر کوچے تہر سوچے سوچے تہر کر ن جو غم نون
 حوران مہی صورت نارین لگیان شاہزادہ
 اوہو خدین اوہو چن خوب بازار سہا سے
 بیگت بیکاندی صورت وافراری جو آسمانی
 ثابت عشق پریدا آما یار تون ہر ہر چن
 توڑے سوچے ملن ہر لنگر نامین ہر ہر چن
 مال ایاز نفور وادون ہر ہر چن تہین
 بہا شہزادہ دیکھ چنگان ویوا جوڑ نہ زوا
 حسن اقبال چو اسکو سوئی تیکر ورتقا ست
 ہر ہر چن کرے قربانی اپنا نون نہ تہ
 موہین ہر ہر چن دیکھ نہ اہدا تہیت ہر ہر چن
 لہا نال ہر ہر چن اوہو چن راہ ہر ہر چن
 جہا ہر ہر چن ہر ہر چن ہر ہر چن ہر ہر چن

چنگی تار سی
 بے بے شہزادی
 سیف ملک ہر
 کیلچہ نام اس
 سیر کردی
 جانوان تک
 چو کر دیاں
 پیر ہر ہر
 خد متکاران
 شہزادیون ہر
 ہر چن ہر چن
 ہر کوچے تہر
 حوران مہی
 اوہو خدین
 بیگت بیکاندی
 ثابت عشق
 توڑے سوچے
 مال ایاز
 بہا شہزادہ
 حسن اقبال
 ہر ہر چن
 موہین ہر
 لہا نال ہر
 جہا ہر ہر

حرص مجازی شہرت بازی جس اندر وہ چہرہ
 جس میں تر عشق است بہت شہوت مولیٰ و سک
 اگر نہ دیکھ کہ جنہاں تیر رحمت بدلی و سک
 شہوت باز مجاز حرص و ناز نیانہ جان
 کامل عشق خدا یا بخشین غیر و نون کہہ مژدان
 آوے سستی جاو سستی پہلے فکل پرستی
 کہہ ہر پرہیزگار ہاٹ محمد کہہ ہر یون تر کے
 سیف ملو کے شہر ملک و اکیستاسیر پہلہ
 چو بی او چر چنے توڑی پیر زمین پر کچے
 شیشے پھل نہر دو و تارے انتہر حبیب کرد
 جیو کر انتہر ادے کرد و گردش برج ستارے
 اسوچہ بی بک آٹا بار و گچھا سترا جیہا
 اوس گنبد و دھندلے سے بے بی کشا نہر
 مان ہند انان تنہا بہتا شیر گرم اودہ پانی
 تہوڑی نظری آوے گرم ہو اہتر نکلہ سی
 سیف ملوک بی بی تہین چچا کیا چو اہر پتہ
 بی بی کیا من شہزادہ اپنے مردہ ملہا
 شہوت آن کرے جد تملہ اس شیشے پٹھانوں
 نالے حل اوہا نون مہون ہیا مہون چہا
 سکے گل عجائب سند تہین شہزادہ فرما سے
 فیر شہزادہ بے بے پائہ من کہند اگر ناک دل
 پر جس و عشق ولایا مینوں کہہ گہر تہین اندا
 عشق پہلے جلال پرہیز و بیان جاتن سانوں
 بلو ارم کوئی دایں سیندا او تہیے اوسد ڈیرا
 بسے بے کیسیا سیف ملو کا نام سنی ایتھن تہین

ہر کھ صورت او جلی تاک کے پئے طبیعت
 جسد خلب سجدی اوسوچہ جہنم
 ابون صدق نہا محمد دیکھہ طبیعت
 راز کوامون باز نہ آون تہون ہون
 کو جانان کہہ نکان کچو کھان لور
 پیر اکثیر کہتے ہر سونان یہ کو تھیال
 قصہ سد اوصاف سنا کہن خوب سنہا
 دھاکا چکار شہر و گر گنبد بہت اور
 رنگ صفائی نظر تہرے سدج مشا
 اوہ قایم سی و نہان راتین انتہر ہون
 کہن بخوی اس گردش تہین ظاہر ہون
 اوہ بی اسگے کہہ سنا و ان جود و زور
 سیف ملوک تہا وچہ چشمہ پانی بہت کن
 چکھن مارا جو کر با یا صاف شکل من
 ایون معلوم ہووے شہر شہزادہ
 کی کہہ صفت ابدیوچہ بی بی دین کہہ
 جان ایہہ کوڑیاں مان مہونوں مطلب
 لذت مرد زبانی دلی پانی و چون
 حکم ربید نیال ہرہ متھان اس پانہو
 وادہ قاور قدرت الہ جس کہہ
 بے بے اہرن پاس قساو و گر کن ان
 لور ان اوسونوں مطلب میا ورت وادہ
 دیو تیاٹ نے اوسد جگر کہہ خبر تہا
 کہہ تہوے تن مت معلوم اوہ مکان
 باغ ارم برہ جہانوں خبر جہین

اوس لایت ساڈی اندر باغ ارم انانوں
 نام پہلے جلال پرہیز اوہ بے تہہ سنایا
 انہین سنی کوئی صفت اوہا نہ گوی کل کہا
 منت و لور ہر ہیا شہزادہ نال بے رنگ تا
 رور و عرض کرے رت سایان سیل میرہ و لور
 اہون روز منگے ہرخصت لور مینوں من
 جان جان ساس اس گوانوں اس جند کہہ
 ترسان میر شہزادہ رورسان جان لور مینوں
 بے کہہ سیف ملوک کا بہت مکی تہہ سختی
 راج کرم کر تھیامتی تیری سبہ سلامی
 ہر کہہ مارا تھیو جیون پرہیز جنہن جھوہی
 سیف ملوک کیسا سن بی بی تہہ جاتا کی روکہا
 حوران پرہیز نایرین تہہ یار و نون نہیں ٹہنا
 بے جاتا تھاکا عاشق ہے و لبر وادہ
 لگی جیک اوسا ہوا مول نہیں اس پرہیز
 خچر خوب سوار یوالی کرینا رشتنگاے
 شیشہ اپنے دیکھن والا شہزادہ مینوں و تا
 گولی بک جوان سند تک نال شہزادہ و لاکہ
 کہہا تہہ اساتر توڑے خطہ رکھ نہ سکولی
 شیشہ خچر دیکھے اوہون موڑین گولی مینوں
 دیکھے خچر روانہ کیتا و س نہیں کچہ چلے
 غیبیوں رت ملایا بان خوشان پرہیز بان
 آپے ایہہ سہا مینوں رت ملایا
 گانگولی اس بند سی گر کے کوان نے اس پاس
 سونان متھاج نہ دھاکا چچا میرا گلیا

ہند و دی کوئی بجائے خبر کتھون مین پانوں
 الی تہر عمرے اندر سنے وچہ نہ آیا
 ایون آکھ خلاف شہزادہ و س کد مین باقی
 اوہان عیشا نوجوان اندر ہر ہیز اول تنہا
 اوس بن عیش بہادر کوئی کران قبول سفرون
 جتول قدم کچھ مین دوان جیگان واز پانی
 یا لسان یا مرسان تا مینوں ہو چلا ہیان
 ہمت کرسان مول پرسان طے باجہ نہر سان
 پیر تہن رت خوشی وچہ اندر ان کیون لورین
 مین بے لور کرسان تیری عوا کچھ غلامی
 چہرہ چاہی مین حاضر ہو سی پیر ہر ہیز و س
 تخت ملایت چوڑ لیدین پران نہا بیکار
 جوی جہان لہتین بن یار و نون وچہا کانت
 جیلے غم صغرمی خاطر عیشاں جت نہ و ہر وادہ
 رخصت کرے جتول جلد اکا مینوں شہزادہ
 زینت زین منہری کر کے بھیجے طرح سہالی
 کہہا جو کوئی بے سین جاتین چلا کنتا
 ہوا سوار خچر تہہ تہہ بے بے لور ان
 جس بے اہر جد تو سانوں تم تمام می ہوگی
 رکھہ تو کل بک بکلا پرہیز انون تون جاتین
 آپ نہ ہند نال مکر وادہ شکل بنے اولی
 جلد ٹرایم رمت انامین کہہ تہرے منان
 سنت تہہ مین ہیشا سانوں جان کہہ عشق تہا
 چوڑ گیا تہیون زور پیار اکر کے کوڑلا سے
 لعل پیرا اپن اپا رلا وچہا راجلیا

ہر کھ صورت او جلی تاک کے پئے طبیعت
 جسد خلب سجدی اوسوچہ جہنم
 ابون صدق نہا محمد دیکھہ طبیعت
 راز کوامون باز نہ آون تہون ہون
 کو جانان کہہ نکان کچو کھان لور
 پیر اکثیر کہتے ہر سونان یہ کو تھیال
 قصہ سد اوصاف سنا کہن خوب سنہا
 دھاکا چکار شہر و گر گنبد بہت اور
 رنگ صفائی نظر تہرے سدج مشا
 اوہ قایم سی و نہان راتین انتہر ہون
 کہن بخوی اس گردش تہین ظاہر ہون
 اوہ بی اسگے کہہ سنا و ان جود و زور
 سیف ملوک تہا وچہ چشمہ پانی بہت کن
 چکھن مارا جو کر با یا صاف شکل من
 ایون معلوم ہووے شہر شہزادہ
 کی کہہ صفت ابدیوچہ بی بی دین کہہ
 جان ایہہ کوڑیاں مان مہونوں مطلب
 لذت مرد زبانی دلی پانی و چون
 حکم ربید نیال ہرہ متھان اس پانہو
 وادہ قاور قدرت الہ جس کہہ
 بے بے اہرن پاس قساو و گر کن ان
 لور ان اوسونوں مطلب میا ورت وادہ
 دیو تیاٹ نے اوسد جگر کہہ خبر تہا
 کہہ تہوے تن مت معلوم اوہ مکان
 باغ ارم برہ جہانوں خبر جہین

شہک گیا لاراگ کلچر گک شیکہ تبین اڑیا
سیف ملک بندوق لگا سکے کوکین بن
صبر کران گے دو کہہ زبان یامراج گے
کرد کلچے مردنگالی طالم درود جاسے
ساقی سو مہنان مدہ کبریا اوہ پیالہ ہر کے
ماران دشمن دیو تارمین قید قیاس سو مہنان

سو کہا نگارن لالی آہی آن کہمان
بہت نہ سیندہ اخالم تہید ارت پندہ
کچہ نہ کہنان مہر بر سخنان جیکو رب سہا
جان شہزادہ اوٹے ہو یا روندی مرگ
پیوان تے پہر کٹو اہتیسوان مرگے جیوان
اوہ چٹے نان ولہر سیلہ ہر علان نہ پو مہنان

دانتان بر بیان مشقت دیدن شہزادہ از گرسنگی و بقیاب شدن اور قصہ
ہلاک خود کردن جواب سوال نفس عقل و خبر دادن واسطہ عظمی و ذوق شہرت دادن
سے فخریدی واپیری توینت سفارتی
نہج جہاز ہزاران دیکھن جو ان جنگ سے
ہر سو بٹے دی زلفون خلیہ باں فی ہر پہلو
بہت نامان سخاوت تیری تے ہر جہاں سے
مین بلی کران سوال جہان نرسواں مین
شہر ولایت یار میریدی اچ کل بہر پانوں
سیف ملک اس بے کو لون جان رخصت ہوا
ستے اندر نارین خو جان ہر جا بے داری
ست دادر مہر تر دار مہا جا بہتا جا ہے
اصل جواہر قبر سے اوٹے کچہ لکے خبہ شہک
او جا بک نشان کہ ترا سو سنہ مو قین جڑیا
اڑتے جاہر جوہرے سلامی کہندہ شہزادہ
ایہہ غریب حد ساوی بندر اسکے شہزادہ
سیف ملک پھر جان اٹھا داک قی جھگڑے
دین دعا سلام کہیں لالی تارمین میرا
گو لے تارمین رخصت کر کے شہزادہ اٹھا
شہزادہ سے کر لیا لنگوٹا لک پیدہ و سہرے

مہر شہزادیت جادین بہرین اوکالی سار
کینن کوہ قافہ سمندر ریو مین سوہیہ
تارمین وقت مجر دے تہ تہین خدایت
بلبل ہو جہازان تارمین س پہلے پاس
دیکھ لنگال دبال آوہ جو مہر اسودید
نام اللہ و خولقا ہی تہین مین بلبلان
جستانہ کیننی نت تر دازن دان شوق
شیشہ اکون سے انہان ریت دین کوری
اوجی ڈبیری او لڑ نہی قبر لنبہ نہتے
کول قبر دے جہر بنیان کسب ہوکے جھپے
گوسے شہزادہ سے تارمین دجا لنگ کڑو
ایتبہ توری بد سلوی تارمین حکم زیادہ
ایہو ان ہی کر رخصت مینون جانول جہدین
ناسے شیشہ دیکے کہندہ انل انہاندے توک
تدر مین مال مروت کیننی بہلا کر سے پیام
اوہ خچرے تری بھان جان شاہ اوٹے ہرا
خوب بہتیار دیشاک برسان وگ بیابہرے

جاوی بارشکار کینندہ مارے ہر آنجون
پانی جہر و مول نہ اڑ دچڑدا او شہد اجاندا
لکھن بک او جارت و ڈیری آئی بہت مریلی
مار و ہل سستی دیوانگر ریت ہوئی تہستی
تستی وار چیلے چیلے ایسی جیون مو اہر زگری
انکولی ٹہندی چلان بھانوان سار تہ پتہ
جیوان لکس جوہر علی و جہل بن جان جلاو
گرلی تہی بند مین و اوٹے ہوکے سکے
سیف ملک اس جوہرے آیا سٹریو د غماندا
اب سو ابیاب ہریاسی باب شہدے دانتان
بہت مریالا چار شہزادہ طاقت ندہ نہریا
کرے ارادہ ایہہ شہزادہ ماران بہت کین
مقل شہزاد مینون پیر در جہمت تہری کورن
مقل کین مین کا ہوا کچرک لوڑی جرسان
مقل کین کیون کلا سویون عشق لچ نہ لاکین
نفس کین کتھون مری ناکولی دس سینہا
مقل کین ایہہ اران کہیا مین مرط مصر نہ جلیا
مقل کین ایہہ کم عاشقہ اعظفون بیت کین
مقل کین کما کالی مزان ہو کم شیطانی
نفس کین فرمہ دھی لایا آپ مہر جون شیشہ
مقل کین فرمہ سینان شیرین کئی جیوانون
نفس کین مینو ماری چل جہان مین
مقل کین سچ مین اوہ مزنا کت پاسے
جواہر مزان جان جازینو ہذا مان مخون کین ندا
جسدن بہر واپی کہیں سے رانجا بے مر جابدا

آپ کباب تاب نہا دے آگ کچہرک مخون
ستر روز ہوکے چند کیدی نپٹ لکھتین پاندا
نان اشکار نہ پانی اوٹو آپ خداوند میلی
رتی گہٹ نہ کراؤ دانگ قیامت شتی
اوڈ ڈا ہنکے اوٹین سو اگاہ ہنوت لکدی
باہجون جلدی جلدی جلدی جلدی جلدی
رتی دانت پاس کوٹن دیکھہ ہر اس ستار
جوہرے سوہیہ اوڈا جون جون اندر پٹے
بکھیرے پیاسے ترے ماسے کیتا تہکا ماندہ
چل بل جان مشکل کہیں ان پاندا ابتدا
تکلی تلخی ایسی جیسا جان کندن دن ایہا
اس تلخی دے سخت خدا بون چٹے نہ جھار
ساس اوڈن تک اس تر وٹن مین نہ ہندو پاس
دکھ مصیبت جاگ نہ لیا اچ ملے بن مرسان
اتنی سختی ادگی جلیا کوئی دن ہو لنگل مین
اس ہونڈی دس پونڈی جلدی دین ملن
راہ عہدہ اندر مہر کے بہتر خاکون رلیا
حاکمے بازی بے اندازی اوڑک وار نہرانی
بہا لکھ تان پندہ تو مری نہج خندی مانی
اوہو یا مرو وونہ مہیا مین بی اوہ اندیشہ
اوس جہان گیا سی ڈونڈن جہان مین جانو
مارو کاکہ ڈہشی سی سوہنی کیون پوڈانون
دو کڑکٹ خول پہلے گل ملندے آسے
تر سیدہر کیون مڑو ار مندہ مہو کا ہو حوتا
کامونون کون پاندا لکے گل کیون کھنی پاندا

Handwritten marginal notes in Urdu script on the left side of the page.

دیکھ نہ لیا گئے وارین دو کمان پئی کمالی
 ہو ہزار ان عاشق ہوئے دو کسے تو را چار
 مروالواداعیہ کر کھان رکھ بھلی جو عاشق
 نفس عاشق دی تلج ہو نہ جو کھنڈا سو مندا
 جبکہ شرح کر ان اسگدی و سخن ٹر جاندا
 نفس عقدا جگر اتر دنا عشقے رت مکانی
 کھنڈا رہے تون مینون دلبر نال طاسین
 کھراک کھڑو نہ پانی لدا ظالم ہون قبر دی
 بھو نال بے پر ہیکہ شہزادہ کھڑا آتا ہے
 اکہین سو پیاں تے دل جاگے جاگے طالع سو
 انک السنن زنگ نورانی آن ننگ کہلوتا
 صورت میر سدا نگ خضر دی جہر اسون چکے
 جن جال کمال او پرید اورک خد نہ آئے
 نیرون رنگ عاصہ تھ وہم سجد سفید پوشاکی
 شخص جتنی میل نہ کہہ سناں ہرین آن چھو
 تھ دو جو دس جنان ہر یا ہندو زبا لوریا
 خوش آواز سیلہ کر کے ٹھو نال زبا نے
 اس جوہر وہم تیر کارن سوے مینون گلیا
 تیرے اونے زحمت کیتی آپ خداوند ساین
 اور تھ تسانی نال خوشید کر پے ایشہریت مٹھا
 آج کھل وہ خداوند مینون ایسی تہا جی جاسی
 اوہ بی نال تیرے ٹر جاسی تو زہری ہک علی
 فکر فراق قضا سختی وہ کہاں چھیکڑ آئے
 گے تھوڑی تپیا ہندی گیا قضا کمان
 سیف ملوک لوہر کر کل شکے ہر چہ زمان جو ہا

سوہرا کہنا نہ ہوئی پندین مرتبہ شہزادہ
 یار نے مینوں کو درودن کہ پیت پیری کی
 وانگ سستی جے تسمو نو ان بان بنی
 لوگی بند مقدم سوچی ساڈے استے
 کر کے صبر محمد بخش قصہ چل سندن
 سیف ملوک منصف بنکے نال اوتے گل
 تان سوقت کیدر بہتوں بانی ہر باسین
 ساڈے مالک کر گئے مینوں چادر مٹی نیری
 خند گردن آہ کہہ سراپے پاس زمین تے
 اچن چیت کہہ راز غیبوں آن کہلا سر
 بہاری سی دستار مہر تے سبز جبین
 والان بہن غوشبوی تے آن چوٹے
 دم دم اندر پاک ز بانوں کو اذ کر
 منظر نور الیے دسا جے بائے ملک
 سا دیوال ہرے تے شکن جمعین می کلگی
 حوض کوثر و در چشمے وانگر وندیان وتون
 شاہزادہ مینوں کہیا اوتے اوٹھ عاشق ہر
 ہونہیں کوئی مطلب میز نہیں کیتوں
 بانی وچا اچھا کہیا تہہ دل میرے نامین
 تھوڑی دن مہلت رہند کہلے تیرا
 بہتوں محرم اوس پر یہاں مے کی دن
 وال بہن چتا جا شہزادی تان رخسار
 وقت خوشیدا نیرے آیا ہمت کران جان
 چل شہزادی ل سجدی بیچہ نہ ہونکتان
 گئے کوئی آب میا تہی سو ز اوٹھ کہلا

یا یوسف پیر امین گھنیا تیو بنے دہا
یا دکیل زینچی ڈٹھے خاص عزیز مصر
یا مجنون زید لیا یا لیلاندے پروانے
یا اوہ باتے بجدی جاندی تہا تیل دوبار
یا اوہ راہیر محرم لیا او جڑ پہلے جاندے
یا اوہ امینی مادر زاد کسی کد سی نظر نورانی
یا کوئے وجہ یوسف کارن کہ یاد می کیسے
میر تہر کن بنا کے سند اکہل گبان کہ گبان
اوس بزرگ لالیاں اوہ سینڈے ہو یا سلامی
یا حضرت کی نام تہا ڈاکر دارض شہزادہ
میر انام خداوند ہر یا حور ایل فرشتہ
تہوڑی سختی مہندی باقی پہ پانیئے بنان
نال بدلیج جال پریدے کر سین غین نہلا
شاہ پر پاند کر کہ وجہ شہین کاج ہونیکا تیرا
جیل کر جے دے سپا یوہ کھیل چا مہدا
پیر نیان تہ میرہ کوئی جوہا اہو جہیرا
بہار بیہرہ یا پاندہ جاندہ باہجہ طلاح رنگیلے
دیں پا دیتے پار ملا دے غم رو بہر بہیا
جہیان چلرت چوائے جو جہین تہ بہرے
رت دہلین بیٹ کہا نونین ڈسو کہو نہیں رہا
عظیم اسم فرشتے سپا پڑ بہا شاہ سیا سنے
کہیوس اسین رخ نے جاتین کوہ کرین ہر جا
سیف نوک خوشی کر ٹر یا موہان دور تہان
چاپل چایا تے اوٹھ دیا یا شیر جنگل جیون بھر
انت حساب شمارون باہر چڑھیا فی لمیا کے

جس طرح خلعت رو عزت مندی جاوید و چہ چہ
بار صریح جان اکیلے یار نہیں کوئی ساتھی
رات ہنری خوب چو فیروز بولن یو یارین
آن بانی اس مٹانے رستے رستے نہیں نشانی
ماؤک پیہ پہلان تھیرا ہے لیٹم پہلے پیٹے

رسیدن شہزادہ بر قلعہ دیوان کہ اسفند یار نام داشت و فتح کردن آنرا و خبر یافتن از
و خلاص کردن ملکہ خانہ و نزار از بند دیو و ملک کردن یو را و از اسخا آوردن
دو بیان پاسے سرے تہنہ اندید بکلیہ بیان
اسم اعظم کمانہ اجاڑ بکت اوسد بھاری
کہ دن ٹرد کر شرد بجانہ سے جاو اوچے بک بکلی
او چاہن تہاں و ڈیر آنا چڑھا گئی اگر سے
بہر ہر پاس نگاہ و فدائی تھے رہبان کہیاں
قلعہ بلند صابون باہر قطر یا بک پاسے
باہی ایڈی اوچی آہی آں کرے پھارا

جس طرح اودھاری مارے ساری قوت کر کے
پیر زمین و مہیہ سری من کنکر بان آسانی
سیف ملک قلعی دل ٹر یافتہ خوف نہ کماندا
اوہ اندہ لون و ڈیریا لوڑے کھول کھولن دائر
اعظم اسم مبارک پڑیا قفل اوتار کر کے
ہر ہر چہ چوتے تھی ہر ہر بچ منارے
و ہشتون صحن قلعے و در اندر بہت عجیب کماندا
جیون آسان کہے نرائین جگر بوشن تارے
بعل جو اہر تین ہیر جڑت جڑا چو فیروزے
غیر ادی جڈو ڈھاوڑ و دن جنگا خوب سہایا
جاو جنگا دے و پڑتا و کچھ تعجب بہ مہیا

جیون آئے وچا لون و دسٹوین باری
خول ڈرا لون بک کول آنون بوڈ چڑھا
عاشق باہج نہ قدر کسید چہ آہیں بہ
جند گرنڈ مظالم کٹے پر پرستہ
نت ہکا بنے جنگل کا بنے پڑی بڑی

بہت بلند شمارون جنگا اتہناں منارے
رودی داکہ انت نہ اوک کیکر کہہ بنالوان
بجاہت مینر اچلر حر موتین فیروزے
ہند و دے طاق شہری بہت بلند بنا
کارنگ عجائب بولے رنگا نال بناسے
مرح عقیق ہیریدیان کینان بعل مرد گہر
وہ تہش دار کتھیری گئے چو فیروز بندے
وہ نقاش کر گریہاں کے کچھ نقش ہزاران
تہرور چو ہزاران ہور لور سے طوطے
دم جن پریدیان لکھیاں خوب کل قصور
دے دے دروازے اگی بنے بازار چورتے
بھانے والی جنگ جنگیرے چیرخت فرجی
جیونکر سجد آوے چڑھ جیون کدسی گہرا
بک بک پنج اوہید ہیر اساراکم قمارے
پہلے چیرے بچے مر کے تگے مورے
اوسون بی کم شکل آنا و تون لنگرے
دن بند ہو دروازے مان کوئی آنا
مریو او کہا سو کہا ہو کے کول قلعی و جاو
جسے جابے پاکی کیشی وضو کیتا مٹا رہا
کرسم آندرا و ڈیرا کردا سیر اندر
مریا ہی دوا دہ کوہی تہاں گنڈا سا
نال جنت فردوس برابر خوب کر تھو جاد
توین اس جنگیتہ دسے شیشے چکن اپنے
دینچہ چن و انگر دورون لشکر روشن کرن
دلمون ہر قرار سی آئی اوڑی اوتی دل
آکے دو جادوئے زمین و تہا نہیں بول

خوب بو عقیق گہریرے امان دے سارے
بک بک چو دھنگے غانی و انک شہر گرازان
چو پے بدلے چاندی کیندن مچ ہوڑوڑ
لاچو روی و انک آسانی نقش نگار سہاے
تیب ہری فیروزی کولون چاند نیل گھا
رنگ بڑکی پھول بنائی شاخان اوٹھ کرے
بک بک کٹے دینر روشن می بک بک چو ہر چہ
باغ بہار ان گلزاران سویر و کہہ ہزاران
رنگا رنگ سہاڑی نیلکے دیکھ رہی روح غوط
نخان تے شہزادی شیشے کسی فرس امیران
ہٹ پیری کچہ کھٹ نہ آنا ٹور ہو جس دے
ہر بنی خشتہ الی علیہ پڑے خلوا کوچے
تر و پایے چاندی پاسی دیکھ تیا دلے
ڈرے کرارے پٹے کھڑے پاپڑا تہرور
تھوڑا کہان بہت ستان کون کمان سے
اوس کول نہ دسدا یا کس تلیان تمویان
والین سالک پتھر تے تڑکے جو چاہے سولے
ہر ہر ہزار دہارے خستہ پستہ مغزان
بہت نہ تہند و بہت نہ تے نرم اچھوچون ٹیان
مغز جڑتے خوشبو اونا دہر قوت ہی پرانے
کینیں طرحدی شہرت بچر نامین کی شہزبون
لگا پایا بازار شہزادہ دیکھہ تعجب رہیا
خبر نہیں اچھو کیسے حکمت ہو نہیں کولی تبا
بہرے کاب کہا بنو کے بنے ساندانے
مٹ کوئی کہیل چاندی ہوو شاہ بیل لڈا

بہت بلند شمارون جنگا اتہناں منارے
رودی داکہ انت نہ اوک کیکر کہہ بنالوان
بجاہت مینر اچلر حر موتین فیروزے
ہند و دے طاق شہری بہت بلند بنا
کارنگ عجائب بولے رنگا نال بناسے
مرح عقیق ہیریدیان کینان بعل مرد گہر
وہ تہش دار کتھیری گئے چو فیروز بندے
وہ نقاش کر گریہاں کے کچھ نقش ہزاران
تہرور چو ہزاران ہور لور سے طوطے
دم جن پریدیان لکھیاں خوب کل قصور
دے دے دروازے اگی بنے بازار چورتے
بھانے والی جنگ جنگیرے چیرخت فرجی
جیونکر سجد آوے چڑھ جیون کدسی گہرا
بک بک پنج اوہید ہیر اساراکم قمارے
پہلے چیرے بچے مر کے تگے مورے
اوسون بی کم شکل آنا و تون لنگرے
دن بند ہو دروازے مان کوئی آنا
مریو او کہا سو کہا ہو کے کول قلعی و جاو
جسے جابے پاکی کیشی وضو کیتا مٹا رہا
کرسم آندرا و ڈیرا کردا سیر اندر
مریا ہی دوا دہ کوہی تہاں گنڈا سا
نال جنت فردوس برابر خوب کر تھو جاد
توین اس جنگیتہ دسے شیشے چکن اپنے
دینچہ چن و انگر دورون لشکر روشن کرن
دلمون ہر قرار سی آئی اوڑی اوتی دل
آکے دو جادوئے زمین و تہا نہیں بول

خوب بو عقیق گہریرے امان دے سارے
بک بک چو دھنگے غانی و انک شہر گرازان
چو پے بدلے چاندی کیندن مچ ہوڑوڑ
لاچو روی و انک آسانی نقش نگار سہاے
تیب ہری فیروزی کولون چاند نیل گھا
رنگ بڑکی پھول بنائی شاخان اوٹھ کرے
بک بک کٹے دینر روشن می بک بک چو ہر چہ
باغ بہار ان گلزاران سویر و کہہ ہزاران
رنگا رنگ سہاڑی نیلکے دیکھ رہی روح غوط
نخان تے شہزادی شیشے کسی فرس امیران
ہٹ پیری کچہ کھٹ نہ آنا ٹور ہو جس دے
ہر بنی خشتہ الی علیہ پڑے خلوا کوچے
تر و پایے چاندی پاسی دیکھ تیا دلے
ڈرے کرارے پٹے کھڑے پاپڑا تہرور
تھوڑا کہان بہت ستان کون کمان سے
اوس کول نہ دسدا یا کس تلیان تمویان
والین سالک پتھر تے تڑکے جو چاہے سولے
ہر ہر ہزار دہارے خستہ پستہ مغزان
بہت نہ تہند و بہت نہ تے نرم اچھوچون ٹیان
مغز جڑتے خوشبو اونا دہر قوت ہی پرانے
کینیں طرحدی شہرت بچر نامین کی شہزبون
لگا پایا بازار شہزادہ دیکھہ تعجب رہیا
خبر نہیں اچھو کیسے حکمت ہو نہیں کولی تبا
بہرے کاب کہا بنو کے بنے ساندانے
مٹ کوئی کہیل چاندی ہوو شاہ بیل لڈا

بک بک چو دھنگے غانی و انک شہر گرازان

تھوڑا کہان بہت ستان کون کمان سے

والین سالک پتھر تے تڑکے جو چاہے سولے

کتنے مدت بہکریان گزری اُن کہ کہیں چٹھا
مست کوئی جنبی عالم ہو کہ مینوں نظر آوے
یار نہیں مین کہتیں دہار کہاں تاس ملن دے
باہر سے مر جاوا ان استعد کہ انوس کہیں
پہیر کہیں لنگڑا کر کے کی کر لگا کوئی
چٹا لٹا ہنسی تے مگر رکاب رو سٹھا یا ر
کر سہم اللہ چائے لغہ جو کہہ قد اوہ سے
ہو معمور بیٹھا شہزادہ ذرہ خوب نہ کہاں
لوڑ لہ مار وازہ اوڑک بگل کٹھ سی چڑیا
قوت پیش بخاندی کوئی کرن لگا تہ میران
پہر کہے مت دیکھے کوئی خفا ہوئی نقصان
اوڑک اچھ نہ میر بانی کیتا راس سکانی
اوڑی کر کے حیدر عو تائین تیرن کنجی بانی
شگل کٹھ سی لہ شتابی کہول لیا دروزہ
جہے بوہ سجندی والی مچے وار یا سے
جیونکر دار عیادی لگی وہ کہیں گشیاں گلیان
تینون سیف ملو کے تائین واوحت کہلایا
بگلے وجہ آگے ہو یا نط چو فرے مارے
سیر پر تہا آپے لچا کوئی نہ یوندا کتا
میٹھ اوڑ کیست کوئی آوے پہرے ہر پاسے
بہت ارجح شجب ہو یا آگے ایک کی بانان
مہج کو جے بار کتانے سوچے شل کٹورے
وہ کوہ قاف او جاڈان نہان او قلوہ جان
دو چہ فکر تہیران کر کے لوڑے ملے گلا
تیر کمان کلا شہزادے ہر وہ ہر اچھ کٹان

لعل اسجانی نظری آیا کہا نان ہر کہ
 کہانی نون تہہ پانوان مین جان
 جہاں کے کوہ قاف لندہ حرا میں ہر کہ
 یار سخن نون خبر نہ ہو کس کم آون
 جیکہ بہار میری چہ لکھی اور کس کہ
 طلب ہوا رفق پے پایا وہ دامور
 کھایا جو خواہش آہی حمد نہ بہار
 اوس ہشت ہشتائے سیکے خدا ہوا
 متعہ آہ یا پڑی نامین او میران چہ
 جندریان نون مارا و آون حرا ہوا
 تو لے محفل لے ہو لے مند لکھ
 اگلے سرے اوتے چاہتہ ہر دیر جو
 جندرانہ ایسا شہر او سے برکت اسم
 اکون و ہم ہی خوشبو کی لعل ہوا خوش
 جلن جسے و چہ قوت آئی لے ہستی ہار
 دے مبارک نہ کھلا کے ہر کہ ہن بہار
 بسند لندہ آداس کا نون نہ لکھ
 او م ذات نہ نظری او کو لے محل
 نان گہ والہ تے نان پا ہر نان کو
 کہ ہر کوئی نہ نظری او عینہ ایو
 ایہہ فلو ایہہ نگاہ ایسا کوئی نہ ہن
 سحر کے لبر مجد خانے و سد کے کو
 باب مہکلا دیکھ نہ زور آدم با جہ
 ہر اڑی ہر مہکلا دیکھ سیر کرے
 شہنشاہ ہر مہکلا دیکھ سیر کرے

پڑہ کے اسم مبارک ردا جاواں دے وچہ ڈریا
 بہت صفائی تے روشنائی بہتا سو منیاں
 فرس صفائی شیشے تالون کشیدان نے خود شیشے
 تیش محل نہری سار بہت بو بہت پیمان
 وچہ اوکے کتخت ستری لعل جو بہرہ
 چہرہ بان وچہ ٹیکے ٹنگے جنگلے وچہ جو فیروز
 بیل کہ سوٹو طے میان قمری کوکے بہائی
 یون خوش آواز تاملی رنگ نگاندی بولی
 بیل کر کے یاد بہاران بولے سخن بہاران
 رخ ارم وچہ پہول گلابان ہوسی نی جوانی
 کہ سوٹو کے رخ ارم دی ہتی ہری موسیقی
 اچ کہل کندی نرم ہولوٹکے پھر ہوسی سمند
 طوے بہن کچے ہوشن میوے رخ ارم دے
 انب انارہزے وچہ ہون آن یورس مھے
 قمری کوکو کوک پکارن اوکو اوکو مائے
 نال غفیدے سیر کر نیدے ہر بولے ہڑالی
 بینان آکے بینان جدی ماؤدو گرہرتے
 نازہ ۱۲ چوہ چوہ کراچ ہوگا گمہ لالی تہین لالہ
 کوکلی آکے کوہ گئی منوں کیسی چہری کمرہ
 رت بہار تیار چمن وچہ یار ہوسی تنگ بینان
 کوخاں بولن سدخانہ مرا سین نقابل مایان
 جواج دلہن اپن وچہ ہوئے اوڈیکو بہن قطارن
 سورخون ہڈ کوکے کنگے اڑاڑ کر داکان
 ہوسن خوب پوشاکان لاسن جبین او تھے ہون
 کہن سوکے مولی لوری نیدین سین بیاہ

بیت عجایب حد شمار ون مہنگا انطری چڑھایا
 عمل جواہر و عزمیندے سجدے اول اندر
 موٹھی صورت نقش بنائے من کمال حیرت
 قبول تکیے پایا چمکد جیون سورج دیان سمان
 پر پولی شاہ امیر نہاد ہے لوگا اوہ لی ڈریا
 پیرے جڑت جڑاؤ جواہر دن آجے گئے منیر
 کو تاجان مہور لہورے کو کل انت نہ آنا کاسے
 مکنان کوک ادھیری آہی کہنا نہ گل مہولی
 قید مویان وچہ پیر کاران کہ مان گلہ اران
 جہر رب قید پیر دلون کڈ ہے چل سے دلجانی
 شاخ فراخ و سا کہہ مینے پہوین ہر سی ہو مکی
 جہر سبانون بندہ کڈ ہر کر مینے سیر حیدے
 ہر ہر تار یا پو لون پیر یا لوزہ چہ جہدے
 دانے کہڈ انارون کہاندی جیکر وار ب جٹے
 باغ ارم دیان روان اوٹے ہوند کرین گہا
 راگ سہاگ چمندے گلیے بہاگ جگائے دلی
 رچ نہ کیتا سیر حید آں پیر وچہ کہتے
 بہار ساڈی پاپو سالان داغ و چوڑیوالہ
 یوسف کہوہ پیا نہیں و سبطوق پیا پیر
 مین لی بولان جراج ہو تو ان جانینا نوچہ نہا
 یکے چوڑی آیان مین آجے پیر وچہ پیا پیا
 باغ ارم دل پیرا پائے رکھے فال اوڈاران
 باغ ارم دیر بولے ہوسن کہوہ پو جیون چہاں
 پامل پایہ امن پر جاندا خوشنشین منجون سوندا
 اوڈو ہارے باغ انارے خوشاندے پیرا پیر

باغ ارم و چدر وین دسی دہرئی دہور غبار
 کوکل بول کہے آج میں نے ہندی کوکل مرچ
 ڈاڈی مرچ و چوڑا ایا کدین اسون میں
 خوش آواز کھیرون بیٹھے ہو بغیر انہار
 اپوا اپنے نال اواسے سبھ کران بکاران
 اسین پرند کر وچہ ہوا میں اوڈن لے ایمان
 ہتھے بہاوی اوہر جانان اوچھوچھن جابین
 بچھریا لچہ پئے ترنہ جاد نہیں سکیرے
 کاسے تتر کا پئے ہوئے کرن اوچھیان فریادان
 قید ہو یان جا کرین خلائی ایہی سے کم تیرا
 نیکے روح تے خیر اجنا بنگلا دینا خانہ
 نیکے کچھ شہزادہ تانین مٹھیان نال زبانان
 تھیار بٹ موکل ساڈی خبا و تارن والا
 جالوز اندر خوش آواز سیف ملوک سنہا
 مٹھے اندر سے نکالان ہر ہر گوشے جا
 بنگلا سارا پہر کے ڈٹھا سیف ملوک نہ ڈریا
 پہر دے پہر دے نظریں آیا اپا مور کا گہرا
 برے شکل کندھا چیا جنیان شک کٹیا
 دو گلا لکے شیر ڈویرے رستہ لکھو
 دھین ساعت شہزادے اوکے لکے کر لکھن
 سیف ملوک شیران پر بہار چوں چو میان
 عاشق موتوں ذرہ نہ ڈر داجان ملی پوہر
 کل فرشتے دالی اوسون آہی یا دہلیہ
 نالے آس اس گلدی آہی جو لکھن
 شیر دلیہ شہزادہ تک کر شیرے مول لکھن

سیف ملک ڈھبی ہائے تی پیرنے کے پانڈی
 غلام مہرک پڑھیا شیر مورے ٹوٹھے میری
 شیر جوان دلیر شیرزادہ درم دیر نہ لاند
 جس دے قاف سمندر ٹاپو بڑا جاڑان بے
 ہو دلیری اور چڑیا جو وہ عاشق پکا
 جان اس لہر چوہ کیا شیرزادہ دھڑوشت نہری
 تخت نہری لعل تو اسے جڑت جڑا چو فیر
 ہر شیر دے ڈول بدی کار کردی ڈول
 کتان اندر لے سچے مومین والے
 تخت اوٹے کوئی ستوا سوچا چو جی تالی
 ماش مہی تک ہو دلیری کر تالی جند باری
 دست درازی کی مین آکھان چادر لاجو
 در وصف جمال ملک خان
 چہ پاشنہ زور دھڑا صورت نظری ای
 ست ہوش سستی ہک لڑکی صورت شیرازی
 صولج دانگ لوزانی مستحضر نکتی جادری
 قوس فرج ہرور دوی جیون سیکہ چن چڑ
 دوطاق ہشتی ہر کستوری رنگ پھپھ
 ہر ہرسن وال احسا سو منار بہ حقانے
 لہن شاہک چن سنگ لکھ لول کنڈل مارے
 مین تیر کٹار فولادی آسان وچہ میانان
 سنگت نبی اللہ دی تیر تیری تلوارون
 دن و گن دونوں رحا رتہ نال سنگا کر
 ہوا دھیا قوت کرے تہین کا بکیر سوار
 ہودی سیو بانہ ہشتون سوار ملک لول

سینہ تھمتی صاف چمن دی خو باگرچہ کے
 میٹھی وات ایوین جیون منہ انارن کلیان
 جی جی سی لوح رو بیدی انگلیان بن قلان
 لک موٹی وچہ آوے آاکھن وہی
 روپ الزب کوڑید آماؤنگ بہار منید
 نہ سفید سرورنگلہ یا شمشاد گلستان
 سنبل زان نجیری بہدے چہر پہوں گلہابی
 لالی ویکہ پیشا نیوالی داغ گئے گل لالے
 یوانک جہانے سوئے ہی رس ہری
 جادو گردین کوڑیدے وچہ کجلیک واری
 جیون چاندیری مہلی ہوندی مینون نگ اوچر
 کالیت ہووے ورنشالی جے اوہ جلد ڈالی
 دلفانی خوشبوی جلتے مازسی کرن مانان
 گن اوہ پیکلپان کہادی باغ ارم چوکے
 باہون وچہ چاندی پوہڑی اوستا کا بنایان
 گل دودھی منہ دیوانگر کوچان بن نگوری
 جے باغانوچہ اوچر دی کوڑکے تے بران
 میانی کافور وندان دل ویکہ ہون شہر او
 چاندی انگرنگ خوشرو اوہٹھ مٹھی کندھ مصر
 پر یون سونی تے سن مومنی جو بند رنگ تی
 ول آمیزے عشق آنکزی آن ادا پری
 شیرین شکر شکل شامیل لیلے ہیر راحت
 نافہر پتہ نوازہ مٹھا نختہ درستی
 تینر زبان بزمانی شاعر صفت اود یواری
 جت طبعیت بند وستانی مزدوسی دمانی

مانی تے اترنگ سیانی کباندی تدمیرن
 ایسی سند صورت لڑکی جہ ہیشہ نالون
 سیف طوکے ٹیرجی جا کے نال کئے منہ لاکے
 گنبد وجہ آواز اوہ پیدیا کنگہار اوہ لے
 ایسی ڈولی سیف طوکے مارے ستر آئے
 سیف طوکے عقل دوڑایا ایڈی نیندہ کئے
 سوہی صورت دیکھہ کینون لگا عشق کوڑیا
 اس عشق دیکھہ نہ لگی تان اس جادو پائی
 شہزادہ اوہ لڑن لگا تختی دیکھہ جو گروے
 سر بیٹون یک تختی لہ ہی چاندید جیون ہر فانی
 جیکو اس تے لکھا آنا بونی سی سریانی
 شہزادہ ہر علمون داتف طاق آنا جیون
 تختی کھڈے سر بیٹون باہر گہون لپایا
 جادو خٹا لڑائی بڑی کلام زبا لڑن
 جلدی ماری خیمہ کوڑی نے پڑمیا شکر خڈل
 شہزادہ اوہ تختے اوہون دیکھہ جاہر پیرے
 پیر کیا نال تختے اوہ تے بیٹھے وانگ میران
 اکہ سلام لگا پیر اکہن طالع میرے جاگے
 تہ جیسی محبوب شکل لڑن ڈٹھامین فریہ
 چان قدم مبارک تیرے سر صدقہ کریشان
 جان شہزادے ایہ گل رکھے تو کی استون ڈٹھا
 صورت دیکھہ ہوئی میجر کھندی بار خڈایا
 چنڈ کھے کسوری بنے کابے کنڈ لالو لے
 اکہن اندر من خمار می یا ایہ نیند رہریان
 خیران جیڈ روز اور دے ناز کسب جمل لگا لڑن

یہ بچہ جو چکرار سے ڈانگن اسد سدا کہ چکر
چکر او سکتے رنگ عجائب جیون کھڑا نکل مار
بر مینر آگاس حسد انبیطر شہزادہ
جان بچان نہ او پتی تختون سو یا چو بیستا
پہنیاں بہایان و انگر دوان کھڑے جو گل لایا
دوئی دو کہا نوابی آجواک غمازہ ساو
آکھین تر با اسین خان کس شامت نون جین
رب سہا یا کھٹا کر کے دو کہہ اسانوں جکرا
آمین ڈامین رجن ناہین باہین دین کلاو
لڑکی اکے کہول گہائی جس سے تون آیا
گہون میں اس وقت جوگی خبر نہیں کی جو
شہزادہ کرا کر دھار و نان کہت کہا نوان
کوہ قافا نو چہ مدت گذری جنگل باریں سہلی
تاغ بہادران پہل ہزاران بور لئے ہر پاسے
صورت تیری و چون آئی میون بور سجدی
چلے جند غانی میری تہر نرول ہزاران
وتاو دواد بال دو نامنوں کچھ ہلک کھٹان
آپوا سپنے دو کہاں رولون کوس کے رول
سجف ملوک اسکارن رو شہزادہ کوئی ہوئی
ایسی مندر صورت لڑکی جادو مار سواے
جبر شاکھون ایہ پھول تر دما شاخ ہوئی اوہ
جس لڑیون ایہ موئی گریا ہوگ لڑی اوہ تروئی
ہن اس بندون کیونکر چنے پیرے سنگ گنگا
گون لکھن ساران پتے پیش ہن ہن ہن ہن
سخت ہم ہم غنیمت سر کے ہک مہتم ہکے

الف از لدی نورون لکھیا صفت لکھی کر
بر اندر وچ ہو سی کوئی داغ حجت والہ
ہک کے اوٹھ کھلوتی لڑکی کر کے لوریا
سوتے جاگے ملی دراگی جیون بانی نون
اوہ دیر اوہ ہینون کھنڈا غیر غیال نہا
ہک کان کھٹا میں مار کر ہک لڑکھین جاپ
ناز اندے پروردی ہے پے قصے ملین
مدت گذری سک سکندریان آدم منہ نہا
رتون میردوان کھڑے موئی رور و سہا
میں تھے دھر طالع جاگے موئے ویرا
ایس خوشیدر بد لے سانوں کھڑی داؤد
کہنڈا ہک ہک وال تیر میون میں تو بانی جادو
کیکن سمندر مالو گاہے ڈٹے شہزادہ جالے
کتون نہ آئی بور سجدی غر گذری آسے
تیر چے تاثیر کیجے تیرے راست سجد
بہل کے سجدہ میون ملیان دم دم شک گذر
ہک ہر دم ترن نہ دیند سدا پیاں جہان
تہا اسین بیچارہ کہ ہری سنگ اپو چہ ہر
سیا ندو چہ ہمد سدا قید ہوے بید
اس بن مایہ بہنیاں بہایان ہوگ پیا
جس باغون ایہ سدا پیا رونی آسے
نیک بیزنگ ہو گیا پلا نر و جوری جس
پوئی دولی نجی چکے قید کیتے بدنگان
شاہ آوہ کوئی راہ نہ لکھدا واسے
رب رحیم کریم چہا کے قید قدیم

کر اندیشہ روی لڑکی سیف ملوکے مائین
اوڑک دیو کر گہا پیرا کھنڈا پاسے میر
کول میر جہ پٹھا کھٹا سی اس شہزادہ مین
جہن مہتر آدم اگے رب سجد کرایا
خانہ دافران نہ میون آدم دلون نہ بہایا
آدم و نج بہتین بیٹا خوب مقام شکھا یا
جنت وچ نہ ڈٹان پاسے ہومر و دریا
جو پے وس لگا آلا اوڑک ویر کما یا
آدم مال اینڈا ر سہا مچیا ویر قدے
کی جہان ایہ ایسا سو مٹان کن سہا گن جاپ
ایسا چو دین و اجن سارا جہا جین ساون
جس تاجون ایہ نعل جکرا جہا اندر گئے
شہزادہ تے لڑکی دہ لئے زار می کر گئے
تخت او تے ہو بیٹے دوئے کرن گہا پلا
سیف ملوک کہے لڑکی کون کوئی نہ لکھ
آدم مین یا حور فرشتہ یا کوئی چری چاری
نام خدا دی سج و سالین کور نہ پلین ایہ
لڑکی کھیا سج سانوان ڈاڈی قسم خدا دی
دیو آدم و حور دشمن ہن ہن ہن ہن ہن
ہنون بی سج دین میون بہائی نیک شہزادہ
صورت مند جوان زمین تے تہہ جہاں ہن
میں جس پاسے تہہ اجا میں ہکین سخت دلانہ
تیر قدر بار سہنیاں باغین مرد نکائے
آدم مین یا حور بہشتی کھڑیا تے ساوی
سیف ملوک شہزادہ کھیا حطرہ کہہ نہ ذرہ

ایہ جوان ریکھار با اندوے وچہ بلہین
ہنون لکھن سول ندیسی او چاکوٹ چکر
عجب صواب نہ تاک سی کوئی کرسی راضا مین
سہنیاں ملکان سجدہ کیتا دیوہ میں لڑیا
نعت و اشیطان کہا کے طوق تکیوہ پاپا
دیوید اکوی دانہ لکھ اوڑک ویر مسکا یا
مال اوہدی کپیش نہ جانہ دی اوہنوں تو دیا
جنت نہیں کھڑا یا آدم رور و حال گواہ
ایہ جوان بچہ تہہ با جیون کر مین کر کے
اس قلعے وچہ آن پچا یا کس شامت تو مچا
پیا مینر اوڈ با موسی جانوس جہانوں
شام اندے سہر مہانہ موسی طالع اسد کہے
خالی مغرہ دیان توت الہین نہ پٹھے تہہ
لڑکی تہین شہزادہ چیدا تے نشانی ذاتان
کی نالوان کی ذات نشانی کھڑے شہر و عہد
آدمیا نچہ جن جہا ڈھانان کھوار می
ایسا جہن نازک ہی آدمیا نچہ کھٹے
آدمیا ندی ذاتے وچہ مین دن آدم زاد
تہہ جے جیسے تان شکے لک کر جیلے پیر کھانہ
صورت تیرہ کرئی ہوئی جنت وچہ شہزادہ
جادو گرد مین سپا ہی بول مہنیر ہن
جہن سائنگ الہین دی چکر کھیا جہا
جہدی میون پیدا ہو یون دین تہہ
میںون لی کچھ ہوئے تے پچا بات لکھو حتم
آدمیا ندی تہہ چون مین لی ان مغرہ

لڑکی کہیا آدم ہو کی کیو کر پستون ایتھے
 پر پانڈا ایہ ملک ٹھکان دیوتا نہ مری تھانے
 آمو میا پوچھ پچھین تے ڈھپے پر بت کا لے
 سیف لوک کہیا گل میری ملین بہت کہانی
 عالم عشق پر پیدیا لے پتر کھجے جاگے
 جگل لے کوہ قاف سمندر کئے ٹاپو سیلے
 عجب عجائب جادو کار نے ڈھپے بے تھانے
 بحر ان بران شہر ان اندر جو من نظر ہی آئے
 بھلیون بھلیان چیز ان تکیان نہنیں کھریا
 تیرا ستر عجائب ڈھپا تیا نہیں کھ لگا
 غول اوجاڑی دسک ایتھو کوئی رشتہ عالم
 تینوں کئے چا لیا نڈا دو جاکول نہ کوئی
 کہ سے بیٹوں پیدا ہو من کئے جین پی
 سدا گلاب تیرا کلمہ نازہ کھڑا سی کس باغون
 لڑکی کہیا من و بہانی پچھ نہیں گل ساری
 اور ملز میری گل ملین بے اندازہ کہانے
 جو من و کلمہ قضیے ہو ان بڑک گراک چہاتی
 سیف لوک کہیا من اگے شہر شہر ہوا سب
 نام نشانی حال حقیقت کہو ل ستارین تینوں
 دو کہنے بکل دو کہیا نڈا قیمت قدر بچدے
 جیون دو کہنے نون دو کہیا ل کے دھون بہر پڑ
 ماتم وادو سے کھڑن جا مو نہ پے پانوں
 لکڑا پنے رہ کوون وچرے نام وچنے جگون
 بھلان اپان نام و ستارین سو کھی گلان کرے
 لڑکی کہیا من میں دسان کون وچہ مالتون

آدم زلو بہین بچہ سکھ کر ملک اوہانڈا
 آدم سوئی سچے جسون دیو کوئی چا
 ایہ ولایت ہو کینون ان رب پاک
 دس برس میں پہر وچ ہوئے شکل سخت
 شکہ سلامت کھڑی چڈی سفر مارے
 جھکیان تھان آہیان پانی جیلے
 آدمیان جو نہ کینون دیکھو شین تانے
 وچ چھانے انون توڑی گندیان
 پر کوئی چیز تاشا من ڈھپا تیرے
 ایسی بار غبار جنگلو چہ سنبھل نہ لگا
 جو بہین کوئی جون وندی ملکون
 مانی باپ کتے جن تیرے کتے جین ہو
 صورت سیرت دی لون ایسی صفت ظاہر
 کدا غار روشن آتا تیرے سر و پا غار
 تیرے وانگن من بی آہ وقت قضیے
 بہانی کچہ نہ پچھ پیرے بہین میں ان
 تون بی جہل نہ سکین مولیٰ بھین انڈا
 بٹنے دا بہین صرف مینون رکھ نہیں گل
 وروڈ کر گل کہو لے ملدور دسانہی
 کی دو کہیا خود کہنے اگی دسی نہیں
 سکینے تارین ملک سکھیا ملیا خوش
 رکھیا ملن تانے پچھ باجو سنا
 دونوں لیان سن تکیان کو تانوں جگل
 بک مہووی واقف جو کے مال نقد
 میرا نام جاندے آئے کہ وچ ملک مانڈا

من سان بیٹا شاہو دی بہت لڈکی کہوچہ
 اوہ تاج تخت و اسائن کردا حکم چیرے
 تیروی اسین اوہ دیکھو میان بک اسدا
 کوس کسی تین کھڑی نہ دسک ان بھیان بہانی
 بچ جندی مان تھی نون یا جدی مردندی
 بہان دیر چہنے من تھین بیل مالی سیان
 کل ساندی ملک خانان منجون بہر پروئے
 ساوی بک بلخ ہزاری خوب طر عبدان
 جو من باسین خوب باغیچے جادو چھانڈ
 چتر کاری تیار ہی خوب سہی تہیزان
 بہت صفائی تے روشنائی رونق باغون
 اوس بگلے دیر بیٹھ لکیرے حوض آناک بھانے
 اوس حوضے وچ جو من باسین شہر شہر
 دولان شیرازے سو تھپائی ونگ دند جاکر
 بگلے اندر کھینچان جاسدا اسین ل بہیان
 حوض اندر کسی کسی رکھی پہر پوچھوچہ تیرے
 لکھن کران ربدامو یا مارے پر تقدیرے
 بھینا مال جیشیان وانگ پکے کشتی وچ تیران
 اچن میت بک پکھوچا اوڈا اوڈا آیا
 راجا لے دیر وچ پھیر وچ چان اوتے آیا
 کشتی اندر صحت سلامت رنگیان بھیان
 رشت خوف اوڈی مینون پایا جیل اچھا
 خبر نہیں اوس کی کھڑا کھڑی رستے آندا
 جو سے من اکہ بنگاڑی موش نون سہی
 مان آدہ کشتی تان آدہ تیان تان آدہ عرض

باب میرا سلطان ملک اسد اندیپ شہر وچہ
 فوجان لشکر مال خزانہ گنبد گنبد گنبد
 عیشان موحان خوشان اندر چاکر سان بک
 اچن جیتی پایو چوڑا ڈاڈی قدم دکائے
 کھانہون دودھ پلاؤس مینون بہر پروئے
 لڑون تروئی کوچ مانا پیریان وچ پیان
 کھندی دیرا بھینا مالتون انون تھین وچہ
 سدا رستے رنگسلا یاو تے گلان بھلان بہان
 اوسا کوچہ بھلان مینان صفت کیتی جاندی
 متہ مورچو لکھائے ہو کینون بھویران
 دینان اول تھی آدہ گروہ مینی لانی حقیقت
 تیرو اندر تیرہان بیان دچرڈیا کو ملیا
 شیرانوالی صورت دسک بہت زور اور بہا
 دو چروہ من چینی جادو حکمت بنی نازے
 ہن کہن کہن کہ جیشیان نڈا نام نہ لینان
 ہر ہر پائے باغان اندر سیر خوشیے کوئیے
 مارو طالع لیکھ تھیکہ اوڈا لی تقصیرے
 غیبون بہا تیر وچ تیان آن کلامان بہان
 وڈا پت زور اور بھیا انست نہ جاند ایا
 بہت ناک ہو یاں بھینان خوشی لے چان
 مین کرے پیر سچڑی نیکے بہت تیان
 ہر دیرانگ ہو لی مطلق ہوش بہان بہا
 کسان دیر مینون کھڑا کھڑے راہ جاند
 اپان آپ اوس ختی اوتے ڈھپا سے جا
 مان آدہ نیکے نظر ہی آیا دوس کہ عرصے

تھیں
 بچہ
 بہت

پہر میرے نے غصے ہو کی جا دو پاسنوائی
 آہوں جانے ایا رہنیاں پہر اتوں مارے
 ملکہ ناتون و سرگل ساری سف ملوک شہزادہ
 ایک تہن یک چوندی ڈاڈی شکل میں سرگ
 جانے اپنی چین جوگی کتول چہیان نشان
 اپنی گل رہی اک پاسے خیر خیر سے کجہ ہو
 ملکہ ناتون نون چٹشن ہے ہندی خاصی
 ایچہ ہی آدم میں بی آدم نالے دیلا پوس
 دیو نیال لڑائی کر کے جس دیو کس اللہ
 مرد اندھ کوئی پچھے پوزا اوکڑا او سر دیے
 یک شہزادی دو جاڑ کی تریح جوات زمانہ
 شکل و الم دے سر دے مرد و جدون آچکا
 دیو کو کون مرسان نامہین جو زندگانی میرے
 سیف ملوک دلیری کر کے بیٹھا کہ ہیشاری
 تون بی اپنی گل سنائیں جیکے ہے مہر رتی
 نازک بدن شہزادہ دسین صورت دانگ ملوک ان
 رسم دانگ بہادر لبہین ناو راوتہ بدنہی
 عہد ایل روپ زیادہ باغ بہار چمن تہین
 آدم زادہ پچھا ایتھے باہون پروردیے
 سیف ملوک کیا اس ملک آجے لیکہ او لے
 لیتن گل کہانی میری باہانت ہمالیون
 وجہ ہر دنہ نشان کو لون ہندوستان قیلون
 تہڑی مدت وجہ نہ کد المان قصہ میرا
 وقت قضیے گندہ بویا میں رہا نو جزاری
 مینون دیکہ سٹھر کہا غیرت بڑک لگ لگ سٹھر

تختی وچ ہنر کج کر کے ہوش سبھاڑا ناہ
اسی ڈولی قید سے اندر میں دس برس گذرے
میں حیران تعجب ہو یا کر دافس کر زیادہ
ایسہ قلعہ اوہ دیویرے کیوں رب بجاوے
دیویرے نے بن جان بدیشان مار کے پتھر لٹا
پراچھ لڑکی قید کج رہی سوشان رو سے
یامین ہی مر جا سان اتھیر یا میں ہو گئے غصہ
رب سبب بنایا کائی تان اسجالی آیوس
سمت اندر فرق نہ رکھے آپ کرے مت بہت
مرد نگارے کدی نہ مارے وانگر شیر مرے
چوتھارو کے حال سنا یوس جڈن شیطانی
زار سی شکے یاری کرسی چوڑ نہ جا سکے
ملکہ خاتون نون چھنسان کی جوانی میر
ملکہ کھنڈی ہو شہزادہ دوشی میں گل سارے
کوتھون آیون مطلب کیڑا چلیون کٹھری رہے
سوہنان دانمشند اکابر ساک ملک سلوک کان
سجہ ہتھیار سہاوی انگ پوشا کی بندے
کس مصیبت بہاری مینون آند اکڑہ ہن
کس آفت نے چالیا ندون آپتون کس جیلے
پچھن ہنن کی حال مینون چھہ ہنن کھلائے
چھہ ہنن کی لینان ملکہ ایس سوال جوابون
ملکہ مینون نہ سار میں ملکہ باز ایس دلیون
دیو تو میر تک مینون مینون کرسی بہا بہا
اچن جیتی اتے سرے بنی مصیبت بہا رہی
یار سے یا کر دو گائے ہو رہی کسی نہ

کہہا شہزادی روزِ فغان کیا مہینان انان
 اینہان دنان چھاو گناہین توڑ مہینان چار
 تیر سے نال برابر سنون سچار ب نہ میل
 بید اگر ہر دین لگا اپنے مرض ازار سے
 مان ہووے کہرت پیارا آماہین ہی اگا
 اک لگی کجہ آب نرمیم وہ لبیا جو پٹھے
 اکون صاعدار دہن قہر میرے سرور سے
 پہلے بہلیرے بارہ جہنم لگی کلجے کاکی
 سو مٹی صورت بہنی گلین آما میرا غارنی
 پٹھے اوتے لون لگا ہوس سالکے و بارہ لگی
 گان کرد آہین بہو اینچون بدل دے
 باب میرے گنیں دس لگا کی دس پتھر چوہا
 آج توڑ کر کہ تیانہ لگا پانے پادہ ستریان
 شہزادو تہن وحشی مینوس ڈاٹھ کر پے سیاہ
 بہر پاتے چوٹے دیوے پار گئے و چوہا پانی
 کہیتوس ستم کایان و اگر تاندے کوٹھا
 ڈاٹھ کر تہہ قلم محمد دس نہیں کیہ چیلدا
 چٹھے شہد مر جان عذابون مکیوئی آفت مار
 اینان ساس کرناک چھپدا ہر خطر و ماندے
 نک نکھیل دھن بند سی ستان جو فر ماندا
 ساس ادواس باس سجندی بھرے مر جاندا
 سیاہ اپنے دو رخ دے سٹو کے عمر گزارمی
 لوڑنداد سو اس نہر مہند آس ملندی ہوند
 وڈی خطائی کول سجندی ستان پاک خطایون
 پیر بی برقتیر کہا نوان کر کہ کیون اشٹالی

۱۵
مکتب
نقطه
مکتب
۱۶

جیونہاں کوئی کچھ سہیا آیا نہیں رہی
 آس سجد سے محبت اوتی ہو یاں تے سہناے
 دانگ شمع دل روشن عشقوں جان شمع کیندا
 درباران دین زمان بہتر اوس بن جیون ٹون
 نال پر پیر مورت ڈروسی ماند و کھ گہل سنا
 تپ تا تیر غماند مہ کوون پیر مہ مینو کی
 تپا بیج جال پر پیر اپا اوس باغ ارم دا
 دلہر کارن گہر دے نئے انکے رہیوس ڈر کے
 سیف ملوک ایہہ گلان کر کے روان نالی غماند
 ملکہ کیہا باغ ارم دوجے دس پاوان تینون
 تپا بیج جال پر پیر ایک بیک سہاوان
 ملکہ خاتون دی گل نئے سیف ملوک رکھیلہ
 آجین چیت ترا ہے دانگن کھل گئے دل دیکھ
 یا جیون سینان شاہ علی نے کا ایک بندہ
 یا جیون روز قیامت والے سخن شفاعت
 جیون یعقوب نبی نون آئی مصر نون
 نعرہ مار دوان شہزادہ کر کے اے اے
 عین شرب بیہوشی والا لگا پین پیالا
 ملکہ خاتون نے مہر ڈھٹا شہزادے وارولا
 قسم کران مین رب سچو دوجس بن رب دوجا
 جو مین گہر پیو دے سہزادے مہر پشہر
 بہن کچھ چار چلہ کی دس لائوان بند
 دو کھ قصے تیرے شکے بہر لگان میر
 قید اپی داغم نہ رہیا بہر لگا ایہہ سہارا
 مین بن قید ہوئی وجہ مالو حکم کوٹ چلے

جیونہاں کوئی کچھ سہیا آیا نہیں رہی
 آس سجد سے محبت اوتی ہو یاں تے سہناے
 دانگ شمع دل روشن عشقوں جان شمع کیندا
 درباران دین زمان بہتر اوس بن جیون ٹون
 نال پر پیر مورت ڈروسی ماند و کھ گہل سنا
 تپ تا تیر غماند مہ کوون پیر مہ مینو کی
 تپا بیج جال پر پیر اپا اوس باغ ارم دا
 دلہر کارن گہر دے نئے انکے رہیوس ڈر کے
 سیف ملوک ایہہ گلان کر کے روان نالی غماند
 ملکہ کیہا باغ ارم دوجے دس پاوان تینون
 تپا بیج جال پر پیر ایک بیک سہاوان
 ملکہ خاتون دی گل نئے سیف ملوک رکھیلہ
 آجین چیت ترا ہے دانگن کھل گئے دل دیکھ
 یا جیون سینان شاہ علی نے کا ایک بندہ
 یا جیون روز قیامت والے سخن شفاعت
 جیون یعقوب نبی نون آئی مصر نون
 نعرہ مار دوان شہزادہ کر کے اے اے
 عین شرب بیہوشی والا لگا پین پیالا
 ملکہ خاتون نے مہر ڈھٹا شہزادے وارولا
 قسم کران مین رب سچو دوجس بن رب دوجا
 جو مین گہر پیو دے سہزادے مہر پشہر
 بہن کچھ چار چلہ کی دس لائوان بند
 دو کھ قصے تیرے شکے بہر لگان میر
 قید اپی داغم نہ رہیا بہر لگا ایہہ سہارا
 مین بن قید ہوئی وجہ مالو حکم کوٹ چلے

پتا نہیں کچھ ہو سی اوسن نرس
 سرنگی تان حاضر کرے مہن
 سہر کن داد چہلن ہتھن لوز زیادہ
 طرف پرید سے راہ نہ بہتد اتنے دور
 نازک انگ پریدی مورت ست لہر
 پیران جو گاہ دم میرا سے پیران
 جو مینون تچہ لکھ اکھروں اوسہ سی
 حوان ملی دہر لو کرانگا کدی تے ملان
 ہر تپا ب پیا جیون ہونہ بجان لیان
 نالے جن پریدی دیوان کہو کی دین
 کی انعام ملیکا مینون سین دانگ
 آمین ڈامین بہر بہر نان ہو گیا
 جیون کر روزیدان دسدین مہر
 جیونکر مہلی نون تچہ لگا چتر حق
 اوگن مارنہ سے کن پوسی پوسی
 جیون رسد سے لکندی خبر لانی
 ہوش سہال چلی ہوا ہی مین دجن
 پیر طبیعت جا کر کہیوس کر کے
 مارا دساس لکے فرنا نون بہانی
 اوسید سجد زہر عبادت اوسید
 نال بدیع جال پر پیر تہہ ملاندی
 تیر می بیہوان چہان قید مین
 مرنے تک نہ جان مینون اپنوس
 جیون گہر چلہ دین مینون دسد
 داہدی بند غلام نہ ہونہ جہان

اوہہ کہلوتا تھے اوتون کران لگا قیطان
 جیتن زمین مسلمان کروا مہر پشہر
 جس مہنوں ایہہ گل الا جہد اوس سہن
 نون ملیکین ان ساجن ملیکین آسان لک پان
 اکھین پانی ڈل ڈل کروا مہن مار پند
 ملکہ کے منت کرد اوس مہنوں کوئی پتا
 خوب طرح مقبوضہ ہو دین کن میر دل پرے
 چکا تپا نشانی دیوان اگون رب ملائے
 سہر خبا خبا مہر کہیا ملکہ دل کن کر کے
 خوش آواز فصیح زبانون نامزد کہان ستی
 تریجادائشند اکابر کر دے گل رنگیلی
 پتہ دینون موم کرید اجات کوئی قصہ گاہ
 اوہ عاشق سی سنو والہ سن مین لید احص
 تیران بجران کوہ قافانویہ مہر عمر لکھاے
 دوسر کہانی اوسدی دس کیری پاد
 کرو قیاس محمد بختا کسی گل شکہاے
 اسین تریوے غنیان بہان سہنوں جان
 حمان مینو ہنگوہر کہیوہ صفت مورت پانی
 جس خوشی نون پڑا لیا مینون یوقعی
 ماو کول ہنگوہر اختیار رہہ نون والہ
 جاواں کلے رنگ برنگی غنت جہر زہر
 مہرے سایہ دار کہلوتا چکر سے کہہ آدرا
 رو کہلوتون کہہ پشہر مانی دہر اندر آئی
 مان میر مینون بہن آئی دشت بل حبابی
 مین گہر دین پیری بی بی ناو مین مین
 تین ہے بادشاہ مہر مہر مہر مہر

جیونہاں کوئی کچھ سہیا آیا نہیں رہی
 آس سجد سے محبت اوتی ہو یاں تے سہناے
 دانگ شمع دل روشن عشقوں جان شمع کیندا
 درباران دین زمان بہتر اوس بن جیون ٹون
 نال پر پیر مورت ڈروسی ماند و کھ گہل سنا
 تپ تا تیر غماند مہ کوون پیر مہ مینو کی
 تپا بیج جال پر پیر اپا اوس باغ ارم دا
 دلہر کارن گہر دے نئے انکے رہیوس ڈر کے
 سیف ملوک ایہہ گلان کر کے روان نالی غماند
 ملکہ کیہا باغ ارم دوجے دس پاوان تینون
 تپا بیج جال پر پیر ایک بیک سہاوان
 ملکہ خاتون دی گل نئے سیف ملوک رکھیلہ
 آجین چیت ترا ہے دانگن کھل گئے دل دیکھ
 یا جیون سینان شاہ علی نے کا ایک بندہ
 یا جیون روز قیامت والے سخن شفاعت
 جیون یعقوب نبی نون آئی مصر نون
 نعرہ مار دوان شہزادہ کر کے اے اے
 عین شرب بیہوشی والا لگا پین پیالا
 ملکہ خاتون نے مہر ڈھٹا شہزادے وارولا
 قسم کران مین رب سچو دوجس بن رب دوجا
 جو مین گہر پیو دے سہزادے مہر پشہر
 بہن کچھ چار چلہ کی دس لائوان بند
 دو کھ قصے تیرے شکے بہر لگان میر
 قید اپی داغم نہ رہیا بہر لگا ایہہ سہارا
 مین بن قید ہوئی وجہ مالو حکم کوٹ چلے

شادستان سترسی جیہڑا مینی سلیمان والہ
 اوس ملک یک باغ ارم دا او تہوان مین
 اوسن لایت ساری اوتے جسکے سہ سلاطین
 بغیم خاص مہین گہا و سدا اوسن دے سردار
 شاہ شہباز میرا جو فادادہ بیٹا شاہ رُخدا
 دایم اسین مینن ہمساکہ عایدے ستر اوسے
 مینون یک مہندہ پویا اس باغ وچ آیان
 بن مین پرست گہرا سنون چلی رہو مینن کھڑی
 کہا نے تیریدی خوشبونی ستر میریوچ پونتی
 ہر کے تہال جو اہر مینن مان میر مینون دیند
 پھر تحفین دتا تینھن کیتا بہائی چار
 ان میر مینے او تول ڈٹھا مین لوہا دل ہر
 ہر وار دیند سوچے یا قوتان رنگ لایا
 سکت کو پر شبت تاب ٹھاکھی سہناں اوتے کر کے
 بچلے باغ ملا جو فیرے ہو گئی روشنائی
 ان میریدی گو دون اوسن مینن میر مینون
 ل خوشی سے دودہ پلا یا بد رہ خاتون بیتا
 ان میری سے کہا اوسن سنون میری پیچے
 ہی اپنی توں مین مینون مین ابی سنون چار
 ہر کسی حکم پوسی نے دتا خدنگار ان مینن
 ان میری سے پلا چایا دھیری پیدی ڈٹھی
 ح لوزانی خاور والی دیکھو اوسن شرم و
 دن انار پچے داوا مان ہوو جلال آباد
 رت دیکھو ہونون و لہریان پرلن ہوو جلال
 با مین اوسن لو کی اوتے جے اوہ ہوو جلال

اوہ ہر وطن سپہاوار امیر اسد
 اوہ تھے محل چارے ساڈو جادو
 شاہ شامپال ادب اچھا نوان
 دیوان پر بیان سبھان اوڑمک
 شاہ رخدا بیٹو بنی سلیمان
 بدیان اسین رمیو چو پڑو سے
 نوکر چاکر خدمت عالی مال
 سید و ہرئی ایہ باغ تساو
 مان مین کول تیر مرآیٹھ
 کہندی تون ہند بن دہندی
 درتن کران محبت والی بیان
 کی تلمدی تہ تہال پریدی
 مانک مویتن ہیرے پنے لھان
 رات اندھیری روشن ہوندی
 ایہ تھنہ اوس بڈی دنا لیا
 بہت پایا محبت کر کے ہمیں
 پیر پریدی ہوئی تیار می
 وہی میری مدد ہمیں بائی
 ہمیں پاوان و دوہ پلاوان
 آندہ اچار ہنگھوڑا اوہنا
 سوہنی ہیر لیجان سیو شیر
 حبت دی کوئی حور حسن و
 موتی دانگھضی طے لھون
 نینان اگے مرگ شکاری
 ہنڈرہ سید سوج چکے روپ

صورت داکجہ انت از سر کار گیری زبانی
 و کیمین ستار سادسی مالی بخود بے سد و
 کردتی بنیاستانی تا بیکل دے مالی
 کول او بدی کوئی بلخ ارم بول آنا خوش بول
 ساعت پھول خوش بنہالی جگرا جانے آیا
 داد داد داد پاک کر گجرا اس حکمت داسین
 تیر تیرین کر نظر کر موی من سوج چکانا
 او ستین رو کہ بلند بنا سے رنگ بزمی بر بلند
 او ستین و تیریم نہاد قیمت پر د جلدی
 او نہان و نہان محل بنا سے ابرو و نشان
 او اپو صورت و تیروس یک بنین یک ارمال
 سندر صورت ظاہر کے سپرد و لاسے مٹی
 نازان و انگوتین پانی مشا و دودہ پلایا
 جیلے ہی میریدی موی بیان نے زندگانی
 ہر جینے و ہر ہفتہ پاس مٹے آرمی
 فرض سے ہر چنے اندر دمن میر انبان
 کیتی تیر سیری نہین سی ابرو ہر سیر جانی
 خیری خیری میلے انہان پاک خداوند بیلے
 نالے حرف ترا د کہا و سو جا دیران چہ ڈوئیے
 ابرو اپنے آیا کر سے اوہ نہین جار سکے
 بول تے ہن ہر اوریان اسدن نیکت بران
 چو بیان بسانندی ہن ہوئی چڑی ہوئی خوش
 اوس بلع حال میر ادا ہم سی ابرو خاص
 صحت حسن لود میر ترابون جوت محمدی کہند
 نہ پریان نہ آدم و چون ساریو چہ نکاے

سيف ملوک کيہيا ہر ملکہ ہمیں دہم دے لگیں
 ملکہ کہندی سن دیرا بختے رب نیامان
 کوڑی بندہ مرنے بہادری میں زبان نہ منہ
 بے اعتبار خوار بگت تو کوڑا لالون والا
 قسم کران میں رہا سچیدی جو عالم داوالی
 کیڑی مہتی چڑیان باذان سبہا نڈا کہوالہ
 دنیان نے جس پیدا کیتا آدم جن جویانان
 سوہنی صورت نے جس پایا حسید اچہکارا
 محبوبانوں آن سکھایوس نازخول مروان
 بیوفائی تے بہر محی تہر ستم بے ترسی
 عاشق دیدل اندر یایوس محزن نیاز ہزاران
 ترک سکھاندہ جہاں دکھاندہ سختی چند بدہ
 دیار انون بار ملا دے سیوے پہل جہاں
 سچو سچ سنائی دیدار جو گل اکہین ڈٹھے
 کاشفوس پہچان اوپتے آن ایہ سچ سالا
 ملکہ دی گل سن شہزادہ دانگ گلابان پہلا
 مسکا باغ دلید ہوا تازہ ابر ہبسا دن
 نان امید یوای آتش دوزخ ہو گن بلدے
 اوہ کہانی ملکہ والی شہزادہ دل بہانے
 جیون پر دیسی راہون پہلے راہ ہیر گنڈا
 جیون کر کیکن مدت دھر روگی ملیا بیٹا سحر
 جیون روڑیوچ بدل وٹھا لگی آس فضلہ دی
 ملکہ اتون صدقے جاوے سیف ملکہ شہزادہ
 میون دس سجدی پایو خوب طرہ دی کی
 کوئی نہ بہر ہو دے تہہ معلوم سچو سچ سنائی

بہار
 بہار

بہار
 بہار

سچ کہیں کے کوڑ خوشامد کر کے مینون
 اندہ بہاوی کوڑ نہ آکھان جیکوئی ہو
 گل اوہ کوئی منداناہیں سبہ جگ ہو
 کی لاچار کران میں تیری جوتہ خوشامد
 جسے خلقت پیدا کیتی روزیدے سبہ
 ہر کہ تائیں رزق پچائے کر کے خوب
 پہلے بہلیرے روپ بنائے صورت من
 عاشق و محول اک لگائی مٹوانت
 خودی تکر بے پرواہی تلخ جواب تروان
 چند عاشق واکرن نہ صر نہ کی ہو یا
 خوف امید ہمندر غماندے ہو جان بے گمان
 دو مان جابا نوجہ محمد ص ہو سجد
 رب غریب نواز ہمیشہ جہدی دہن
 کوڑون سچ کہیڑ وکسالان جہد ہو چہ
 نال بریج جمال پر یہ غمینون چل بہا
 کرد اشکر نزار ہزاران رحمت داور کہ
 جان حیران لگی پہر آساوہدی اخبار
 آس تقایون دس ارم تہین ہر دہر کہ
 کر بلا دے تے تائیں جیون کر شہنشاہی
 آچن چیتے چانن لایا چڑچوہدین دہر چہ
 آس لگی ست ساس با نوجہ مولی پاک ساس
 بہا ہر مال نہ ہو لای کر باہوئی نضری
 کوہنڈا انون احسان سیکے تے مدون کی
 نڈہ چچوہر مدویان لایق انون من بہری
 کیسطح آس قیدون چیتے کوہنڈا نڈا

ملکہ کہندی کیکر چٹیان کجہ نہ چلدا یا را
 جہدی قید اندرین بان دیو بہادر بہار
 را کہ غول فیرے اوں شہزادہ جیشان کہان
 باچو اس تہن اسجائی ناہین نیکی پریریندا
 سن گھان شہزادے تائیں فکر پاول بہار
 فکر تہن ان کر کہہ کاراس نہ آوے کائی
 سیف ملوک بچارہ ہو کے کردا وضو طہارت
 امت غاض غلیل اللہ دہر آواہ شہزادہ
 پہر سب سہرہر کے رونان روڑ کر دھان
 بے یار انون یاری کران اس تیری آسان
 بخشش کے فیض بچانوں وگھنار انسان
 توڑ کران بدکار گناہی تہن بندہ کالی
 نا کہہ شان پر کیکن ملیتی شہران اندر ہوند
 نون غریب نواز جیشان اسین بندہ در ماند
 تہہ باجون کوئی ساسی تائیں بہا تہر جان
 ان نران نہ زار خانے نان کچہ سچی میرے
 سیف ملوک غریب شہدید کوک تہر دیر سالیان
 تیری اوٹ پناہ خدا یا ہو نہیں کوئی سہا
 کوٹ وڈیرا چوٹ دیوید خوف کلیجا کہا
 چڑیان باز انداتون ملین چڑیون باز کوامین
 نون بندہ ناز چیر ہتھون دیوتیان مرداندا
 میں غافل گمراہ تہرے تہین بندہ تقصیران
 صورتی کہ صورت کک بچ بچ مران اندامین
 ہر صورت دہر معنی نون میں تہر عشق نجایا
 نامیو دی خدمت کر گئی فرض سہر پرا ہے

اچھ خبر اچھ کوٹ چو فیرے ملک دیس تہا بار
 سٹھ گز اوچا قد سر لہ نور ادس بے شمار
 چہل داندے پیٹے اتون تہین ادس جیون
 جانیوالی چیز اس ٹاپو کوئی بہن نہ مندا
 کیون ملکہ خاتون جتے رب چند انون مارا
 مکر فریب سہر دا حیلہ تروا نان او سجا نی
 ابراہیم بنیدے مینون کردا اوٹھہ عملت
 دور کرتان نقل گذاری دلدار کہہ ارادہ
 راتون میں حافظہ ناظر اوکھی سوکھی حلیمن
 ہر ڈٹھے نون آپ ادٹھالین کر کل کم آسان
 رحمت تیری تہن بنو میہ ہونڈا کم طہالان
 پہر ایہ فضل تریہ آسان کہن دے
 بلوچہ پاک کرے جو ملی رحمت تیری پوند
 کرم کرین تان چکارا ہو کہو مان کرانڈے
 تون چڑکانون تائیں چٹیان یو دھننگے
 کوہر نان تکیہ تیرا ہور رہین دہر دہرے
 دیو غنیمت شیم بندینون کوہی دانگ قصلان
 جہدیو مینون آچون بالین کہ کستی تہن سچا
 تہہ راہ نہ لہے واہ نہ لگے ہک پناہ خدا
 شہر شہان نہا نوالا کیڑے پار کہو دین
 واہ قادر دین قدرت تیری انت نہ پایا جاندا
 نہیں عبادہ تیرے کیتی مگر ہر ان تصویران
 آباد من سیر سہر لورن وحدہ تیرے تائیں
 صورت پچے جہا ہو کے اپنا جرم گویا
 اوہ ہی روندے جہڈ کے ٹریا بہت کیتی گمراہ

تیر نام غفور سید انجینس میں سکارا
 ملک خاتون نے پھر کیا سنتوں پر بار
 جی سلیمان دو شاہ مہری ہوتا سا کو تو
 میں دیو بہتین کہ ماڑی پھر جی گل ساری
 دیوے کی پھر دستا اگر ناپو ایہ دھویرا
 پھر میں پوچھا ایس مکانوں آدمیا زاد اس
 دیوے کیا آدم ایسے مول بہتین آسکا
 آدمیا ندے داسی ایہوں نہیں شمار کو نہ
 ایک زوایت ایہ بیڑھی پنڈا ایک دیندا
 رستے دھوکہ قاف اجاڑاں نہان گولی
 پھر میں پچھا عمر ساڈی ہندی کتنی کتنی
 کہیوس عمر اسڈی ڈی آدمیا ندی تو
 کہیوس مست سر برسان توڑی میں برہم ہوتا
 پھر میں کیا دیو تباہی جان ہندی ہر جا
 ایہہ گل شکے دیو کیون تو جبرک غضبی
 کس کار سی پر جان میرے پوچھتے نشانی
 کون جوان میر بہتین چکا دھنجان انسان
 کس کے فریاد کر پکی کون لڑے سنگ میر
 جان دیو ایہہ جبرک غضبی کی بہت ہر
 دیو کے سڑکے بولی کیون تو جبرک غضبی
 پچھ پچھان ہا یا ناہون پوچھو جوڑا
 ناگوئی شکہ پہلی ایسے ناگوئی مان پوچھا
 کس کے میں دھن جے کیڑا ایسے جندا
 اسے اخت شمار نہ عم داسار چنہت جان
 دیو اندر گل شکے دیوے رحم پیات پا

ملکہ خاتون لون جانوان دیو مری ہن
 کہ تیر میر میر پل کے اوہیں پچھان
 اللہ ہا ویران اس تیدون اوہ سانوں
 کیون نام اس کوٹ تیر یہ اکسی سردار
 سفید باس ہے نانوان اسدا راج حکم
 کستان چند دوراڈا ہوسی خبر نہیں میں
 آدمیا ندی جانوان نوڑی دیو ڈالی تہنگ
 اوڈوڑاے پری اگی بھی پنڈا برس
 ایڈا فرق ہو گیا کیکر ناہین عقل میں
 پریان او توں کوڈیاں جانوان شکل میں
 آدمیاں نہیں لہیں چوٹی یا دنانے
 پھر میں کیا تیریم دی ہوسی کہتے تو
 تے برسانو چہ عمر جوانی زور دیزن ہوتا
 تیر جان پیاری کتنے دین میں گل کا
 جان میری شک کی تم تیرا نہت کس طلب
 کون تیرا جو مارگ مینون سنتون نار جیو
 ناہین دیو زور دار ہا راجیر جبہ تو انان
 کس کارن ہر جان میر میر جیو پچھتے
 میں لی اگر ان غفے بولی ناے ہنوں
 قید رنجانی کہ ایانی زور شاڈے مینون
 دیون کڈہ دین جیوئی تہر کیون تو
 کہ ہنگلی قید تیر پوچھ میں ناے آ
 کون میرا فریاد ان جو گاہتیں لگے نہ
 میں سرنگھٹ سعیت دست ہر کونوں
 سر میر مینون جیوئی رہے کے گاہت

جتنے جان میری اوسجائی پوچھ نہیں کسی ہو
 نان تیر نام ہور ندید اندر اوہ وس وسیلہ
 پھر چند وق صدوقی اندر چند پان شک کہناں
 شاہ مہری سلیمان ہون دواہ اوہتے دگدی
 ہمت کر کے آن کہلوے ایس ندید کو نہ
 ندی صدوق کیا دھیر عمت گہری لوہی
 اوہان چہ کبوتر چاڈو کتے دل سے
 ہر جانوان میں اوسیوے جان اسنون کوئی بار
 سیف ملوک ہو یاد دل خوشیاں بہت آئی ہیشا
 حکم خداوے دیو رگایا کم و سان تے
 کر تو نہ گلے دھپائے آہے گلون لاکے
 فیصل وچہ نہ دسا اوہتیں ان شوق زیاد
 قوت قوت زیارت اوسدی ہوسی دگاتی
 زہر ادا ہتھ میرے اندر مری دشمن جانی
 پاس میر شاہ مہری توین گل جہان ہولی
 کیتا کر کم کم تیرے تے تگا پشیاں روان
 سجدے پیکے شکر گزارے دور کر عرب سختی
 میں شمرے رحمت باران کہیون دوسایان
 روہر وچا ندے غوط کہا ند جو چہ شمار دند
 ہر عاجز مسلکین بندید ہے خصمانہ مینون
 آپ سببال سببان عنون کرین خوشحالی
 ماپو پشیاں ہا یا ناہین آگد چہ انان
 تو ہی ساہتی یکساں اندالیاں ساہتیان
 بند یوانان کرین خلاصی تگہرہ لینان چہ
 توں اوسیوے دو کہہ جی میں پچھ لہیان کو

جیکوئی صبر کرے در تیر جو دیون ہر جملے
 لاکھ کروڑ ان سخت بخشین باجون کی مزدور
 لکھ گناہ تیرے در پچدے ایسا لطف عفو
 منکے باجون دین مراد ان بے انداز ارادون
 کہتے ایسے شاہ مہرے آپے کتے سی شہزادہ
 بان پیو بجن بیہان بہائی ذات میر گلسا
 آپے کیتا تہ سا بان قید اندر جاوے
 بہت ظہیری تے دنگیری من مہرے تہے
 سیف ملوک اوہ شاہ مہر کہول تعویذون
 کیتا وضو دکان پڑہیا کردا پھر دعائیں
 نان کوئی زور دیریری میری نان قدر شاہ مہر
 حکم تیرے بن لکھ نہ ہدا جو چاہیں سو ہوندا
 تہری مان تران لیری پھرین کوئی ڈیرے
 فاتحہ خیر و دو دعائیں آمین آکھ مکایان
 کانک چڑھی ہوا گنگ طوفانے شو کو شاہ مہر
 پانی تہک کنارے آندا ندے ان کہلوا
 چہ لبم اللہ کلمہ جلدے شہزادے ہتھ پایا
 اس بنگلے وجہ لکھا جسن چون من آئی
 اعظم اسم مبارک بڑے کے چار صندوق ہکا
 سیف ملوکے باز انوالا کر کے چپٹ شتابے
 بنگلے و چون باہر دگایا وڈہ دھرون مہر اسدا
 جہک مہر منجھ و ہونان آیاگر دغبار ہنرے
 آسمان تہین مہر دھار زمین سے اورتے
 دھندو کار ہو یا کجہ مسٹھا دیو مہرین ڈٹا
 اوہرا ڈٹا ہرا ہرا سارا کافوری رنگ پٹ

ادراک اوس سے گرم کہا نوین موبان
 رات ہیرے اندر دیون با شمع کا نور
 اگے تیرے ہر کوئی عاجز ہون کر ہر مغرور
 جو احسان میرے پر کیتو دم دم شکر گزار
 کہتوں تریا کتے ہتا تیرا قصہ بند
 ڈھونڈن لکھی نان ہتھ لکھی رہتہ فیج
 جو بیے تون مہرین آیون اسویلیے پر ہے
 مہر کیتی تہہ ایسے شاہ مہری آندتی دہا ہا
 ملکہ تنے ندی لے آیا اوہ ٹکانے چٹ
 شکل حل کرین ربایان جو نون دہا ہا
 سچہ قدر دعا سائیں تون مین حکم تیرا ہے مہر
 جنون آپ لیری بخشین اوہ میدان کہلوا
 مارین مٹن دیو اسدا اسامہ پائین تیرے
 مہر کہول نہینون ستے دریا موبان آیدن
 پانی پچون صندوق لیا ند با ہر تہہ
 شہزادہ کر یاد تینون کپڑان اونے ہویا
 یا قادر یا غالب کیلے صندوقے نون جان
 ہر مہرے دروازے سارے حکم بند کر
 وچ کپڑا ڈٹا راہ نون دھے اڑا
 نیچے مار کپڑا پڑیا جیون کپڑا مہر غار
 جان مہر و کہہ ہویا تان دہر تہین پیر
 انبرو ہرے کپڑے دھندو کار جو لیرے
 مت ڈر جاوے مکا نا تون اندر دے
 دڈا بند آواز ہو یا جو پڑا
 لکون بیٹھ سیاہ نامی کہا تون لکھا

مکے یہ ساس کہنے تی آکھے داہر جو بان
 میرے جیسا دیو بہادر دیو تیان پر بہارا
 اول ایسی جاوے اتون نامین کم انسانان
 میراے کبڑوزنہ جلد مار گویا سے مینون
 کر گھان دم دیون لگا ایسا لغو مارے
 کٹین مچھ جو عود ڈاؤن تے تروہی جھپڑون
 سیف ملوک شہزادہ پڑا ایسہ حرف زبانون
 تو گلت علی رب السماء

روح شہزادہ و دشاہ مہری صدق محبت پاک
 از حرم دوشیر گلارے فصل دران بد بختے
 نفس اسدا دیو مر یا غفلت ندی ڈنگیرے
 نیچا خیر از چہ جان پنج باطن پنج ظاہر
 بابل رشہ جس شاہ مہری تحفہ چیز بچاے
 ملکہ خاتون ستی جا کے خبر دیے ویری
 پر کر ان شراب پیلا ساسے رنگ زنگیلہ

تیرے جیسا دیوان اونے ہی اج کون نان
 تہہ انسانے مار گویا مین کوئی لوک نیارا
 تون کوئی مرد کرامت والا اوڈر دہرین جہان
 باپ میرے تہین کتوں نسین جان ندیسی تیون
 چچھوے دریا و دچون لکے ترن کنار
 دیو مہر یا شہزادہ دیون دوی خوش ہون
 ہر مچھوے دریا و دچون بیت بناسا تون

و سلمنا بانساب انفضاء

حرص ہوا دیندی جگلات کوئی دمی جا
 ملکہ خاتون ایہ دل شتا شہوت جادو تختے
 جہل صندوق سوئے دریکے کچے اسم چنگیرے
 باغ ارم دل تاننگان کردی غلین جو نہ ہا ہر
 اوسک دتی لے شاہ مہری بہت کرین کمالی
 حیلے نال جال سالے سمجھو نہ فقر دے
 سہل ہو پھر رنج مصیبت جان سنگ ترو سید

میون شہزادہ جو ستی اوے جان فیضے سارے
 لکھاتون ہر شاہ کہاوان وچڑے من پیارے

دشان روان شہزادہ مبعہ ملکہ ازان قلعہ دریا کشتن نہنگ ہوش رباراد
 ہنر ارسنج برو سچ مرادور سائیدن ملکہ راہ مہر اندیپ آمدن محبت بسیارلا

جسد و باغون لے پھیری مین بوئی لانونان
 حسین جے اوہ لائق ہوئی اوسی جاہ سہاندا
 کوئیدن سرور خاندی رہندی لکھی امید گلانہ
 لالا تے گلاب وچے گرس لے گل مہرے
 ملکہ خاتون نون لے بڑا چٹ دیو دیان جائین
 رد پڑو پڑ جہان مین بڑا پھر پڑو پڑ کے

مجنون کہند اس کم لائق میرے جیسا نہ کوئی
گھر گھر تاج کراہکا عمدہ غزلان بولنا سان
جسکی جاسل ہوسی تینوں کچہ نہ دیوں مینوں
مجنون نے کل مسایا پا مو نہ نہ لب تکر کلا
شہر شہر کیا نہ کے گھر ڈھو یا مجنون عشق نذر
غزلان جوڑ کر تار ہی تار کے پانچ کر سگ لانا
لیلیٰ ہی گھر جا رہا پیارہ خوب مہر دوسنا ندا
ایہو کم عشق و محرو ایم کرے اچھے کاری
جے مجنون نہ کر گل تمامی ہو راکیرے کھڑے میے
ایہو گل محمد نجفا ہے فرمائشیں بہاری
مولے پاک کر عین یاری توڑ چڑھے ابرقہ
بے آرامی وچہ شہزادی مدت نہت گذاری
سیف ملوک ملے تے سوتا نیند رکھل مل آئی
ستے نون کچہ ہوش نہ بیا بتیاسی نذر آیا
ہیرا اوچل مٹانہی چایوں غہر رکھنیدکاری
ہو راون ہو ر عاشق نون آفت منت خداوند
سیف ملوک ستے تے دای آفت ہو ر دھیرے
پانی بتین مہر کڈہ دکھا یا یک سنسار دھیرے
آن او نہا متول بیت رگہی دشمن سخت تر پہ
ظالم کالا رنگ پر اسی شکل ڈرانون الی
تزدے زور دلیہر جو انان شیر تیکے مر جاوے
سنگ گاہ انکس ہنیری اور دنگے سد آمدنڈو
گریم ہوا ہر نر کی نکلے جان اوہ دان کاڑ
تے نون اودہ کہا نون آیا ملکہ نون ڈرنگا
جوہلی وچہ شہزادہ ستار سنون مہر مل کوئی

پارمیری گل رسا مای کہٹ زیادہ ہو
سیلانہ گہر توڑی چلسان کہتہ نہ کر
جیکہ لہسی تو نہیں کہائیں ہوگ پنہاں
اس عورتے بچے تر یاواہ عشقہ
رستا جیکہ بچاوی نوٹے ہر ہڑے
دیکھتہ شریک مزاغان کردہتہ کہان
موندہ کالانے گلچہ سامت تھالان
کے ہو یا جے چے ماری سیف ملوک
اس قصے دار ہے نہ چتیا رسی آگے
سیف ملوک کے دی پڑچھون دس کہانی ساری
اگون سپر نیڑ دیوگا جنتول ہو سی
جید تہکا ماند ہو یا نیدر چڑھ ہی خاری
عجب جال پریدی محرم ملکہ رب ملائی
ملکہ خاتون بیٹھی جا کے آگے دیر سوا
سیف ملوک کو انگ ملی نون لڑی تال ہشامی
صدق صفای اسیدی ملکہ امت کہن
اوہتین بے کہن الا خاص اسیدی ڈی
ٹے دچو گردے پیرا مڑ پائے گہیے
منہ ایڈ اوچہ ہٹے آہے کتے اتہی پل
دیکھن ڈو ہوش نہ رہندی جدم دو کہانی
ملوکے کرے جہازان تائیں جیکہ سکھان
مشت نال بند یزون ہاڈو زنت فرشتہ چہ
بس پاسا لینڈ آباور موزون سارے
شک ہوئی رت جسے وچون ہو گیا رنگ
ملکہ کہندی نہیں جگانوان بند کجی مت ہو

اسد اوال ہندو دھگنانا ہوسے ارمانی
تجن ستا نہیں جگانون آپ ہونوں جے مرد
کاری پہٹ لگا وچہ د کہتے ہوئی کلیے کوک
کوئی نہ پانے دیون چوگا کول اوسوئے آیا
کرے دلیل منگانوان پانی اسی نون ہائیں
آپ مران ترایا توڑے استون کی بلانان
موٹھی موٹھی کیندی اوہے شاہ نہ آپ جگا
اپنی خیر شکتی مارن مال غیہے دیوان
کہہ کہہ باد اوتی اوہ جانے جے مری
ویریدی گل محمد انامہن ان کے نون جا کے
بار بار اندی رتوں ہانوان مجھ زلنے مارے
دو جا کول میر جے بہکھا نہیں مروت کردا
عیب گناہ دہئے بن اکہین مہین سوشے
نارین کنت ازائیں کہتے ہا بیان ہیریا
سجنان ٹون کٹ جانون واہ اجو کی پاری
مر تہمت بدنامی دیکھے پھلے مارن دے
ہو ہو دسالان ساری ورتی جس جس جائے
کٹری محبت رب محمد دین بہادرن ویران
چٹا اونہاند گل محمد قصہ طوڑا کرے
نان تھہ میر لاندی آسے نیند تھی اپنے
شہزادیکہ منہ لے ڈھٹا اٹھرو اندا پاتی
ملکہ روندو تاکے پوجدا خبر دین سکھدی
دس شتابی کی دکتہ تیون غم تیر دوند لینے
اسانہ داننوں کہانوں آیا ڈھٹا آخریلا
مار تہیار دو بار کر ایمان کر دہرے تکرہے

جباری
 احوال عجیبات
 پیشینہ احوال
 بیان حال
 کہدین زانند
 عجیبات
 زوجہ پروردگار
 زوجہ عجیب
 کہدین عجیب
 غریب
 زبانشکست

چلے جا پھر کھان شتابی شیر جوان سپاہی
 مال اکہی دے اکہی پیر کے سبھا تیر و گایا
 دوسر تیر گیا بہن تمان سے بیک سنارے
 دو جیواری پر ہر کھڈ یوس آن کھوڑ کو لون
 دو جیواری شہزادی جڑیا کر کے پھیر دیرے
 کر کے جھٹ چلا یا تیغا سر سنار سپاہی
 مار سنار شانہ او سے سیٹھا اتنی رت دگی سے
 رتوں ندی سے سبھ تیر نظر نہ آوے پانی
 جو گیلی وجہ پیر ان پندیر جان ندیکے بنے
 طے دارت اکھا آ جا نہ آ پ بجایین
 لہر ان اندر جانہ آثار ت دمان کردالی
 گنڈا چڑھا و کہن پر بہت تپانہ دیند اکوئی
 راتین تار اقطب تکید سے تان کچھ معلوم نہ
 رات دمان حیرانی اندر بل تہل اسد پانی
 کوئی ون ایس معیت گزے کوم کتیا ہر چو
 جہا لگے کہ پا پوانہ نام سماک اس جہڑ
 سینو سان بدوانے جید کو لکن سے قطار ان
 ایس موافق میو سماک یک ہو نہ گاہ سہ
 ہر جا پھر نہ ان دکن کھان پانی جاے
 ہر چہ تے چلن شاخان کھیاں ٹھنڈاں جانی
 آبجیات جیو وجہ چٹے بے ظلمات دیندے
 رنگازنگ کچھ بیون بولن کتھن یک چنگیر
 رنگ آسانی اکہ کمانی سے بول زبان
 اوچی بیون تیر اوڑاری سبز لباس کمر
 کھاندی سر سہر کھان رنگ بستے

جہاں کھان شتابی شیر جوان سپاہی
 مال اکہی دے اکہی پیر کے سبھا تیر و گایا
 دوسر تیر گیا بہن تمان سے بیک سنارے
 دو جیواری پر ہر کھڈ یوس آن کھوڑ کو لون
 دو جیواری شہزادی جڑیا کر کے پھیر دیرے
 کر کے جھٹ چلا یا تیغا سر سنار سپاہی
 مار سنار شانہ او سے سیٹھا اتنی رت دگی سے
 رتوں ندی سے سبھ تیر نظر نہ آوے پانی
 جو گیلی وجہ پیر ان پندیر جان ندیکے بنے
 طے دارت اکھا آ جا نہ آ پ بجایین
 لہر ان اندر جانہ آثار ت دمان کردالی
 گنڈا چڑھا و کہن پر بہت تپانہ دیند اکوئی
 راتین تار اقطب تکید سے تان کچھ معلوم نہ
 رات دمان حیرانی اندر بل تہل اسد پانی
 کوئی ون ایس معیت گزے کوم کتیا ہر چو
 جہا لگے کہ پا پوانہ نام سماک اس جہڑ
 سینو سان بدوانے جید کو لکن سے قطار ان
 ایس موافق میو سماک یک ہو نہ گاہ سہ
 ہر جا پھر نہ ان دکن کھان پانی جاے
 ہر چہ تے چلن شاخان کھیاں ٹھنڈاں جانی
 آبجیات جیو وجہ چٹے بے ظلمات دیندے
 رنگازنگ کچھ بیون بولن کتھن یک چنگیر
 رنگ آسانی اکہ کمانی سے بول زبان
 اوچی بیون تیر اوڑاری سبز لباس کمر
 کھاندی سر سہر کھان رنگ بستے

کڑی چیک لڑا کی کڑھی کلے اوڑا
 تیر انداز نہ کھتا شصتوں اکہی وجہ لگا
 ہو کانیان چٹک کھانان جل وچہ جیو
 ملکہ تے شہزادہ دھولی کنب گئی تن ہونون
 دوجی اکہ او بدیو چنگا سل گیا کس پیر
 وڈہ لیام او سدا جلدی داہ پیر تے شاہ
 رتوں ندی کوئی سبھ تیر مارن مچک
 ہٹا شہ جیو کوئی لہر تھوڑی سپرد کھیا
 پیر منیر بنانوں یون جیون کوبو وجہ
 ہون قبول جتا بے اندر عاصم دیان
 نتے کو اندے مینڈا کروا انت حمایت کالی
 دینہ جن دیکھ بچیاں قہر و زوق ت جد
 شانہ اوہ متوجہ ہو کے پڑ من ناز کھیا
 نان بن اس سے مان یلانا کوئی جوہ
 لہتی کانگ نہ تون ساری جوہ سبھ
 میو عجیب عجائب میوے ڈھتے اندر
 پانی والے کھڑے برابر اقدار انان
 دستنی واسن نیڑے کوئی لے آچے ہو
 جیو کمر کاغ اندر ہر ہیکے مالی اڈان آے
 سبز نیال سہا کے دہرائی پایا خضر سچا نوان
 وانکا لیا س شہزادہ مورین لے تازی سہا
 پراؤس پا پوانہ آے طوطے بہت گنہ
 چنجان پیران سرخی سوہنی کلاوچہ کالی
 جیو کمر ملک جماعتان ہونون کردی سیر
 یک سوہی یک سوہن دگر طوطی سر لے آتے

بیل کوئل خوش گفتار ان خرم کرن اوڑا
 سوہر بہاری نیکے بولن تہان تہان لاکری
 تو نہیں تو نہیں پکاری کوئی کھوڑ پچی
 اندر ذکر کے دے سینی خندہ مول بلایا
 اوڑا بولی اندر آتے درد کماندے
 واہ خالق بیچون پکارن چون کیتی جیو
 یک یک چہ نگاہ او سید روزی منت بجا نہ
 جیو پڑا اٹھار ان تاملین دیکے زرق تہا
 کھان آو سدا دھلی کھان تک کما یان
 یک عالم کافل مان یک حافظ کس قار
 یک زاند یک مو فی مفتی ندی یک نماز
 شخ شیخ مربے مرشد پیر سے یک بہار
 کھان او گنہار کھیا پا پھر تقصیر گنا ہے
 جوڑا کوئی شہل شہزادہ کے باز نہ با ہے
 چوڑی باری ٹپکے سونا بدن حرام کما یون
 سبز لباس نیر الزا لہر لٹلی گل اپنے
 بر صورت دل یائل ہو چکا لب نفس اجہا
 جوڑا عجیب جگت وجہ بہار سبھوین در
 او گنہار کوچی کو سچے نوڈے لٹ کھار
 جے کالے کو بے نور و تیز زبان چاکے
 کھان مدہ محبت والا سپتا پوریا
 سید منت پرمت پالے کوڑا بانوں بولے
 خونی غلو ندی کی دسان لا جگہ جاے جیو
 بلیان بلیان پیر کھیا کنگا گڑن دھتھان
 یون نگاری او گنہاری کی منہ لیکے جانون

جوڑ نیال سبھ ل خورنی نال محبت نازی
 سوہے ہاوی چنے کالے تہرے رنگ سوہری
 کوئی پیر بخون یاد کر نیدا کوئی بدلاو بجا
 ہر ہر فیکے رب سجدے حد سنا والا دے
 آسمان صفیان نال تمامی میٹھے لول سنا
 رنگازنگ پیدایش او سدا انت حسابون باہر
 ہر ہر او س قسمت کچھ لکھیا پاس بجا نہ
 کیا بیکار اسنہ شہدی کیا کما یان والے
 کھان بہت کما یان کر کے خزان گویا یان
 یک خاصی یک مفتی ہند و ہر گڑے بہار
 کھان روز میرا کھیا پستی بے اندازی
 کھان طلبہ شیت و خن و کھ فتنہ ڈوارے
 گل پالے کھیا ہونہین وجہ متھے داغ سنا
 سہناں اس حیریدریا یان کرسی کرم الہی
 کھان کر کو تیر مٹھناں متھے چڑی شہر بون
 باہر دے دیس او جلا اندر کالا کلفے
 ہر دھتھارہ عار بربد اکدے نہ ہونہ ابھی
 کھڑے کھڑے کن کن دسان ننت نہ پایا جا
 خانو ندل خریدیو دیہ قیمت بہاری
 بے پرہیزا میرد کر بندے وجہ پلیدی باکی
 ست بیووش و تن چکلیان باکچہ مویش سہنا
 دھن خانو ند جس روہ کستی بد اجہی کھلے
 حوران پریان او س پر دکن جیون چنگے دیو
 نوشہ پرت نگاہ نہ کردا کچہ رواہ نہ دکیان
 طلب دیدار بزار کھلو تے گن دھن پوان

جہاں کھان شتابی شیر جوان سپاہی
 مال اکہی دے اکہی پیر کے سبھا تیر و گایا
 دوسر تیر گیا بہن تمان سے بیک سنارے
 دو جیواری پر ہر کھڈ یوس آن کھوڑ کو لون
 دو جیواری شہزادی جڑیا کر کے پھیر دیرے
 کر کے جھٹ چلا یا تیغا سر سنار سپاہی
 مار سنار شانہ او سے سیٹھا اتنی رت دگی سے
 رتوں ندی سے سبھ تیر نظر نہ آوے پانی
 جو گیلی وجہ پیر ان پندیر جان ندیکے بنے
 طے دارت اکھا آ جا نہ آ پ بجایین
 لہر ان اندر جانہ آثار ت دمان کردالی
 گنڈا چڑھا و کہن پر بہت تپانہ دیند اکوئی
 راتین تار اقطب تکید سے تان کچھ معلوم نہ
 رات دمان حیرانی اندر بل تہل اسد پانی
 کوئی ون ایس معیت گزے کوم کتیا ہر چو
 جہا لگے کہ پا پوانہ نام سماک اس جہڑ
 سینو سان بدوانے جید کو لکن سے قطار ان
 ایس موافق میو سماک یک ہو نہ گاہ سہ
 ہر جا پھر نہ ان دکن کھان پانی جاے
 ہر چہ تے چلن شاخان کھیاں ٹھنڈاں جانی
 آبجیات جیو وجہ چٹے بے ظلمات دیندے
 رنگازنگ کچھ بیون بولن کتھن یک چنگیر
 رنگ آسانی اکہ کمانی سے بول زبان
 اوچی بیون تیر اوڑاری سبز لباس کمر
 کھاندی سر سہر کھان رنگ بستے

لیکن اس توڑان میں چپاس ہوا نول جابج
 اوس پر ہوت کی دی آئی میں جھٹکے
 اس میں من گندہی شامہ دست ہل جھوٹ
 کے لئے قسم کئے گئے تخی بہت بے ادبی ہوئی
 گشتی وار تین تو بہت ہی من مان بے اعتبار
 سندھ کا لاشہ مندہ عاصی کی تیرے واران
 دھڑے لے کر ڈان بختیں کا فر مسلمانان
 اوس کی قوم لائون حضرت جو محبوب تھار
 کفریہ بہانے بے یہ ہودل چل کر
 کتا بے بیکار مقدر خدمت کم شکار
 در تیرے لئے طیار عاجز خیر کرم دایا
 تہہ چہر کیاں کوئی چھلدا کے جہان دہوتے
 نذوال پچامین حضرت بر سر درون ہریر
 جام جہان و سالن والا روشن جیت سجدا
 اٹھے پر محمد مرتے موت نقار اکبر و
 جس ٹاپو دی گل پکھے سی چکے بولن الی
 اوس حوضد سے گرد و آہ ہے ٹیکے جو قد اور
 لاجوردی رنگ پچید اکہین من نشانان
 اوس حوضے تہین رولی دے قدرت ہر مظاہر
 ہر ہر اوس انکھنے اوسے آدہ چکے آہنک
 اوڑھو اوڑھن چہ سار انون ہر ویران
 و اوڑھے آوازہ سیلے سنگ صفا تیرے
 بولن محب ہر ان کردہ اوچے کوئی تہا سو
 جدون ہر دو کانوں نکل بولن قہر لکے
 پانی دھوپ ہی اک ساری نان ڈوہندہ چید

بوہندہ خود سے تہہ سوترائی یوسف ل
 بچی خواہش میری سیایان طلبا
 نام اللہ و بخش گناہان سایہ سرتے
 تون در کار تان ہر سیایان کتے
 پرتیرے ورتو بکیتی بختیں بختنا
 مجرم تہین جاحم کران تیرا فضل سی
 شاد نشان تیرا دودہ اجیو بخون
 بھلے اوبی لے گئے تخی بخت سینون
 ہر کتا تون صاحب اتا پار کرم و تون
 آکے چوکی باجوں کہا نون تیرے
 ملے صواب جناب سے ہر کدی جابج
 تہہ سریتے کہیں شاد بخش بے ادبی
 کتے قصہ رہا محمد بن کہ ہر ادبہ ٹول
 سوہنوں اکہیہ اکہیہ محمد واقف ہے
 دس کہانی پکی جانی نہیں و سا
 اوس بندہ جو خوف و ڈا سی صفت بیان
 کا لے کر لو انک بدن تے جت لمبے
 صورت و دو جو ہر طرح کی کدی شکل
 یک ہزار انگشتی ایک سے نکلے دند بون
 و کوٹک بکین اک متبی مویے رچ رہند
 ہلکے خوش آواز لاس جیون قانون و جہر
 مرانے شرنایون خنکے مینہ بیان تہین
 تان سین سمجھو او تہکنا غیرت ہر
 اک نہانہ سے جو نہون زندہ یں جیو
 اک اک کر کل پانی حوض انکھنے کتے

لکھتے شہزادی دھوپتہ بھندی
 بچہ کتے لکھی ہندی سپر کرن چسند
 یک پاسون آواز شہزادی آد میا نڈا آیا
 دیکھ بیان یک نظری آئی قوم شہزادیاں
 سیف ملک لہنا نول ٹریا جبار سلام بھارت
 یار وچ و سا مینون کون تہین کس شہزاد
 یاکوئی وانگ اسادی آکے وقت قضے
 اوہان جوانان کہا اکون سیف ملک تہین
 ہر شکار کر بندے پرتو خوشین ندیکے
 سر اندہ شہزادہ تروا ایس ملک امیر
 سیف ملکے نون اس خبرون خوشی ہون
 من گان فرمایا اوہان ہر امیر سح دانے
 پنا نشانی راہ شہزاد پچہ لیاں بھگوان
 یار ت شہزادہ اوہون آملک نون کہند
 حال حقیقت بہ سنائی ملکاتون تائیں
 ہر نے چڑھ ٹیلے یو واہ مراد ملی سی
 لکھ لکھ کر داجیون چکھی دریا کے
 پٹے دے دے اوئے ستون سو جارت
 دودون تار شکار ہوا یون رچھا جیون
 ان کوئی خلل خرچ نہی نا لکھی دوجی
 ان اندر دوجی جانے دے دے چٹالی
 اوہون او تر آئے ملکے شہزادہ
 اوہون کو لون بھگد امیر شاہ چا چا تیر
 لکھ لکھ یں دہانی وانشمند ویرا
 یف ملک کی دواہ سے پوچھا جابجیاں

کھین تاشی اسو جیہی لکھی تہ ہون
 کیکن عجایب من جہری نہیں قیاسان
 اوہین پاسین ممکن لگا کے اسرار خدایا
 سپر کرن دریا کران سے آدم لوگ گرامین
 بعد صلا مونال حلیمی بھگد دواہ سے
 کینرے ملک لایت رہندتے سپر کران
 یامو الین چہ و وطنی کے نانوں جلس تھار
 ایہ لایت وطن اسادا اوس شہر گرامین
 واسطے ایس ملک مالون وشن و جھنڈا
 او تے شاہ تخت دادا لی شان سکند جیسا
 ملک الی گل انہا منون کہوں سالی سار
 شاہ اسادی بہتہ جی ملک قانون رانی
 وچ وچ نہید سے جابان سیا اوہنا نولان
 ہر و عمارت اکہیہ ہر تیرا من لند
 دواہ نڈا خشیان ہویان پچہن لکھتیاں
 گردش کئے تار و ساعت اسعدین لی کر
 یک شہزاد ٹول کشتی ٹری نال صفائی
 یارہ توارہ مڑی جیون مازی طرف ملک ملی
 تارسی صاف اوڑھ لکھ کرانان ہر ہر تار
 خوشیون ہر دے بیکار روز تیکے جیون وقت
 واسطہ شہزادہ جاکے کرم کیتا رب والی
 سیف ملک سلام اوس دوجی یار کر لادہ
 کی کیا نام مبارک اوس دوسین تیا کیرا
 تاج ملک اس مالون ہوسی بے چا چا میرا
 لکھے ہے سلطان لکھا اعلان سان فرمان

بر سواری بے رانی دمانے لے نذرانے
 کر عزت اگر ام نزاران مال تمام آئے
 تخت اوئے شانزادی تاین گور و کسار
 بچن لگے گل سفر زی بے دس کہانی
 کی شکر قید صیبت جہا کے کیڈک رنج سفر
 اسین ذوق تر یو چہ روندے نینان نیند چہ
 بالائی سہیان بہائی رتے ان تہ روندے
 کو کہ مائیدی میری جامی دو کہہ سر کہہ ہاگے
 کہان تون لانون بہان تون تاین جان و جہان
 میان تہ بن نگار لیاں پنجان جلیان
 انور داغ و چوڑا گئے کانے و انگ لائے
 حسن کہان سو بے کانوں سیں گندانون
 ہون پانون مہندی لاون ثمان تیل طانون
 دین کرن دین دین غماند چہین گیہہ سنگان
 تیر تیر اجیر کیجے در پیرن جیون ہے
 در و ذوق تیرے جو ملک کیتی بہا اسادے
 غیر نہیں سر تیرے اوئے لیکر کیون دمانے
 ملک کہول سنا یا قصہ دستہ کہول غمان
 ظالم دیو و دیو قیدوں اس در چہر کا
 چہر نیاں میر اس کیتی جان و نہیں نکائے
 سیکے بہائی ماسو جاتے نہیں سچوں اس جیہ
 وال اوہ بیون کہول کہان تے بہائی چہان
 جس قید من چہر کا یا سے تین تائی تاین
 سکبان بہا بانی فطرے ہیا یہ پوئل کڈ
 جیکہ غولی اسے کیتی ہو نہیں کوئی کرد

ز پور پور نقد پور گلین رولی شہ
 ملکہ خاتون اندر اندے ٹہنڈی دھنڈی
 شرمز پیر تہان سو مند جو سوگند اوہا
 باران برس چہ تہ چہیان کس کسٹم
 لیکر ب خلاصی بخشی آئین طرف اس
 رب معلم کی جانے عالم ظالم و گ عدال
 جیکہ چہ اوہان تون لہبدا سچہ تصدق
 چا تو تہی رنگ ہو یا سو رنگ ہو جیون
 مانے کرن سیا پے دیو چہر مند سیا بی ماند
 یک مویان کہ ہو یان خفی کہ جو بند ہو
 رنگ بہنیا و انگ بشاکان جگہ چون ہو
 چہیان ہو یان گلہان اندر چہیان ہو
 کھا و پیر ہی دند اسہ شہنشاہ کے بہاد
 جس گہر شمع نہیں کہ ملکہ مجلس ہو
 سنگ حیانون اکہن اتون ملکہ خاتون
 گذری جس ہونان انکا مار سہاے داند
 کت سبب خلاصی ہو یا دین کہول
 رب سبب نہا یا مینون سیف ملو کے
 حکم بید اہمت ایدے ہو سبب
 کرنے اسدی مینون دستہ غنیمت
 جس تیرے کارن کیتہ کارن سخت
 ہرے کٹ تے تے رکن جے اس ہو
 خیا نگ ہو نگد یوے کیتوس دان
 ساموین اکہن کیے حیانون او جابل
 جیکہ کے سکامیر ہو سی رہی

سدا حق مکانون جوگی نہیں میری کل سا
 سیف ملوک اوہا تہانوان مصر شہر ادالی
 مینون پیر تخت بہا یو اس بن کیکر تہان
 ملوک سنی گل ساری جو ملک فرماے
 تان و میان حرمان تاین سہنا نون
 کوئی بے چہی سہین تان کوئی برائی
 ملکہ خاتون بیٹی ساوئی اتہین تان کھری چکر
 ملوک تخت تر میٹھا و پڑا فرش بہا یا
 تے پائے ملکہ خاتون بیٹی ہو خوشحالی
 سرخ شراب یا قوت پائے ان ہو چہر چاہر
 شربت سہیہ من پائے ہو شراب پرائے
 عشرت عیش ہوئی سبجہ حاصل کج نہا یا
 ہر من برین دو یا بیٹا مو لے بنے لایا
 سیف ملوک و انگہ کلی دمو باہر روپ سہا
 نون کوک پو کا نکروا اس رے دل لایا
 بیون کہان تون سے کانوں خوشی کمان
 کاغذ لکھ دوڑا یا قاصد میر اندیپ شہر و لی
 سیف ملوک شہزادی اوئے تاج ملوک تر وٹھا
 تین دمان خوشیان کروے ہر وٹل عیون
 سچ جلال پان پائے نعلیں لان پائے
 کوہ وجود ملائے آتش بودنا بودنا
 مار سار سہ تار بجائے واہ ستار خیار
 ساز گھان ساز نگہ الاین ایاز نگہ نہا یا
 تیرے رات خوش تے مارے مار خوب نہا
 ہر ملوک وٹل خوشیان مو جان غم نہا

میں پر ہے دو بای او سک حدون شہار
 ویرا چیل و ہر دم دا بہائی ہر عیون تانی
 عان جان اوہا و لٹا و ہو و مین دو کپار سہا
 سیف ملوک سدا یا غلین بہت کیتی دو یائے
 سیف ملوکون موہ نہ کج جانون مان ہو جایا
 اہر فرزا ندان تالون چنگا ہے ساو سہا سہا
 اونی اسون ویر نہا یا دور کیتی دور نکے
 سیف ملوک برابر اپنے سچر پاس بہا یا
 شکر نہر گزاران سا کے گرم کیتار بوالی
 تر ت بار جی جاٹکے کہانے نادر نا در
 کہان پائے ب فلور رنگ نگاندے کہانے
 خوش آواز سرود آلا بن سو مئی مطرب ساقی
 جیو جیو خوشی مراد ان اندر ہو یاجین سوایا
 پر اندر چہ داغ پرید اوہو تامول نہ جاوے
 ایس دروچا نون ہسکے واہ مراد اوایا
 فضلا ند مو دروازے کہل طاق تہر دی مارے
 خیر خورشیدی خبر بچاے ملکہ جیو دی کہول
 کرے تو اضع باہر قدون گروا حیا لے کوٹھا
 سیف ملوک شہزادے اونون صد ہو جانو
 عطر عبیر گلاب مسدل ہو بہت کرن چنگا
 دو و اپنا دی سودو کے داول خوشو کرے
 کہول تے رب باب کرم و چنگر باب پکارے
 طبلے پڑ خوشبو خوشی تہین خالی پیٹ نہا یا
 چنگے چنگے جائے کند چٹو ہو رٹا کے
 سیف ملوک داول کھال باہر وں کوٹا

ہرین شراب شتاب پیالہ کر دو نقل کبابوں
 محلان اندر دوسری شہزادہ جوان عیشان جوان
 ہر شراب کباب باہرین میں من گدس لیوان
 حمان کوئی روز گذشتہ ہو کر دوسری عیش جوانی
 سبہ فوجان کردایان موجان عیدان چلتی گاران
 لاکھ خزانے پہر دوسری مائے زیور ہر شہانے
 کوتل ہر پنجاہ دوسری سن نال اسباب شہری
 ساخت شہتی لگام رکابان گلے رستی سار
 دہتر مورلیوے والی گونٹ چرخ او ہر گور
 ہاتھی گشتی عمار یوالی بیتے خونی جنگے
 ہندی آن اور انون والے تیلے لک جہانہ
 سینے گنگے رنگ کے سن سانولڑے رنگ سوئے
 چینی نوٹھی روپانوالی سو کہ ہر گل کے
 نقر خطائی نان خط آبی و سن پاک خطایوں
 نقش چنگی میوے ملہ حرم نسبت بہان
 رنگ شہین سیاہ کشمیری بن پتے متواریے
 رومی شوخ چلاک لڑکے جو ہتھ اون چرکے
 سیف ملوکے تائین دلی خدمت گارا چینی
 لعل جواہر ناک مہترین دولت مال خزانہ
 تاج ملوک اوہنوں دین تائین رکھ گول بہان
 سیف ملوکے نون رکھ گولی رہنڈا دل پر جان
 خاطر جمع تیلے دیکے شاد کہے دل اسدا
 دلی سے چرخ لگا میرا بھید اور انک کہا بان
 پرستے پاس او ساس چلا اور ہر داس نامان
 لاغرائی ہر یارنگ پیلانک ہی دن تائین

دس تائین وہ روز گزار خوشیانی ہر جان
 آدور یار تخت پر بندہ کرکرن سلاخی فوجان
 بعدا بہتین نعت رہند ہر دوسری فوجی
 تاج ملوک خوشی کرکہن کرن لگا جہان
 سیف ملوک کی نون پہر دینا دولت مال خزانہ
 کیسین پوشاکان سچیان باکان دین بہان
 پوزی گلکی چلپل کردی جو نکر دینہ دوسری
 سونی موتی نال جڑا یو کوتل خوب سنگا
 جامی بہت دلی زرکاری زرمان گلے تاج
 چوکر یان تے گولے دلی رومی نقتے زر
 بولی خوب طبعیت ہولی شک شرن دل کہان
 مورچو کرتے نور کہانہ سے جو دلا مون سوئے
 بدن صفائی حسین نکائی نکلن حدین پاس
 ذرہ خطائی کے بجائے داس نکلن جہان
 نگارنگ پہلانہ صورت کردی قید مزارن
 مرگ نینان دین شاخان جبرکے شیر جہان بہان
 آگے آئے بے جھٹ جان روم کو کہنے پھر تے
 متوجہ خیمے ہو رکنان انت حساب زبیر
 بخشنے سیف ملوکے تائین جو ہتھار شہانہ
 ہرند بہر صلاح عقلی اونون تہی سائین
 قصے عشق محبت دلی آمانت ستاندا
 جان صاعد حبت آوری اونون کو غماندی کردا
 سرو آہین تے سینہ تائین کہین بہر نال فہان
 بنیم ہونہ ہے کہیدے نعت دسوی کمان
 ہر دم صاعد یاد کر نید اجا گولی سے باقرن

جانے نال برابر آلا لار گیا چک کانے
 جان کرے قربان میر تون دوست دلا
 خواہش میر کیا دین عیدی اینر جان جلا
 بہتین بدین رہے کہان باہانوں سکن بہان
 اٹی ہر دورا کے ملدی گل رنگ بندے بند
 نان کچھ خبر سچ سینہا دو کہہ نہیں ایہ پورا
 میری اوسنوں اوسد مینوں ہرگز فیر کا
 یا اس داغ دھوڑے اندر سکر ٹلن جند جاسی
 رب ملا دے تائین ملے لبہا نہیں لڑا
 کیونکر بچیا ہوسی اندر شکل بچدے دے
 جے اوسنوں ہی کہیا ہوسن نہیں تعجب
 پتھل پیٹ چوڑے اندر نال مان بجایوس
 رکھن والا کہنا ہویا سیک نہ لگا رستے
 توڑے سے گزاندی پائے رہے ہر تیرا دیندا
 جے بہت لڑا دین خیری تیرا فضل نیار
 جہلسی داہر ادا نوالی گل امیک و کہدے
 یامینوین مر جان سکدا کی ہر داسا دم دا
 شک تیان کوئی شک نہ لاو تیرا کراں بہا
 کس دھڑے نظری عیسیٰ حاجتی ہی سلام
 دڑ جا گھانا دھوڑیوالی صاعد جانے ڈالی
 دو کہہ قیقے دیکھہ سجدے پنچون بہر پور
 عشرت عیش کہان تائین نزل بہن بہانی
 پیہر دوسری در کوک محمد کرے اوہو یے
 براہیہ راج حکومت خوشیان لذت دین بہو
 اس مصیبت بہاری اندر ہوسی کہیڑ چا

جو صاعد بخیری مہری قانون حبیب
 بزا دراک تیری میں نمایدت بہت دانی
 جیکہ سرسیرتی درتی سفر قضیے بہارے
 دولت نایان سب کچھ لدا کین زمیہ کالی
 پر میخون کچہ بہاؤ سے نامین دن مان و کسای
 اسبطح شہزادے او تے کوئین مجھ گذارتے
 میر وزیر تہامی شکر تاج ملو کے سندا
 سبھان بہت پیار لگی ہر کوئی عاشق اوسدا
 علم عقل آدب نہر سی جو دینان تے خوبی
 مانے جسدی عزت ہو دے بادشاہ مذراگے
 دریا دے سبھ دس را شہری لوک گر امین
 کھلون کرین لگان محمد آن چر میں بدگہور
 الفتہ جو قاعد آئے سر اندیپ و گایا
 قاصد جاہ خبر پوچھائی سر اندیپ شہر وچ
 عجایب الملوک او بد اسی بادشاہ خزانہ
 رستم شام سکندر ثانی دولت سی بہرامی
 عزت مال ملک اسائین قید کیتا تقدیران
 کبہ جو دے پٹے جد الی ایاضوس بجائے
 سو پوچھ دیسین جانون لیکے دیس نکالا
 جو کہ وہی چہا پوے کہ سر جوہر قضاے والا
 سبھ جہان غلین وچ بہندا ملک دا پیو دا ایم
 لکھ خاتون دا غم اونہان کہا گیا دل بجے
 ایشے پر فکر وچ رہندے سکھدا سادہ کشت
 سکھدے کہ ت خوشیے او تے اپن جیتا سائین
 جیکہ کر دوانی منج بڑی دی حضرت پر تیرالی

جس جگہ سے میں اوتھتا تھا اس کی کھینچتے تھے
 درد فراق و سارے مینوں اپنی اوکھ
 پر جن غم فراق میرے سبھو ہو رہا تھا
 پیران بیچہ شہزادی پر دے خدمت
 رور و عرض کران رب میلے صاہب پار
 لوکان بہانے جو جان بختوں کے
 سیف ملک الکی ہر ہر سی ہتین بد میں
 جو تھے سوا دھندہ تھے ہر ملک و اول
 سیف ملک اندر رب پائی صورت سی
 بھ کوئی اوسدی خاطر کہہ دے منہ
 بہت عزیز پیار جان سیف ملک کے
 شاعر تھے دریا دہ اندے جن نہیں
 راتین دینھان اوڈکین اُسٹون ایہ
 ملک خاتون و امیو آشا نشا نگر و
 شوکت شان اوڈک دی یارو کیج کل
 کچھر و جیشہ فریدون کرے دیکھ غلامی
 بیسی دے غم یار گرایا بیسہا و انگ
 دو جاننگ ناسوس رخ ریا دہی جوان
 مایو نون مہان نامن نان ڈانمہ کار
 بہلیا ندے پتہ ہندی نامن کہند لوک
 رات دمان غناک غم تہیں کدین ہند
 مایا دے رنگ پلی سوے تینے و نگر
 دم دم مال چلانوں آہن نون ملے
 کہہ یون حمت دینھہ ٹھافل سو یا جان
 تینون ملک خاتون والی خبر او نہان

نامے کہوں رکھی شاہ آگے دیر تک دی گئے
 محلات حرم اند سارے شکستہ تھے ٹوڑے
 پائے بہین بہرہ قبیلے آئی خوشی لہر و چہ
 نیا لے میر وزیر اکابر ساری سال شنائی
 پنج ملک تین جا کہند اس شاہشاہ میرے
 حرم قبیلے نال نامی انت نہ نامے طے داران
 سرانند پشتر دے سارے آنون صد دین
 سیف ملک سخی تے ملک کھڑیاں دلوانون
 میلے کارن چلے آگئے جاگے بھاگ سارے
 خوشین ملنی نیک ساری جلدی نہیں نہا
 سرانند پشتر داوا لے مبارک تگامی
 مائی کہندی کہوں گہائی سرچمن ہتہ بہرہ
 ملک او تون صدقے جانون لعل درو دار
 گئے گوانی جس بلای واد اسٹا سائین
 شاہ امیر کبیر نامی کر کے رسم غلامی
 لاکھ ہزار ان کرن نار ان دنیا رز کا
 کل لاوے تے منہ سرچمن کہہ تہہ خیر و نہا
 خورشید دوئی ہو ہو جانون سوتے طالع جاکے
 سرانند پشتر دے ساری پیر پیر لین کلاو
 ناچ ملک دے گہر آسیدہ کھٹا ڈیرا
 بہین بہرہ امرا کاہر کھٹے قوم سوے
 لغون لکھ لگائی توڑی زہر دن زبرد سا
 پائی فتح غنمان او چیم عاصم دیاں ندان
 اول آخر تک سنایا غلبہ جہر مقلوبے
 نالے دیئے گواہی ملک مرد شرف اہل و

۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱
 ۴۹۲
 ۴۹۳
 ۴۹۴
 ۴۹۵
 ۴۹۶
 ۴۹۷
 ۴۹۸
 ۴۹۹
 ۵۰۰
 ۵۰۱
 ۵۰۲
 ۵۰۳
 ۵۰۴
 ۵۰۵
 ۵۰۶
 ۵۰۷
 ۵۰۸
 ۵۰۹
 ۵۱۰
 ۵۱۱
 ۵۱۲
 ۵۱۳
 ۵۱۴
 ۵۱۵
 ۵۱۶
 ۵۱۷
 ۵۱۸
 ۵۱۹
 ۵۲۰
 ۵۲۱

تینو نیم سوئج کنا مذکر ل جہانندی بیاری
سنت مسند وق زمرہ موتین لعل جواہر ہیرے
ایسب چیزان شانہ زدون و دیان کو نڈنہ
شیخ اسباب تہیار غولادی جولایق سلطانان
اکد و بدو لون ہوراضی بابجون غدرہ ہانے
سرا نڈیپ شہر و والی و کیے دان زنیوے
موتہ ملک پچھے جہلی رنج مصیبت و ولی
کر کے کرم سخاوت بیٹا بخشین وادہ اسارا
جہا کے لون بانی ڈو ملین او ہورت ڈو ملیا
جقنان جس کے کاسلا ساسان لون ایمانوں
سیف ملک تخت تان او ٹہ کے کرن لکھ لکھ
جیو کرسم رسوم شہانے کر کے ادب و ادبان
تان پھر ملک و ایو ہون شہر او ہوتے و کیا
ماڑی خاص شہانی جو سی انور بشین والی
وچہ سوید تخت و جہا لعل جواہر جڑیا
ماڑی می تعریف نہ ہو کی گل کران زبانون
جہت پرت کیتے استادان ہر بہتہ ان نراران
شیشے لانون جہلک چو طرفی مویتن لکھن جیسے
سیف ملک و ایو شہانے خوب سہا یا ویر
سرا نڈیپ نگر و والی کول او ہنت اوے
چو بیٹ کھنچے تے سطر بخون میں مس کر و باز
پہلے جہا تباران او ہے جہا کمر ترکانے
شت سٹ واران میں ساران واکو جہا واکو
تیسرے نر واکو پانچا چہرے پند و بہالی
چہرے دوئے جہا واکو ہرے کور واران شہان

سنتراشتر اشتر لکے رزوی ر
چالی ہور صندوق بو شاکان خشت تار
جو جو چیز سپدی آئی سار اڈوٹہ
اوہ اوہ تارنڈ سار باد شاہی سما
سیف ملو کے لون ڈنڈو تے ملک سپا
بدین تھین عذر میند اکھنڈ اس
حق تیرا وہ کدنا مین گوٹہ دے
آگون بی مین نوکر تیرا کج عذر
میں تے لون قدم اٹھاوین اندیس
جے مطلب تھو تو تیرا فرق نکرسان
دو جو ابے س گل اوہ دیا دانا اصل
سیف ملو کی راضی کیتا شاہ لون مال
بخشی بار علیحدے جتے رہے سکھا
اوتے فرس نہری کیتے مانجے واٹر
جلس نکران انت کیجے انت آوے
دوہتی او تو آہی یاد مثل بنی آسان
بولے تے پل کہیل رنگاڑے باغ بہشت
فش نکار صفائی صفیان دہرے رشت
دہرے شاہ ہے راج حکومت اکھنڈ
نہت خوش خاطر کرد اکھنڈین جت
برنگون دہرے رنگ نیا بربا بوسے
جے چکے دوئی تیو سہر آفون مین
ساہرا دینوین شاہ نہ آوینان جک
لے پھین چو مین او تے منبہ پوزی
چے بی ہوجانوں پچے ملک مین کہ
سنتراشتر اشتر لکے رزوی ر
چالی ہور صندوق بو شاکان خشت تار
جو جو چیز سپدی آئی سار اڈوٹہ
اوہ اوہ تارنڈ سار باد شاہی سما
سیف ملو کے لون ڈنڈو تے ملک سپا
بدین تھین عذر میند اکھنڈ اس
حق تیرا وہ کدنا مین گوٹہ دے
آگون بی مین نوکر تیرا کج عذر
میں تے لون قدم اٹھاوین اندیس
جے مطلب تھو تو تیرا فرق نکرسان
دو جو ابے س گل اوہ دیا دانا اصل
سیف ملو کی راضی کیتا شاہ لون مال
بخشی بار علیحدے جتے رہے سکھا
اوتے فرس نہری کیتے مانجے واٹر
جلس نکران انت کیجے انت آوے
دوہتی او تو آہی یاد مثل بنی آسان
بولے تے پل کہیل رنگاڑے باغ بہشت
فش نکار صفائی صفیان دہرے رشت
دہرے شاہ ہے راج حکومت اکھنڈ
نہت خوش خاطر کرد اکھنڈین جت
برنگون دہرے رنگ نیا بربا بوسے
جے چکے دوئی تیو سہر آفون مین
ساہرا دینوین شاہ نہ آوینان جک
لے پھین چو مین او تے منبہ پوزی
چے بی ہوجانوں پچے ملک مین کہ

بدھو باجہ لیا نون ساران سجدے کا نے گئے
رنگون چاند نگ بنائے چند نکلے گہواران
ہر خانے ہر پائے گردے زکے کہا نہ ابرو
جان رہ سچا کرے محمد باب کے واسطہ تنید
کہ می کچھری لارعدالت کردی خاصوں علموں
کا ہندی شیشیت بہر ہلاون ہر قسم عطوی
تہ صراحی نور صراحی کا سے پور پیا لے
ساتھی مطرب ہرک ٹوٹا خوشیدون مہتابون
سبھون ان بہد کویتن صاحبین جیون شیش
صبر ارام آوس جان جان سیف ملوک نہ سے
سننے والے رہن نہ ثابت ہوش تمامان جاو
دلنے لوک ہونون دیوانی رو رو کرن یا پنے
آہین ڈھمین مار شہنارو پٹیا پٹیا ہونڈا
تبع فراق سجدی کو لون بل ل اندر کئے
ہون تعجب کیکہ حجت صدق و فایرانے
ایسی مرد انصافی دالی ہون بہیت زیادہ
چو دان برس سسر پر خیلے رنج مصیبت و در
پہر ملکہ سے دیر نایا اوسون بی گہر آنداء
اوس بن گہری آرام نہ اوسون ہرم یاد دہلی
گہٹ گہٹ پیدا کر سی یاد ایسی پوتہ زمان
بدیع جال سمیلی حبس شاد پری سن بہانی
سیف ملوکے کول لیا دن جوتے اوس سکھان
اوس عزیزائے آکھن چیز دسی جو مہنگی
جان جان یار نہ ملے محمد کبہ نہ لکدا مٹھھا
دلبر باہون انیون اسکے جیون حیدان کاجالی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

مکہن ہوا و اس شہزادہ کندا ملکہ تائین
 جہانزی دل حب سجدی سو کیوں بن چکے
 جان پر دس سجدی پونی بچے سن تہلے
 بدل حب پیار سجدی ہر دم ملیا لوڑے
 یامین تہین گستاخی دہشی یا تئیں کہوڑے
 یار ملا ہو مینوں قول موہنیں داپا نو
 سخت ولایت و دولت عزت گہر تیر کی ہے
 سپہرستان اس بادشاہی چہ کیتی قید مہکائی
 سو جان مان نان مین آیا تحت قساوی بیکے
 رخصت کر داتے دل مینوں جتوں دس سجدی
 صدقہ کر جو سیں سجدی ان قدان و چہ نہ لایا
 یامیرسان یا ترسان کہ چہ کرسان ہرقابی
 ملکہ خاتون اکہ سنانہ منت کرے پیر بیان
 کیتیوے صبر تحمل لگے چوہان برس میرے
 صبر پیالہ زہر نوالا اول شکل بہارار
 کوڑا منہ مصر کردادین مہنگ بریدان
 کوڑا کہانوں تنوگن پاؤن مٹھا کہا نوزالی
 چوہان بوز صبر کر بہائی جہلیں مرد جدائی
 انہ نے سن ارجمن تادل تہین کرندے
 نوز ظہور پر یہ کو لون ہو سے دور بہار
 ہوسی باغ اساو سے اندر آریا نڈا ویرا
 کہوڑا ساوی ہوگ بہشتوں رونق رو سیا
 جس دیدار نہ دیکھن ہویا نال خسوں جلیکا
 تو مین عاشق خاصہ اوسد آلیون جوڑ ولایت
 مین نے قسم خداوی کر کے کیتی شہر کچہ

ملکہ تائین
 سو کیوں بن چکے
 بچے سن تہلے
 ہر دم ملیا لوڑے
 کہوڑے
 داپا نو
 گہر تیر کی ہے
 چہ کیتی قید مہکائی
 بیکے
 دس سجدی
 چہ نہ لایا
 ہرقابی
 پیر بیان
 میرے
 شکل بہارار
 بریدان
 نوزالی
 جدائی
 کرندے
 دور بہار
 ویرا
 رو سیا
 جلیکا
 ولایت
 شہر کچہ

کہ اقرار ہوئی گکاپور اجاڑی
 ہجر فراق ہووے تقدیر دن جگر
 اس شاعر تہین اوسد کو بے سہن
 کیتی قول اساو ملکہ شاید تسان
 خالاج عمرے بن جاندر جگہ جیون
 ناکوئی طرف ولایت اوسد سہر
 سہ کچہ چوڑ پر پی نون دیکھن ہویا
 مین دلہر بن سولی لو تو عیش تادری
 پر سی تان بہر تہین تان کی لینان
 پیر دیسان سولیان کہہ کرانگن کوہ تنگ
 بہار یا بہار کمان دہر کے ایون رکھا
 یا میلو یا لوڑد ملکہ جاندری مفت
 کہندی پڑو تحمل بہائی جیون سیر
 ہورن جووان دن کر جگا آئے بے
 اوڑک نفع اجہا کردا جیون تیر
 پر جان سکھوں نیکہا کوفع ہون
 خون غلیظ ہووے من وکی تہوڑی سن
 بیٹا پیو شہر اب صبر کف عائدے
 دم جزا سالون او عجیب حال
 سہرند پ ملک وچ سار چان ہون
 شتا فاندے بہاک سوائے جدون
 اوہ بی نورون نور ہو گیا جس درون
 عشقے باجہ نہ ڈٹا جاسے عاشق جہاں
 اس بختہ سرتے جہلی سختے لے
 عجب تہل پرید اگے عرض کران کی

ان میری تے بد غلظت اوہ بی کہانوں میان
 بلج جال پر یہ سیف ملوکے تائین
 پیرا بی تھان کردا بانوس لگا میرا
 مین سہو اس گلی اتے آہو اپنی جائے
 رب مرادان تیون شک نہنیں کہہ رہ
 گان شاہزادی تائین ہوسی کچہ تسل
 سانی بہر یہ پیالا آیا وقت خوشیدا
 بیوان مستانہ تہینوان بکے شک گنواران
 بیان دستان ملاقات شدن باصاعد و بدست
 ی اس کہانوالا لعلاند او سجدار
 ایون چوڑا تہینا مین سنگ لدا و سہار
 ہوسا کہانوا کوارین کوہوند لیا وین سنون
 ہر صفت سہی اپنا حال و بجائے
 نئی نے سن بہائی کیتی کند کائے
 ہا سٹ سفر صفت ستوارین اوسچا
 بی مرد جووان کہانوں کوڑا سچا جیسا
 خون ہوسون کرد شہزادہ جوان بہا مین
 تون دیکھ لکھیں گے رہنے نہنیں مٹکا
 ان لک محمد بخشار اوے مرد دھکارے
 سید ملک والی شائشاہ و ڈیرا
 سید کوہ پیر وے کوچی گلے بازان
 سچ کن اوہ سیف ملوک پیارا
 سنے مہراں موہی نالون
 سواد اوزادے
 والی انتہر مہاکالی
 دیکھن جہا کے کہول شامی

مگر خیری سن گیتا موے میلانال سنبان
 کٹھے اسمین صیافت کرسان اکہن چامین جامین
 سیف ملوک ہرم دایا کرسان فکر بیترا
 شامل ہو مکدے آئے جتنا نان کرہائی
 نال بلج جال پر یہ ہوسی وصال سفر
 لے دعائین اتے تائین ملکہ گہر فون چلے
 نیڑے آقامی ہو یا پھلا پار بوشیدا
 شہر جگ تہین باہر نکلے ڈھنڈا لیا دپار
 بیان کیفیت خود بیان کردن بلکہ صاعد و شہزاد
 جن جن مولی دے مزدوری کہو محمد یار
 صاعد دی لے خبر سگلا و در رہا بچارا
 تیتون بی رب شک ملاوے سنگ ملاوین سنون
 نجم النساء سہلی دانگ یار ان یار ملاے
 سن سوال و دیندے اپنی جان گوائے
 ہن تک نام حیات اوسدا شایں لیس گائے
 صاعد تے شہزادہ الامیل کراؤن کیا
 سیف ملوک شکار جگ تان اوسرا لکھکھان
 دو دین راضی ہون سن گمون پاک تیرا پلا
 مکہن سیف ملک شہزادہ چڑھیا حرف شکارے
 اوہ بی نال شہزادے چڑھیا شکر مو بہار
 ہر ہر قدم نال شہزادے نوکے نجر مہداران
 مصر شہر دادالی کیسا دیوتیان پر بہار
 صد سٹ سٹ تو دی لگی مہراں مہر سواران
 پنج چھاپت اہل لایت صدے زمین زبائے
 کہو و جوئے ڈھ ڈھ مردے عورت مرد نکائے
 گمان چہت اوزار غیر خلقت بے حسابے

میلانال سنبان
 اکہن چامین جامین
 فکر بیترا
 کرہائی
 وصال سفر
 گہر فون چلے
 بوشیدا
 ڈھنڈا لیا دپار
 شہزاد
 محمد یار
 بچارا
 سنون
 یار ملاے
 گوائے
 لیس گائے
 کیا
 لکھکھان
 تیرا پلا
 شکارے
 بہار
 مہداران
 بہار
 سواران
 زبائے
 نکائے
 حسابے

ماران کہاں نہ ٹھنڈا کوڑا کریمت اوٹھتا
 سیف ملک اوتے چنگائی عطر گلایمیران
 جو یلے شاہ ہوس سہیلی پچھوس صاعد کہتے
 ماریدا اوٹھ بھٹھا صاعدا سین دیو ویدے
 سیف ملک کدیا کم بختو نبرا سہیر کیتوے
 احق جند می ہلیا می ویر ہوندا سترانان
 شہزادے فرمایا اوسون پیدا کردشتیابی
 نضر غلام چو طرفی وڑے آوے کتون لظوہ
 کوچے کلی بازار محلے دیندا اپر دھندورے
 ایس کٹر یوچہ اسان کٹر اید سو جسے ڈھہار
 یک نہر دیار دیا گکا جواد سون پیر آئے
 سرگردان شہزادہ پیر دامنہ کوڑا دل ہیکا
 خاطر خوف شہزادانائے طمع پیوئے زروا
 ماکوئی کہوچ نشانی لیتے ناکوئی تیانہ دسان
 جیون جیون لوڑ تالیش دیکھے ہنداموچیتا
 کی مین خون انہا نہ اکتا ایڈہ گنہ کبیرا
 خبر نہیں جو قتل کرنگے یا پڑ قید کرے سن
 صاعد خوف اندیشے اندر جان سو کی تن کہنے
 گہر گہر ہو کے دینا اپر دایچا اپر نہنگے
 لہ لہ یار کٹر اید مڑ کے پیا ہنیر خندا یا
 اوہر ادہ دعائین منگے شالا کوئی نہ دیکھے
 دو بندے اوس کو ٹھو آکر اورک وڑ کر نیندے
 صاعد عاجز دعو عائن لند ایار وناہین
 بالان ہتھین پڑ ویرہ لیوئے فوج حضور کالہ
 جھک ٹیٹ اوڈا مئی جیے پیر بہار جندے

ایک ہنگامی کوٹھی اندر چھپ گئے مرنے والے
 جسکے جیسے تلیان تلیان وانگر سکیمان
 سب حقیقت دیکھ کر ان ایہ کج بندہ
 خبر نہیں دینے چھپا کہتے ہر بچا کس
 اپنے دلوان سجن بن کے میرا لہو متو
 تندہ سجن دلہو دشمن جنہاں زندہ نہاں
 نگران بابا ہے تعصیری کرے ڈھونڈ
 سیراد انسان آپ شہزادہ بھی اپہرے شہزادہ
 اس صورت اس اس دسی اس اس اس
 یا کوئی ڈھونڈ لیا ہو کہ مردوں کو لیاں
 نہت عزیزاں انوں گسی سجن دلہو بہاں
 دیکھو اوسنوں جب لوڑن چڑھیا کیا
 جا بجائے لوڑن خلعت تیار کرن ہر
 صاع چھپا کر ڈھونڈ رہے آکے کتول
 دلجو کر دے لیلیان زباں راکیا میں کیا
 ڈھونڈ منرا میں دیون لگتا دوسرے
 یا کوئی سخت تہاں دیکھے غصے نال میں
 صیف ملوک ڈھونڈ نیا دتا چایا درد اپنے
 نقلی نال ہو یا رنگ پہلے پہنڈ سکے موند
 سجن میرا ہے کسکاری ہے اوہ توند
 یہ میرا ہے کہ جب لہو میل ہو کت لے
 دے دے دیکھ لیتے جہنم میں گرد
 بنے جہد حال کیا رے اتان مار دیا
 باندے جسے دانگ فراقی انیاں آج
 نہ پکا دہ جہنم و چور آئی دار

شہزادہ پرتھوی رام لدا آپ کو پیدا دارون
 موش پیری اوٹھ بیٹا کھنڈا سین کی پیری
 کیونکر مصر شہر پہنچیں گے پتھون انہاں مکان
 دولت تخت اقبالان والا سداز یاد پتھون
 موشن جو رہا لوں گے سجن مانن خوشی نہایت
 روز قیامت توڑی شاہوٹن ہو سوایا
 کو کر سو تختا نو الے ہو ر شہنشاہ چالی
 میں ان بیٹا او سد اشاکر ماندا مہتیار
 سیف ملک آلا اس نالوان بیٹا سوچ ماہ دا
 پیرے اوکر لکھی موشن مورت پیری نہانی
 اوٹھ پیری اوٹھ چڑ بیٹا جڈ دلائی شاہی
 مال خزانے نے سپیانے لے حسابون بہر
 بدکن دار مخالف دگی منیہ غضبہ اہر
 کھد ویدی سار نہ کوئی آلا سخت ہنس
 قدرت پاک خدائی رکھیا شاہون ہی جلتی
 ڈاڈ نیال نہ زور محمد جو بہا وے اس کھان
 سنبھ گیا سب آسو پانی دید آتے روئے
 تیا خاندی قومی ہلان یایوس قیدی اندر
 نام قوم درخت رکھن لکھائی تامل سچ کی
 غزلان گانوان من پر چانوان شہر بڑان تیار
 مینون جان پکیر وں لاون اکو نے دہری
 او نہ کہاوان بیٹا سکانوان سب کو بہوگان
 سوہو چون مید کر کے باہر جھٹکا لان
 نان اوہنان پر معلم کتیا ای مرغ پکانوان
 فخری شام نکالن باہر جھٹل بول کر غون

پھر پنجیری وچہ پانوں جلدی کرن سادہ ما
 تیر سانئون ترس او کر دی قیدی پندان
 کرن جدا او دارن نالون جوڑ چار نوڑن
 جنس اپنی تہین وچہ چہینے مان جنسا نوچہ آ
 وچہ ہوا مین او دن دلی قید اندر ماندے
 پنجو پانوپہ ٹرن نہ ہوند اکیکر سو او ڈاری
 خبر تہین کس لیون آتون مرغ غریب ہیر
 جالو والی پچڑ لیا نون مین پنجیر وچہ جالان
 جیون جیون رو نون کرن کالان لول مل
 مان کوئی کچھ گل او تہا نہ اندر اندر بان کوکان
 سار رچہ پیڈیان گزری سرتے وال نر پند
 بیر خانون رحم نہ آوے دیکھہ مصیبت بہاری
 اک لہندی دی چڑوی جانڈ وچہ مڑ لہندے
 دور وطن ہرزہ تہہ کوئی سپا قضا بہار
 بڑی جدائی سبے آئی نہ گیون دلدار
 مدت بچے صاعد تائین نظر بیا شہزادہ
 یار او ٹک قصیدہ اندر لے کے کہاں او دار
 صاعد حال سنا دا شاہیون سان مین قیدی
 آیا رب کریمی آوے ایہہ سبب بنایا
 جس قومی وچہ قیدی مہسان مین سیر کج
 او ہتون رب غلامی کیتی نس ٹریوس کر عبد
 شتر سزا را جا جیٹرا گھر اوسے سی مٹی
 اوس بے بے زمر سے آئین اپنے کول رنگایا
 مدت پاس اپنے اوس کہا لیدہ مطلب پایا
 کہنے کہنیرے وچہ مشقت بہتیں لیں گھر

شکل قید مصیبت مینون اونھان عجب
 سکھنے باغین او دن الی پنجریان جہنم
 پچہن سر گنجی ہونون اجڑ پترس
 کاہد اسکھ صواد او نہا نون دم دم دیکھ
 نان اوہ ننگ جیوگ خوشیدی زہر لولے
 آئی باجیون جان تلے جہنم سخت قہار
 دانہ پانی پچڑ مید لیسین ہر ہر تہہ پیر
 چالان یاد کرندے رو نون کوئی تحرم
 اوہ رو نون اوہ کہن الی مہس مہس ہیر
 ہیر پیر کے اوہو یالون عجب تماشا لولے
 تان مارن شکر گزارن ربداد تاس
 معبان نالون کج چوڑن رسم کہہ پیر
 کہن سخت نصیب آوے پنجیر پانوپہ پیر
 کہہ لیں قید امید تہہ یا مرشد پیر
 رب رحیم غفور میلے پیر پیر
 حال سنا محمد بخشا گان چوڑن
 سید ہی صاف کا کہانے مان کر تہہ پیر
 کہی خلاص کر گیا او ہتون آج اس
 جو سلطان ملک دا آچڑ او نہان تہہ
 اوس قومی دی سختی آئی ماچک بوس
 اکون شتر سزان پیر یا بچے لے اولہ
 قوم اپنی وچہ صورتو لے زیور نال
 قدرت نال ابدول شاہ دیکھن سات
 او ہتون بے پیرنس کہلو نوس موئے پاک
 کہ سجد وچہ وزیر کیتا بیٹھان سان

بک نازی بود آا اوس سجد و با ننگا
 سجای آدھیا تماشا جس جالیون تہہ اند
 شاہزوی ایہہ گان تلکی صاعد کپک پچاتا
 صاعد تائین سینے لالوس نال یا جھنای
 سیف ملوک سیرا ہی نالون عاصم شاہ لہایا
 پان آپ شہزادہ و سے صاعد مول منتے
 بیکر کہہ سے روڑ کٹر گاہو سی مال شکستی
 رات مند قیلا نالو لاراج حکم اس بہتا
 صورت طلبی صورت سوئے وانگ آواز آواز
 سیف ملوک تہین تون بہائی صاعد کمر نہ باور
 صاعد لے فرمایا اوڑک کہ نشانی پچی
 سیف ملوک دیوچہ متے آا خال لوزانی
 شہزادے دستار او ٹھائی متہا کیتا وندا
 خوش نقل سدا بدہ نر میوس دیوگ پیر
 گلاب برید اچلے ہر موہنہ سینے تائین
 صاعدات ہوش نہائی آیا جیو ٹھانے
 شکر از ہزاران وٹھوسن ہیر کوک
 صاعدتے شہزادہ وہ لی اوٹے ملے لک کے
 گلاب پیر لرومی شاہی آہی لے فوج عیست
 وٹھو آیا شہزادے موئے پاک ملایا
 وٹھو لکشا کنگا لی عطر اوڑچہ چنکا یا
 کی پچہن ہر کوئی سوئے گالان آیا
 ہر حال کہ سچہ پکار جیون سویدان
 ہر وٹھو لکشا کنگا لی عطر اوڑچہ چنکا یا
 ہر حال کہ سچہ پکار جیون سویدان

اج اوس باہر اند امینون سیر کرندے تاننگا
 سیف ملوک کی وٹھو اندر بیٹھان سان در ماند
 ہنجون رو یا اوٹھہ کہلو تا فضل ربان جان
 کہند اسیف ملوک شہزادہ مین ان تیرا بہائی
 تینون مینون وچہ سمندر رب وچہ پوٹا یا یا
 خبر نہین اوہ کہتے روٹھیا کسے لایا سنے
 ایک کوئی شاہ ولایت والا فوجان ملن سے
 کیکر اوہ پردیسی شہدائیس مرآت بہتا
 عاقل مانے سوئے سندر بہلی بہکیر یازی
 ہر جا کے نشانی دسد اسیف ملوک اکابر
 نڈہ یقین لیا نون شام ہے اوہ جاوے
 او ہونال چوٹ اوس سجد معلوم ہون نشانی
 صاعد حال وٹھو جویٹ وٹھو پیر ماند
 سیف ملوک یمند اتیان قن تہین تران گیا
 عرض کرید ابار غذا یا اسون پچہ پچا مین
 شہزادے پیر مین وٹھو چھے قدم دہگانے
 لکچہ شکر زہا نون اکہان کرم کمال اللہ
 سچ گئی پوشاک کہین ہنجون اولی گ کے
 اہلان زمان تالعدار ان ہون خوشی جمیت
 سیدہ حجام حجامت کیتی جبار حمام نہوایا
 صاعد دی پیر پیر ان ادا کے چہ لیدہ پ سوایا
 چڑیا روپ سوایا لایا کیسٹون رنگ لایا
 حسن بے انت لذت بھلا دیکھین ملوک ہزاران
 مدت پچھے ملی بار سے رمل دو نون کمال
 کیسٹو ہونڈے مڑ مڑ ہونڈے داغ وچہ پیر

میں ہوں شہت شکار جوڑی تیرنگ لالون
لکھی جہون اوہنا نول وٹھا کردی فکر گھبرا
بیچہ ران تان شہت برابر مارے تیرنگ
تیرنگو چوہیرہ کوئی کجہ تیرنگ جلدے
جانب رہیں اوسے ہو یا کے سبب بنایا
بچوں نامک چلا کر اوسون وند کو دزدہ
لکھی بیٹی وہی اوہنا میں جنگی پہلی نرے
قدرت قادر والی واسے کنتر وچہ زیروے
صاحب کھندا سنتون شاہ شرممان میں آیا
اوڑک ہو یوس اوہا سی اوہون آو لنینون
مال اوہنا نہ زمین بی ٹیا ایس ولایت آیا
دیکھ جال کمال خصم دا دور ہو ہی غمناکی
ملک دیدار بہار حسد می یار پیاری والی
سیف ملوکے نون پر کھندا صاحب یار یار
سیف ملوک حقیقت اپنی کہول سنا سارے
صاحب نون من درد کہانی شہزادی کلی
پہر شہزادی کو لون بچھا اوس سیر دلجانی
جیکو دس سجدی پامنی ٹانگے کیوین
شاہزادہ فرمایا گون ہووے مبارک بہائی
آپے تیتے آلی گی جے چا بیار بے
صاحب شکر گزار ہزاران حمد کہہ پر رہے
الفصل اوس روز شہزادہ نالے صاحب ہن
جان برفاست کچھری ہو کے رہا میر دیتے
سنا ہی گھوڑے رونمگا سے جلدی وچہ کچی
جوڑی تان پوٹا کان سو چیان لالون بوٹھا

میں ہوں شہت شکار جوڑی تیرنگ لالون
لکھی جہون اوہنا نول وٹھا کردی فکر گھبرا
بیچہ ران تان شہت برابر مارے تیرنگ
تیرنگو چوہیرہ کوئی کجہ تیرنگ جلدے
جانب رہیں اوسے ہو یا کے سبب بنایا
بچوں نامک چلا کر اوسون وند کو دزدہ
لکھی بیٹی وہی اوہنا میں جنگی پہلی نرے
قدرت قادر والی واسے کنتر وچہ زیروے
صاحب کھندا سنتون شاہ شرممان میں آیا
اوڑک ہو یوس اوہا سی اوہون آو لنینون
مال اوہنا نہ زمین بی ٹیا ایس ولایت آیا
دیکھ جال کمال خصم دا دور ہو ہی غمناکی
ملک دیدار بہار حسد می یار پیاری والی
سیف ملوکے نون پر کھندا صاحب یار یار
سیف ملوک حقیقت اپنی کہول سنا سارے
صاحب نون من درد کہانی شہزادی کلی
پہر شہزادی کو لون بچھا اوس سیر دلجانی
جیکو دس سجدی پامنی ٹانگے کیوین
شاہزادہ فرمایا گون ہووے مبارک بہائی
آپے تیتے آلی گی جے چا بیار بے
صاحب شکر گزار ہزاران حمد کہہ پر رہے
الفصل اوس روز شہزادہ نالے صاحب ہن
جان برفاست کچھری ہو کے رہا میر دیتے
سنا ہی گھوڑے رونمگا سے جلدی وچہ کچی
جوڑی تان پوٹا کان سو چیان لالون بوٹھا

اوہون بانہ کجے اوڑے پکشتانی
کھندی رہا کینو کر کھ سین بن
جو اوڑان تان باز کپڑی ہر اسون
آپے گھڑی جلدی اہو وچہ تقدیر
لکھی دل شکاری تکرہ اشھت دان
تیر چٹا اوہ لگا بازی دو دین دشمن
ہارونائے موسے محمد قدرت رہا
قصد دس محمد نجش یار کھاتے سیوے
اوس نگری بن میں غریبے پور برس
نوا فلک ہڑیا بہار انگست سی اوہ
ریج مصیبت پہلے سار جوہون شہزادہ
الحمد و الفت لا اوسی نون سبب
و کہہ گئے سکھ حاصل ہو ہی کرم
تون بہین دس شہزادہ اپنا سفر قصد
یار یار اندے دو کھ وڈاندے کر
ریج مصیبت محنت سختی اپنے ساری
باغ ارم بدیع جالون لہا کجہ نشے
ہنیں تان ریج مصیبت سنا گئی اساد
باران روزان تیک پریدی اوڑیا
ملکہ خاتون نے سک میر قول نہ کہتے
ضائع گھوڑے ریج اساد ہی اس لگی مطلب
سرانہ بی شہر لوالی رکھے کول ہائی
صاحب شہزادہ شاہ تہین دواع ہون
زین نگام جہانہ آسا سبب اسباب
زور زرجا اوڑا وہ بی دودے

خدمت کار ہشیار سیانے خوب جھانڈ چالے
چمک جھانڈی اری دورون دشمن لو کھنڈا
صاحب نون انعام دما سی تہین زیر مصر
طبع لطافت رسان آواز مرقضہ ہنڈا
بادشاہی نون دعو عابین نال کلام نکیلے
مالک ملک ولایت دالی ہو گئی سبب ہر
جس ماری وچہ ڈیر آنا میٹھے آن اکھے
سخن پای حجت واسے دے مول جاند
کرم کیتار بپہر ملایا سک سکندیان یاران
بیٹھ پیار لیکھا گندی عشق و بیخ و بول
کہا نون ہون سون بہا یار کم اوڑیا پرید
شام فجر بن شام محمد نید ارام نہ آوے
رین ملک بہر نہیں نہ سوند پکن کدہ رستے
بڑی اوڑیا جہائی نالون نون بلن البتہ
نید رہا کہہ قرار صبر نون کڑے یار وطن نہیں
اگے مل فقیرا نامن ملین گل کریدے
سورج جن محمد نجش ایک برج وچہ آے
باہر اوڑے کہلیان کن صورت خوب و داند
دورون رہا سکلیان اوڑک تھہے اندر یان
پرامن دل سی عشق پر دال بیٹھا سہر دان
مصر نہال ہووے نہ بہا یار سبب کدہ لودی
ذوالقرنین حسد اچہ دیارن کوٹ عقلا
کرن جہان لاہر عباد الا اوڑک ڈالہ کہندے
ککر خالی رہن محمد باجون حکم امیر سے
ڈھٹوس بددگاس حسد کی گل اکہ بنائیں

میں ہوں شہت شکار جوڑی تیرنگ لالون
لکھی جہون اوہنا نول وٹھا کردی فکر گھبرا
بیچہ ران تان شہت برابر مارے تیرنگ
تیرنگو چوہیرہ کوئی کجہ تیرنگ جلدے
جانب رہیں اوسے ہو یا کے سبب بنایا
بچوں نامک چلا کر اوسون وند کو دزدہ
لکھی بیٹی وہی اوہنا میں جنگی پہلی نرے
قدرت قادر والی واسے کنتر وچہ زیروے
صاحب کھندا سنتون شاہ شرممان میں آیا
اوڑک ہو یوس اوہا سی اوہون آو لنینون
مال اوہنا نہ زمین بی ٹیا ایس ولایت آیا
دیکھ جال کمال خصم دا دور ہو ہی غمناکی
ملک دیدار بہار حسد می یار پیاری والی
سیف ملوکے نون پر کھندا صاحب یار یار
سیف ملوک حقیقت اپنی کہول سنا سارے
صاحب نون من درد کہانی شہزادی کلی
پہر شہزادی کو لون بچھا اوس سیر دلجانی
جیکو دس سجدی پامنی ٹانگے کیوین
شاہزادہ فرمایا گون ہووے مبارک بہائی
آپے تیتے آلی گی جے چا بیار بے
صاحب شکر گزار ہزاران حمد کہہ پر رہے
الفصل اوس روز شہزادہ نالے صاحب ہن
جان برفاست کچھری ہو کے رہا میر دیتے
سنا ہی گھوڑے رونمگا سے جلدی وچہ کچی
جوڑی تان پوٹا کان سو چیان لالون بوٹھا

بدره خانوں صورت ایسی لازم کر دے کہ

در صفت جمال بدره خانوں و عاشق شدن صاعد برد

بر مین زمین پر روشن بی بی بده خانوں
صورت گر کوئی چنین چنگ ایسی نقش تنگ
جو تکیه سویشتر یک کز دی عقل و انان
رنگ گلاب انگ سب بے چهره و انگ متابی
اوچی لیس نازک گوری نرم مینی و دالی
نک بیلیک فولاد و کتبان ترکم گویے او تے
قد سفیدی و انگ بنگار باز و شاخان بویان
مال شکریم تنگ میخی سے تنگ و نین می سور
پست غز بادام گریبی لذت تری شکل سے
مخت کمان سن بهر چا پیش زو کمان
بویان سران چکاسے آنگ و چه کاری
و چا مستحابت کشاد و جیو کزین انان
اکھ برت تکیه جس پاسے ظالمین سپاهی
مست اور اس بیمار دیو سے نین سینه رانی
پلکان تیرا انگ تپا خجیر سان چڑاسے
توڑا سے تے دل گیتے و سے و چرساند
مخ سخن جو بیلیے پنے صبری سخته اتون
شکاکان رنگ انگارین او پر بند کالی
نما وک جتا نخل کو لون سر پیران نگ سارا
نازک سی و چون سن ازین لہو زبان
سویا جان ہو و چه چرس خوب آب چکیند
ان و در شکاکان لہران شان گمان بیدار
صورت بدره خانوں و ایلی لکست ستم دنی لی

ایمن بیدار مینون تا مینون نگار

بیلے فک فک عشق الہنگ گ دو پاس

قادر گردن کڑ پیرے پلو چکیتا آل
سخت محبت والا آن چکر و چه یوڑ یا
بیماری بدر عشق دی لگی بدره خانوں مین
صاعد و انگ او چا امانک انگشت شہادۃ
کرو جی صورت تک کے سیسے پتہ عورت
کس کی دل دیکھ نہ رجب صورت و مستوا
مین قاتون بہج ہج ملد و دھون کر گرد
مین رنگی آپ و بیلیے حیلے کرن بتیرے
مرا نال کرنید و مانان تسکین چھو پیست
صاعد و نیر جوان سپاہی بدره خانوں رانی
مین ترم حیار بنیرا یکین بی شرمندے
مرا نال لہجا پہلی خواہون ناما شرم گویا
بدره خانوں رانی نامے ادرے مانی
جواب شہادتے ہوندے سب بجا لہاند
صاعد کو لون ملک بو چہ سے حال احوال عقرو
بیل لی جی مہر ساؤنی مین حسان خزان
مان شکر ایسی اکھان کرم کیتا رب میر
الہات ہج و اندر جن کڑ ہے چکارے
صفت مہر گردانی خوب سی مین سے
صاعد و جمال تمہار کہا و نگ تہا
مرا و دی مانی تائین صاعد دی گل سار
مرا و سون گلان کر کے صاعد لون زیاد
صفا ان اندر صاعد صفت پند سی
تھل تھل پشاری دنوں و دلیرے

کاری سانگ پریم او می صبر میوس ماس
مال دی کی گل محمد ہو گیا دل گہا میل
بدره خانوں بی صاعد شہا جوڑ دواند اجوڑیا
کیتی قید بنیر غلام سہو پوینت ازاد مین
بدره وادل بدیر یو لکن جڑیا نال اشارۃ
صورت نے شہزاد یوالی سو دی دواند صورت
سخت بنیر محبت والی رب و مانول لے
مین نیاند و دوست والی بنیان مین خصالی
آپ وکیل و لیل بچا مین آپے چور لہرے
مین نیاند و محرم بار و کھول سن جو بیستے
بک و سید سے عاشق ہوے اکون سن کہانی
پیلے درجے شرم نہ جاندا اسہن عاشق فراند
جیلے ہو پنے جد یوسف و جی خوا بے آیا
صاعد او مٹ سلامی ہو یار کیے سپس نوالے
حیران سکھان بچین نامے صد ہتر کہا ند
نال او اب جواب سنا و صاحب علم منہ و
مین شہد مہنیں پوچو کر کے شفقت سہارا
ایس مقام بچا یوس اوڑک سن میں بتیرے
سیف ملک شہزادہ لیا بھول گئے غم سار
شاہد سبب بنایان مین کہلے جٹ
شکر اللہ وایت مینون جا گئے بہاگ ساڈ
خوب پندی آلی لگی مٹی بہت پیارے
علم عقل چیزای و لون کد نرن خطا نہ گاہ
پر بدره و عشق لہون سی کھا روگ نگایا
مرا و روح اوڑن تے آو خال فلا کے گیرے

و لیون اس ملندی لاندہ سجدہ لانا دیا
برہم و دیوان باپ کے لئے خاص اور دیوان
ایسا یا ہر ایسی ہونہ ان لڑکوں جتنا تہوڑ
صاعد نون امید کی سی میل موسیٰ لہو
برہم دی بی حالت ایہو جو صاعد کی دوسری
عاشق کوک ایون فریاد ہو عشق شیشہ رو جاتے
معشوقان ہے معلم ہو حال حقیقت سکر
ملکہ سوران جان اوس جانیون چپ کھانہ جان
برہم ملکہ ماہ اور ہاندہ تر ہو کہ نون آیان
کی تکرار ہے صاعد کے مردیوانک پیاسی
و یکین ساتھ شہزادہ تیا میں لگ گیا غم بہار
سنان مسان رسوا نا اندہ پھول پہاڑ
عطر مقوی دلہ اندہ اسرا و ہدی سے تکیہ
جان پیر اوس نے ہوش بنگالی سیف ملوک کچھنڈ
صاعد کھنڈا ہر شہزادہ کی پوجیدین گل میر
برہم ملوک صورت لگا عشق چکوران والا
باپ اوہد سلطان ملکہ امین پر دوسری تہا
جان اکھین ہندین اوہد کے برہم خاتون ملنے
اسیہ گمان کر و وون لگا کر یہ زاری کرد
سیف ملوک کہ سن بہائی کوں اسادہ کے
وہر مند اندہ شکست کے کوں اسدہ خالی
و تار و قد و نہ شہزادہ بانی قدر غمانہ
صاعد و نون چپ نہ کردا ماہ کیہ صر قے
سیف ملوک مہرند اٹھنے منتون بہائی میر
برہم خاتون کے لکھتہ تون سلبہ بہاڑ

سيف ملوک ملاسی بدرہ سے اور
جو فرما سے سو کر سن نان کہ غدر
سوگ و سید کر کے حیلہ جو دینے کا
نہیں تان بدرہ سے علم کو لوں تے
چرویلون چارے عشق دو انون جو
ایس چون تک لیند عاشق جو در
موہون بولے باجہ محمد گئے برت
شہزادہ ملی رخصت کارن نال او
سيف ملوک گیا مڑ دیر سے خبر گذارن
جدم بدرہ او ملی ہوئی موہوش
یار سا یان دست میر سنگ ای کی
پہان و چون مابذ او سر ہے جگ ایہ
نیت و انگ پیاسے صاعد ساعت
موس بہائی کی ہو پیترون دی
لگی الگ عشقدی جو یوس مڑجے دی
اوہ آسانی میں ہر تے پیچن
کہ بدرہ تھہ نگسی مینون اوس بن
میر بجان لبان پر آکر جیون مجھون
آمین ڈا مین چلن تو پاں ڈا
کچن توڑی میں سکھارہ موبان
دو میر پیا پیا سچا نوان ریمون درون
عشق مشک و قیمت یانوں جسے سان
رودن زاق سجدہ لیا لے بہال نہ کیوس
درو تھوڑا تے روون بٹاؤ ٹھاٹھا
یار نہانہ یوں سندھ کا دے او نہان

عاصم شاہ دی تلخ نخت دی تار باب میری
برہ دے عم کتیا ایون بیون سینجے میرا
چوہاں برسا نوچہ نہ ہوی ایسی بات نہ
اوہ بی عشق محبت میری بن تواریں کوٹی
عشق کماؤن نہنیں سو کہا اوہ جا جوالی
تہوئی و اگر مول نہ کردی بہار ان کہیں کا بند
جاؤن نان کوہ قاف مندر جتول جہون ہی
اوڈو لے لے کھن کیا چکل کیا پاتی کیا دھن
بن تر کہاں اوہ جاؤں اندر جا بہار ان میری
مستی ہوئی شہید محمد راہ تھلا نہ کے حکم
لگی ہڑک بنو لان تائیئن آئیں جرم اکرم دے
کون کوئی لیں لے لڑیا ظلم ناگ ایا مان
درد ان تہران لہان پڑیاں لہان ہرمان
نیرا کہیں تھلین ہوو گیا سڈو ماڈر یا خون
برہون بڑکے کارن سڈو بدرہ بی قصالی
کہناں نال جے سر تہار خمی ہو یا جہر کے
صبر نہاوی چپ کرادو من توں بہانی میرا
کم تیر بوجہ دم نہ لیا جان جان تنک مرانگا
یعنے کم شتانی کتیاں فتنہ اوٹھہ کہاں
صبر کریں تان اجر ملیگا بہین مطلب کے
صبر آرام تھل کر کے بیٹھا حال دلیرے
برہ و اول کاٹا ہو یا لگی اک بہانی
کشن دمن من کہنڈن پہلے کام کوڑیون
تھل کے تھہ مور تھادو برہون خال پانڈے
آئی صاعہ کول چویتی نال نہ اندو پس کسے

یاد یار اتول جان بیکے اور ان ننگ گڑھے
 توڑے ننگ سہلی ہووے واقف سار گڑھے
 اوسن سیف لوک تہزادہ باغے دھوکے
 بنگلے دھر دروازے اوتے بدرہ آن آہلوئے
 چین چوہریند باد بکھاو حل بسا کہہ ہیندہ
 بدرہ ملی سے نوزین جوانی سندر میں دیا کہے
 صاعد نون حد نظری اوتے گڑھی کہانی
 دیکھ دیان کجہر نہ رہیا جیو ہویا بے دشا
 دووہ مساج جمال پریدی ماؤ داندہ پیتا
 بدرہ کندی یا میوہ مینوں بہار فی ہم جوانان
 صاعد کندی کی دکان تہزورن شاوین
 مان تیرے ملکہ خاتون تے نون ہتھیار
 روپ انوپ تیرا جدو ہما صورت اپن ایار
 ننگ بیشک فولاوی کہنان واد صفا چیتے
 بیکان تیر غنک نشانی ابرو سخت کسانان
 چشتہ آب حیات سچ واد صفا مٹھا بدو شہا
 روشن شمع ستابی وانگر چہر اتر انگ کے
 لا علاج ازون بدرہ جان لبان پر آلی
 جو شہزادہ آسن نہ لاندان میں سان رجا ند
 زور کیتا ننگ درو تیرے نے رت ستر جو چوہرے
 انگ تیر میا نگ قلیجے دم دم اندر وڑے
 عشق تیر می نار پلیر سے معذوری گانان
 اوٹے قلیجے پھیر اوتے سار لیسوس تن سار
 بدرہ خاتون آکھ سنا ندی صاعد اے رو
 عشقے والی حال حقیقت جو تہزادہ آکھ سناے

بہار فی ہم جوانان
 دکان تہزورن شاوین
 مان تیرے ملکہ خاتون تے نون ہتھیار
 روپ انوپ تیرا جدو ہما صورت اپن ایار
 ننگ بیشک فولاوی کہنان واد صفا چیتے
 بیکان تیر غنک نشانی ابرو سخت کسانان
 چشتہ آب حیات سچ واد صفا مٹھا بدو شہا
 روشن شمع ستابی وانگر چہر اتر انگ کے
 لا علاج ازون بدرہ جان لبان پر آلی
 جو شہزادہ آسن نہ لاندان میں سان رجا ند
 زور کیتا ننگ درو تیرے نے رت ستر جو چوہرے
 انگ تیر میا نگ قلیجے دم دم اندر وڑے
 عشق تیر می نار پلیر سے معذوری گانان
 اوٹے قلیجے پھیر اوتے سار لیسوس تن سار
 بدرہ خاتون آکھ سنا ندی صاعد اے رو
 عشقے والی حال حقیقت جو تہزادہ آکھ سناے

جدم نہیں تون نظری آیا صورت و تہزادہ
 سہر گندی مسدودی جنگ ہی وچوہرے
 عشق کسالی پھری وگالی گروتہ کدو کرسا
 چوہر حیران سی پٹیران کی کران تہزادہ
 شنگے پیلے تیری بہا سے مین فن سول تے
 جی ملک روزہ دیکھان تینوں سو کونون شہزادان
 ڈیرا تیرا گندی و ہندی محل اچے تے چرکے
 اچھ پر خیال تیرا دلوچہ نقش کشکایا
 ایوہ دو کہہ سہند ڈروی سہند گل کندی
 مین کواری نیون لگا پاکہ نہر مسایا
 دو مان نون رب پڑدار کہے عشقے بچ نہنگے
 داندہ ننگ سہلی کا کس بہن تے سہلی
 نون بہن لالہ کہہ سہنا کرین بہن گواندہ
 تہزادان وں حقہ مینون حرص ہوا زادہ
 ایوہ گلان کدیرہ پوچھ مین بن کہ نون جانوان
 صاعد کہنا ایوہ زہرہ کہہ جادہ ان کہان تینون
 ست نہت جو تہزادہ لکھ کنون ایوہ کرماندایا
 اران روز گزارے آگے وانگن بار بار سان
 بدرہ کندی میر میر ایوہ باہر ورون بہن پند
 مینون بلاتان سترن بجارن لکھی کل تیار
 کران کوہوش میر اوس جانی کی کر سیتے
 میان واڈی دوتی دشمن دو کبی لوک فاما
 پچان کوہیرن نامین تہمت لان نشانی
 یار وازول گندی مین نان جرسکسن ساعت
 ہر وازول شرم بگاڑن سارن مانے کیے

چوہر ان مار چوہر فی گندی جیو چہر
 وکیر کول گیان تہن بہا وچوہر
 صاعد کہ سہنگا ڈیرے بدرہ نظر پار
 روشن روپ چہرے ورتی بدرہ کھان
 اوہنا زان وچوہر پچہند روشن
 مین سمن کجکدیان کہان گل بجاوے
 لاہ لاکر دی صورت ساری میر
 بدرہ نون فرما ندایم ان مراد
 اوس وودوی قسم مینون گل میری
 کرن سیکہ کہے مین سان جو تہزورن مسان
 فرست تہزوری گلان افزا کہان
 ایتھ مینون نکم تابان جان نہ پند
 اکہ تیرینے کہہ کھلیجے ماری ہر سکن
 چیت نہ لایا دیکھ دیان ہی پیتا سہن
 و تو کول کندی و زلفان بدلیوس کر گیا
 خضر مثال مہرے اندر کہول و آریا
 بچہ تینگ ہو یا جیو میر امر مکا شریک
 مرد بچانہ مینون شہزادی اس لندی
 لپک لپک س وودویس تہن برش مین
 ایڈے ستر اندر مینون کبھی شکل بری
 ایوہ دل میرا گوشت میرا بولیا سچہ
 سنب ملی ہر باون بدرہ کوئی نہ محرم
 تہزورن کسوں غضب دسالان کون
 ومان باجہ تیرے مین گولی صندہ
 سو یو جان میرے سرور تی بہن

میر کے بہا پریم تیری تہزورن کدیرہ
 چہری شہزورن تہزورن خوشید زلفان کرد
 جگر گیاب شہزادہ لہو و ابل غذاب سان
 باہر و نون ظاہر مینون کوئی پیش بچانہ
 من مویا تن ثابت و سدا کن لاغیان جانے
 پل پل یو میر سر برساندی مگر گھری انگھارن
 جان غم تہزادہ پاد ورون اندر دیکھے
 صورت تیری حاضر کہان تاکوئی نور لنگھایا
 مت معلوم ہو گل کہہ وچوہر تہزورن
 گرم کچھری باپ میر میری رکھن شرم خدا
 نامے فرغ نیو وچوہر چیتے داتھری بچے
 نان اسکدی حریم کیتی پیت رکھان جو کتے
 بہیت ندوس شہزادی تہزورن مینون شہزادہ
 چیتا مینا کر مین واقف اس گلہ اشہزادہ
 مست باہرون شہزادہ و تہزورن تہزورن
 جو دم نال سجدی گزری سو حیا تی مینون
 رب جانے پڑاں سبک گدون ہو گیا مینا
 کیا جان مین پیر مین تکیہ لایو سان پیر سان
 جان بدوچہ تو بہن بچان چیت کی جان ہوندا
 چٹی جادو باپ میر تہزورن گدا و اع سہلی
 ایس وچوہرے کونون کونون پیر تہزورن
 چچی و اچا کالون بانون تہزورن کدیرہ
 پاک پلیت پریت نہ لورن جوڑن چار خالی
 فتنہ بانون شہزادہ بان گوشے کہ جاعت
 عاشق کلان پکڑا وازان ران سہر پیکر

بہار فی ہم جوانان
 دکان تہزورن شاوین
 مان تیرے ملکہ خاتون تے نون ہتھیار
 روپ انوپ تیرا جدو ہما صورت اپن ایار
 ننگ بیشک فولاوی کہنان واد صفا چیتے
 بیکان تیر غنک نشانی ابرو سخت کسانان
 چشتہ آب حیات سچ واد صفا مٹھا بدو شہا
 روشن شمع ستابی وانگر چہر اتر انگ کے
 لا علاج ازون بدرہ جان لبان پر آلی
 جو شہزادہ آسن نہ لاندان میں سان رجا ند
 زور کیتا ننگ درو تیرے نے رت ستر جو چوہرے
 انگ تیر میا نگ قلیجے دم دم اندر وڑے
 عشق تیر می نار پلیر سے معذوری گانان
 اوٹے قلیجے پھیر اوتے سار لیسوس تن سار
 بدرہ خاتون آکھ سنا ندی صاعد اے رو
 عشقے والی حال حقیقت جو تہزادہ آکھ سناے

نیکو دیری چاہیہ کجیری انہوں کرن خوری
 سنگ پھیرن لنگ پھیرن جنگ پھیرن گھر چو
 جو کو کا نہ بات ہائی ترزت نہ مک سی پہا کے
 دیا پھوڑا سے کم ہوتا کا منہوں کران پیارا
 مطلب ہی گل لکھتے تھان کر چھ نکمان
 سید باقر علی پیارا دور گیس اول چاہنا
 وقت بچان نہ چہر محمد گل پیار یوالی
 درد انچو دی چٹری کہانی مردون پیار محمد
 عاشق نے معشوق و چوڑن نہیں ہزاروں
 پر جان رب و چوڑن نہیں لنگدی پہا
 سچا کو لون رحمت ہو یا نال نصیبان جو
 بدرہ صاعد و چٹرن لگے او بہا ساہ لیونے
 بدرہ جدون حویلی و چون باہر قدم اٹھایا
 بدرہ خاتون مس کے کہندی سیف ملوک نامین
 سیف ملوک کچھ سن مہری بدرہ خاتون پہنے
 صاعد چہا عزیز لگو می باہجہ بلج جالون
 بدرہ خاتون ایس جوالون لازم ہو شرمانی
 مین پردی انون والی خبر تنون سان مسک
 سیف ملوک کہہ لکھ تو بہ کران مزاح نہ کالی
 خانے کچھ دی سو بہ منہوں سو گندہ دیر
 ادک مائی باپ تر یون کن آکھ ساڑ
 یاور کہین ایہ سخن اسدا جان مزاح نہ پہینے
 ساک بلج جال پردہ استکان پاک الہون
 الہ زب اس کر گیا پوری سخنوں کر سی سچا
 ملکہ خاتون کمان اسدی تاد لیان ہریان
 سیف ملوک دی گل شکہ دلون ہوئی خوش حالی

یار انال یار و چوڑن بلین لال
 لنگ او تہانون ڈنگ لنگاون بنک
 نال رقییان اسان غریبان توڑون
 دمن دیکھی حاجت ایہ گل جانے غار
 گرم بہار و اس طبعیت رحمتہ قصہ
 جے اس کمون و ملا ہونہ اطرف سجدی
 ست ایہ قصہ رہے لبان دیوے درو
 صاعد بدرہ کہلی او ڈیکن کتول گیا
 تاتین صاعد لون کنارے پیار
 خوب ملاپ ہو یا مین ست و چٹرنالی
 چھہ چھہ کی لنگ جنگی گہر دل مل
 باہرون سیف ملوک والکن آواز مینوں
 اکون روبر و شہزادہ یک مسکلا یا
 کی انعام دینگا مینون جو خوش فہر
 کول میر جو چہر جنگیری سو بونے
 اوہ کر لغز یا گنا مینون باہجہ مینون
 کج لیوس موہ پلا دیکے گل کہے ہر
 تون مین اکون کرین مزاحان اکھنا
 مسخر یا ندی طاقت نامین سچی گل
 کہیا س مزاح نہ کیستی سنتون بہنوں
 جے رب سچ چاہا مینون صاعد نال
 برکت پاک غشقہ کو لون ساک اسان
 ملاط تیرا صاعد کارن منک لیا و کا
 درو چلائے تیرو ہماران مرد نہیں من
 شہزاد مینون یار مندیان خبرن ملک
 چپ چو پاتی چہ بدرہ نان کج بولی

فج بلج جال پرید کج جویں دریائے
 صدق ثبوت دشمن لسان آبیاری
 ہے راتی غم رہیائہ باقی بہت دشمن شامی

ایہہ تک الکی سیف ملوکا ہو یا کرم خدائی
 لکھ لکھ خوشی مبارک تیون ہنچو سوار
 ہمدانے دل بہا انون کہو تان لکھ لکھ

لال شہزاد یال شہزادی کرمیہ ولد ارے
 ہو لو ان مست شکست کجا نون یار ملندی دارے

آمدن بدلج جال بشہر سراندیپ و ملاقی شلن بالکھ خاتون
 شیندن حال شہزادہ و ملاقات منودن ہزار حیلہ

اواہ گھڑی مبارک الی ساعت نیک خوابون
 جید ملد یار پیار اٹکلے فال کتاون
 من کلان دل مستی پادے پیتے باہجہ شربون
 دو باہر باہر اوڑی ہجروے ڈالون
 دو ہر دی اند مینون کوئی لاوی نہ کھیا ہر
 دو رخ ناک غمازے اندر خاک ہو جو شہر کے
 ہمارا ہمار پرت لیکھ اسامین توڑ چاوسے
 کچھ وادان ستوری مین باغ بہار
 لکھناون سوداگر اوکے مقرر لیخا دالے
 لون ملای میر پر سچے راہنجا یار سودالی
 شہر سوار کیا دے پیکے دے وون کوئی اوکے
 بیان تیرا نہ ہر گاہ کی دانگ لیران جاو
 خانہ دین پیار بہائی عاشق دگر کہت
 بلج جال وقت یار و سچ نبی فرمایا
 امدت دے دریا و اندر چو ہے مار شادان
 ایہہ اسرار نہ پہلین ایتھہر مت کوئی مار گوا
 سونہ نکاسے گل ڈویرے نان کر تھکے ہے
 امدت دے دریا و چہ بیان کم نہیں ہر بردا

اوسے دار جندی پاسون جو کرم جبالون
 آبا یار محمد بخشا چٹھے جان عذابون
 نارین تارن گانن یاران بن مثال عذابون
 باد شہانے خزائن اجن جیت حسرت اجون
 حاجی او چہر ہونے تائین جج رلاو کھڑکے
 بخشش و آوازہ او بو بہر شتین چپکے
 داغ و دی باغ ارم دی بو بہار لیاو
 سوہناں یار محمد بخشا کھٹ وچ نظر آئے
 جلوہ روپ الہی والایوسف آن دسائے
 سوتا عزت یاب محمد سوہنی چار اٹھائے
 چہا کے بچہ ہار دی اٹلے داک دراک اوہا
 نال سلید محمد لینی جینون لون گل لاوسے
 ظاہر باطن عزیز بہا و سید اسچہ سانیما
 چہب محمد جس کس پایا اوسی بیت چہا یا
 مت ایتھون سر باہر کھڈن سحر داک چہا جان
 شاہ شمس نے کسے سخن آن ہر کہل لہا کے
 اعظم شامی مالک جنیل ایہہ مسلے ہنہن سے
 اکہ جانہ ڈوبے ہر پر کے تختہ باہر نہ تروا

کا ہون بطن اندر وریون ظاہری چھیدار
 آئی گل شہزادہ والی سنتون بہائی مہر سے
 شہزادہ من خبر سپیدی کہ تہن چار تو ہے
 جنہا ندی دس پونہی نامیں لکھولی گل شہزادہ
 شہزادہ ایہہ اندیشہ کرد اگل نہیں مل جائے
 جان جان دس پونہی آہر شوق المومنین چلے
 مہنہاں کارن گہر رشتہ راج حکومت شاسی
 جان یو جانان کجہ سو بھانت لوان غم کھانا
 جان ہن آئی پری پیاری فکر پیادل بہار
 اس امید مری کشتی بنے لگے تر کے
 اوہ بلبل جمال پری ہے پرانہ شہزادی
 برہان دیو آدم سے دشمن ہوں کئی فسادی
 چوہان برس گزارد سکھ ملن کہہ جہاں اس سر
 باہلی نے شاہ مہر ہی دتی نال خورشید سے تیکے
 دلبر غیبی جوان لایا سولی سے قند چاہے
 دھیر سولی پہا پان لایان اوچر کے چڑھے
 شہزادہ لوان پیرا شہزادہ ان ہولوس چوڑ بنگا
 سیر غی نون جمال دگا یا بھنگندے آسے
 گہر چوڑ بنگل چوڑ بوس شیر کاری بکے
 ہن شاہیاز آکر تارسی توڑ جائیگا چٹے
 جے شہزاد میرے ہتھ آیا مولے کرم چکے
 مشکل وقت ابھرب سچا کرم کرے اسو بے
 روح شہزادہ مندرل ہتھاکر رہتے چلے
 وقت نقاد سجدہ آیا غنیل پے گنہر سے
 مومن تلخی دیکھ ترعد سے تلخی ہوز قہر سے

مزہ حقانی دسد اعلیٰ بن پرودہ یار مجازی
 سر اندیش اند آتے شاہ پریکے پاس
 بہا بہا کردار نگ گلانی دانگ نار موزی
 بلف کیشا بپاک اوہا منون کول ساہو
 مشکل وقت ایو رب میرا ہر پیدل
 دس ہی تان فکر اسوی کیوین اولو
 چوہان برس مصیبت جہاگی جو کج لکھی ہے
 تر تہ بلبل جمال پریا کیوین دشمن پاز
 خبر نہیں کچھ مومنگا نال میرے اہر
 یار گرد آب غماندے دلیسی رت سوکھو
 من جمال کمال جہانین جو کہ اس خود
 میں عاجز پر دسی بندہ اکو اس خدای
 خبر نہیں سن ل چل اندر کی مہنات
 لیکن ساتھ گیان بچ خوشیاں مشق جلا
 اس فصل می کر کے دھما چٹا ملین باب
 ہو کہا تے زما یا سو کوس غم سے کوئے
 متی بہا کیوین لبے ہو حواس بہا
 کچیان تندان دھپ محمد کادہ بکھو بہا
 شاہ بازینون پٹھالی کچے داکے تن
 جے آیا اوٹھ گیا نہ لدا چوڑ ہوے تتر
 موزر شہزادہ تہن دے بھہ پیرے گہر
 دلبر دھو دل یار محبت میرے منگ
 دلبر توڑ لیڈا انکون کال پیر دے
 بے چاہہ پیامت مدو کت محبت میرے
 شکل پندہ صراط پے داگر می سخت نرم
 ہر بہرین شہزاد پیا اپو پو پونہن کہو
 ہر بہرین شہزاد پیا اپو پو پونہن کہو
 ہر بہرین شہزاد پیا اپو پو پونہن کہو
 ہر بہرین شہزاد پیا اپو پو پونہن کہو

ہر محبت نال متالی دس نقاد ایا
 اونچے باڑ دیکھا جس دی تری کسائی
 کافر دیکھ لقا قہر الدین سخت سزا میں
 باغ کرم وجہ کول بھندہ کر سن پتہ بہار ان
 گل سنا محمد نجشہ عاشق تے دلبر سے
 اوس بن ہو رانا جو کوئی کولون دور کرایا
 بلبل جمال پری ہے ایس خبر وہ آئے
 عطر گلاب خوشیدر ساجر جولایت سوزان
 باغ اندر آ پیے کر کے دیرا خوب آمادہ
 مہورون مہور ہو یا سن میرا حال حوالہ ندر
 سکا بلوغ لکھا کھیا سادا دانگ بہار ان
 میٹے گل گلاب لولی کہولی واہ فجر دے
 آن تے واہلا ہو یا دل رہے پل جہل سے
 ساقی قند لولہ میون آن ملی پر دہریا
 نقون نقون جند کہو محمد مت نہن چھٹا لے
 دیکے دیکہ میرے نامین مین بیچارہ خاکے
 مین ایٹھے پرو دیے توڑی مصر اندر شان سے
 شان اوہ دھو لالوئی نامین مین کھنڈا وہ کھنڈے
 لا تقطو من الرحمت یار اقول سچا فرماندا
 بن تن سچ او تے چڑہ پھار پیرین پوشاکی
 شاہ مہر سلیمانی کہولی سیف ملک اصیلے
 سپر کہین منہ منہ ملدا تر جاند کہین
 کہندا کرت سچے مین ابہ دیلا لہ ماہ
 مین شراب پیر سچے ناکو می شور نہ رولا
 چہری روشن مثل متالی مین مین جیون دیو

بیان کوئی ساعت یونین گذری ہو یا گرم
 ملکہ خاتون تہان اوسدی مجھ عود جلا سے
 پر یان الہی جہانی تائین بہت پسند یادوں
 اس طرح دوا گزاری عیشام سے چون لختا
 صفان قطاران بہن کہلوئے اوم اکملن ہار
 دن ڈوباتے ہی ناشان شاہ پری پری
 بالغ محل تلاء کنارے سار صحن جیسا ہے
 چلو چک اپتا کان سچیان کہتہ تین کہ چلو
 کوثر یان بہن ترخن جہان بیان بہن چہ یاز
 چکس لون ملکن واکان جنکچ جو سوئے
 معشوقانہ صفتین آون تانگل دور میک
 ہر ہر جاسے کر تکلیفان زور طبع دوا ستا
 جہر دیے در و پکاران سینہ دو کیئے ہوند
 بدر گھر شاہ پیدا ہو یا ان اوتار ا
 ملکہ مبدہ مان او نہاندی ہور تانی ستیان
 شاہ پری ملکہ خاتون ل اول گل لائے
 مالی آگے سیں نوا یا متھے تے بھد ویر کے
 دار و دار ملن سہریان آکھن صد قگیان
 بر یان نال سیاہ امیلا خوب طرحہ ایا
 سادریان رنگ گور میان کنکہ فرنگ ہے
 کھنڈ گل سوئے گور تے سر تے بہر چن بگے
 کھنڈ سے ہر سبز و پیٹے سونگی آنگے
 کھنڈ منہ پشاک تانی بر یان تین لکے چوئے
 کھنڈ چا پیدار پشاکان جوڑیاں بناتے
 کھنڈ ہر سہ سادے چادر گلچہ گور تے کالے

ہر دوزخ خوشبو شہزادی و بہر لون
 ملک کانہ چہ گئی خوشبوی عطر خلیل
 خوشبو ہونوں لاضی ہر کینا
 شمس بلج جال پریدے کج لیا
 شاہ پری آسانی چنے پر دلو چک
 پیکانہ کار ولایت اندر ریا شمار بہر
 ہر ڈالی ہر مچہ اوتے پر یان ڈیرے
 ہر یک بدر نیز خند سے خیم کاکا
 ہر کانون مائیک یون اور یان
 جو طمور کھنڈن لک بلی ملک ترن
 تنہان کو تہان چہان محمد خلقت کی
 دور و فراق فقیر سینہ جو اندر
 رنگارنگ کلام بہلیر بہر سہر
 سوتی نعل جڑا تو بوسنے داسی
 چال چا محبت کو لون ملن بہنوں
 بعد اوتہ تین ہر بدر خاتون خیر اوتار
 اوتے آون ہر موہنہ چمن جیت کر
 جیون یو عرتے ہون تنگی تیون
 سہراندیپ بہشت برابر جو رہن
 شرم حضور کوئی کوئی کھم میں
 وٹری ہند درنگے وچیشہر جک
 کہیہ پیدار تہن چن لائے سرے کر
 باغ اندر سون گہر ہر یو ساتون
 پب اٹھانوں جالب کانون کوہ وچ
 تھن جیلے ہر پر تے ٹن کہتہ

سوڈی مارن با مان اولارن کردن ہر
 مین کٹارن ہوان کمان نک خجہریدی
 کٹال دار و زلفان شکن ہنیا نال فلکان
 کچلے پانون مسکاون لالون داغ لک
 کنگی گل محمود چل آگے سہر چلان
 جہدی خاطر کہہ ارادہ کتیا اید گادہ
 دل میرا چاہندنا مین بن درد اندی با تو
 ہرہ لون گل لاد پری نے بہت محبت تینی
 لک دیوں دیکھہ پر یون بہت مو خوشحالی
 جیونہ یان منہ اسد اٹھ ہالہ می گئی کوئی
 سولی شک مالی مڑ کے کرم جگائے تے
 دالی نے ہر کول پریدی آن چو کروہ ہوان
 شکان و کجہ حاجت نامن عجیب جال پر یون
 اوسد قدر مو فوق آسے ایہ ہر خیر کینے
 سفت او ہادی کی گل محمد کس منہ نال لالون

کاغذ علم زبان میری وچا یہ بیان نہ ملتا
 ہر ہر تہان مریدی آہی چو کر یان وہ نون
 من بیان نہ ہوندا اوسد اقصے می فرایش
 دل ہوندا اکتالی چون انفسوس مندا
 جیون شاعر پنجابی کردے اوہ کم تر ت کوئدا
 اوہلا روپ برید اہلی بہر طبیعت میر
 جیون محبوبانہ می گل دسا نظمے محرابی
 جو جہانندی لذت بہتہ نرے ہکے ماسون
 ہر جان کٹ جو دے بہرین کیا بنانولن

حسن مردان کران اجوران تفراندید تون
 مال سیاہ کچوہ گاندی کوٹھی ملن رستی
 چلن تیکے جا خجہر تیکے منکے لرحمیلان
 اوسے بہ کانون سوئے ڈھونڈ گیت دلاند
 جس ایہ فرایش کیتی اس بہانوں یگان
 اینہان گان بہن اس تون کوہ خوشی زیادہ
 نل ضرورت تہوڑی تہوڑی گل کران شتون
 مرنہ چمین نال پیاران مل دوان حند
 شکر کر عر جو پیر لیا نہ بہن میری بوالی
 اس بن جیون ساڈی جہانی آہی بری حیاتی
 ہر و شاد پری پڑوٹھے تخت سونہ اوتے
 عودا کرتے غنہ شہب شک او غر خوشبو مان
 تازی شاخ گلای سادے ہولانال بہنوں
 ہر و وال اوہر شک آکھ لکھ نافہ جانی
 منہ نکال بہت ڈیر کیکر لکھ شاد اوتن

عقل فکرین عاری ہو یا کہلا سہر پیا
 ملے سہر طبیعت تائین اوس فضولی کون
 ایک طبیعت اپنی والی کسان کج فرایش
 تہوڑا بہتی صفت شکل می او کر نر لکھدا
 ہر اوہ صفت نہ لایق لیتے اوہ پار پ بہدا
 ٹرے منے والے کوہ طعنے چوک کلام اوہرے
 کچہ کچہ ڈول ہو گیا ہو کہ ہر ہوگ پنجانی
 لذت دار سلوان بہانی لہو محمد یاسون
 رتہ ولیدی پانی پائے غدی لکھ کانون

در وصف جمال شاہ پری گوید

ہر ہر تہان مریدی آہی چو کر یان وہ نون
 من بیان نہ ہوندا اوسد اقصے می فرایش
 دل ہوندا اکتالی چون انفسوس مندا
 جیون شاعر پنجابی کردے اوہ کم تر ت کوئدا
 اوہلا روپ برید اہلی بہر طبیعت میر
 جیون محبوبانہ می گل دسا نظمے محرابی
 جو جہانندی لذت بہتہ نرے ہکے ماسون
 ہر جان کٹ جو دے بہرین کیا بنانولن

پر جو یوں کہا تو نوالے اودھ کہاں کی کہہ نوالے
 پیر بن بن انصاف تسان تہن بن ورم نعام مشکلا
 رستہ چہوڑ محمد بخشا پیر بن چرینہ اچھلا ن
 اودھا قد سفید تلسا سوا آزاد بھشتہ
 کشن دل داردوز آفان ستر کارانانگ نکالو
 دانشمند کمند لعدی بند ہونوں دل بستے
 گنبن بوندیان اگان گندیان کنج کوری گائے
 نوالی دیار پیشانی نال صفائے حمے
 سبجیان پھجیان مشکن سبجیان سبجیان رومیا
 فرزون فرق سیا کتوری ہو یا دو کتوری کول
 واکان مشکون لاگان لگیان چہوڑن مہر کایا
 دل دل دل پئے دل الان دل ان دل دلا مون
 پئے صاف آہو خم والہ جمیون نوار سرد ہے
 دوسر حال دہد دکر پیرہم سورج انبیرا
 اوس سختے پر تلے آئے نال سیاہی کالے
 نونان پتہ عجائب سوہنی دولی صلہ کچھ من
 اوس سختی دکر دند وید دوہون یہاں کہ ہے
 نوناندی سر نالون لیکے میم مہلک ٹورے
 الف اگے پیر بندہ دیو دیکر حلقہ ذات بنایا
 لال لبان مگر فون کہہ بیان خط نارسا یارینا
 رم تے سیسے رنگ مہیو رسم بنے محوبی
 باغ ارم دکر دوپون آئے اسد کی شکل سمونہ
 اودنہان پہلان تپہوڑان دانگن شگاہہ نوٹ
 شہودی سو مہد صاف رد پید کے باہر نہاں
 بنگلان موہے طعنے مارن چھبے دکر پھل چھے

چمن کانی زہرون یانی تر کہتیر خند گد
اکہتین تیز کٹاران وانگر کرن چوڑی تان
میٹھے چوہ دہرہ کران بر چو تیز سا کھان
سیف ملوک جھان نون لافن کشتن قی
بجلیدی چیکار ہو انکن اکہر پرت مہر دا
واہ واہ مست نگاہ پریدی کباہ کرے دینے
خوب بدامی اکہین بیانی چیر میان نبیاد
گوہر مین سمنہندی کجلا لہران مارے
ہوندی عرق جہاز ولاندی لگا دن کنر
جادو گرد مین ایانے بن پتے متوارے
کٹ کٹ سٹرن کٹک ولاندین جہان ازار
یکواری دیکھن کارن سیکریان سدری
کن سات کرید اکہا بیل نک خنجر فولادی
تلا اوچا نک پرید او مار جیون تلوار دن
سدا تیر صفایو لہ زہر آودے کاتے
کاتب لوح قلم دے لکھیا حکمت دیندین
متھا لوح از لدی نورون قلم اکہا بیانی
سُرمے لکھن الی آسوات و دات نوانی
لکھن کی دشمنائی خونی مر خط عاشق فانی
سدا بہار گلاب گوہر پیدے دات کلی کلمہ میٹھے
سومہان سرخ عشقے تہو امہر کے سلیمانی
سوچا سوتے سل نکا کار تحران سیانان
معل بیان باقوت سوچر من شام صر ولان
پتہ مغز باوام گری من جو پے منہ میٹھے
لی لکھ سلیمانہ دی والی والی مصر شہر دا

سے ناک ایانی چوڑی الالان
اکہہ شکی چوڑا وچکے چپ چپ کران
لوٹن کوٹن سوٹن مین سنن کوٹن
تہون آواز نہ کھلے کوئی سل جاوے
جو تھکے سولن سکے پوہر اوٹھا
دوڑو پوہر سید بہری سی تگد طرف
کجل کٹاک مشک سولہ دھو پوہر
اکہہ مشکے رن تکی تہا دیون
پراس بن محمد بخشا جو ڈوہے
اد پر خاری کرن سواری بہر
کر دینی دار تھیا جہان دے سرفی
پاک سہید محمد بخشا جو تھکے
اد ہو قاعل اوسی اگے پیر کوٹنی
نوک بلاق پوڑی تابش جھکے
اوڑے پینکون مار گوی کی
وہ پیرم اللہ اکبر الف ذج
مڈھون اک اگون موز دوئی ناہی
صوفان سہر الہی کلن اکہر
بول تر مینون گہول گہا کرے
صاف آواز پر مہر سولہ جیون
سوری مثل سوئی کے آئے
یا اوہ گرد تپا سہری لذت دار
لالی نے بارہی لبون گل عباس
گل کر دندو جو چوڑے سی تان
مورت اگی تال ضرورت ہوگا

اوستا کار برابر کرے رکھیاں خوب قطارن
یا اوہ چنبے کلہاں مٹیاں پنج چوکی کھیارن
گلہاں مار محمد بخشا سرخ دس دند لہران
اگے مین نان لبون دالی عاشق نال سکھالی
جیلے لکھہ آسیت پونجی اسدی کول سولی
ٹوڈی مٹھ سولاک جڑی سے خیمہ خند لہریا
سرخ شراب ہو بہر تی شیشے گرد لاہورے
یا کرنا آخروی سن کے کلن پونون جہان
سرخ خواب مٹھی موہنہ چوں من کیندی میلے
صاف لمین میلے گوری گردن مثل کلنگی
جنگلے گل کٹوری جیسے موتی بہر توڑے
او تپا کار از لدی یار دند چاہر سہاے
نورین مہندی بن بن سبند ہوئے غمناک
یا شاطر ایز جلدی رت پیون سہل لوکان
چاند پیر و پھل لگائی منج لومیدی جڑے
بیر جمی نے تم تیر سی خوب تہرے آہے
وہوئی تہین خوشبوی حلا مشک تار سی
زنگ گلالی شکل مہتابی پلین تلدی ہی
بب اد تھاروب جاکے تھند ترورے
یوسف ثانی روغز مین صورتہ ربانہی
لچکن جوڑوڑ کرید کر جال مثل گستاخان
دند دس زہر کچے بے زہر آسمانی
تار اوکھیکو چھڑا ہو سچا رہ جہر دا
بابل و کھوہ مین زرخشے مار دھندے
مہندی زکی جیون پٹ لچے آون خوشا بون
پور پور چاہے مین محمد اتہوا دے آون

نال پیر پیری ملکہ بہت ہوئی خوشحالی
 دلوجہ کہندی بار بار سا بان سیف لوک بچا را
 ایسی شوخ لڑکی صورت شان گمان بہری ہے
 اوہ تنگ سیاہ لٹا لکیدی مری ہوئی شہزاد
 پیر پیریون اکبرنگی نال بان رسیہ
 بدہ تے تہہ کہد میندی ماو دو وہ پتیا
 نت تیرا بن ساڈے او تو ساڈے حق تیریتے
 بین پر اطمینان گدڑی باہر حد شمار دن
 ساک اٹھانیاں بہائی چارے در تن بہا چہ
 او سر تر پیر پیری ہوندا اوچہ غریبے تارین
 اوکے ویلے کاری اوہ بھلیا نہی آشنائی
 دجیان تے جو کہ نہ آیا او کہے سو کہے ویلے
 شکہاں عشان ہو جان اندر بہر کوئی بہاندا
 کول ہوتا نان خبر ان اندر بار بار شہزاد
 اوکے نفع ہو گیا کہتوں لیکر شکہ و رنگون
 کب پیری پر ہو جان مارا کچھ بیان کہہ دے
 کاہر شکہ محبت کہی کے ایسی آشنائی
 نان میر پیری دہی کہا دن بینوں نال
 تیری مہی مہی ہو پیری اصل شہزادی
 عین عاجز بچا رہی ہوئی رہی چھوٹے
 فلزم و شہزاد مینوں رکھا سی جہتے
 مان مینو بہن بہراو چنے شکہ تیان چھیا
 کب سکی سولین سلو چھری شکہ قطار دن
 طہان بہان تھہ مرور ان ہوئی حیران
 شکہ مینوں کوئی شکہ ساہو جاکر تہا دن

مرٹ گئی اوہ دست شمار سی رہی
 ایسی وقت ڈھیان ہو یاں سیر کر
 دیکھن ساہو مر گیا باورین غلی
 سیف لوکیدی رہا یاں کیوں نہ
 ہے جینے تون پر یاں چون میں نہ
 مان تیری نال ساڈے بہائی
 ہوندی زور احسان مرٹ کیونہ نہ
 رچھوس قید دیواندے لہر رو رہا
 سی کارن کردی خلقت او سر دن
 دو تہ لگان ازماون ہونہی
 اٹھیا اکبر دی لچ پالن جوان
 اوس بغیر صنی سنگی کولون بہر
 شکہ سو جو تنگی تک کے بنے چھیا
 دور چھیا پان دو کہیا مینیا
 سو یاں کہو سر جہاں شکہ شکہ
 اوس رو تہو مینوں پیر پیری
 مویان گمان مذہ یادہ کینا خوش
 او کہو ویلے کہ نہ آ یون ساڈاں
 کی لایق اس بیوفائی حد دن بہن
 نا کوئی بہائی چارہ ڈھہا د قضاں
 بندی دے سر نہ تہو سی سخت
 بیاو چوڑا لہجور اسے پیران
 کوکان کوک تہر د جیو کرتے کو
 تلیا نو سیر گراہ غماندے جیون
 با پیر پیری پیش جہاں سودا دے

تیری سی اوہ پیرا لہجیون آبر کر نیہ
 پیرا لشکر بہراو دہاوتہن سو حصہ
 پیر پیری کے جینے آسے کل سہا سے
 فلزم و در یاد دے توری فوجا نہ گٹ جہد
 ہے جینے تون پر یاں چون میں نہ
 مان تیری نال ساڈے بہائی
 ہوندی زور احسان مرٹ کیونہ نہ
 رچھوس قید دیواندے لہر رو رہا
 سی کارن کردی خلقت او سر دن
 دو تہ لگان ازماون ہونہی
 اٹھیا اکبر دی لچ پالن جوان
 اوس بغیر صنی سنگی کولون بہر
 شکہ سو جو تنگی تک کے بنے چھیا
 دور چھیا پان دو کہیا مینیا
 سو یاں کہو سر جہاں شکہ شکہ
 اوس رو تہو مینوں پیر پیری
 مویان گمان مذہ یادہ کینا خوش
 او کہو ویلے کہ نہ آ یون ساڈاں
 کی لایق اس بیوفائی حد دن بہن
 نا کوئی بہائی چارہ ڈھہا د قضاں
 بندی دے سر نہ تہو سی سخت
 بیاو چوڑا لہجور اسے پیران
 کوکان کوک تہر د جیو کرتے کو
 تلیا نو سیر گراہ غماندے جیون
 با پیر پیری پیش جہاں سودا دے

فلزم و شہزادہ امین فوجان سے سر نیہ
 تین ساڈی مدت کردی جہاں جہاں
 جے کھوار تیاری کردا پر یاں دیوان واسے
 دھونہو شہری ڈھول تقار جہاں جہاں
 فلزم و دے سر کردی شکہ کہ یا ملہ عریا جہد
 بہان سیر پیر پیری او نون مار یا کی کردا
 مار منداں انہا تون کردی تین سیر چھیا
 کیتہ بند خلاص سیری ہو یا گرم الا ہون
 شہر کر سی ساڈی توڑے اٹھیا احسان تہا
 آپ احسان آیتا رہا ولی قید و ان ہو غلا
 جینوں سیل موکل و نا کامل پیر گمان
 اوہو باں اوہو مالی اوہو بہائی چارہ
 جسے قید اولی و چون جہت کر چھیا
 بہت پیر محبت کر کے طس چارہ جانے
 عذر بہانے کر کہندی سنتون ملکہ اسے
 فوجان سے طیار کر کے سر کردے سر دانی
 مرد روز اور جنگی خونی ہر طرف دوڑا سے
 پر اندر کی مان میری سی کردی پیر گرا
 کہدرون خبر تیری بہی جہاں کہن ٹٹے
 وجہ پیر پیری بندر ملکہ تانین لوڑو
 ڈھونڈ و ملکہ بیٹے میری مینی سلیمان سور
 شکہ لہجور تان رہا دے مینین اسین ہتیار
 پت ساڈی بن تانین مین جہاں ملکہ
 طلبان خرچ ہم کہن دا لشکر امین دنیا
 بن تینون رب آپا لیا ذلطف ہو یا کر

نان احسان مروت ساوہرندیک دی بہار
 لکھا کہندی آہو میں پر پطف کتیار آپے
 شاہ پری پھر کہندی ملک چوڑے ہو کہان
 ملک خاتون کے پرمیون کی گل مسان نیون
 پیہر بیج جال پرمیون جب تک اس گلون
 غیرت غصہ کہا دیو چہ پوچدی ملک تائین
 پر بان تے مغرب مرے راکس دیو بہار
 او میان تے جنان چون جو جو لوگ قد آور
 با شک نامک سیناروڈیرے چہ ہندو
 کی ہم بنی شہزادی سی بہار می کا سے
 دہن دیو کے کہنی کہیں سنی زبانی تیرے
 ملک خاتون اکون کہندی سان کی مکے یلا
 عامان تے اخلاصان اندر خاصاندی گل کرنے
 عاشق وی معشوقان اگے چوری عرض کیا

حاصل کام

بہر ہجوم ہوا میں واسے وہ در کرن جوٹے
 درون آبا یار مانگا جان ہو بہین اکلا
 پیہر پریشہ مجلس ساری کو بوقت اٹھا
 سرداران نون رخصت وتی سرزدیہ چویر
 کچہ فوجان جالبو قلعے اوتے رہو مقامی
 جان بہر پیلاری سی پیر طرف کہہ دیو
 سہبان حکم بجالیا اندر لکھن خاص غلامان
 چہ زمین سلامی ہوئے او دیان جھوٹا دران
 کئے نیرازان ٹرکے گلیان باغ ارمل گہرو
 ست سی سی صر کردار ہیا دگر گل ٹکے

کہ احسان اوسیدایہ بی جدی
 لیکن کہ سبب بنایوس نان چکا
 کے سبب بنایا موسے ج اساتون
 مصر شہزادیک شہزادہ اس چڑایا
 کون کوئی شہزادہ لیا آیا ہے کتو
 کون شہزادہ کیسا چڑا گیا احسان
 اوس قلعی وچہ جاون جوگا بنیں
 اوس گردی وچہ پیو خ نکندہ
 اوس گردی وچہ پیو خ نکندہ
 کس وقت نے جالیا نذا جاوراں
 ایسا مردایہ اندے کہتا اوس
 محرم کلا محرم کریتے جسم
 معنے کہیر کا محمد کتیاں اگے
 باجہ پیا تھیں بہت سجدہ اولیٰ

ساجن دی گل کے ویلہ جہا
 رمز حقیقی کے محمد پار مجازے
 یک پری یک ملک خاتون ہندو
 باہر شہزاد تہا دن تہا میں کو قلعے
 کچہ جاہو شریخ ارم نون پران
 اوسد خان ضرعوزان سہبان جتیا ہے
 کہن تہا میں میں عا میں کون نون
 کونجان ار نیرازان پران جانون
 سرزدیہ اندر کچہ ربیان سرزدیہ
 ست ہزار پری ہوز خاص پرت گئی

جو گرد شہزادے ہے اوپے تہان او جالی
 روئے گند غل غبارے کوہنتان ہر امین
 سہبان پران پرستے تہا میں میں ٹپا
 سرزدیہ شہزادی رانے ملک جیو دی تے
 غلطیاں تے خوشبو میں مغز کیتے نزارے
 لکھن شہزادہ پری نے تے سہبان ساین
 قتال سوہری بہر بہر کے گلے زرد پلاون
 شاہ پری اگون جیڑ اویا سی لکھن مان
 ملک خاتون اپون اوٹھ کر چائے او تہا لے
 ہے ندر کہہ پریتے پیہے ایہ دل میر کہند
 اودہ عاجز پریسی شہزادہ بہت غریب تہا ن
 ایہ تبرک تیرا کہا سی خیر از اردن پاسے
 شاہ پری نے ہنس کے کہیا کم مناسب جیڑا
 میر دتوں وہیہ شتابی جنون تیری مرضی
 اودہ اندی درد و خا کر میرا پس خوردہ
 واہ ضعیف غریب منید کسی وماندے ہو کہے
 اٹھے باہر پیارا جانی معیے اول جہانی
 شاہ شمس تبریزی جوٹا کہ گٹ نوح شہزاد
 شالاد و دودھ لوالہ جوٹا اپنان کہان
 بے لودہ مرشد مہرن کو جوٹا گٹ پیاسے
 پڑھنے سننے والے تائیں تہا میں لندناو
 لکے بے سہ کرم اوسد اگون بے لکھ آسان
 شاہ پریا جہا کہان ملک خاتون چا پیا
 واہ واہ گولی نازک مولیٰ چپین ہو لین تلی
 باور کا بکرتے چلی لکھن پیر اوٹھا نڈے

ساجن دی گل کے ویلہ جہا
 رمز حقیقی کے محمد پار مجازے
 یک پری یک ملک خاتون ہندو
 باہر شہزاد تہا دن تہا میں کو قلعے
 کچہ جاہو شریخ ارم نون پران
 اوسد خان ضرعوزان سہبان جتیا ہے
 کہن تہا میں میں عا میں کون نون
 کونجان ار نیرازان پران جانون
 سرزدیہ اندر کچہ ربیان سرزدیہ
 ست ہزار پری ہوز خاص پرت گئی

بج جزیس باغ ہجر سے چٹے پانی والی
 مسجدائے منار عی قرآن ہور بلند ان مابین
 تال بلبل جال پر پیر میان دوتن کوڑاں
 ہر ہر قسم عجایب کہانے شربت شہد کیا
 مژدہ خود باب کریدے ٹھکے نرم آواز
 کہا وحر کہانے جون بہا پر خوشبو میں لبیان
 لکھ کہادہ وکچہ پیر جہان لگی اوس جان
 لودا اسی یاکمین زیادہ رب معلم کی جان
 شاہ پری تھیں پوچھن لگی نیکے اگ سوا لی
 کہ بندہ بیار چہر کا باغ اساوے رہندا
 جہا کہیں تان پہچان اسون جوٹا تیرا کہان
 لون لون مال دعا میں دیسی کہندہ جہا
 عقل تیری وچہ چکا لگا ٹھاکن والا کیڑا
 دو کہ نہیں کہتے نیون پیہے جو سکھ دیو مرضی
 وہیہ طعام شراب شابی گرم ہو کہ افسردہ
 دلبر داپس خوردہ لہتا من یوسے وچہ کو کہے
 لگی آس نراس بند نیون مخ در ہو حیرانی
 ملان رومی نون جیون دنا ہو یا کرم جانون
 دیو عزمین بیکے نون تہا میں میں جہا جہا
 ملان رومی دالے میںون سپے سخن سکھا
 منک رنگ محمد نختا مست اودہ کرم کماوے
 مدد خاص انہا ندیکو لون قصہ کہول سنا سان
 باہر کہ تھیں آہ کر میں گولے لون چکوا
 سو سنی صورت سندر صورت نزدی ٹور ٹور
 ملک لکے نال گمان مجرے گردی جاندی

سیف ملوکی سی بہا کے باغ ارم چہ ڈیرا
 سیف ملوکی نے جد و نہی ملک خاتون رانی
 دیکھ بیان کچھ سن بیوس جس کے کچھ
 گرسے پہل چون دھو قطرے کس کمر ہی
 ڈبیان انگلیاں بند ہے موی و دل کرد
 ملکہ روند او کچھ شہزادہ کہند نیال دلا سے
 اج دیا خوشحالی والا رد لونڈے دن گزرے
 تیزخاران دلبز لون اول سے مہمانی
 الیں کلبے دچون اوس ہی ہتھیں اپنے کھانا
 آپ بیع جال پر مینی کینا دن زبانون
 من گمان شہزادہ مین بہت ہوئی خوشحالی
 کر کے اب سلام نہرا ان لکھنیاں دلیلے
 کرسم اللہ کہا کہ کھانا سیف ملوک شہزادے
 گل بیع جال پریدی پوچھن لگا ساری
 نسان بیان کوئی ساخت ہوئی مجلس کیتو
 ملکہ خاتون سب کھان خوب طرح کرد سیان
 جہتوں شاہ پرسی کی پوچھیا کے بنی شہزادے
 استیون لگا اوہ توڑی جان کھانا کہا چکے
 سکے بات شہزادہ مینی لیتا لاکھان شکر الہی
 حال احوال سفودا پوچھیں کہ بنی اس سب
 سخت قفسے میرے کئے بہت اوہ مہرین آوے
 و محبوبا زکرم بہائی وایم بے پروا ہی
 توڑے عاشق مڑ مڑیو کر کہ جتن بہتیرے
 دو کہنگلی سن عاشق ڈوبا نو ہکھڑا خان
 جان بان توڑی جہنڑ ہونی سون تہ جہا

خوشیوں خوشیوں اش باغیچے
 او کر دہرے نے چنک کایوس اتہر
 منجر طائر گریبان جو لی بوند جہن
 لائے واکمن داغ کاغذ لاسوز پنا
 یاد دل اندر نیان دانے قند سے
 ستون دیرا ہو کھان دہیرا کچھ
 کم تر ہے جیلے کی سین بند مین
 بوٹھا اوسد کھانا تداو کچھ کا
 پیر مین تیر کارن سنگیا جو کچھ رہا
 نان ایہ کھانا چائین چائین تان
 کرن لگا نظمان اوٹھ کے ال اوٹھ
 بیٹھا نان پیر کھانا مہر ملکہ کوڑی
 شکر بجا لیا تدا رب واعدون بہت
 وس ملکہ کی سخن تسانند مہر بری
 لیکر حال حقیقت ساری وس مجلس
 سو کو باغ مدت راوتے حمت بان
 کوٹافان دچہ پیرا آیا کھڑ نیال
 ملکہ خاتون کسانے سارے کئے
 دہر وکر مہرا فرمایا ایہ گل مشکل آئے
 آئے اکہ سنا سے ملکہ غنٹ پرید وند
 جاگن ہکاے راگ کٹھ دس دہر کول
 بے ترسانتون ترسند دتہ سون کا
 لکھیتی نون کتہ جانہ پائ چن
 روندی دیکھ کھانڈن ہا ہر مہر
 تان ان توڑی کرن محبت مڑنے

چہ غنچا سی جیلہ کڑی جویں جویں بجان
 یکے رت نہ رہے بہا وین انہا نایان
 لکے بہین کچھ کر کینا سو پیر بات ہلاکے
 لکے سہد ہنیں ہو گزری ہو رصیت یاد
 تہو نیوے دیکھہ زلیخان بن خوشی مالی
 آیا تھہا گ عمر داو و کہہ لکے سلکھ ہوکے
 اوکھی کٹھری کٹھری پٹ لکان کھی جی باو
 تہو پیرا وکھا پیرا ایڈ فرق نہ سندے
 دیکھہ عزیز زلیخان ہون آتش پار جلاکے
 اچن جیت خزان مٹائی مار تہندی دوتون
 ایسے شیر جوان پیار ہے غالب چلو کا کے
 جو بہ نظر مہر یوں کسی کیونکر جاسی خیرے
 پیچہ یون خوشی کرن وابدلہ دنیان آیا
 خوشیاں کچھ اکھنڈا چلو س اج نہت مہیلان
 کٹھریں چہ ہر ہوا کلا کھیلان بن مین بیان
 یار سنگار میدار نہ دما مار کیت ساغم فائے
 تینون بی اوہ خوشی محبت و دہنی آئے
 خوشی کرن وازہ شتابی لے محمد یار
 ستین بہالین میل قلم داوید صفت مہر
 لے امید دی کنجی خوشیوں کیتے در کشا دے
 جہم کمر سی یاد محمد حضرت شاد بندا دے
 مہر جہر محبوبی والا دلہا بندے سلطان
 سے برسا دے ہوئے جواہر الیہ کم کما
 ایسے سید مرو کئے تون صفت کریداری
 سخن ترے کی لایق ہوتے اوگھار ملنگار

نام شریف او نہانہ آیارہ لک گیا جگہ
 مست کوئی گل ادلی نکلے ردھو داس باون
 شالا یاد کرے مین بند میران صاحب الی
 نوکر سجدہ چوڑ نہ سکان دس نہیں کچہرے
 سیف ملوک ریچھا وچہ باغی ملک خاتون علی
 پری پوچھیدی دس تن ملک کتہرتیا کے کینہ
 ملک خاتون نے فرمایا ہست نہ دس مارا
 دیکھ جویم نہ پوچھو اکون شاہ پر گل کوئے
 مجلس بہن بہر اوٹھ کھلوئی شاہ پری مین ہاتھ
 بہریدی دروازے دھڑکے گل فضل چٹے
 بہریدی تعریف محمد ساری آکھ سکھ
 نوری بیج شمس دا خانہ لائے وہون سجدیاں
 ملک اوہ جس ملک فلک سے بابلے کہوہ پائے
 اکی بی اس بہر اندر شاہ پری سی ہندی
 عامانہ اوہ تہا نوٹہ آاضا صان بجد رفیقان
 بیٹھ ریعیان جد ترایو بہنیاں شاہ پری بہرولی
 تون اسالو وچہ دوہی ہینے ناکو سکھ سیانی
 سردی گرمی سختی نرمی خوشاقت قصے
 بہر اندر ترانے چندان ہونہن کوئی کہہ
 کر کوئی گل کہانی الی جہیرے سنی نہ لگے
 ملک پوچھدی کہی کہانی کول تساجہ پوران
 کھیلا بلج جال پرینے لی ملک خاتون
 کنین سینان گلان اندر کوٹو طوفان بہر پیر
 جہوہی لے جہاں اوہا نوٹن جوہ پیر نہ مارے
 جہون ہن کندہ دلی اندر کنگہ دینہ دھنا

توڑی سخن کہے پر اکون ڈر کہان
 بخشش دھڑکے مجھ بے پرواہ
 روڑی بہن بسانون لادو بہن
 پرشہزادی دگل محمد رکے دور
 مجلس خاص پریدی اندر جاتے
 ایس ترنجن ساڈو چون اوہ کرے
 باغے وچہ گئے سان ہینے کم آکھ
 کی کم سی نہ دباغے اندر پیر آپ کتہرتیا
 ملک بدرہ دی پیر انگل بہر دس وچہ
 سیان برت گیان پیر اندر بیہر
 جیت والک خانہ آا جہل نوچہ
 شمس پری سعدین جہانوں
 بدرہ بدر آگاس چند حفت کتہرتیا
 ملک بدرہ باجہ سہیلی پاس نہ کوئی
 اس جہوہی شد تا ہیون بن جوہ
 ملک خاتون نون فرماند کر گل ہو
 ولس بلین ٹھوڑہ ہتے خیر خٹے
 تیرے جید نہ ڈہے کے مان میر
 جہے وچہ ہوٹو اچھٹ اکون دار
 من من اثر اندر وچہ لے چلی دھون
 سستی کنین یا اکھین دینے باہر
 اکھین وچہی تے سردے تھی
 پانوں سیربانہی خلقت انہرتے
 بیوقوف منہن سج اوٹون کرن
 اوہون آکھن نہ دھانہر لائے

نکے خٹے سکھ کھانوں جہوہ کران اسکھ
 سینان گلان لے کی باوہ باجھون علم کتاب
 یا جو سائین والی آکھن اوہ بیج من تمامی
 نوٹے اولٹ پٹ فرمانوں وچہ قیاس او
 سائین دالے سد اسکھائے رہ بابلے دیوہ
 یون جیون کھیلا دھین بھا کھوچ فیلو
 در واقعین لیا ہو گل اوہانہ می اوٹے
 اگل پری ہی بہا لی بہر طرف رہی ہے
 سینان گلان اندر ہوند فرق بہر
 خاتون لی لی بولی نال دباغے
 ریلے رنگ رینگیلے علم عقل جتہرالی
 شمس پری پیر سچلی درودن دیوہ کھائے
 بابتا تانا کھائے ملک عدون سکھانہ
 ہونون اکھن لگی کن دہر ہینے پیر
 ملک بدرہ باجہ سہیلی پاس نہ کوئی
 اس جہوہی شد تا ہیون بن جوہ
 ملک خاتون نون فرماند کر گل ہو
 ولس بلین ٹھوڑہ ہتے خیر خٹے
 تیرے جید نہ ڈہے کے مان میر
 جہے وچہ ہوٹو اچھٹ اکون دار
 من من اثر اندر وچہ لے چلی دھون
 سستی کنین یا اکھین دینے باہر
 اکھین وچہی تے سردے تھی
 پانوں سیربانہی خلقت انہرتے
 بیوقوف منہن سج اوٹون کرن
 اوہون آکھن نہ دھانہر لائے

عقل قیاس نوٹن موٹے بیعتا نوچہ رکھ
 جو عالم دس موہون سننیں سوکھ کرے حساب
 کچے جان کلام اوہانہ می دزہنیں دھانی
 گو سچی رمز ہوئی سبہ سچی کون بہان بن آ
 مستی الٹ شراب صلد ہر دم رہند کرے
 والی عبتان فرق نہ بانوں مہیں نیام کر
 آیت وانگر سچ کرمنون توڑے بہن تختے
 شاہ پری ملک تائین ایہو بات کہی ہے
 اکھین دھو کھین کھانے ایہو مطلب میر
 اوہ فصاحت اثر بلاغت پری نہ اکی ہنٹی
 مڑلی مینسریون کوادے وچہ اوڑ صفائی
 سکے تیرخون سکے اتہر دانہ اپانے
 تیرجیے تاثیر کھیلا چیردو سکھ جانے
 عجب کہانی در در بخانی تیرے اگے کرے
 عاصم بن صفوان شہزادہ شان بانوں عالی
 انت حساب شمارون عدون شکارون باوہ
 عاصم شاہ اگی دن باقرن خدمتکار سکھائے
 برہی لک کریندے خدمت دافریغ امانہ
 طلب حضورا ہدیہ نیا طرکین ضرور کشا
 رب گہر وچہ دتیاں اوٹون بہر اوٹن
 دولت مال بہر کر سون مالی باب آکیلے
 اول آخر توڑی ملک سبہ قضیا کھسایا
 نالے صورت و تک صورت غم دی اک مٹھنا
 یک بیک سنایا ملک سفیر قضیا بہار
 ملک در و دنی دانگن ہیلیان اویا بے

جہوہی لے جہاں اوہا نوٹن جوہ پیر نہ مارے
 جہون ہن کندہ دلی اندر کنگہ دینہ دھنا
 جہوہی لے جہاں اوہا نوٹن جوہ پیر نہ مارے
 جہون ہن کندہ دلی اندر کنگہ دینہ دھنا
 جہوہی لے جہاں اوہا نوٹن جوہ پیر نہ مارے
 جہون ہن کندہ دلی اندر کنگہ دینہ دھنا
 جہوہی لے جہاں اوہا نوٹن جوہ پیر نہ مارے
 جہون ہن کندہ دلی اندر کنگہ دینہ دھنا

نال او اکلام ریلی خوش خوش سخن لائے
 ٹھہرون قصہ ٹوڑ لیا نذر دوزہ کرسارا
 شاہ پری فرماندی ملک پوچھ شہزاد تیا مین
 کٹری شہزادیت رہند صورت اوس کٹری
 او تر تھین من سوتر ہوے بال مانی اسدی
 ایسی ظالم تھر کھنڈی جی کوئی جانجو کسی
 گرد کیتا جس مردو اجیجا فرو ہوا چہ شاہی
 سپرد والی بند سیاہی ملک ملک او داسی
 صورت داکھ تہ لگا سو یا کوئی سکھ سہنا
 ایسا دلبر کون کوئی ہے از غیبون ان کے
 ملک کھنڈی پیسے تینون تھے داور نہ لکے
 جس صورت دا عشق شہزادی میں او ڈھپتی ہو
 جس جا او ہوت لکھی ہر ہر جیون خالی
 سونہی صورت جو من گھسے دسد پوچھ دلائے
 خوب شکل محبوب سجدی کیے غریب نوازی
 جادو گرد وین بویسے دلسون مارنواے
 باد شہاتون تختون سٹن کرن غریب نہاے
 اپنے لوٹن اپنے مارن اپنے فوج کرنیڈے
 اپنے پاڑن اپنے جوں اپنے لاجبھا دن
 آپ دو کہاؤن دو کہتے تین آپ کرن غور
 صورت دلبرے چند پر رستون بی بی رانی
 حال حقیقت عاشق والی عرص کن من سا
 سد نجومی حال حقیقت اس جٹی ن سروک
 ترہ بچو گان دسی آلی زمین تیر بہتین ٹورے
 سیف ملک کھنڈی نون میں لٹ لیا جس را

نعل زمر و سیل محمد کن پر پی ی
 باغ مہر و چہ اوشا شہزادہ ہی غریب
 دنیان دے صورت کپٹری اس مہر
 بیٹا جسے ایہہ شہزادہ رونق ملک اس
 سوتر تھین شہزادہ تر کیتی بوی جلی
 سیف ملک شہزادہ دھجھی سونہی صورت
 سبے سان جہڑا یں نینان خشت کھنڈی
 کسدی عشق مہارون پھر پاکہ ہر ملک
 یا امید سجدی اوتے ایون رہ ہزار
 اکھین نظر نہ پوسے محمد کول گھر بوجہ
 سیف ملک کے تھین ایہ گان کچھ لیاں
 اج اس مجلس دسی اندر حاضر دسی
 نام او دہالی بکھیا اوتے فلم کر گدا
 کول ہے تان بول دسی بہت نڈی
 خونی نعمت عاشق تان دے دنا من
 نعل لبان پیر آجیا تون نہر بہر دین
 تاج غریبانڈے سر کھین دے محبوب
 آپ نوازن محرم کر کے سر تاج دے
 آپ او جارتان شہر دلائے اپنے بہر
 آپ حبیب طیب دلائے دار دین
 تیرے باج بہن ہر دوی تون گشت
 جوین شاہ شہزادہ فرماے حکم ہو نہ
 اج دن کچھ لکھیں بہت ساکے دنجین
 اوس سجدی صورت تون میں جی ہے
 دورون جیسی چک اندکبت عشق

جان جہان اہا کجبتون مہر تان کرہ سی
 شاہ شہزادہ مصر دوالی دور رہے نمان
 پہلا کرے رب تیرا بی بی سار شہزادہ
 اپنے موہون بناوین گان جوڑ سوکے
 جوڑ مزاح اولی بیسے کرن نکمان جہان
 سیری اسدی نسبت کیکر ناگر گل اس نون
 اول لاء پر بت یاک اکثر بازی ہوی
 جان دلائے گل لاء چھپد ہی سج جان
 جاندل اس کرن تان پاؤن ہس سر دس پانہ
 ایہہ دجھناں کھو دھکی رلائے نشت دالا
 جانے ناون اوس جان جہنون اکھین جانی
 عاشق بن بدنام کرندے وجہ لایت سار
 اس نعمت دا قدر نہ جانے کوئی در لائل پاؤ
 سنت کر کے شاہ پریول ہریان فیرو جانی
 بہت پیار اٹھا کورے حدون بہت مارا
 افسد بہا دوسیل دیان گی شاہ پری سنگ
 بہن تان سین قیامت توڑن تیر دوان
 دو جا اوس دیا کی کہتی جیسی کوئی نہ کر د
 کہہ لکھیں پت ساڈا تیر دوان پریے دل جہ
 نان محرم نون منھ نہ دسان اس مٹھون اتور
 رامیا نال کر دین یاری چوڑ خیاں اچھے
 گلکین سدا مٹھون منھ دسان لاء شہر دوا
 نالائق نون کیون دسالان جو بن اپن پاپا
 ایسی جیسی نون کھسی پ میردا جہاں
 لن ترانے اکھن تان میں ہر دھپ چاہے

ازنے ازنے بونی مہین گہر اسدا احمد سے
مان ملکہ دی سندی آہی شاہ پر بیان گلا
ہسکے ہسکے اندر آئی کہیوس شاہ پر مینون
کے ہو یا جے ملکہ چھے بکھواری موند دس مہین
چرین و چھنے ملکہ خاٹون بہر مینون رہی
ملکہ نے اس قید سے اندر قول قرار رکھے
ملکہ نے سنگ او سے کیتا شہر طان قسم سو گز
تا مینون مڑ مڑ تیرے اگے کرے سوال میر
بڑہ تائین کہ مین سبیلے مینون مان مان
کدین سب ال نکیتا تین تین سان مان لکے اگے
کہ مین مسافر ہی او سون ایہ لایق مہارا
بادشاہی چھہ آیا تین تیریکارن بہر مینون
گہر دے پنے بنیان بہائی تخت ولایت شکے
بے انداز جہاز مڑ او س باز آئے عشقون
عیشیان شیان قیدان کیتان جوتہر تیا
باب تیری تہین باب اوہ الی کہت نہیں شہزاد
لایق قدر تیرے کہ او تہین ہوا و چیرا
کی ہو یا ج عشق تیرے ہو لاکت کہہون
بکھواری وہ دیدار شہزادے پال قرار ساڈے
جو نو سال اسدا کو کیتی کسی طرح نہیں بلکہ
شاہ پری فرماندی مائی کی ساڈی مرضی
دیشی تیری ملی کو مین آد میان منہ لایک
عنان شاہ پال سے کل ایسی بڑ لکھو اس گیسے
یا مجہ قد کرے وچہ کہ دے بند کر اس مہین

مان محرم دیدار نہ باسی لکھ چلیے کر
وہو چہ فکر کیتوس مہین مہین کرن عات
ہر مٹی مہین مینون نہ موثرین ساڈی مرضی
سہرنگے مجھ دے دتے سازن بکھواری
اوس شہزادے کہتہ قید مہین بہا پری
تیر نیال ملانان کیتوس نامدی رل
مان او سو کڈہ اند او تہون توڑا جیہا
کیون لیس گون رہ او شرم ایدہ جتہ
اسان دہ نامدی بے ایہ خواہش مہین
کی ہو یا ک گل مینکے بری مینون کیون
مصر شہزادہ مین شہزادہ لعل
ایدی انت نہ جنگی دیے کیون دیدار
ماہوہر سمندر تہلان مین عشقے
جرم گویوس قدر گہا یوس کی ہاں باہ
توہ چھے ایہ پیت کچے واد تیان تہہ
کیون مینال باوین تیر او س مین بہت
اوہ شاہ اند شاہ سے دیج کوئی اوہ
باب اوہ تہین شنگی اوڑ مین ان بے
رب واد لاکت آمین مہینے لکھی کی
بونی جو گئے تہ مین ہوئی مہین اوہ لاکت
نون کوہ کہہ کہادین مان ابہہ قید
پہان جہر ہو تہان لکھن باب تیر نو
مروہیگا و مال رائے عشق کمان
جلدی مینون مار شو اوہ سے مالے اوہ
نال تساو مین نہ کر مین برود

موتی نالون سخت وچوڑا مین بدر کہ جلالان
پر یانال سیر جو آیان بنگ پی جو انہان
ہو پری ہناد نا مین ملکہ بدرہ ماسے
مائی کہندی سن کوہی باب پیر شاہ پیلے
لکھی انچو وچ او نہان ابہہ گل ڈھٹی ہوئی
لیکھ لکھ لکھ وچ وچ وچ لکھ لکھ لکھ
پہر پیر جلال پری لے کیتی چپ جوا بون
جاگوئی ساعت گزری مینون شاہ پیر اوہ
ایار باب کر مائی او تے پنے قبول مینے
جو بے زب مہین اوہ وڈل نہ لکھ بے
کہہ پیا موٹوڑا و کیا پیغیر کنگا بے
تہون چار گلزار بنایا ابراہیم سے
شاہ پری اوہ تہہ آکھن لکے ملکہ خاٹون مین
ملکہ دی دل خوشیاں ہو یاں سو اسان مان
تیر مین کرن وچہ باغی بہر بہر مین
نک محل چار وچ ہو اوہ باران مہین
سہر وادک پوشاک خضری پاک ہو یا چل چکا
راز از اوہی سلامت جو لہن سہر وادک
نک مست محبت کیتا شاہ پر بیان مینان
تہہ کھار چار کہلوتے زہد مار کنارے
سو لکھ کشاہ کر کے بن تن روپ اوہالہ
لکھ لکھ آکھ لکھ جو لہن شاہ پیر وڈل
موتوڑا وچ وچ وچ وچ وچ وچ وچ وچ وچ
شاہ پری کہہ دس لکھ لکھ لکھ لکھ
نک مار بہار پہلا مذی جو لہن کوہی وچ وچ وچ

ایڈ قضیے سوچد مائی کیکر کہہ دسا لان
پلوچہ سالان کرن از مین غضب تہہ اجنہان
باب باب بر اکواری جے ابہہ سنی خطاے
علم کلام کتابان پرمیان غیبی خبر سائے
آد مینون سنگ ہی مہر سے قسمت اوکھ لکھ
کی دہر دوس تیر مہر مینے مندا حال کھلے
ماہوہر میان چپ ہو یاں بہو گل پیر اسبا بون
جلگے طالع نیت پیادی عاشق دل تروہی
بے مہران دل مہران پان اوہ واد صفت جیسی
و تفر من تشار واد واد اوہ سدا پسا
ماران بر ساندی کڈہ قید وچ تہہ بسلطانی
گنتہر کی محمد بخشا کردا لطف جہی تے
آہ اس باغ تیرے ساندی سیر ہو مین
کہہ وچوڑی اکل پیر کے باغے اندر آیان
چوک عراق ہو اوہ وچ مین چھے عوض مہر مین
اوس خصوصی باغے اندر پیر مارن میان
پہول گلاب سکندر وادکر مینے تخت سہا کے
کلیان مین قطاران کہلیان دور تہیم پروتے
عرض کرے مہر کڈ شاہ وچ مین بے درشن کیتان
کرے عایین مولی سائین پری وکھار مارے
وچلا داغ وچوڑا لاکھول دے سے گل لالا
اکھن تہندی ہو کے کہاو چرخ پیلید رکے
گل عباسی مار او اسی کے نشے واد ملا
تزوہک عباسی نشا پیر کیتان انکھ لکھ لکھ
بہر مہر جہ پہلا مذی کہن بیان مین ویا لان

بہر مہر جہ پہلا مذی کہن بیان مین ویا لان

سنبل سرت پر پول تکد اسنبل کھلین المین
او چا سو سفید انارک تکد ارادہ پر سی دا
سیو سیو او ار کھلو تے ناکہان مصری جہان
جانبین انب کھلوتی ڈالی انب کو سن بہارون
ترنوزی خربوزی مٹھے سر دیکر بہرے سن
کہاے ٹنک ٹنک کناری یک سو رس وائے
سچ موتی ڈل ڈل کر دی گوچر بہر انگوران
لال گال ہو کر رنگ رتی دانے پک انارون
نرم انجیری کبیر بہشتی لذت دار الویے
توت شہوت بہر دہان و میان گوشہ بکریے
جانور اندے لنگر لائے گو مان وچہ لکوان
رویل گوچر چید گوچر پر سی نہ پوچہ سانو
ناغ بہار ہزارون رونق بہر وچہ چوراسے
رت لبنت بہار نیلاندی نومان شاخان سردا
اروڈ کر کیو تر کر دے بنوین اچھے ہونکے
مین بن کے بن کو کر دیون بکر وائل نامگان
عید پڑین جیون ملان آنون نیلہان طے
مینان حمد و ثناء بکار شکر کد ان گمان
خوب جنانی سی رنگ رتی داغ نہ لگان
کالے ہور پیلان بہر دگان خوشیانی ران
عجب سنوان لگا وچہ باغے چکیں کوہ جبارا
شد ان بہر بہر پانی ٹوٹن انگن بہان نینان
مینان سورجے سرگردان پانی آوے والا
کہو وچہ پانی بونے روڈ جیون بہت چہر نال
اوس کہو ہون سی پانی مینا عاشق مردی پیا

ساو اپلا ہوست برگا کھندا مکہ و بہار
مار سنگار نہ گتر جو گاڈالے ہری ہری
تارن نظران سو کہہ چندی بہر پیا
شاہ پر سی رس جو پے ساڈ باجو شہر
کھل چوٹی کپٹے مٹھے غنوں گنری
شاہ پر سی ول ڈنگ پوڈ مت سانوں
دا کہان مل مل بالکہان جو جن تے دی
آکھن شاہ پر سی مونہ پاپے مہر پو
نفرک کہوڑ بادام چوراسے لنگر
سیو بہر جو فیچر چید سے سیوے رنگ
بہر ہر نیکی چاہے شاہ پر سی کہون
ست چہر لک غصے ہوو باہر کدے بہر
انبتاس تے پھلیان ملکن چور لکے جیون
اہلیان پستہ کتر با آرام نذر
کوئل نقل فرایت پڑہی قاضی
ہج ہج رلدی صفین جوئے سن کوکال
بہر بھیران ہو متوجہ کرن قیام کہون
شاہ پر سی وچہ باغی آسج وادان کپ
شاخان لک زمین بر آیان لپ
دایم سے بہار چندی کرن عائن
بڑے کوئے گل لک لک دی جیون بہر
یہ جانو جیون لور بہر انان بہر ملان
جیون شہرون شہزادہ مڑا یکے دی
پانی بہر کیا بہر داجیون بہر دے
سیف لوک سے وکھ کوون کہہ کہان

شاہ پر سی تے ملکہ قانون باغ اندریلانی
سیف لوک شہزادہ والاجس پاپے سی ڈیرا
نظر پیا شہزادہ دوون عجب جال پر سی لون
شہزادہ مدہ پیو کے بیٹھا بہت شربونستی
نشا گال شہزادی چہر لال سے رنگ رتا
کھان سدریان بند میلدراس بنا کہوڑے
اب شہزادہ گانون لنگال زبانی مھر
سوئے مٹھے جاوے پول آواز داو دی
بدون منوم سازو جاندا وانگن مست خاران
اروڈی بکھوڑن زمین تے کہان مار نہ ملدے
خند ساز جیون بہر چہر پیا جہان یانوں
ایقان کیتا سر قانون بہر تار سنواری
سیروراک الامین لنگال زبان کراری
چوہر پیر اسادے اکون بہر میان بہر
خوبہر ان کر گانون ککے کدی ہند دنگے
سوئی کوئی قاجی جاچے نال الایے
ال کوئے دہر پت کا دی بہر خیال جتیرے
سور پٹھنی راگنیاندی گانون بہر جوتے
کانبندہ یاد ازنگ بناو سو بہان سنگ نہات
دربار بہر پالی گاوے نٹ گلہان لاسو
سازنگ گاوے سن فرزند ان جاسزنگ دی خوشی
جنگلاتے بندہس الایے بردار بہر بہر ان
گلخ شاہ پر سی شوقون لیند تان مرالز
غزل رباعی ریختیان ن دی وچہ مہر دے
اوچانان اوٹھانیا و دہرے وچہ جگر دے

سنگار نہ گتر جو گاڈالے ہری ہری
تارن نظران سو کہہ چندی بہر پیا
شاہ پر سی رس جو پے ساڈ باجو شہر
کھل چوٹی کپٹے مٹھے غنوں گنری
شاہ پر سی ول ڈنگ پوڈ مت سانوں
دا کہان مل مل بالکہان جو جن تے دی
آکھن شاہ پر سی مونہ پاپے مہر پو
نفرک کہوڑ بادام چوراسے لنگر
سیو بہر جو فیچر چید سے سیوے رنگ
بہر ہر نیکی چاہے شاہ پر سی کہون
ست چہر لک غصے ہوو باہر کدے بہر
انبتاس تے پھلیان ملکن چور لکے جیون
اہلیان پستہ کتر با آرام نذر
کوئل نقل فرایت پڑہی قاضی
ہج ہج رلدی صفین جوئے سن کوکال
بہر بھیران ہو متوجہ کرن قیام کہون
شاہ پر سی وچہ باغی آسج وادان کپ
شاخان لک زمین بر آیان لپ
دایم سے بہار چندی کرن عائن
بڑے کوئے گل لک لک دی جیون بہر
یہ جانو جیون لور بہر انان بہر ملان
جیون شہرون شہزادہ مڑا یکے دی
پانی بہر کیا بہر داجیون بہر دے
سیف لوک سے وکھ کوون کہہ کہان

جہولی و او سجدی پارون چاکہ چیت اودا
 من سوال میرا کہ بہار ہر خوش و او فخر
 میں عاشق بے صبر نہ بیخون چیت نہیں لانا
 یہ گھنٹن تان چا لیا نوین ہوا نہ ہا درو
 جان ہو جاوین میری دلون فیہ پاؤں پائین
 اسین نہیں پچھ سکے کہ اسٹیں جس سنگ پتیاں
 درو فراق سجدے کیتا میں ہولاک کہکھون
 لکین اوڑا مینوں کے ایتھون اندر ہوا گرو
 تختون چا پیا گری جا گلزار پستیں
 نہون نگاہے تو کہہ پایا اپناں جرم گنوا
 زہر پیا عشقے والا پتیا کس بجایا
 عشق نقبائی چیری و گانی کو ہندو تان
 عاقل تہیں عقل سدا یہ بھلیاں بہر تان

ہنیاں ہو کر نید اعرضان داؤد
 جواوہ آپ نہیں ہونہ دسد ابو بکا
 آپ کو ہٹی ہو سرے تانین قدم مبارک
 سرسہ پانون میں سہانوان لایق ہون
 خدمت کرین سلام بچا میں کہیں
 یا پیکار توڑ لیا نوین کول اساو
 لاکہاں لکھہ وڈارین وادو ایہ لی جان
 لاکہہ وڈا مذکور کھڑین مرید کر کے
 بھلا کرین ایہ نال غریبان اجڑا ہون
 ایہ دل میرا گوشت میرا سنا دے
 ملک وجہ آس اس محمد آس سجدے
 چو میں کو نہیں حکم اوسید اس کس
 تنگ منوس بہناں محمد وین سہا نے

در غزلیات و دو ہڑہ کہ غزل کے گہر اند سے

دہونے دلی اولی تکھی صورت نقش سجید
 یا میری تہیں بھلدی ناہین ہرگز زلف پرید
 حسن جمال او پرید اوتون مول خیال بخاند
 روز ازلہ زلف پیادہ بہن لیا دل میرا
 توڑ کر لکھہ پہاڑ غماندے سر میر ہر ترن
 روگی جیوڑا دارون نور شہر ت کا بیدار
 دوس سجدی جان میری چا لیا کویہ لایا
 کپڑے گلاب شکوئے او کی ہوئے سہر پیچھے
 پاس لکے ان پاس گئی سے پرور کٹرہ
 اوڈا ڈھکے پچھلے بات نہ پوچھے بالان
 اس سوچ دواش کو لون پانچو چہ کھالان

دہوتی دور ہونہ سے ہرگز ڈونگے اکہر
 سخت گندہ تہی جس انگرستم تے بہن
 توڑ کر ظلم عذاب میری تے انون میں
 آخر تک نہ چھڑن اس سخت زنجیر سجدے
 سر جانی پر ہار نہ ششان لکھن کہ شکان
 دین طبیبانہ ہتھ بابان روگ جہانن
 حید جاسے ہر دوس نجاسی کچر تول
 آوڑا و فجدی لیکے خط پیغام وطن
 بٹل نون کی حاصل ہو یا کر کے سیر
 دیکھ چکوسان کے پہل یا یا شے عاشق
 بنو فردا عشق اسی بنے لی پروا

جیوی پاپے وٹاک محمد سرگردان ہو
 جی عمر گزاری الودین یار نہ نظری ہند
 جی دھنیاوئی خوشبودار و فایون
 دہو جاک ککھہ اوتون گولائے ہنمون
 جیو میں چنگا نہا جہن چا ہے بولی
 جی آپ سہنا لان ناہین سنون سار جہن
 جی گالی طعنے دیوے نالے سنجہ بھکارے
 جی فیم تیری وارین دلے رنگ نہ سان
 جی اب جیاتی اسین مولے تر ہاے
 جی پیا اکہر دوسے نال اساو
 جی سہرون سٹ ٹوپی بل خوشیاند ہو
 جی گرو شہائی کالی ریختہ جیوی
 جی دربار نہاے حوران ملک اسکانی
 جی دیکھہ بیا متون واری جان پیا
 جی ہر خیال لاف دا جان بخان پیارے
 جی سجدے ہر تہیں تان ہوسان تان
 جی دلا جسد من و دم دارون
 جی عشق میری میری مزیا کون ہا میں
 جی ناہین صاف جواب سدا
 جی شاہ جندی بد شہان در شکتے
 جی کوچے کوچے بادشاہی تہیں چکا
 جی عبدی مینون باز سہالی
 جی دھانانی شان بیا لون
 جی دوسے سجدے سبق پرناوس
 جی کوون منع کر یو جاکے

سو مینا اندر شنا بون چکی میٹے نال من
 تہوڑی روز جوانی جوین حوام ساتھی گند
 لے نہ آلی دہر دلون جیسر اسین و گندے
 دوی جان دیکھ کوئی سانون دسدو ال غنید
 ترش جواب مٹھے موہنہ و چون لہوہ میں چنید
 اپنا حال نہ کرے کرکے جو اس طرف لکیندے
 اسہتین چنگا کی اسانوں دوس سنگ بات کریندے
 جان لبان میری نہ طاقت تان ہن ظلم ہنید
 جل بن مجاہد ونگ محمد رہے کچر قنید
 جانان آج ہا کھیر دن بہا ہا جال اساو
 پے پھانوان اوسد اجو دھہم زلال اساو
 جمع جال کالہ خدی گہراں اساو
 کہ جمال سلام کر نہی شل کنگال اساو
 مت کہ گھٹ لہو اس علون ہن خیال اساو
 ایسے کین شکار بہانہ سہا پاں ال اساو
 کہی رجم پیکا اوسون دیکھ و بال اساو
 مٹھی داو جنت دی سپر مغزو بال اساو
 کہ کھین تار تانوں خوات عاال اساو
 لکے شامیون نہا پتہ نفر خیال اساو
 کہہ قادیون ہند کرے پہاچ وال اساو
 جے اوہ پوسے آپ محمد خیر و مال اساو
 لطف نہا لکی ایسی بدہ ہو نہ میرا کاسے
 کر فراد او چیری ساری ہے جند و دہاے
 رب اوتسا و میرین دیوے نیکی تے دیاے
 جہڑیاں ایہ عادت مینون پانوں لے لے

ہے خوش واد فخر و می جانین اندر باغ سخن
 با جبه ویدار تیر برے تہمین سب جان خوشی
 ہے واد جاکہ کن لون سن کہ باہر ارد
 اب سپیان و چہ رے کہ کھنڈین با موج نصیب
 شکوہ سخن والا زبان تشا لاجت حیک جیوے
 مان حسن واثما کے تینوں پہول شاع گالی
 مال سیان سے رے کے حدم مد خوشیہ پیون
 خبر نہیں کی رنگ انہا اکت مہیوں نسے
 حسن جمال کمال تیر یو چہ مور تابی صفات
 ہے واد جہ با غارم وچہ جاسین پارس پاری
 میں نت در و تیریدی آتش سینے اندر جلال
 ہے جگہ دشمن مار وادہ تون کہ سخن ہونین
 جان جان عاشق پیچے نامین محبوبانہ در سے
 جلوہ رو پ تیریدالستہ اشتی شاہ گداتون
 توڑے وریا پردیسی یاد نہیں مذہ کہیتا
 ہر خوش واد فخر و می آئے خاک واد و بارون
 ہے سلطان حسن و می عکری راج سلا تیر
 تہ بن جان لبان بر آلی جلیلا در و تیر
 عشق وراق بتیرس سپاہی کر پے ہریے
 صبر نکل کرن مذہ سے ظالم رے مرے
 بہتران مرادی اولی میں بیمار پے لون
 ذکر خیال تیرا ہر دے دروان مارے لون
 چننا فکر اندیشے آتون جہ نہہ نہان قطار است
 پاسے پاس چلی مو اتی پاس فرمایا باہرین
 مان پیچھے رہ گیا واد است کون جہا

سر وازاد میریون آکھن کہ
 مکہ کہہ لائون مان چہ الدین
 کیون مذہ سرگردالی مینون
 کہی تے پوچہ غریبان آئین
 کیون نہیں یو جہا صلہ کہ
 پوچہ نہیں گل لب لکون جہا
 کہ کہان یا دینون بے جسے سکھ
 گوٹھ سے میں سیہ جہا نہ کرا
 کہو عیب و فاجر محبت نہیں
 جہ نہ عین کداریں و تیر ہوس
 طہین وچہ کراہ مذہ جہا
 سر تون ذرہ نہ ورساں کرا
 کہ حکامی کرداد سے ظالم
 ایسی صورت سوسنی تیر
 میں یہ پوان سور سائون
 اوس سر می نہیں لے محمد اک
 میں پڑیسی بان فرادی
 وہ ویدار راج وقت محمد جہا
 چن بند سشن و پیران
 مذہ بن اینون جان محمد جہا
 وارہ در وقت واد جہا
 ہے غمخوار کھلی جاے بے غم
 دس نہیں کچہ جہا میر
 ساتھی کون محمد بخشا
 سدا زہن شاخان جہا

نامے حکم نہ دیکھ محمد کیون آج سیر کرن
 سدا نہ موج جوانی والی سدا نہ زمین لہان
 بیوفای رسم محمد سدا ایہود و دوران
 سدا ان اوڈاران نالی تھاران کہیں کھانگان
 سدا نہ چو پے پار محمد مل بہان سنگان
 راتین لہا ان سہولی فخری کوچ بلانان
 جہ نہ آوے فیہ محمد جان ایہ وقت واران
 سدا نہ سیان سیں گند اذن سدا نہ مری کا
 لاو پیت محمد تہمین جگو چہ رے کہانی
 جو چہ یاد رس و بینان ارد کہہ جیہا اوس نان
 جس جیسے نون چہ نہ کہیں خاک اندر وچہ نان
 شام نبی میں شام محمد گہ جانہ سینے ورنان
 اوڈو عری نکھر دین آسانون شکے کوئی نہ جانہ
 وہا صدقہ ہو ہو جانون حیدر نو کچہ جوانی
 وہ عاشق دی کوئی نہ جہا جہا جانان
 بڑک لگی آگ چاہک مٹایا نان یوسف سج جہا
 ہے عشق تیریدالی بی مینون پتہ نہ کاے
 نال فسون ساس جلیا یا آتش سر کرداے
 مجھونہ اسن بول نہ دے آتون چل سہون
 جلدی آتون کارن کرد اوہند او کچہ لوارن
 باغ بہار مویان گلزار ان آتش شوخ نگارن
 سرے جہا نہ جانو نیامی رو کہہ کہنے شمشاد
 سن سن راگ خیال غامدہ واد پریدی کچہ
 دوسر نکل گیا بہن خود بیان جانون لون
 واد میں مارڈان ہر چہ کوکان ہر ہر جان

سدا نہ موج جوانی والی سدا نہ زمین لہان
 بیوفای رسم محمد سدا ایہود و دوران
 سدا ان اوڈاران نالی تھاران کہیں کھانگان
 سدا نہ چو پے پار محمد مل بہان سنگان
 راتین لہا ان سہولی فخری کوچ بلانان
 جہ نہ آوے فیہ محمد جان ایہ وقت واران
 سدا نہ سیان سیں گند اذن سدا نہ مری کا
 لاو پیت محمد تہمین جگو چہ رے کہانی
 جو چہ یاد رس و بینان ارد کہہ جیہا اوس نان
 جس جیسے نون چہ نہ کہیں خاک اندر وچہ نان
 شام نبی میں شام محمد گہ جانہ سینے ورنان
 اوڈو عری نکھر دین آسانون شکے کوئی نہ جانہ
 وہا صدقہ ہو ہو جانون حیدر نو کچہ جوانی
 وہ عاشق دی کوئی نہ جہا جہا جانان
 بڑک لگی آگ چاہک مٹایا نان یوسف سج جہا
 ہے عشق تیریدالی بی مینون پتہ نہ کاے
 نال فسون ساس جلیا یا آتش سر کرداے
 مجھونہ اسن بول نہ دے آتون چل سہون
 جلدی آتون کارن کرد اوہند او کچہ لوارن
 باغ بہار مویان گلزار ان آتش شوخ نگارن
 سرے جہا نہ جانو نیامی رو کہہ کہنے شمشاد
 سن سن راگ خیال غامدہ واد پریدی کچہ
 دوسر نکل گیا بہن خود بیان جانون لون
 واد میں مارڈان ہر چہ کوکان ہر ہر جان

صورت سیف ملوکی الی او جلی باغ بارون
سومنان دیکھ جو ان فرشتے موحیان کہانہ
ہر نقش شکلی و چون لای شمع دی شد
نوبال حسن و باغون گل بدن ساوے
سر اوئے کستوری پنی جہنم لوسی خنجاہی
روپ انوپا بہرے رحسارے جیون گل وقت ہمارا
وندہ سیفد سیریدیان کینان دیرتھون لڑیان
سوی اوٹھ مٹھی گل دالی مثل اومی باتون
بازو لوٹے چاندی خامون کردار کردے
چون چاندی اہل جہنم موند کر گور
لکھن عجب گرو اجیری چان جنی د
کولی پٹ دوپٹ سہا جہنم قدرت چرکے
کو دے شیتے گرد لاہورے کارگر چکائے
مازک سیر ایشیم لے بہت نہیں انگشتان
مازک سومنان بدن گلادون رنگہ س بہر یان
جان مہن طرف زمین کردا ہوند دھرت لورانی
صوت کچھ ہو جن دانی غمت کہا جسے
سومنان تک نہ ہر پریم داوچہ کیلے دماوے
کناری کھٹک کے سوچ آن چہاے رساں
نہار بوئے لے تیرے تائیں کالے کھل کٹکے
شتری اکہر کچھ حسدی شہزادہ درقون
روپ سچو عاشق کماوے عین عداوے
کالا جو رطل آسانی گورا دیکھ شہزادہ
سوئی ہے سوئی صورت سو جہنم رنگید
من کن ہی پوشاکی ساری روپ چوہر یان

بھین سائبہ کھڑی لکھ شاد جان
کھڑی رہن اسمانی تارے ساریات یوسف
شاہے جلدی حور سپیدی تک کے جند فانی
بدستہر چکچہر بے نظیر شہزادہ
مین سستی بیار عشق سے ترس مست اوکی
لوری ناری فلکی بادہ تانکہ مین ہارن
سرخ عقیق اندر دند لہان خوب تر جہان
عاشق ہو کھی لار کھوت پائیں توتون
بہنیدے تے زور اور سوئے شیران انکروٹ
چترے وانگن گردن دسکے ننگ زور اور
روپ پر ہی کہ جس جایا دہن ادھان حبیب
چو گرین اوتاد نایان جنن کہو ان
پنیان سن رومار عجبائے گل نہ کینی جانے
سوئے دیکھ کرن دل جاکر دھن
حسن جہاں کمال ماویدہ انکولی حدتہاں
جان ٹراو جاکر کے دیکھ لہان جہن اسمانی
لکھ تیر عطار و تائیں چوئے قلم تکین د
اروئے تاروئے وانگن لہر آسانوں اوے
یار سی لاجے یک ٹائے دوست بڑ کہا قہاں
ہو جہان بے چہ خانے چوکی چوڑ فکادی
چھوٹا قضا دیوان عشق اکے مطلع سبتین
سعدان نالی کرمی آشتانی اکہر کہد
بے غلام حلاے حبشی سارا کہد
سومنان خط اوئے جہنم سوئی خوش آواز
خوشبوی کستوری ٹٹے انون کالے کہد

گوئی کہانہ بدخوردہندی مرگ جہنمے سار
ڈرسار ٹکے تہر کہنا جان چھار دھوے
سہرت دی دالون موتی مہجون ہار پرندے
جیون کرچول گلابان اوئے سی حوتی شہنم و
ور دون مرد رسدہ نکلے آوازہ واو و
جیکہ غماندی ماروڑا یا مردہرتی پردہ ہار
اوڈو چٹکے بن مانون ہوں جیون جاکے
جیون جیون تیکے اک بڑکے نیر اکہرین تیکے
سردرتی تان ایہہ گل ٹاپے جکی سمجھا یان
لالہ دی فیر بہاری اللہ گہرا یا
قصہ دس شہزادے والا بہت چہا جیوان
حال اوڈا ہنگ دلبر تائیں اندر بہا نمبر چہا
دوچہ داغ موہنیں پر لالی جیون لالہ بستانی
دھوان ماری انت عباری پاک عشق مہچھا
سومنان کول محمد خٹا کس تائیں پڑاے
تائیں کہا حسن کے نہی جہاں نگوس جہلے
مینون لی اوہ موت کیون سیف لک دسانے
پل چل مہا کے سوچ دیان کی قدسین کوئے
الی جہن سستی کھی دھوم پی لکھ سہا
شہزادہ دے جسے اندر جان اوہ موت سبکی
جند دتے سمیت بلالی عاشق بوطن نون
پوتون اجر نہیں کر کہر اہو دے حرم کہر
اوسون بے مست سلطان کے رگڑی تہر کہد
جو گزری شانہ دی لکے سا کہول سنا
نالی صورت سنگن دالی خواہش بہاری دے

نہی سلیمان یکے ز کس ایہ شاہ مہری دو
کوشہ خانہ پیغمبر دے دت رہی بہتیرے
کھن شاہ صفوان بہادر مہی سلیمان جہ نون
نوش ہو یا صفوانے اوئے کہند اوہ کوہ نون
اوس ویلے پہر ایہ شاہ مہری سندھو تو آئے
اک انگوہی تہہ اپنے وی تالے ایہ دو نقشے
اوس بہن بعد لے شاہ عاصم فیروز سنون
جدون پہلج جال پرینے سنی حقیقت سار
پہان آپ تکی وچہ شیشے تالے موت دیکھے
شاہ پری نے معلوم کیا ہے ایہ موت جیکھے
مال محبت مڑ دیکھے کہ میول نہ رہے
کیان آہن توپان و ہریان صبر و ازارا
سکھادے لٹ لے ذخیرہ و کھن کوہی پاس
دردان رزد کیتے رخسارے وہی ہو یا نہ پہلا
چو پہلچا کھن ڈان درو پریم دے
نور و شمع طاقت تران جوہر و شمع شمع اللہ
جی سانیہ اندر و چہرہ کے نامک پھر دہر دے
پاپو بہن ہا یا نالون جرم و جرمی آدر
عند بولے تار و پازان و چار ان شرم و رندی
سرو می ہندی گل نہ کندی دانک و کھن
بال ایاتی و زور بخانی پکڑی قہر نزلان
سہور لے کھن تی ہول سی پائسول ڈنڈان
سور و ان سب کلاں کو دے اندر گریہ آری
کہنہ چند ہی رکھہ کلکے ماری پھری لار
رستمی کس اندر مہر بنے زن ان اچھو والا

نامے اطر تنان حریر و نرگس
نخلن داوہو بنیان اوہون مولی
تھنے ہیکے بیتے دتے ہون
گہراو سک جوہرے نہ لگے نین
نالے اطرلے حریر و نرگس
شہزادہ سے داد و تحائف بنی
کوہین ساتھ ہو یا لہہ عاشق
شیشہ بے لگی منہ و کھن نگ
تل بہر فرق نہ کہہ ہر آدے
پر شہزادہ سے تک موت لگی
چروا لکھ عشق تقارے ان اندر
مارے کوٹ نخل والے فوج بہر
عشق دی سلطان محمد پیر
باہرون چت مرنا کوڑا ابرا
لاوے پنج کھادے ہیرے
ستم بزم مہوی محمد مہر و کھن
سہا گری سچہ نیردی لکے
تردے زور محمد بخشانان جیسے
عالم سارا کہادون دما دے کنول
دردان سار چند محمد اولکے نذر
دسون طلب سجدی سار و چہرہ
کہنہ وال جہاں محمد دے دیکھ
باہرون مار بال سیانے دون
کوہی سٹھی فوج ایوہی جیو لکھ
کہانون مہر بنے زن ان اچھو والا

برطالم عشق محمد بخشا پردے پاژن والہ
گوڈمین کہنہ ڈر مہر سوکے سوند آن کہان
دردا و بال نہ سے محمد ایہ ماری جی پوئے
کدی تے رب ملائی لون رکھہ اوسید دہر
دیکھو ہینے کیسی صورت روشن کری مہر
وکیا جیو کیتا دل سودا کھول دتا غم چہار
مورت دیکھ دو بارے پا یوس جلد اوپر تلی
پاژن ساتھ نہ طاقت چہی لور پاڑ پڑکے
کنڈ لالوالی چند شتابی بہا بان لاہا
دیکھ پری چت ہو یا پشیمان جیون قید بند
چاری طوفان کہانون دیکھان لکھ جگہ سار
دردی سیان بیدن بچن بہت نہ دورد
محبوبی دامن دھاسی جیون عشقے کس کیتا
راہم رٹھا آرام گویا دہری کلام لے
دہر د عشق محمد بخشا لولے پامندی ہے
سچے عشق عاشق دھر دسون پامہارن چکھا
اوپر ک بدلائے محمد پر جے کرے سہارا
حال عاشق دیون بہر تائین سد اکھو انشانی
کون مجاز محمد بخشا ہر اکھ ہر خفا
لوح قلم نے جنت و دوزخ حور فرشتے سار
عاشق لے مشوق محمد دایم نوین پایا
کیسہ درکار نگ برید ازلفان گلوچہ بیان
محمد بید محمد رمضان دیکھ بیان لکھ بیان
لٹ لیوس دل شاہ پرید ہر مہر سگ لکے
ہینے روگ بلیان کوون سہی ہین چپا کے

نہی سلیمان یکے ز کس ایہ شاہ مہری دو
کوشہ خانہ پیغمبر دے دت رہی بہتیرے
کھن شاہ صفوان بہادر مہی سلیمان جہ نون
نوش ہو یا صفوانے اوئے کہند اوہ کوہ نون
اوس ویلے پہر ایہ شاہ مہری سندھو تو آئے
اک انگوہی تہہ اپنے وی تالے ایہ دو نقشے
اوس بہن بعد لے شاہ عاصم فیروز سنون
جدون پہلج جال پرینے سنی حقیقت سار
پہان آپ تکی وچہ شیشے تالے موت دیکھے
شاہ پری نے معلوم کیا ہے ایہ موت جیکھے
مال محبت مڑ دیکھے کہ میول نہ رہے
کیان آہن توپان و ہریان صبر و ازارا
سکھادے لٹ لے ذخیرہ و کھن کوہی پاس
دردان رزد کیتے رخسارے وہی ہو یا نہ پہلا
چو پہلچا کھن ڈان درو پریم دے
نور و شمع طاقت تران جوہر و شمع شمع اللہ
جی سانیہ اندر و چہرہ کے نامک پھر دہر دے
پاپو بہن ہا یا نالون جرم و جرمی آدر
عند بولے تار و پازان و چار ان شرم و رندی
سرو می ہندی گل نہ کندی دانک و کھن
بال ایاتی و زور بخانی پکڑی قہر نزلان
سہور لے کھن تی ہول سی پائسول ڈنڈان
سور و ان سب کلاں کو دے اندر گریہ آری
کہنہ چند ہی رکھہ کلکے ماری پھری لار
رستمی کس اندر مہر بنے زن ان اچھو والا

جی مرفون چسکارا چاہن دیر میدان تہا بان
دور تلخ سلمان و کونیا نگر دات چہا بان
بہر طیب باسین سحر رو کی عقلت مرض رسا
نشر مار محبت والی مغبت ملندام جہا اے
کام کر بدون لب لب نہ کارون سیٹھون رکہ کر
کان مراد ہی دیکھ پہلی کران جو فرماے
لکھ خانوں البطر حد سے جتن کیکن کرتے
عذر بہانے ہیکہ نہانے کر کے گل بہلا کے
مہر کوئی آپو اپنی جا کی جبارا سے مہو یا
کر کر تیان سے ترچن نکلے جیون رل کا دن مہیا
تو ملی ڈی پیدی بنکے گاوندیان ملک چلیاں
قطب مہراج کلمہ تا قایم دام ورم ورتا دن
ترولی تار اوکے چسکارا حوس کرے شکارا
جی کھار دنا آسمانی پیہر اسلنگ کو بندا
آجیات حضرت اچھے چہ میا چن نورانے
تر تر تکر مہر سے روندے آسمان سے تار
نرم ہوا معطر جلدی ہر اک کان سکھا کے
با آرام ستا ہر کوئی آپو اپنے ڈیرے
لکھن بنان کی جاگ کوئی تھی ڈی مانغان
کہکشان تے لکھنیاں بوڑن نوان نگا چہا بان
لکھت کر دی لاکھ سمع دی نور بہر کانور
شاہ پر یہ مچھ چہا بان نازک یج پہلانہ سے
سروا سیدے جو ملی دہر کے شاہ پری تھکانی
سیان رنگ تاملی ستار گ جھلکے سوکے
جوڑ نیال ستار ل جوڑ انسانے جیوانی

بیدن مس اندر دے سار دے
شلاہری علاج محمد خیر تری کی
اوسیدہ تھ دیے با مان دیکھ تھ
کر چہ لہو غلہ ظہور تبین شربت
غلکھ ل غدا الوئی اوہ لی گنت کہ
ملیا کال بید محمد خیر موی رو گہر
شاہر پینے بہیت نہ دسیا لہ جہا
اتنے وجہ ناشان مہیاں بات پوشت
صاعدہ جن کہا تو بہر شاہ سوچ گنت
کہ کر مہر ہن دل کسین جلن جہاں
شکر تھہر قطار کھارتے دف جہاں
دو قطبتین دور اسد اچھن جن
شالین دیون بہر محمد لہ واہ جت
ابو جیو دان ایہانہ سے کر دگما
گر دگر دے سہر سو نہان نیر نہ
شتمہ کاموئی جیونکر سادے کیست
چو کیہ ایران شب بیدان بندہ
مست پیالے بہر مجلس نیر جہا
آئی موت تھکانوالی کہ ہے لاکھ
رکھ د جہانویں شیشے لاکھ جان
روہی عطر لکھا کھلا خوش فانی
سیان دیاں بستر لے کل بواند مراد
ستی دیکھ تھی سیان نے سنی
ایہنیاں وجہ تھکے تے گلہ بان
ہر اک سنگ سہاں سکھا باہانی

بے آرامی تی غنا کی ہوئی دور جہاں
رات برات خوشیدی آہے بہتر سی شبن
بندہ تھی ہرندی خوشبودا مہوایون
سندہ سیبے کوئی نہ جاگے بے سہہ ہوا خوابون
جیون کلچے ڈی یا ڈنگے ناک ایا نے
بہر دنا مہیاں وہپ سولان رشیم سیج پہانہ
میدہ رام آرام نہر تی تمام مچی بن سارون
نقش نور اور تے منہ تان گہوڑا با جہر گامون
بہر پری دل چاہ مجھ سے کیتا کاہ بہلہ
بہر پری سون نہ دیندی پھی کلچے کیتے
بہر سستی کیج تگول سکری تہل وجہ وہا
بہر سرائے شج کلیدی روران داکر ٹر
بہر سنگ تھیرن شیرن سن کہا تو
ان تبین غم مانون بیتے اٹھے ہوا کیتے
بہر اوتے زلف پریشان ناگینان جیون تھ
بہر جیک اندر وجہ لگی لکھ آرام نہ دیندے
بہر سائک سجن نے ماری گوجی راکر نیر
بہر کہ جیون جیک اٹالے عشقی پکرا باقون
بہر عشق تھیرن کسائی رحم نہین اس آد
بہر کہ پیر کا بون بود کہدے بادشاہ تھ
بہر مال کہی اس کہی جانے سب ہوا کائی
بہر کہ کو گہراں تھین باہر پھندا اندہ جہا
بہر کہ لکھ بھایاتے کے ویس نکھاسے
بہر کہ لکھ بون شہزادی تہل مار دہر دہر
بہر کہ لکھ لکھ جہا یوس مہیا جیک لکھ لکھ

جل جہاں ہو یا خوشوقت بن عاشقہ جہاں
روشن تے روٹھائی داکر جہاں چن بدین
جیون چہا پ مہیاں مستان نیرم پرکھ واون
شاہ پریدی کہہ لکھدی برہیون بری بلون
لون لون بس پرشہر چھی کون اندر دی جا
کہہ سی سراندی کدی بواندی سیدہ مہو جہا
لکھ سنگا مہیاں سنگتہ کہہ جہا بن شامون
راہ کو راہ نہ دیکھ محمد پیچدا جاہ مقامون
پرستے پاس اور ساس مرید چیتا اوداں مہر
شاہر ادیول جہا یوڑے لاکھ ولیدی اہتے
یار ملی بن صبر نہ آدہر شکل سہن جہا
سول نزول اندر وجہ جہاں ہرگز اکھ نہا
پادہر رکش کیتے جو گئے باہیا ناک دنگا
کر کے کم اٹھو میا نو ادا د کہہ آے سکھ تھ
لکھ سنگا نہ بہادے کوئی خوشی نہ مہو اٹھ
شہر میا رتیر اٹھا کے بہر متب رنڈ کر نیر
ڈال ڈال کر دے مین محمد سر داس بہر
لی مہار مین ل ٹریا نکل گب جیو داکون
نازک بدان مار د لاند اسم نہین اس سے
جنگل بارین بہر اودا کسی لکھ عشق جہا
پہر زینجا نام شہزادی تختون سٹ رولا
پہر پیادے پانور تھین کھرا عشق دیوانہ
کھرا نڈ پون سر جہا مہوون پیدے جہا
اس ظالم نون ترس نہ ایا دیکھ پیادے شہر
مہر بہر لکھ حال سنگتہ اچھی لکھ جہا

بہر پری دل چاہ مجھ سے کیتا کاہ بہلہ
بہر پری سون نہ دیندی پھی کلچے کیتے
بہر سستی کیج تگول سکری تہل وجہ وہا
بہر سرائے شج کلیدی روران داکر ٹر
بہر سنگ تھیرن شیرن سن کہا تو
ان تبین غم مانون بیتے اٹھے ہوا کیتے
بہر اوتے زلف پریشان ناگینان جیون تھ
بہر جیک اندر وجہ لگی لکھ آرام نہ دیندے
بہر سائک سجن نے ماری گوجی راکر نیر
بہر کہ جیون جیک اٹالے عشقی پکرا باقون
بہر عشق تھیرن کسائی رحم نہین اس آد
بہر کہ پیر کا بون بود کہدے بادشاہ تھ
بہر مال کہی اس کہی جانے سب ہوا کائی
بہر کہ کو گہراں تھین باہر پھندا اندہ جہا
بہر کہ لکھ بھایاتے کے ویس نکھاسے
بہر کہ لکھ بون شہزادی تہل مار دہر دہر
بہر کہ لکھ لکھ جہا یوس مہیا جیک لکھ لکھ

بنیدر لکھت لالوان ویدین جندو کاسے
 بن روشن ویدار تیری تہن جگ نہر اینو
 کالیرت جردی اندرنا نکوئی سکھ سہیا
 بیقرار می تے غنخواری سول فراق تیرا
 دل بہار پہاڑ غمان سے سینے داغ جردا
 جان دی چلی بہار خوشیدی بریم بریم گہوان
 حرص ہوا تیری آتش تن من بہوک جلا
 کالیرت جوانی والی ہونون پر اسے
 ہوئی موم پہلا صبروی تہہ غمان جدیا
 می بن کرین غریب نواز محبت نہیں کیہ
 صادق صبح منتہ میرا لی رگیا دم باقی
 ہے معشوقہ من مرچکا اکون دیر نہ لاوین
 نہت جرسے دو کہہ رہی نہ طاقت اکون ہوجز
 اپارہن خوشحال سہیان ناتہ دیکھ نہ جودا
 قدم تیرے پیر سو جندواران بہر ہی غنخواری
 آج جواب تیری من مٹھن مان ہو بلال کلا
 من وجہ دین تے دل کہیں کہیں جہین نام نہ
 ہا میر سینگ کیتی سہیان جمدریان دو کہہ
 جسے خیر جرم لہو کی پت کسے بہار جودا
 مان دل خوش دلبر لہو کی ربا کی کرمان
 پہلے وندہ سر سید کر اسے جندون بریت نکالی
 شاد جودا ہون کر گیا فاک کی بند انوکے
 وطنون چوڑ ہر پوس پر دسی پاڑن پارا
 جند می داری اپنی جندوارا ی ناگوئی دلاری
 جگہ می میری عالم جندوارا کسے آب اینا من

شے صبا
 کے نون

آتش بہر بات مہجون بر
 مال کمال محبت تیری سورج
 مان فاصد مان کاغذ تہہ
 رحم کرین منہ وس یاد
 بیوفا می تیری تر جی دی
 سدا رہی رنگ گلابی سد
 شکرکان و زمین بہشتی
 مکہ دین تان شل جرفان
 آگ پانچہ گد اچوڑا ستہ جودا
 میں ل آوین مکہ دہا دین
 ویہو ویدار محمد تان بہر دی
 آیا سخت نزع دایا مہرونی
 آئی آکے عمر گزاری تیر
 سالون بی بید رو جھانے
 خدمت تیری من تہین سہان
 شور عشق سے بیکے کیتے غیر
 دور چٹان مان تان بن ہر
 سو مانہ منور شوق سے
 کس شکر پھولان دین دور
 شیرین جان شل فراقی
 کہ میری شکر افست کر
 دو کہہ سے بکھہ پانا
 کس لگے فزادی جاتے
 بید سے نون سولی دیکھ
 افسون دوس کسی کے کرم کر
 میں شانون سکدہ جنت
 ہوا میرے سر مارین دمان
 دی عشق تیرا گدا جا کون
 اوہ عاشق کیا نامہن ظلم
 شل خوش ران جے رگہیں
 دلی نت فکر اندیشہ
 میں ہونچکا تھوڑا
 عیش عمر دی کردا
 میں ایہ بول غمان سے
 کر دیتی سر پہ جوش
 اوہ بول کلیجا دوسے
 تیران زبیا جے مٹھی
 وداں اولون پر پی
 دور و دور ہو سے
 دی رول روچ گئے
 کس کو تر سارست
 گئے اور شان کبر جان
 کی کبات تر بیوس
 شل کال وادہ دیر
 من دامن شہنشاہ
 یقینون روشن ہوئی
 تان نہ جہتین دینا
 ہر ان کو شل بیو
 نہر بوف نامہن جان

آ کہہ محمد کون مشاوسے مکھیا لوح
 ان و شہر و تیرے عاوتے کیون
 مت تیری اعمال نامی وچہ نام
 تدم جان گا مڈر کر انکا جے
 جان شلین تان حاضر کرمان
 و تیریدی خاک غمان پیران
 چاہیوں کہہ سے میرا
 دیر ویدارتے پال
 میں دو کہہ اردو کہان
 شاد پریمون رہی نہ طاقت
 پرت ٹری گہر ہو چان
 شہزادیدی صورت تھی
 اور گرو دی کما اگر سے
 کہیں تارے گلیان
 ساوی بلی ہوا دہی
 لہو پانی زلیا ملیا
 ازک دہی طرف طرف
 اور گاہ شہید رہی
 شہزادہ یون خبر ہو
 کھاسر اکہہ ساندہ
 پر جے سان عشق
 مستقل ہو تان
 دور میں انگریزی
 نور سے کو ان
 مہر وچہ زبانی

اگر سلام طواف چو میرے پہرے میرے کر کے
خوشیاں کروا میوے نامین دونا ہو مہند
واہ داد وقت سونا جوئے یار شری ہو کے
میں میں قبل دیکھے گلن خون لہ لہ سورہ کے
شہزادی نے بیٹھ میرا نہی صر جوئی و خیر
شہزادی تن چٹی آبی فوری پوشاکی
ٹٹڑ لے پیار مو نہین تون مخون پھر ہر دو
جیو کر خواجہ صاحب حافظ کبھا چہ دیوانے
میں پوچھا کیوں روین بی بی یار تیرا
بیل بونی حافظ صاحب کی گل پوچھتی
محبوبانہ سے جلوے اکساں غلامی چاہی
جھانڈیل عشق سامان دونوں کم اذمان
وصل فراق نہیں جیت ان کا عشق سنگار
سنگ سنگد لہ عمر گزاری میوے یار ملایا
پوسی لینڈ بل پند اس میرا نکات کہ
گل ہل جیسے جسے جامی دوان تارک یان
روندی روندی دال قطرہ اثر آواز اپانی
تالی بو شہزادیو الی اوسید مغز گد
روح بکھر قوت پانچانی ہوس نکالے
سوہنی صورت مثل فرشتہ جنوں روپا دہ
لے پیار پر یہ موہون بھجے تہہ سے
شہزادیوں دیکھ دیاں میں شاہ پر ی شہزاد
سہریران تمکدو تانی اگل رہی نہ باندی
کون کوئی تون کتھون ایون صورت جوان
کی افشانی تیری میری بیٹون ان سر

لیان مجھ سے سرکین تہان اندر نہ
نان اوس کی اس مضمونون بیت نہ
عاشق چوری پیر جین سے بخون پانچ
ہون شری یار محمد عاشق کے کٹ سور
لے پیار پر یہ موہون پوچھ جیسا
چندر بن پر یہ مجھ سے دھو شریا کی
خوشی کہ اوس مخون گن بہت ہی گل
اک قبل میں روندی ڈھپی پیر یار
ور و زات مہیا پیر کیکر جس سخن گل
روح روندی حال حقیقت ہر کہہ معلوم
رو لون ٹرن کار ہمیشہ اوس سالون
وچہرے روئے کد می روئے روئے
محبوبانہ اراضی امہ لڑن سدا بجا رہے
نگہ انگہ ار جہ انامین صورت داہر نایا
شاہ پر یہ چہرے ولون اکین جہک
کر کر میں رشکی اوتی مخون بچہ بہا
شاہ پر یہ مخون پوچھ گیا کہ لگا
س کی تون لوین مری ہی آچر
اکہ ہو کارڈ شاکی کدی بیٹھا یا سر
سہر جوئی و تہہ مری بیٹھا سیف ملک شہ
موہند اود یوئی تاکہ ہر روزہ انجون بہر
سہر پر ملائے شتابی صورت پاک چہا
شرم گفتون پس پرہو عاشق تون
شیر دہر بہاد سوہان دین
تارن محرم انہو تہہ انہو

میں پیار پر یہ موہون ہو کے آدم زاد
سہر میرا نہ جوئی یا سہرین کلا و کردھی
ان تہہ خوف خدا او آو ترخان کچھ شہزاد
ہی اک ذرہ خبر اس گلدی دیوہ کوئی باو
جہک پریدی سن شہزادہ عرض کرید کر
بے محبوب میریدل جانی اکید کی شتابی
ن ترار وید اتون میں عمر حیات ہی میر
ان میں بن ایمان بندید اتون میں لطف ہی
عیش سہلا عقل دانا لی تہہ طبیعت میر
ہند و تارین ورن میں کبہ تون پلا میں
شاہ پر یہ کھپا اکون ناکر اید دلیر سے
میں محرم تون منہ نہ دسان جوش سہاکی ہون
بیس سال گمان کر نہ انجسان کی گمان
یہ لوک کیا ہند کیتی میں کوئی وقت ویر
شرم حیا پر نیز نیم ناکوئی خوف کہیندا
ادہ بیان کس بنا کے کھو سر جن لہا
کچھ بڑے صورت اوستے اوسید چہکار
ان اوس نام محبت تہہ ہر کہہ
میں مال بڑجہ محرم انک نہ ہر کہہ
کون کہ تہہ انجس انجی تون کیو پوچھتا
کے کالے اک سہر کوئے اک چہہ میں
میں محبت سہزادہ تہہ تہہ چہہ زات تہہ
میں محبت ذات الہی کیا چہہ میں پیار سے
میں کو فیس محبت سہل نہیں سہاکی کرد
تہہ ہر روزہ کی یاری تاکہ تہہ ہر روزہ

کتھون شوخی تے گسائی سکھیا اید زیادہ
انک لاند اسکلین نامین اید ہمیشی کہہ
باس پیر سلطان یو اندر شاہنشاہ کہاندا
بوئی بوئی کر کے تینون واک کہان کہان
بہت تہان وروہ تہان میان جیہا ہو کے
دل جانید اجن دلیدی تہہ بن جوئے کالی
تون میں موج جوانی والی عیش خوشی سہر
توین میں طاقت میں پران تون میں تہہ
صورت پاک تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
تان میں مال تہہ دو باتان کس جہا وہ میں
میں میری تون آدم زادہ کی گل میری تہہ
مال میری تہہ طلب تہہ تہہ و سالدین روئے
میں تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
جہن جان لیان برآئی مال محبت تہہ
مہر تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
حسن عشق و دو نام لکھا یوس تہہ کوئے سار
عاشق ویرل عشق محمد اود ہو سہر نیا
میں محبت محرم تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
حسن عشق تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
اکو زات تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
چہہ کالے تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ
انان اید آبی نان اید بادی خاکی تہہ
عشق بہریم محمد بختا چہہ نہ لاند اید
سورج نال لکالی یاری کتہ گن ملوئے
تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ

و ہر تپ پیر و فی مہنوں نبولے منجون بہر ہر رو کے
 ویدے گریان تلے دل بریان مہنہ بچلے حبیب کو
 و ہر مینوں منہ ملاذا عشق پسند نہ کروا
 آپا لون میں پوری کیتی حق محبت والی
 اسی اسی عمر گزار چلے غار ہزار ان
 روڈا تہر فلور ہر تے سٹروئی بیج ولایا
 ایہہ دیلمان کر شہزادے اوڑک آسہر چایا
 شاہ پر مینوں اکہن لگا تو بہر ہر رو کے
 ہے محبوب میریدل جانی نان کر اٹیہ تیرے
 مین عاجز با طافت بند او مکن حال فربان
 صورت ویکھ اندر وچ تپا عشق تیرا اکہن
 دولت مال خزانے چڈے تاج تخت سلطنت
 عشق تیرے رشتے او تے ثابت قدم کھایا
 مین دیدار تیرے ہتھیں مینوں مر سہن کر اٹی
 شکر الحمد شمارون باہر پاک خداوند تائین
 رہے جہاز سمندر اندر وڈیا میرا ڈیرا
 پیر لنگاری قیدون کڈ میا آپ خداوند ہے
 پا پو چون کتنی ایر ہر وچ ایر ہر وچ
 یاران سے لے کر ہر بیٹھا جان آفت جاہر گزرا
 بہر جتے سن حوچہ نکلاے رایتیں باہر نکلاے
 مار یکے تامی او پتے ہر میرے ہر راہی
 بہر جو باشکناگ بہارون پاتے او تے آیا
 بہر جو اتھون کیرے نکلے وڈیکھا لون مارے
 جان او نہیکر اوڈون لگا میرا وڈیکھن کرے
 او تھین کچوں ماناں اک آفت ہر رو ویرا

اکہ خیر پر پوئل شکر جان کوئی دیکھو
شاید جہی سجدی آہی آن
کہو وہی سجدہ کرتی کرنے سکائیں
نکھ میری اک کچھ نہ لیتے لے
مالی مانع نہ دیکھیں نیندا آیان
گڑی گما یا کیت محمد حسن
توان امید جہانوں ہو کی مران
ہو بے آس اوساں چلاکے کوئی
امی محبت میری نندین رب
داؤد نیال سلو ترکیبی لایق نہیں
جو دان برس ہوئے کھر چہرہ کھنڈ
ماپے شکر بنیان بہائی دوست
دنیان سے تانچھا کو لون چت
شع جلال تیرے پر بنیان مثل
صوت تیری دے با جہون ان
ادھون لی رب رکھیا مینوں کن
گسار اندی شامت کو لون
بہلہا رکنے تر یا حمت نال
اچن چیت ہوا یان اوڈ اوڈ
اوسجا کچھ شکر بارے ہون
اوس رعیت بہار بوجھن رکھیا
دوب اوسدا پٹر چڑیا اولی
مین بچیا اک مور جہاں اوڈ
سے کو انڈے میٹھ توڑی
باشنگ گ اجیا جے جھل

کشتی جانین مار نوا لے کرتے لیے کھینچو
 پانی چھان نہ لےئے تو مے وانگہ سستی تھکے
 تان جیوان نان مران سپاساتنگہ میوون
 کہا کشاری مران لگا سان جان ہووے اسکا
 دلف آن پلایا بانی اعظم اسم پرہ کے
 قادر پاکستی سی قوت نہال دیو پرہ کرنا بوس
 ہرکے سے دیو پٹیلیس کانگہ بی دریا بیت
 سپر ہنارنگہ جد کہانوں جزا تیر کمانی
 جود بخیر انان تھیں کشتہ وقتنگہ کسا
 ات ویدار کھن وڈ ہلار کھن کیتہ کہ لکے
 تان مینون بی چنگا لگا امکوجہ جیوان بانی
 مینون مران ہلار اس کھن شلار کھن جیوان
 لے اعتبار نام ویدار پلایا جیوان کسا
 ایہ جود نہ پلایا چنگا کون نہاوسے
 مسورت دیکھہ کر سان اکون گی تہ ہنر ہنر
 تون مطلب لید اووین تہ دیکھتی بارے
 جس نیتے شکستی آہی اوو ہنار کشاری
 لے چارہ تہ تہ تہ تہ تہ تہ تہ تہ تہ
 جس کھم آہوس ہنر تہ تہ تہ تہ تہ تہ
 انہین اکھین تینون وڈ ہلار کھن کیتہ
 تیر کول محمد بخش مران کہا کشارے
 وڈ تیر سے وجہ کھنر کشار دین خون فرشتہ
 اوسدن وڈ تیر الہ پڑ سان شمسیر تہ
 شاہشاہ عدالت اللہ کر سی تاپ عدالت

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

یوسف سیاه کتک خانی خوف نه مگی رتی
 سیف ملوک کیا ایر رشتہ شکل پندہ سیندا
 کیا فیہ برج جالے ناکر خطہ راجہ ورا
 کند بہار و منج پو چاسی صحنی ستا میتون
 مگی دانشمند اکا بر عاقل سکر سیاہ
 پون بی اوہ آدم زاد سے بہاوس توہ زاد
 اندہ جی ایڈ قضیئے جہا کے سفر مصیبت سکے
 صورت سیرت تیری نگہ سی سن سی صفایا
 اوہ نکل رب او سک پیون ستے سان کیسی
 شاہ شامپال اوہ ہی نکل مند لانی میرانی
 پیر بریج الجالی کیا سنتون پیرے تیا
 پر جے سارے عالم لوڑین تکٹین سب جان
 لیکن رستہ خطروا لے سختون سخت میمان
 ویا جوشان ہا ہا شان ماد حال اوہ کی اکہا
 موج طوفان اید لوچہ ڈون کہہ نظر آنون
 آتشین بہار جو آگے اسے حد نہ کا ئی
 آتش سخت اوہ پیر تین شکر کے فوہ مثل
 کی گل کران کلیم پو شانہ می اوہ لیت بہار
 جو کوئی اوہ لیت ہے رشتہ راز ہند
 سو کلاچ اوچے قہار ہے دو دے کلا جان
 ناکوئی کٹر اید اوہ تے ناکوئی بنگ چٹانی
 اوہ اوہانہ شہر ولایت جانی وندارستہ
 آتشین بہار اید سے دوہر نیہ اکہ جہان
 زمین جہانہ اپنید اگے جو دیا جو شندہ
 غول او جلا سی دیوہر لے رگس شیر کالے

بہار

بہار

بہار

آتشین بہار عن نگہ بدی غم
 بن ساتھی بہارہ جہ پین کیو کما
 مال تیرے عفریت یان کی پک
 وادی میری خاطر رسی ہے وند
 آدم جہان مال محبت بہت کرے
 تیر نیال بہتون کجا سی حب
 عشق میرے مارے ہوئی اور
 جہ کشتالی بہرین اوگن جہ کہان
 مان بوجہ میری من سن او سک جو
 ست تیری پر راضی ہو کی چاکری
 کتے تہان تہہ اگے سیر عیال
 شارتان جہان کہ بہت تہان
 کی کہہ مد سناؤ ان معہون شکر
 کالے بہت روزین سے سوچین
 سکر گل کے مٹی ہونون پت شکر
 جی سمیرغ اوڈ سے جو عیال اسان
 نیچے ہوننگ اوس جہون ہند
 خود اقر پین سکرتے ہون کر
 رشتہ حسابان با بہت زور
 بہتا جو ماقد نہانہ اجالی گزین
 اک کن مہر گیتن اک اتے سہ
 لون کوئی نہنگ سکدا بہتون
 بقول تکتے اوہو سد انظر پون
 جو جیون ہر جوچہ او کوئی نہ
 و جہن ساتہہ زہندی بالی

جی سومر دزد و را در حدود سے بہت دہر بہار
 سیف ملوک ہو یان جہان بہت ازیشہ کرد
 کی بھی من دہر بلا من گاہ ایستہ تک آیا
 کی علی ہو اس کہم دا بری مہم ایہہ آئے
 ساہن کام بہار اکب انصہہ وریا جوشان
 بہکہ بند رو غول و دیرے آتش جہون
 جہ بہانہ سر سوزن لنگہ چڑہ دیو دی کاہند
 دستاویز جہن دی لیکے پو پوخی کول لیلے
 پیر ری نے کیا اکون چیتا نان کر شاد
 اوہ کی کس پری پر عاشق و لیسان اوہ لا
 وادی ہی نہیں ایسی اکی کوڑے پکلی کھٹے
 من بی پہی اپنی تینون بکھ تہا سان پے
 سیف ملوک کیا تین بی جی جگہ دشمن ہون
 جہ باجہ بندر گاہے جنگل پریت کالے
 اک قدم ادنی جہوہ سے سو سویشہ کالا
 عاشق تو لون درد عیال من تیا اوہا نیون
 بہا میری نے شاد گزین ضرور ان تینون
 کی صفت شاد تیری نے تے سے سچا پیر
 ان حال آزدی ایدو کر گشت دار سے
 اوہانہ می جی زہنیں سوہون گیتی ار
 کی پیر ایہا نیون کہنیں کوہن بری
 جہون جہون تون کرینیں تکی تون جہون
 ست کوئی بہت اوہا نیون سین پیرا بہر ہند
 اوہانہ اوہ کیا بہت نہ کران ذوق
 کوہر وادون اتہانہ سے اگے کتنی دیر

بہار

قول قرار کیتی پھر پیچے قسمان عہد کا
 ویری ناموں ذکر انبوشتہ اوی سی لایا
 اوس منو وپہ دو مان جیوان کٹیاں تگداری
 قول قرار پرانے والے کستے خاص تسلی
 کل با مان کہتے ہے پیار سے مڑ مڑ اے کر
 جبکہ جبکہ پھر ملندی آس دو مان ملتی
 شاہ پری مڑ چوری چوری بیج اوتے آسولی
 وچو چہ کلیا کہا ہے او چا ساہ نہ بہرے
 پیا مان بیخون بہر دے نظر کریدی سا
 نوکان ہاسے تیدر مہشی مہوشی اوس تے
 طاقت تران نہ مہوش ماسہ جے چک پر پام
 کوکل اندر کرے نکالان کھی گرد جو غیرے
 اکہین میٹ سنوین مست میر امیت دو چہ خوا
 مان اوہ کے ذول دے خبر نہ دو جے کمر
 خیر فلو نرول اندر وچسول ڈنڈول وچہ
 ثابت نیت کھائی موج کھریے پانی
 موند پر پلا محرم افنہ اندر دور اولای
 ساری رین سیا لک گداری کر وچہ بھو
 ربا یار ملا یولی ملک سورن پین آسانی
 سونہا تہا سچ نہ دھنا بیا فراق قتالی
 ساعت سال برابر ہوئی نکلہسی گداری
 روشن زور جگت دہائے مینون مان ہوا
 کہی جیا کہیں پراوے کہی کر سارے
 مہنوں چپ اکہین پر پراوے مینون سارا
 کہنے وال بچاں ہی سی سخت غانہ اے

یہ شعر
 درج ہے
 درج ہے
 درج ہے

شاہ پری تے سیف ملو کے کچھ
 موراک اوتی سی ہند اور فراق
 غم دی تہان لڑکھہ ساجن روم
 صادق صبح من چو اسی شاہ پری
 موندہ تہو ہتہ چمن دوی دل دے
 مان کچہ بہا لغافہ اوتے صبر نہ
 دو چہ یار مہنیں پر پانید کی حالی
 اکہین میٹ دراز موی سی ایو
 جان اوہ دلبر نظر آوے ہر کے
 غیر ان تہین موندہ کچا مودا
 جان لبان پر بیج بیج آوے کھڑ
 یار تو کا نظر آوے چپ کے کھن
 مین میندہ آوے سوئے کھڑ
 بیخون مینوسن پر دلہا بہا مینوسن
 نوین محبت ڈایا نے زور نہ کر
 جیا مودہ گئے دو کہ بہا کھڑ
 یہ بن نال سجدے آمان کو
 مین مین بن کرینے ایو
 صدق و حاجت والا عاشق
 خیر نہیں بہر کہ ماسین رہیں
 جند غانی در وچو مے سولی
 کو مین رات پوساس اودان
 سیف ملو کے نے چن چوئے جانے
 کو مینو اک پر موی ہر کے
 مدد کر دے دے دے دے دے

سیان بہانی بیج خوشیدی سولی سکھو اس
 عاشق نیدر پری کدوئی تہون جہان دین
 فخری مین غار آوے دودھ سے جوئے ہوئے
 مینون ہلکے اکہین ملے میٹھے کر مشاری
 مہنوں مے ہت نہ وے پون بچو چہ پان
 اوہ سیف ملو شہزادہ رور و آہین بہر
 مین و غو شہزادہ اوہ ہلکے پڑھن لگا دو گانہ
 حالت ریزہ زور سریدے خوب بجا لیا نہ
 مینون جان فارغ ہو یاد پکی گوری
 سیف ملو تخت نے مینا صاعد کول بہا یا
 جان توڑی باہر باغون مہتی آن سوار
 مینون سے کھن آواز کوئل ترکی تاز
 شہزادہ پ شہزادہ والی ملکہ امیو را جا
 شہزادہ سر پر جلدی نال اکا بر خا
 شہزادہ کچہ شہزادہ سے راہ امرا و تما می
 مینون شہزادہ لکے سارے حاضر ہو
 مینون زما بجلے حاضر مینون کہاتے
 مینون کاب کا سنے تے غم غم در ہاتھ
 شہزادہ تے شاہ کرد تخت اکے پڑا ہے
 مینون کہا ہوئے جدوئے حکم مودا کھون
 حالت گداری گدازو شہزادہ ہاتھ شاہ کھو
 صحت کر کے پیر شہزادہ ڈیر سے پنے آیا
 شہزادہ غلطی مان کر کے مینون ہون ہوا
 مینون زما یا شاہا جہانین ایہہ غم سے
 مینون گادو شامی والی چہانہ نشہ بہار

یہ شعر
 درج ہے
 درج ہے

یہ شعر
 درج ہے
 درج ہے

چو دان برسان اندر جوندہ پیتے نہ ہر پاسے
آہوراہ عشق سے اندر نہا ہرین نان امید ی
شہزادہ سینہ بیدل ہو کے کر کے موند کرمان
کی ٹکار میرے سنگ کر کے دیوستان مروا
کج کر توڑی جو ہونہ بدایا کج ترسی تنگ
راج محل بری تہاڑے گھر وچ پھر بی قون پالو
پھر تین سو سو پچیان صبر کر اسو مینون
میں میرا کج دوس دھلکے تہاڑا اکھونان
دو شہر کھلیان ادہ سبب جینان کر کے گرم ملک
ملک بدر منت زاری ترے بشت ماری
مان اتہاندی شہر کے بولی اعر دیئے شاہ پرست
رب تکبر بہادری نامین جو کر کے مغروران
جبول نال حقارت تنگے شہر کے کبر اندر دا
اوڑک دودہ میرا تہ پتیا دودہ آجہ بھائی
ساون اٹھ جوان شہزادہ تہا ہے دل پڑا
برسی کہیا کی شہزادی جے جت ترے لگا
راہیان راہ چلتے نامین مفت ویدارہ دیسا
سہان کہیا ساون دیکھے وہ دیکھے کہ
ملک خاتون منت کی شہزادی شہر کی مہر کا
قسم مینون اوس دودہ کبھیڑا پتیا مان میرا
سخنی کفر مصیبت بہادری شخص جیلہ کارن
شاہ بری موند بکا کر کے متھے لون وٹ پایا
ملک خاتون رونون کی مین ہن جوڑی سوتی
اس گھر تون تون تون مینون قید آہوادہ چلے
کج

صبر کرین مان ڈٹن ہون شہر تہا
کالی رات وچون نکلے اوڑک روز سہ
ملک تون فرمایا بی بی قول ترے کی
ون ون صبر و سالو اکون جان اوڑ
اوڑک تین جواب دیہ کے بری
جان اوڑ باغ ارم وچ جاسی کج
مڑا تونہ شہر مینون دین دیکھی
لئے والی زور محمد نس جانان یار
چار بدیع جال بری تون اکھن
کر کر تہکان شہر پرینے مول
ایڈا مان تہکان نہ کر تہ وادہ کو
جاہ و گرا سامان جہر کا لہ جکاکین
چاہے مان مں پاو ادوسے لاکھ
میری بی اک گل مینون کوکین
شالا تیرا اسدا ہو بیکہ ہر آن
برسیر ایہ لایق نامین نامکونی
سو کوئی فراموش کر سوسہ ہر
من سوال ساڈا اپنے فکر دین
وہ دیدار ہون اسکا عاشق
نان امید ہو یا مری جان
نان محرم تون موند سان
تہاڑے موندی کج جان
تہاڑے موندی کج جان
تہاڑے موندی کج جان
تہاڑے موندی کج جان

شان تیرا کی گھٹ جاندا صورت واک کی گھٹ
کی ہویاک ویرین تون ہی ساڈا گل مین
غصے ہو پری بی کہندی لوک تین تیار
ایسی کارن مائی مینون تنکے مان ہرم
مالی پیلے ساڈی مائی بدرہ پیلے سیلے
جیکان جیو میر جانن ایہ منصوبہ باز
جے اک داری پر کجے مان ارم وچ جان
اجواب جان اس سخون تونان دھیان ترا
لوڑندی دیکھی مائی تون بہت لگا دل نہا
اکھن ال تون پیر آیان مارے نیر لوچلے
دو کہہ کیا بیج جاسے منت تھین ایہ چنگی
رین ادوڑے دیکھ کارن ویکھ وکر نہا
جک کہیا دانا کسی نے سچ اکھان پرانان
جان چنچل مار ہوشیان چنچل کم کر ہس
دوڑان کہہ ب سچ کر نہا تہاڑے بہاڑے
ست کوئی مار نہ کہہا غصہ کرے چلے تروے
ہر مینون کوئی زور ادھان دوسے پانان
کج پیلے جال اتہان تون اکھن گے مں کے
کی کران مں کوتل جانان وادہ چنگی
دوسے تہری شان شائی مین راضی ہوچین
طوڑ تہاڑے ہی دڑ مزمین اسان
مالی نے ونا یو پے جیون تون راضی مین
ایک شہر پری تنکے سہان مریشاوی
خوشین خوشین چاچن چاچن ملے آئے مین
دین مینون دینان کیتوس کر احسان

جوین حسن تر مینون بی بی کوئی نہا کہہ
مالی بی اندر مئی ہر منت جاک نہ مں مریب
مرد بیگانہ دیو کو اوس ایہو بھائی جیسے
گھر اپنے سدا اندی میندی خبر ایس ہر
گھر وچ سد کر دایہ دل چل جاتن گل پیلے
پیر خرد تسانول تون نال محبت نازی
ایس تہاڑی مئی پچے کاہنوں کر کے آوان
دست دی گل رکھہ جگے تروڑ نہ رب کر کے
غصہ غیہ اندر وچ آیا ہو چکا مں ومنت
غضب ایسے تن مں کجروس گھر لے
مالن کیا دودہ پتیا ادوساڑے چلے کر تہکے
مایان دایان سنگ سیان مں بہت سنا
دو جے مجھ وچون اوڑکا کے آیت سنانان
دین ورن پچا تون کو لون مین نہ تہر مں
گن گن کے کجہ سونا مین مں ہر دور مارے
گھن کہہ کے وچ پاکے دیکھ وانا
چہ کراندی گل محمد چل اکاڈان
مالی مینون خفا ہو پچا جان موند کے
جو گل شان نکالی موندی سو بونٹے اس
پرے مین بی گامی کوئی ہون دیان کین
خواہ خواہ مینون گل مین جانون تون باون
کون تہ مینون چنگا سانون کران جیکہ مین
جہد و جاشہر دے مین دین مبارک باد
سفا لوکا ہوے مبارک شاہ بری گل نے
دو کہہ کے کہہ بخنے مولا کیتا کرمان

اس مکی و جبل بل پون پھلے خبر کا لی
 اسو پے پیر ملک فالتون بہت فالتون خوش ہو
 خوب لباس نقین پوشا کی مشک مسطرکے
 لال جڑاؤ تاج سرید سے گوہر قیمت دالان
 مونی مردار یہ زرد لالان نال پیٹے
 کیتا روبرو زیب شہانہ جیکہ ہوندا سارا
 عقل عالم اور اک صفائے صفائے جہان
 بیٹھے بری اگلی مائے کر کے تہان امدادہ
 حیرت زنگ محل اندر سی و بہر رنگ چہایا
 کرتا ایمان تے عظیمان جو کہ مد لب سے
 جہلیا او شہ سلام بری نے کر عزت تے پایا
 میں عہد تے میں عہد تے کیتی نال تراض ہونی
 نان ملے نان ملے ناہین جے ملے نان ملے
 پچھون جیکہ کر نان ہووے کرے اپنا کر کے
 نال تو اچھو کر اشنائی جو بعد میں دس کرے
 جان اس سرور شہزادہ پڑی تو کل سپد کر
 خوبی من شمار دین با بر گل گیتی جاوے
 کوڑی کوڑی نطری سے آئی آدک نپل گاون
 جہر سوچ مار نہ آبا برو مثل لالان
 آداب موندہین و شہر ظمت نہ لغو سا با
 وند صفیہ چینی دپان کلہان سر سوئی ٹران
 ظالم فین گھٹان والی مار کو نون جان
 پیکان تیر کا نون ابرو غمزہ وارنگ بندو کی
 شہزادہ و عہدین رید کوٹھے میں لگا کے
 جہر و لیہ ہی محبت کر کے پویش رکھی

ساری راتیں رہا کہنے لہری بہت
 شہزادہ نون جوڑا اڈالا سرور ہند
 جے کہہ کہہوان بیان صفت و اہر
 ولد کردی سے لی تہا سامنوں اچلیں
 شہزادہ سے نک بہائے خوب جزا
 زمیٹ من او ہون لب آہی نان
 خوب پوشاک نورانی صورت ہو شاد
 ملک مدبہ مان او ہند سے نال لباس
 عیق لو کے نون او جاکے غر غر حضور
 عاشق جبار سلامی ہو یا اس کی
 بسم اللہ بسم اللہ کہندی جیو آیا
 حسین سو تو شہر کے آیون اس رائے
 شہابوں اندر درلے عاشق دال
 اول نال محبت رہے اگے اسد
 لاد محول کجہر جہلے جو اسد سے
 جوہرین دامن پھول گلابی اسان
 جوہرین روپ اوہون پیر باہر نفل
 حرا دایں مثل شامیل و اقرانت
 و عرف سے با سنواری چکن
 خال مثال حضور سی سوہنی بنیر
 مذی سند حقانی چون جان
 نک کمنان سی سان چہا زار ہر
 گولی دھنک خال محمد لکھائی میں
 بیدل کیتا جو شہر حہی میں
 نال عفتہ ہی بہت بیابو جمال

جان اوہ شکل شہزادہ و مہی من جہر متوالی
 چون دی اک پتی سوہنی دھنک نپل ہارے
 سرور اوہ سفیدانازک نال نگے انت بچے
 صورت کند کے روہن تر میان ایل ہو یا شہزادہ
 لکھو ہن آہند سے بہت ہو دشاوے
 اوہو پیر جہل تازی کیتی خاص شہزادوں
 شہزادہ ہون میرانی دیکھہ جمال سجدا
 چون رو کرے دیلمان اوہو مین نان
 است اہر خوب خیالوں سوہی یامر جنت آیا
 دوس جے شہزادینا لون دہریا عشق پر ہون
 مثل گلکان پوجے عقل اوہانانے
 دوس طرح جواب شاد سے اس سوال
 شہزادہ پری نے کہیا ہینو سیف ملوک شہزادہ
 خدمت اسد لازم مینوں نہیں دیان پیا
 جے تو جاکر کر ہووے خدمت والا اگے
 جی خدمت بیشک کیے خدمتکاران نامین
 سوہو و وسید بتجھان جو خدمت دلبرد
 سیکر یا ندکر سرور خاتم صاحب ہووے
 اوہو کر بے پرواہی کر غریب نوازی
 لکھو شہزادہ و چہر یا تختون اوہو کہلوے
 شہزادہ بی ادبہ کہلونا کسیتی شہر اوہے
 بسم اللہ کر پیر یا شہون صاف بلوری کار
 حال کر کے توت پالا خدیجان چہہ پا یار
 اوہا زبیر یا یادنا بتلین آپا پارے
 اوہون اوس نہیں ساعدہ نہیں پرتوڑے

بہت پسندے آئی کہندا نچھی آپ ہووے
 کالے وال سنبھو سوئے جو کر مشک تارے
 صورت کر کوئی چہین چکل و انش نہیں کر سکے
 دس حصے اس پاتی نامون آما من زیادہ
 قولون پاک کیتا سب چہر شکل ہوئی کشاوی
 مینوں پیالے ہینوں سکھا چہرین تار پان
 صورت من اندر گم ہو یا نان جیت جیتان
 نال پریر ان ل بیٹھا عیش و صلہ کمان
 مین دو گھاری نے سکھایا جہنمیان کہ پایا
 چوری چوری تندی آہی اسد شکل کہہ پرت
 شہزادہ سی مستی اندر پیری دسا جاکے
 کیتا انت حساب نہ جاکے عقل کمال اوہو
 اچ جہان میر امین کر سان خدمت جے پایا
 شہزادہ سے کرن تواضع ایہ بہلیا نہ جالے
 جہنم خدمت کرے آہون جبار تو اچ متہرنگے
 خدمت گارہو بن آہون ہاں پیا مائیں
 باد شہانہ بے سیو خلق نازان کر وے
 آپا سکھدی خدمت اندر پیا لک کہلووے
 جہر پاوہو نظر محمد حبیب جاد اوہ مارے
 اول آپ اوہا گھٹ بہر یا پیر عاشق ل جو
 نیڑے آوہ و ناز پیا خاطر حرص ملکہ
 جان پتیا جہ پئی نون سر سستی آہی مارا
 دہرے پیر مو شتابی انیون دت پایا
 عاشق تے معشوق محمد بے ہو سے متوایا
 نالے محببان نون وستی جی جہر س مد میں

بہت پسندے آئی کہندا نچھی آپ ہووے
 کالے وال سنبھو سوئے جو کر مشک تارے
 صورت کر کوئی چہین چکل و انش نہیں کر سکے
 دس حصے اس پاتی نامون آما من زیادہ
 قولون پاک کیتا سب چہر شکل ہوئی کشاوی
 مینوں پیالے ہینوں سکھا چہرین تار پان
 صورت من اندر گم ہو یا نان جیت جیتان
 نال پریر ان ل بیٹھا عیش و صلہ کمان
 مین دو گھاری نے سکھایا جہنمیان کہ پایا
 چوری چوری تندی آہی اسد شکل کہہ پرت
 شہزادہ سی مستی اندر پیری دسا جاکے
 کیتا انت حساب نہ جاکے عقل کمال اوہو
 اچ جہان میر امین کر سان خدمت جے پایا
 شہزادہ سے کرن تواضع ایہ بہلیا نہ جالے
 جہنم خدمت کرے آہون جبار تو اچ متہرنگے
 خدمت گارہو بن آہون ہاں پیا مائیں
 باد شہانہ بے سیو خلق نازان کر وے
 آپا سکھدی خدمت اندر پیا لک کہلووے
 جہر پاوہو نظر محمد حبیب جاد اوہ مارے
 اول آپ اوہا گھٹ بہر یا پیر عاشق ل جو
 نیڑے آوہ و ناز پیا خاطر حرص ملکہ
 جان پتیا جہ پئی نون سر سستی آہی مارا
 دہرے پیر مو شتابی انیون دت پایا
 عاشق تے معشوق محمد بے ہو سے متوایا
 نالے محببان نون وستی جی جہر س مد میں

سیف ملوک پری رل میٹھے مال محبت دل
لوٹن والا رہیا نہ خالی توڑ گیتی جس سبھی
سیف ملوک جیسا بن لوڑ لوڑ اودھی تہیگی
شاہ پری نے شارت کیتی بدہ قانون نیز
جیو کر مور کرنیہ اپا پل سو سنے پر پلا سے
جلو اس کھو داوسہ اہر وچ ہر داسپہرا
جیکر سورت وچ نہ ہوندا مالک آپ ولاندا
ہر وچ نہ ہونون جیکر ہر دے روپ سمانی
کر کر تعظیام بدہ قانون لشک لشکری الی
اودھی سیف ملوک کی پتیا مونہ تہیں آگہ نہایا
مست دیہر بس میں گزری آدہ عشق واسپون
لشک ستر جوئے مڑا آرمینہ کرم دا دھٹا
پے شراب سستہ تازی خوشی تھان
ہن قانون لیا ہو بنیان جو کڑ شمشاد دن
قانون دہر تان غلامان چکر پدا اسی بنیان
نہ قانون کیتا تارون جوئے اندر و ہر
کر تحریر خرب و جلا لحن کستیا خرگا ہے
اول شکر خدا کر پے دہر کہہ دیکھنا یا
کر کے پیندہ فردا اکین دھوڑ پیر مت ہوئی
بیچ بیچ کند زلندی جے کلغ الدین بون
ڈنیری تیزی چارو فیروز کی کم چوکیا لان
توڑی سوچ دا کھر تینون اندر جار نہ لہے
شکر ہزار خدا خدا مین پری بہار چندی
خیر القصدہ اوس دماڑے شام تک مدہ پتا
پہر پریا کر کے اندر بخشی جان نہر کالان

جس چیز میں نون نورن چیرے اور یہ ہلکے خوشن سارا دن دیکھتا
 رہ کر نیا اجوڑا یا لور ایدہ کی کھڑکی سے دیکھتا رہتا ہے
 اللہ جیسے مٹے نہ خالی مطلب ہے
 بدرہ اوٹھی نال گمان کی گل بہار
 گردن کلے اس بنا کی گن گن پہ
 انجوبن نہیں محمد بخشا دلہا میں
 غیبوں چپک ہمارا دلاندہ کینہ میں
 دانشندان داول شگن نہ عشق
 اکاسہ ہر پچی ہتون شہزاد چل
 شکر الحمد خداوند تائین جس ایہ کم
 آلی ایشی ویستی شکر کران
 یونی اس مراد وسیہ میں پر ہن
 مال شار ت شامیری نے کیا کندہ
 سیف ملوک دجاو گادے میں عیش
 شہزادی نے حکم سجدہ اس میں
 شگن نال دجانوں لگا تار سہ
 اس مضمون غزل محمد عاشق کا
 سیٹھ موہنہ تیرے تبین سجان تو
 ہاکر ہو دھین داحشہ چاہے
 ہر اک گردن کش ملکہ موسیٰ قبا
 آہ میری سے ملن آئے رکھن جان
 روپوار تیرے وی سپرن ڈھان
 حاصل ہوئی مراد محمد ولبر گول
 کانون گائے ساز دجاے میں خوش
 بل اوٹھیاں کاوندی شمعان

نامی را گم خیال الا پے مونی چست کیتا
 مین گرام محمد بخش رسی بار بجائے
 نال ترا دت مدد دی ہوئی انگلیوں مہر دوا سی
 عاشق تا مین مہور یادہ روشن عقل حریفوں
 ساقی سخن دیکے پاسے تہین نقل کیا بلن
 سچی سیج محمد بخشارنگے عط گلابون
 بنون نظر کن اک دو بے سادراتے نور
 پتھر و کھہ صبر دیواے زیر زبست کردا
 کہہ نخل مسعد بہائی کن دہہ کہان یاری
 لگی اک بیخند بہر دے پیش بخارن جاسے
 اس سو دھپ مہر و بخانی چستے سو دھپا
 کاپو دے لینے دی ہوشان سوئی کر گیا
 حرص میریہ اثر او ہون بے نام دہرہ نیچہ
 تیر مئی نون پانی تک کی صبر نہ کیتا جائے
 سو تاجا گئے تروا آوے جسے نہیں گری
 مغر و کام اندامی سستی تندہی جاوے
 چروا سنگ آواز نہ پہنچا چنے پالا لگا
 بوریا ناک کہنگا بکھلے۔ کہنگا کیتو سواری
 منہ کہانی کناری دانگہ نیون مائی پرا
 گوشت پوست و ایہہ شمن جو اسدا دارون
 عط ارنے خوشبو آوے گئے نہ نگامون
 عشق خزانان دو مان جا مان بے بہرمان
 مجلس خاص ہی کچھ توڑی اور نہ کی بے نامی
 جو اس سہل جدائی میں یار پلین جریے
 کتاخمی و طاقت نامین قدر اس نگہ میں

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ملکان اپنی نون کہیا عرض پر پول کر کیاں
 سیف ملوک شکندار حضرت جبار تخت سہا
 پرت پیاری کوڑی کواری عشق کٹاری
 آج مہمان میرا شہزادہ کو لون بہن ندیاں
 شہزادہ اس گلون ہوا لیا غوش نہایت
 مسند ملی فرزدون والی جہنڈا چتر خامی
 مہر انگوہی حاصل ہوئی تخت لہ لاسیانی
 جام لہیا کھنڈر والا ستر عالم داپایا
 پہر اک ہو رہے رل بیٹی بھی بیج سہکائی
 سیاں رنگ بہو جاسوئی پو اپنی ڈیرے
 شاہزادی نے بدرہ تائین سہنیرے فرایا
 بدرہ کہندی سہلے تمیان جو تیر لزمان
 بدرہ قاتون صاعد تائین ڈیرے اپنے کھڑیا
 عاشق تے معشوق اکلی بیٹے نال بیڈیان
 صاعد بدرہ دامونہ تک بدرہ اوسول دیکھ
 سوہنی صوغت حسن نزل اجر بن دستواری
 چوہدین داجین ریکر اکھوتا بدرہ واکوہ تک
 راتین لور وینو دی اندر روپ زیادہ دستا
 ناک و نکالے زلفان والی بہت دس کٹھالے
 مان گورانا کلا جہر اوسد ارنگ گلابی
 واکا کبوتر جوگ وٹا دن بہر ہر جہت موند
 لاڈ پیار محبت کر کے پانوں شہنشاہ جگر نون
 سیف ملوک اکلا رہیا مجلس اوٹھہ کھلے
 عاشق و ہلاکری نظار اکلا حسن پرید
 باغ بہار خندے اندر بہر انیا نہ چروے

بہن ندیاں
 جبار تخت
 سہا
 کواری
 عشق
 کٹاری
 مہمان
 میرا
 شہزادہ
 کو لون
 بہن ندیاں
 شہزادہ
 اس گلون
 ہوا لیا
 غوش نہایت
 مسند ملی
 فرزدون
 والی جہنڈا
 چتر خامی
 مہر انگوہی
 حاصل ہوئی
 تخت لہ لاسیانی
 جام لہیا
 کھنڈر والا
 ستر عالم
 داپایا
 پہر اک
 ہو رہے
 رل بیٹی
 بھی بیج
 سہکائی
 سیاں رنگ
 بہو جاسوئی
 پو اپنی
 ڈیرے
 شاہزادی
 نے بدرہ
 تائین
 سہنیرے
 فرایا
 بدرہ کہندی
 سہلے
 تمیان
 جو تیر
 لزمان
 بدرہ قاتون
 صاعد
 تائین
 ڈیرے
 اپنے
 کھڑیا
 عاشق
 تے
 معشوق
 اکلی
 بیٹے
 نال
 بیڈیان
 صاعد
 بدرہ
 دامونہ
 تک
 بدرہ
 اوسول
 دیکھ
 سوہنی
 صوغت
 حسن
 نزل
 اجر
 بن
 دستواری
 چوہدین
 داجین
 ریکر
 اکھوتا
 بدرہ
 واکوہ
 تک
 راتین
 لور
 وینو
 دی
 اندر
 روپ
 زیادہ
 دستا
 ناک
 و
 نکالے
 زلفان
 والی
 بہت
 دس
 کٹھالے
 مان
 گورانا
 کلا
 جہر
 اوسد
 ارنگ
 گلابی
 واکا
 کبوتر
 جوگ
 وٹا
 دن
 بہر
 ہر
 جہت
 موند
 لاڈ
 پیار
 محبت
 کر
 کے
 پانوں
 شہنشاہ
 جگر
 نون
 سیف
 ملوک
 اکلا
 رہیا
 مجلس
 اوٹھہ
 کھلے
 عاشق
 و
 ہلاکری
 نظار
 اکلا
 حسن
 پرید
 باغ
 بہار
 خندے
 اندر
 بہر
 انیا
 نہ
 چروے

مان او سہا ندی کہیا پر پیے و پیر
 کیک حکم او سہا ندی فرما نون کول
 سمجھی اس ریز مجھی نون کہندی
 خبر نہین بہر کہدن محمد نال نصیب
 گویا لہیا مٹی آجہ اوسون شانی
 حلم لہا جہت شید والا عیش لہی
 ذوالقرنین سکندر والی لب کی
 رستم بہمن شام جہا نذر
 شاہ پرینون نال لندہ و عر تندر
 صاعدتی شاہزادہ مالے بدرہ
 صاعد نون آج رات تین بی کوہ
 خواہ مخواہ کرانگی او ہوزہ غنڈہ
 اوہ بی جا اک ہو رہے نذر بیج
 پین شراب کریدے مو جان
 لیکن پار کرن جو باتان کہ لون
 دونان روپ و دوسری لوی کجیان
 دہرے پہنچ گیا جہت صوج صا
 دہین نارون دوہ صفائی دیکھو
 بن پیتے متواری ویا دہین
 راتین واصل سان باران
 مٹھیاں گلان بنن بہن رات
 کرن عامین حواج سامین
 سر عاشق دی جونی دہرے
 نال او بدے نے بڑوسہ نان
 رجن کہ محمد بنشا جو ہے

نیدھم تہین باہر اندی عاشق نال پھری
 حسن اندر حیران پشیمان رنڈا زار بھارا
 جیون کو وقت بہار چین تی بدل گھانیاں
 اسون نال شہزادی کیتا جیون کر پو ل تیران
 عاشق تائین دہر دلا سے ہے جانے و نزار
 نون میرا غونڈہ کلید اسنگا مول دلیرا
 بہر سو گند پیو دی چادان صبتون گھڑی
 دوہک اندر چیز تیری تہین کوئی نہ کے چکے
 جی من پر باندی دس آیا کار ہو سی کہ چکے
 ہوگ مہم سان ملان کی کر عشرت خوشحالی
 جاسی فکر و چوڑیو الا جا زب کر سی وصل
 لہی عمر و چوڑیو لالی جب بہن رب ملا سی
 کہو شہزادہ پکے موند لایا کہندی بیو لے تیا
 سائرات لہنگائی خوشنیں چڑھیا روز و رانی
 سخت سزائے نون دیان کرکے میون لنگار
 نیند مست جہان لذت میران ذکر و عدا
 جی نوبت باو شہانی مسجد تہیان باگان
 کالیرات گئی لوگی سوہیا نہایت زمان
 شکر عبادت پوری کر کے اسدین گزول چے
 پل چل گذر رات وصلی اکی سان راز
 نوکان لور تھی تے اوہنان پیا نہر و چوڑا
 لاکو لور باسج غاری کامنوں بیدار گئی
 جس بچون ل جانی دینن بیٹہ پیا وہ گنا
 صبح تہین ابہر ظالم ایالا سفید پوشا کے
 عاشق دوع ہوئی محمد صبح ہوئی جہانہ

نیدھم
 تہین
 باہر
 اندی
 عاشق
 نال
 پھری
 حسن
 اندر
 حیران
 پشیمان
 رنڈا
 زار
 بھارا
 جیون
 کو
 وقت
 بہار
 چین
 تی
 بدل
 گھانیاں
 اسون
 نال
 شہزادی
 کیتا
 جیون
 کر
 پو
 ل
 تیران
 عاشق
 تائین
 دہر
 دلا
 سے
 ہے
 جانے
 و
 نزار
 نون
 میرا
 غونڈہ
 کلید
 اسنگا
 مول
 دلیرا
 بہر
 سو
 گند
 پیو
 دی
 چادان
 صبتون
 گھڑی
 دوہک
 اندر
 چیز
 تیری
 تہین
 کوئی
 نہ
 کے
 چکے
 جی
 من
 پر
 باندی
 دس
 آیا
 کار
 ہو
 سی
 کہ
 چکے
 ہوگ
 مہم
 سان
 ملان
 کی
 کر
 عشرت
 خوشحالی
 جاسی
 فکر
 و
 چوڑیو
 الا
 جا
 زب
 کر
 سی
 وصل
 لہی
 عمر
 و
 چوڑیو
 لالی
 جب
 بہن
 رب
 ملا
 سی
 کہو
 شہزادہ
 پکے
 موند
 لایا
 کہندی
 بیو
 لے
 تیا
 سائرات
 لہنگائی
 خوشنیں
 چڑھیا
 روز
 و
 رانی
 سخت
 سزائے
 نون
 دیان
 کرکے
 میون
 لنگار
 نیند
 مست
 جہان
 لذت
 میران
 ذکر
 و
 عدا
 جی
 نوبت
 باو
 شہانی
 مسجد
 تہیان
 باگان
 کالیرات
 گئی
 لوگی
 سوہیا
 نہایت
 زمان
 شکر
 عبادت
 پوری
 کر
 کے
 اسدین
 گزول
 چے
 پل
 چل
 گذر
 رات
 وصلی
 اکی
 سان
 راز
 نوکان
 لور
 تھی
 تے
 اوہنان
 پیا
 نہر
 و
 چوڑا
 لاکو
 لور
 باسج
 غاری
 کامنوں
 بیدار
 گئی
 جس
 بچون
 ل
 جانی
 دینن
 بیٹہ
 پیا
 وہ
 گنا
 صبح
 تہین
 ابہر
 ظالم
 ایالا
 سفید
 پوشا
 کے
 عاشق
 دوع
 ہوئی
 محمد
 صبح
 ہوئی
 جہانہ

شاہ پیری فی وداع کیست سیف طو کہ نہ ہوا
 میں پیار سخن و مومنوں اسوئے کی لا
 ڈری آرڈ ہشا شاہ زادہ صاعدیٹھا اگے
 طاقت تاب تے آب نہ وہی ہو یا پیا بے زبان
 دس مینوں کی ہو یا مینوں کستہیں گزرتاری
 صاعدے فرمایا اگون اسے صاحب شہزادہ
 یازنگون اسے بن سار کر یاد چیرن دی حیرت
 صاعد در در بخانے تائیں شاہ دتیاں دہریان
 اوہ جرماری لوک بنارے آدم مال نہ ملے
 یاری تیریاں انسانی جنس جس نون جہا
 میں جس بہاری شکل سرے اوہ جب کہ لڑا
 کیونکہ میرا پوچھیں اوتے لیکر میرے مسیان
 صاعد نون پکڑا کے دہری کر کے خوب قتل
 اکبر با ننگ ناز گزاری دو مان یاران رکے
 ملک خاتون برہ خاتون نالے مان ادھانہ
 رفرد کتبارب / بانون سیف طو کے ولون
 شانہ اوید شہزاد چٹیاں تان نیان یران
 مابون دون پہون خوش ہوا شاہ پرینو
 ست دن گذر ہی چد پور کیتی پری تاری
 سوئی نیز خوشیدی دمانی کوٹ دلید شکے
 پری شہزادہ کول بلایا جز نہ ہو پریان
 ملک بدرد مان اہبانہ دی اوہ پور سد بایان
 چارہ رل مصلحت بیٹھ پری پوچھتا ان
 سیف طو کہ شہزاد مین میرے نال طایا
 عقون علمون ہر ہر نہون خوب طرح لایا

میرا پوچھیں اوتے لیکر میرے مسیان
 صاعد نون پکڑا کے دہری کر کے خوب قتل
 اکبر با ننگ ناز گزاری دو مان یاران رکے
 ملک خاتون برہ خاتون نالے مان ادھانہ
 رفرد کتبارب / بانون سیف طو کے ولون
 شانہ اوید شہزاد چٹیاں تان نیان یران
 مابون دون پہون خوش ہوا شاہ پرینو
 ست دن گذر ہی چد پور کیتی پری تاری
 سوئی نیز خوشیدی دمانی کوٹ دلید شکے
 پری شہزادہ کول بلایا جز نہ ہو پریان
 ملک بدرد مان اہبانہ دی اوہ پور سد بایان
 چارہ رل مصلحت بیٹھ پری پوچھتا ان
 سیف طو کہ شہزاد مین میرے نال طایا
 عقون علمون ہر ہر نہون خوب طرح لایا

گل گئے تے سر مو نہ چین لایا
 ملد ہی چارخصت کیست تارہ
 آہ چلا دی تے دو کہ گاد ہون
 سیف طو کے پوچھا بہائی کی تو
 راتین خیر من مہرین کہلین
 ساریات پانگ گزری الفت
 صبح نہین کوئی ظالم آیا کیوں نہ
 رکہہ دہیان میریوں بہائی جس
 اس بیدی سہداوان رکہہ کل
 نالے گہر سجدے بیچون ل لسی
 آج ہلکے اوڈ جاس پریان جان
 باجہ دہری ساہن اوہی پور
 کینا دھنوشنہ اوہ سوئے جار
 درو خطیفے پورے کئے منہ
 اوہ ہی بہت مدون خوش ہو
 قول قرار میں پورا ہو یا بچان
 واصل ہو یا روح محمد دے خوش
 و دم حمد ثناء گزاری دیے لایا
 باغ ارم دل ثنائیابی مصیبت
 مارے دھونڈھول چوڑے پور
 غور لا سا کرے ملا دین
 مان محرم کوئی رہبانہ ارت نہ
 ای ملکہ ایدر خاتون نسان ناک
 صورت سیرت ذات صفاتون پیش
 عشق وفا اشراف نکہ کے چون

ات دناڑا کہیاں گزری جیو لیا
 میرے آن ہو کے دن پور کوچ کر لیا
 شے جوڑ دوی دل سستی بے قدرت دس
 اک پل سیف طو کے باجھون بیون شکل ہوا
 میریاں جانون اسد انہین چہا یا بچا
 سو کہان نال رنگائی یاری کر کے پرت پان
 ست دناڑی ایتے گزری اوہی موج نہ مانے
 نون اک گہر وچہ پیشی سینے لارنوتی
 لاون سو کہ بانن ادبہر فکران چند گہرے
 عقل فکر دے لشکر غور مارے ٹھہول چوڑے
 سیف طو کے باجھون مینون خوش باغ ارم
 یونکر پیرا گہرے رکھان چوڑو چوڑ پیر
 نون مانی اہیہ بچیاں دوی سخن کون چہا
 ست طو کہ باجہ نہ لنگدی ساعت اک سو کہلی
 کو کوئی تیریرا شہوئے اسد اجور
 بہان نہ نمان پر ہے کئی مقصد اسدا
 بڑی کہ صاحب ٹریکی نون واقف اسرارون
 نوزاج طریقہ حالابا کہاندہ ادھانہ
 جیک عقل تیر یو پورے کہول سال اسانون
 دیک کم تھادو کر لگن جابے گہر اسدا
 ہیہ صلاح میریدال کی شاہ پری فرماندے
 سیمین شاستانہ اندر رتک دادو اہر
 پاس اوہ شہزادہ جاکے کرمت ہو قیام
 عرمنی پورے معلم کرسی خواہش میرکاری
 ہے اہیہ مینون سب کجا مہراہ میریل یاد

موتون برادھوڑا سہجا اکیار جاسی ملیا
 چہائی داغ سجدہ الگ سر یوسن لمیان مینون
 اکو چند اکو دل نبیان دور ہوئے سب دوی
 اندرون دھونٹے مار وچوڑا سر پان کہلوا
 کیون میل اسدا کر ہوند جیو عذابون بچا
 خوج دکھاندی بن تن آئی ماریان پیاری
 دروان آن کہائی دتی چہرن نکاٹا سنے
 یار کپڑ پیاہن جانان کا مہون آلی بگولے
 ملنے ہاتھ دھیران آیا ہوئی تیری میری
 پور اسو یا قرار مہند اکون جیڈ عودن ہوئے
 ایتے بی کوئی رہن نہ دینا مشکل ہی محمد
 مژا لاون وچہ دینہ مینا ایڈر اتہین سہارا
 بنو طیب کر کوئی کارہی دگ اپنا نہ کیا
 یاد چوڑا دلچسپا امین ان گہر نون ملی
 تارقی عمر اکٹھے سنے مول نہ دے وچوڑا
 اس نہ سیردن عقل جہا اہیہ گادور اسدا
 دیو پرانی ری معنی وہ نہ تہہ معلم کوئی دارون
 عقل تہر کہیا دھیلین را ایتے پیش نہ جاد
 جو کم ساڈے و ساہوئی کیا بن ایازون
 والے جتناں غدر نہ کردی مطلب ن اسدا
 کر سان عمل اوسی پر جیکر تسان پسندیا
 شفقت اتے محنت میں پر کردی بہت
 مین دھو یول عرمنی کہان کرنت زاری
 نالے صورت سیرت اسد لگی دیکھ پیاری
 باب میرا گل مندا اوہ جو مہون فراد

وادی دل فریادی کسان او را دیو چاک
 ای توفیق منی ساری آنکه بنین کج سکه
 بیت سبب بود یکا مطلب هر صلاح ز سبب
 اک حضرت اعتباری انان بنت جسته
 استیون چا او تپه کپڑا لبه من نان کسان
 رکبه توکل اس ربیدی هیچ دیه شازده
 اسبه صالح پسندی آئی سببان جیان تائین
 بهر پر پی فرمانون لگی سیف ملوک صم نون
 مینون رب سکهارا کر دوک سیرت لالو
 گهری آرام بنین تده با بچون صندی سوزد
 بل پل دیو چکر برسانه و نهنگن امین دامن
 دم دم نام نرا مین لسان صورت حاضر کرت
 اوچی چکر دو دوع مینون سمن میدان کپڑا
 اسی جانی روحانی میر اکمین دروشانی
 تیر امیرا اندیک سونپ و تون اس تائین
 رکبه دیری کرین ره راست توت گشت جا
 جوید فکر گهانه افوت لاله نور عقدا
 باره و این اوون داره چارون و چه اودا
 بالان چنگان بنین نلانی شاپر سارون
 وس جگر لاله نون دس ساتی پاکنه لانون دین
 سمن دلیر نه صحت داری نابنن کاروان
 بهرین کنکر و گل حمال سهر پناج شهبان
 مردانه اگر جگر اودا هو ستر مول جابن
 شهنزاد کو فرمایا روکے اول نور مینون
 هوو بلا مین سهر سببان خطه نهین کسان

خدا خوف میرے دل اکا او دشمن آیا
 لکدره مان او نهاندی بابل شاه گودا
 صاعده دی پر بانه شتر او نهاندی بابل
 کین دی روشنائی و اگر کسان بهتیا
 بهر پر او جانی دوست بهائی جیار
 بهت امیل شریف سیان صاحب علم دانا
 بهر بکوبه عیب خدا ہے بندہ او گنہار
 بهر کین کج گشت نه جانو ہے ایہ بهر ایہا
 اسباب ملازم سار نقد نین جو آس
 کدوے گل او وچونے صاعده شهنزاد
 دود او دوع سو یا جانی ایکه دیس نکالے
 سستے سول شیتی جانون کپڑا چوڑوالی
 اک وچوڑانان میو دالا هو افوس و طن
 او جاپری وچنے ملک مینون بعد جداس
 او بکوبه رزکے کسینا جهری چوڑو کانی
 بهر بهر وچبان شریا اک اکلا
 بنکے پے پاپرا اکیه پاپان سنجی بهان
 سهر دو کپڑا سهر چاے عاشق بهر کپڑا
 اسے روک شای جنے نان مٹک وچ طبان
 اس اب سجنیدی اسے ذره ہر اس کرد
 صاعده بهائی نون فرما دیہر شهنزادہ رو
 بران دیو لکڑے دس میوس جہر بنین کی کپڑا
 ایہا میندے دشمن دایم بران دیو بریے
 اکو دے نون ریمپٹ میٹے آکڑو دوعان
 صاعده لانون رخصت سو یا جان سهر وچوڑا

عاشق تے معشوق دو مانہ دی جوڑی را
 اللہ بہادر اسر کینگی عمنی میری
 سیف ملوک روانہ کرے آس پیکر
 حکم او پریدی بالغ کسان لیکے قہر
 اکون بی اوہ سوانی حافظ چوون افون
 اکون قسمت واد ملکی جے کجہ رب را
 اسی اوتی ختم کیتوے کپڑا کی خیر دعا
 لے سجنان مین دوع مٹک دی علیان افون
 اچن جیت پر دم دابا نہرینے بال جیار
 واکند لیتا طلب یوسف و ہرودامین سنان
 تون بی با داسانون سمن مینون سارین
 کر کے سانک ہجودی سنے ٹری نانی زک
 بچون مٹک تکر بچا سان بے دم باقی
 مال شہر تاسان شان چکینی بیل جیار
 صحیح سلامت مینون مینون سهر ملا سارین
 مردانہ سهر مین خضیے اوڑک پوچن جیار
 نہر چکر کم اگر کینن بہادی مارنہ جادین جیار
 سے کو تاسے تاری کووان بجی کے چڑھا
 سیر اکمین گل با بن کجولی بہر کپڑا شل سنان
 کدھن ترانہ گاہ نہ آون مہکان سخت مرید
 یاد شہانہ سہر بہر بہر بعد بچون بسیلان
 گوشت اکا و پٹ قند او سہر کپڑا شل
 عشقون کہہ بلا مین پاپا سهر کز خوف اکون
 بچون آکڑو مینن کسان مین شجادی نون
 اک چوڑا جیلن او کپڑا دایم خوف اسیل

وادی دل فریادی کسان او را دیو چاک
 ای توفیق منی ساری آنکه بنین کج سکه
 بیت سبب بود یکا مطلب هر صلاح ز سبب
 اک حضرت اعتباری انان بنت جسته
 استیون چا او تپه کپڑا لبه من نان کسان
 رکبه توکل اس ربیدی هیچ دیه شازده
 اسبه صالح پسندی آئی سببان جیان تائین
 بهر پر پی فرمانون لگی سیف ملوک صم نون
 مینون رب سکهارا کر دوک سیرت لالو
 گهری آرام بنین تده با بچون صندی سوزد
 بل پل دیو چکر برسانه و نهنگن امین دامن
 دم دم نام نرا مین لسان صورت حاضر کرت
 اوچی چکر دو دوع مینون سمن میدان کپڑا
 اسی جانی روحانی میر اکمین دروشانی
 تیر امیرا اندیک سونپ و تون اس تائین
 رکبه دیری کرین ره راست توت گشت جا
 جوید فکر گهانه افوت لاله نور عقدا
 باره و این اوون داره چارون و چه اودا
 بالان چنگان بنین نلانی شاپر سارون
 وس جگر لاله نون دس ساتی پاکنه لانون دین
 سمن دلیر نه صحت داری نابنن کاروان
 بهرین کنکر و گل حمال سهر پناج شهبان
 مردانه اگر جگر اودا هو ستر مول جابن
 شهنزاد کو فرمایا روکے اول نور مینون
 هوو بلا مین سهر سببان خطه نهین کسان

صاعد و مابین دیدے روزان لاد شہر اہل
اس پر دین وطن دھپیر اندہ بن کی کم آ
مین ان تیر خیمت و لال مال نہیں کون کھڑا
جہین ملی اکنت آسی مصر و نرے اکھٹے
مین ہن مجلس کدی ہنسنگ کدہ میسیانہ
کون میرے دلدار کی کرسی کون لیگا خزان
کسی کی نگل پیر کے ٹرسان کون سناسی نشان
کس کے احوال کہا نکا کون کرے غمخوارے
جوڑے ساڈھو رب تر دے دوس یان ہر کہ
اکہین دھپیر یوں جودی سو یانو انگریزین
کی احوال بندید اچوسی بابو تیرے دلدار
سنگ بنان دل تلک ہو دگا دانگ تلنگ تلے
گہن پیغام ساڈھے کٹر نے کون بیاسی تری
صاعد و مین ماڈھ ترے شہزادیل شہر
شہان خودہ گزہ فرخون ہر گز رہن نہ ہونہ
صاعد و نون فرام اہالی جلیانوں کون جائیر
اک مینون بہاہ پکا دھوڑے دو جاسر اول
شکل سخت میرے سر آئے سفر پاجس بہا
ہر کوئی جان میری اور سری کوئی شجاسون ہار
اک سجنوت اوسیدہ اوستے ٹریوس کہہ دیکر
لکھ بدہ رور و دیوان رونق جلی اسادی
کول پہول اسادی جو سی کس نکہ جو بہا
خاند و خاتان بن ہوئی اچ کلر اسادی
نال تسادی دین عیدین زمین بن شہر ان
شاہ پری شہزادہ جلی سانوں جوڑا کلن

کھڑا ایہ کی کیتو شاہ مریون
روکھی کہاٹی نسرل اندر یوں
اک خزان تیرے اندر کچک
کیون موت اکھیاں موندی جوں
تدہ بن سیف ملوک پیا کسکون
کیتون دو کھرے پہول ناسان
نور قیامت نامون مینون آبان
کون کر لسی صرف میرے شفقت
تیرا کیت خزان عمر داس بن مری
حیت اود اس تیر یوں ہی ٹیکان
کہیں یاد جو شجاسون جوڑا
سیف ملوک نکو کسنگا بہا
سیف ملوک پیار و بہاگ ڈو
دوٹان فلان نہیں شکل ڈو
نوں نون نسب غمانی دیکھ
چہرین جلیں کہا اندر دھول
تیر جادو دشمن شہا ہر کون
نان ہر لہو زخم اگے ٹراک
دو کہے لکھ محمد شجاسون
نہین نان اوس مکان ہون
شہزادہ بن جہین دس کڑا
کس کی دی باجی اندر خوشین
لہو چہ بکھہ افسوس ہزاران
لہو افسوس جلی لہو مینی
کھڑا حش غمخواران جابین

لہو بدہ بان اوہانڈی مانے شاہ نگر
جان تون آپون سیف ملوک خوشی کیتوی
سرانپ ہو دیان سارا گہان بہان
عاصم شاہ مصر دیا مین آپون تخت چہا
وے ملوک بدیع جالے رور و نین سجاسے
زرا شاہ مجندے آکے سنگ اوسا نامی
سنگ ویلور ہن اور ہر جان نزدیک بلانڈ
سیف ملوک بدیع جالے بارودی گل لایا
شاہ پرینے سرینے دھوال پے کج کالے
دھان و لان دھپیر جوتے پہونجی وانگر
نور قیامت نے غول کسکے شہر کون
بیک نام دیوانہ یو چون سد عفریت ویر
دولت دینا دتی خلعت تے وڈیا
فرشی تہہ بد سے بندگیان تعظمان
حاکم خدا ادا ہوا بنیان مدہ پچاسے
لہو ہرینے کہا انسون سن فرمان اسلا
ہر دال باجی وچہ میرے جند جان
فرشی واطن تیرے تون جان ملکھارے
پلیان جودی مینون قسم کہان سودا
نہینان فرق نہ کر نان جیکہ مین فرزان
ہر حکم وچہ رہان دانگ غلام علی
شہزادہ تانی اندر جاسون بے جان
ن جان پیر میرے نک پچا ایہ اوم جابا
لک حکم وچہ رہان در اسد لہو کران
ن پیر میرے نک ملیا محی سلا جزی

لکھ رومال اکہین پر رونون بہا بہن صبر
اچ اسان تہین کولی نہ پچا مریون مرم نگا
تیرے باجی او جابا گنگا سچلین سیر طن
سیانوں بی ہن او ہو جیٹا مریون داغ نگا
کاکا اب اودی اندر و بی اودہ مصوم سجاسے
خاص سجندی جالے اندر نال جاندی غامی
صاعد و صیاحرم جاتی سوبی نال نہ جاندا
لے بار مہنوں اکدو بے الوداع بلایا
نالے جہیون منکے کڑے دوٹان ہر گادے
شہزادے ڈولے سبب اپر تہین دھپیر
اسر شاہ ایہہ پونجی میرے کہیں نال بہان
دھو غلام اوہنوں فرمایا کم کرین اک میرا
نالے آکون ہر دیونڈی آس اوہیدلانی
عرض کری فرما ہو خدمت کرسان ہر جہان
شرق مغرب توڑی پونچہ پان کہون جہر
بہت مٹھایہ اوم زادہ ہے بہان اساد
درن اسدی جی میریول ہو مراد نہ کرے
نان ایہہ کم ترے پر سٹا چوڑو کالی سار
دعا فریب نہ زمان کولی کہ فی خدمت دار
شہزادی نون پیار جانی سکنا نانک بہر لوان
آپون او کہا ہو کے کہیں اسے جان کہانے
دادی میری کول شجاسی من امان پوجان
خدمت اسد و حاض رہان بن کے گولا دایا
دیوڑا ن شہر ان کولون را کہہ کرے ڈرمان
اس خدمت دا بدلا تیری دور کران دیر

جس پر ہی بہتوں میں عاشق نہیں ہوں
 ابھو شہزادہ ساڈھی متری ابو محمد مسلم
 حضرت سے ایہ نگاہن خلی گئی آس مرادون
 شاہ پر ہی دل میں نماو کہے مکہ قبوے
 بادہ سادہ بہنیاں لی لی کہتے قول کو ہارن
 جان جان ساس بدن و چہ ہوں خاص نظام
 دیو و قسم اصلی دیکھے کہتے دل جہاے
 عا مان و چون بیٹھ کنا رے خط و لوہول کیتا
 آہو خاٹھ نام دیو بیاناں کیتا ہمارا ہے
 دیوے شاہ کند ہارے چاہا کہیوس بیٹھ کو کہیوس
 یک توکل رہدے رکھن سورین نام الہی
 او ڈ پچا دیو آہو خاٹھ شہزادہ یون چاہے
 جان جان بچ نظر داتا مین رہے سن لکے
 کو کہن کو خان وانگ کہلوتی چچے سہ بیار
 ہاؤ ہاؤ باز قضا قدر او جگر کوچ او داران
 جہون نگاروہ او ہے سو پار پر ہی گئی طریر
 محل جبارے ورنہ دن گئے ونگن لالے
 باغ ہوئی پہ وناغ بار چشہم چرخ نہ وسد
 دارون او پر مین شہولے نکات تہاں نکاتے
 بیل بہور او اسی ہو چول کہی باغون
 کوئین سو جان وچہ گذارے کر خوشاں
 جنہاں گہرا نوچہ عیش کہنی سن کو دہر جا
 جتہ ہوں کو چ کریدے سو ہنہ کو کین خوشتر
 شاہ پر ہی شاہ بیاد چوڑا زہر کیتے دل کھان
 جہنم جابین و سدا زہر و اسیر کرید

اوہ حوالی نبر کے کسان جلدی ہو
 آئی کہ مین سو کہلا رکھین ابھار
 دہر کی اوٹے مل لہو ناخو
 شہزادہ ہی حدست اند دزن
 اک اک وال ابھری دیکھا
 جو یہ کہلا سو کاے کسان
 او سو پہلے ہر شاہ پر ہی نے کا
 سیف مار کے و سر متہ دما دیون
 عفر تیان پر ہی سواری عشق
 مہر پر دے وال تہاں وچہ حکم
 شہزادہ سینے او ہو کیتی جوار
 نظرون او ملی ہو یا شاہ زور
 شاہ پر ہی داو تول اٹکے سول
 گردن او کی کر کہیوں درد
 آجین جیت خمد جتنا گد کہر
 جتول دیکھے یار نہ دے یہ
 سب اہوین مار سہیلان کن
 جس باغون ودار ہندوان جت
 سچا ان سچا ان ہون محمد
 کہ تپکاس رہے چہ چہن بوج
 اوہ جامینا سر و دہر بوج
 اوہ گہر خالی کندہ ہاؤں
 عاشق تائین ختری آون
 اپنی آپ پیار تائین سو
 جان و جہاں سچا ان دن

دھیرا دیکھ مینہ اکھین تاب نہ مین نظر
 سر نہ سپا پر ہی بہا نے ہو یا بندہ خان
 خفا ہو و و جو یے کوئی لوڑے گل کرانے
 لیکے داغ محمد جتنا آسے لوڑے وچہ وطن
 باہون مل ل گان کردی اندر دیے دو
 دل عاجز ہو ویسی بچھے بیٹھے وانگ لوان
 رنگ تنگ ہو یوس پر ہی کر آئین کہے
 ریشم بدن کیتا جیون پونی لہو ہوئی نے دھو
 چڑیا چرخ داغ و دیو ہوئی طبیعت کہے
 سوراہیس نہیں کند کہلیا ملک بدرہ بہنیاں
 مین تان آپ پان سر بہا لے یاو کس چاہے
 سو کہان لہو ہندی فی دکھا نومہ نہ بہا نون
 باج اساو کو کین ناہین ان تون ان کہے
 تو مین درد چہرہ ضامن تہہ بن مر نہ کس
 جاہ گہرا نومہ داخل ہو بیان بہت نہ تہا کا لی
 اٹھو ہر دوان مین دل پر ہی کس کاسے
 کہر طن گندی دادن گزیری رات گیندیا
 سوزان چاندی چاندی ناہین چاند چیکے رہا
 پایا عشق بھاؤن ڈاڈا رہن نگنی نت اندی
 وہن لکت بہلا واکوڑا وچہ سیان سل بند
 وچو وچہ شرن مہر جیون کران سنو کا
 خوشیوں سکھ جیو وچو ہر سار وچہ جو کو
 ٹپک لکی خان یاوون مین جہک یاوے
 کہے بہا نے رخصت ہو و ہندی جاوکار

یہ شعر شاعر نے
 بہت ہی خوبصورت
 انداز میں لکھا ہے
 اس میں عشق و محبت
 کی تمام باتیں
 بیان کی گئی ہیں
 اس کے علاوہ
 شاعر نے
 اپنے دل کی
 باتیں بھی
 لکھی ہیں
 جو پڑھنے والے
 کو دلچسپ
 سمجھیں گے

ایسویں گشت مومنین پر پلا سچ او تے جڑ ہونے
تھان اوہ رنگ نہ روپ رہیاسی نمان اوہ پناہ
لو این تیل لڑ لایا دشان انگ نہ لب
دہر بہانہ مانڈ گیا اندر مرض پریم و
توڑے سی غمناک پری لی تان کمانڈی
مالی سیف ملک بیچارہ او دہر گسب اکلا
ہو وہ شتاب محمد بخشا شہر دیول چلے
او کے منزل سو بہاری نہیں بہا ہٹ رہا
مالے اسی وصال کنون مرض پریمی جان
سیف ملک چنان سنگون چا لیا عفریت
مہو بہت زمینون او چاہتا کول سامان
گرمی سوچ دی مہر ساڑے مہون سبز ہونڈ
او پر گرمی سوچ والی مہر پھاڑا گے دا
اسو خاٹف اس دماڑے سے دور تھامی لایا
تشنیں پہاڑون او چنادور گیا سے ہوتا
تان کوہ خاف سندھ کوہ ناگولی دہر نشانی
تسچان تھلیان سندھ کوہ کچھ کن فرشتے
ملکان کول پوچھا کپڑے خاکی آدم زاد
ملک عبادت خاصے اندر دایم رہن کہو
بھاڑ شقد کسی نچایا ہر ہر عذر نہا سنے
شان انشان جہون بیلے دالکانا کول
جہون پیار عمر من او غرا آپ پنے ل چیک
نفس عجزیت کنداڑے جاہن بغداد
تشنیں ہلڑ غصہ اشوت دریا جوشان
نار و فول شہر تھانے استریان تھان

سوئی ویکھتہ غن بھسیان تان رتون
جہولی خزان و چوڑیوالی باغ کن
کے رت محمد بخشا رور وجودون
لیکن بہت چپا مین کہہ ی گل نہ
مانڈیون چوٹ جان چوٹکا بہترین
خبر ضرور ابھی بی یعنی مہینن کہ سو
توڑون ناہون ناں لیا سے ہن کھن
ہوئی گرم او دیک شہزادہ لازم کچھ پناہ
غیر لیا شہزادے نامین دل بھڑا
ہو یو کار بکار نہ جاتی ٹریا ناں
شہزادہ مینون سنون بیچارہ سار
اسو خاٹف دسے پر شہرے جے کچھ
ہوئی جلدی جان محمد صدف شک گئی
یار ملن دے اسی ہوئے کیتا قصد
نازک بدن شہزادہ مری یک درجہ
کن تو از ہی جو پردی خلق شد
کیتون چارچا وے کتے شے سچی
مناشن جو خیر تے جوے رتبہ ہو
بر عتے دے لہرے اندر مار نکے نوے
اکہ بی با سہرے دانی ناد
کہول نہیں ایم گل محمد عمت کوئی
ہو پری بی تہہ گولی بندے برادر
خزانہ ارچلے ہو رو بندہ سرور
حرص ہو اگام خوشا نہیں لنگے
بازو بندہ پناہ بختی جون مین

بہول نہ رمز محمد بخشا دس حقیقت او تلی
برکت نال عشق کے گدے بہرین باجونا
مہر افروز دے شہر بچے لہا دیو سوسیلے
عبت باز جگہ چہیتے دیکھ نہ مین خوشابی
جانڈی خالص واسبہ نبیان مانع تارا کن از
دیکھو ہوا میران شہزادہ فوادہ مہر جن مارا
ہر ڈالی تے ٹنگی سوہنے بہت عجایب شہر
ودھون جیسے شہر دن شے سن شہزادان
خوشبودار جنگ تھین جنگی گاہ عجایب سارے
ایک لہا تے محمد بخشا ہو مہر زلت گل ہل
چو بان کی سب سو بہری تھان عجب ریت
ایک تجل دیکھ شہزادے بہت لگی میرا سنے
سوے باجیہ حاصل ہونڈا سرگ مکان نیلا
خبر نہیں کس مہر الی حینت وجہ ہو نچایا
چو پچھین عود صندل سن چوہہ کھنڈکار
مین لے پری اکھی او خیر سو ہی جد مہر سان
تان ایہ خواب خیال نہ سو یون سرگ نام اس تارا
سے کو مانڈے پینڈھرا تان ان لہا ایہ
شہزادہ نون اکھن لگا ہے او دم دا جانا
شہر کین کوہ قاف سمندر لنگ ایوس اوری
یہ زخم ہوے وجہ خبے اکھی ہن نرے
پر سن مڑے پھین او کہا بہت بہول شے
مطلب ابھی دی گل کرے جے اس بکر
شکے اندر جنگا سوہان انت نہ جاندا بابا
دکارنگ جڑا دایا نظر نہ آیا اگے

بہول نہ رمز محمد بخشا دس حقیقت او تلی
برکت نال عشق کے گدے بہرین باجونا
مہر افروز دے شہر بچے لہا دیو سوسیلے
عبت باز جگہ چہیتے دیکھ نہ مین خوشابی
جانڈی خالص واسبہ نبیان مانع تارا کن از
دیکھو ہوا میران شہزادہ فوادہ مہر جن مارا
ہر ڈالی تے ٹنگی سوہنے بہت عجایب شہر
ودھون جیسے شہر دن شے سن شہزادان
خوشبودار جنگ تھین جنگی گاہ عجایب سارے
ایک لہا تے محمد بخشا ہو مہر زلت گل ہل
چو بان کی سب سو بہری تھان عجب ریت
ایک تجل دیکھ شہزادے بہت لگی میرا سنے
سوے باجیہ حاصل ہونڈا سرگ مکان نیلا
خبر نہیں کس مہر الی حینت وجہ ہو نچایا
چو پچھین عود صندل سن چوہہ کھنڈکار
مین لے پری اکھی او خیر سو ہی جد مہر سان
تان ایہ خواب خیال نہ سو یون سرگ نام اس تارا
سے کو مانڈے پینڈھرا تان ان لہا ایہ
شہزادہ نون اکھن لگا ہے او دم دا جانا
شہر کین کوہ قاف سمندر لنگ ایوس اوری
یہ زخم ہوے وجہ خبے اکھی ہن نرے
پر سن مڑے پھین او کہا بہت بہول شے
مطلب ابھی دی گل کرے جے اس بکر
شکے اندر جنگا سوہان انت نہ جاندا بابا
دکارنگ جڑا دایا نظر نہ آیا اگے

اندرا دسک و کچھ پورے سندرتخت شہانہ
 سورج و مہر نال لنگدی شب چارخ نورانے
 سچ ملک کہوتا باہر دیوانہ و رنج و دہیار
 شاہ پری جو رتی آہی سو کہہ سینہ سار
 شہزادی در لایق دایہی قوت سیرمداری
 حسن جوانی عقل نوزانی جوین نیک انسانا
 علم آداب جواب سچا نوزین خوب آواز صفائی
 تہ خواہت مغز ترا و شامیری زور دلیرے
 ایشیون مرد جنگتی توڑان گسیان لبودا
 سیف لڑکے شاہ پری کھری محبت یاری
 اینو پرچم کھ پری سنے لیتا نہیں خطا سار
 نال پرچم چال پرچہ او سنے سہون لگایا
 مینہن لی فرمایا اوسنی مان میں چار لیا ندا
 لی باقی غصہ ہو کے بولی امر بد ماش پستیا
 آدمی بازی قدرت نامہین پیر اسکا پانوں
 مہر فرزندگی تدمہرون غضب انسا ملیسا
 مان جہان مذی بہت لگائی مانے بلج جالی
 بے باقی مبتی می شوخی ایسی بے مایے
 مان مہمان سنگ آپ چہارمی لار پیر سارے
 بے اوس ایہ قیامت چائے باجوہرہ ان نہیں رہتا
 آدمی بازی کرے پڑے دیکھ جوان تو اسنے
 باپ اوہ شاہ پال بہادر افسر بادشاہا
 مان دیکھوس پکڑا ہی اوسکے لہی نشی
 مگر کوئی نہ سہجہ اوسون آپ سچہ خود طور
 دھرم کی جے بیڑے ہونے اوہ نوڈا اہر لے

ریشیون معلون کھڑا گوہر سے ایک دانہ
 تخت اوتے اک پری پاتم شان بھی ستا
 جہر پریول ہو یا سلامی سجدی اندر جہر
 مہر فروزا کے عفریتے سجدو جہر
 اشرف عالی تے وڈھالی دانش بشیاری
 عالی بہت بہدین صفحان پچھا کھ سٹھان
 صفت تیار سیاہ گہری رستم نال پوجا
 مہر فرونگے اوس دسی کر کے صفت تیر
 ایسا کھنے نہ ڈھما جیکرم اورے پر
 آہو غافلے سجدہ سی سن لی پری
 آدم زادہ ہے اک آیلین مراوشان
 کہلیا اوسد اندر دل آیا چاہے مطلب
 لکھی کون مرثی الی لی کون رسولی پان
 ایسی سخن ادلی کر نون ڈرو انہین عفر
 دم پیران ہنے مارگہ نوان جہم نظری
 ثبات تے تہ مارن لگی مانے نصیب
 اسہ کی کتیہ نت پلٹے نام اسارے گایے
 مان بابل و اشرم نہ اوس نہیں کر گیا
 کج کنوار ہی کیون اوہ ڈاری دیکھ کر
 جنس اپنی و جدو پچے جلدے چا سالوں
 سنگ ناموس نہ مکی متی پنج مہین
 اچ سلیمان نبی دی جا شامشاہ
 پریان چوڑ کر بند ہی پیر آدم دی
 خیرہ سنگدی مول سنگدی ہنوں
 ایکے کران جہی باب جہے بیان

عقود الوئی ناؤن نہ کھنوا کوئی ہنوں
 پوت بھگنا کھنوں ماران بی بی بکر
 کر کے اوب سلام نامی یوہ عفر کڈا ہی
 دسی باجوہر کر جہر الی سنون لی لی
 نان اوہ آدم ایسا ویساں جہدہ یار گور
 خاطر خدمت کچھ کچھ وارین پچا آپ کر لیں
 گلون بندہ بان ہو دیگی ٹر سی نان جتانی
 لاؤ گمان چہلین کے اوسرے کر لیں آپ لگا
 جیکر پوت تارے کھینچن لکھ سنگ سی مندا
 مہر فروزا کر نون سن شان شب محبت اوس
 لی لی کیا ہوا وہ کیا ایہ کرمت دار
 ہو غافلے آگیا سف ملو کتا تیر
 سیف ملوک دلیری کر کے کول لی لی پان
 باجوہر لکھ لولین نامہین مجلس و چہر نیانے
 کر غلطی جو پچا پچا ناگوئی گل زبانی
 سرور ان کتا لکدی جانہ کر دیکھ تعجب ہو
 چہرے اوتے اقبالان دانور پچے چکار
 نون نظر پس سچووی کوئی نہ اہوان دیکھ
 پچا بان کر مہر فروزا مہر پتی وچہ پیشہ
 چا سلام لگی فرما نون نال زبان ریلی
 نہ پانہ ایہ ملک نامی سے کو مانے توڑی
 نمی سلیمان جہو تہین پچان اندر انان مکان
 کھنوں میں نون مرد سیاہی کس مطلب ان لکھ
 سٹھان بکر رسیا چپ کین پونہ ہو یا جو اسے
 کر بندہ لاف او سے لکھیا نام پرچہ د

دور کھنوں کھن نہ چلے کی سہر دوس پر
 چوہر لکھنوں کھن نامہین سامہن کھن پکڑے
 ہو دی معاف پو لکھی میر پچہ کھن اس وار
 ہو جاوہر لکھن نہ پونہ بائیتے پچہ سیانے
 جہو پچہ نہ لکھن و شہا صدقہ صدقہ بائین
 ہو پچہ جوار نامہین طعن مول نہ وسین
 کو کھن سہا تہ سچ کا غصہ پہلے عیب خطا
 ترستے تساوی اندر وسی جیو کر لکھیا اکا
 جیو پچہ کر دی رتین نامہین فرزند افرندا
 کیوہر اندر وسی اوہ نہ پچہ شاہ پری جس کھ
 حاضر کر کھان دیکھ لکھان آیا دیو لکھ چالا
 حاضر ہو لکھنوں لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ
 کتے اب سلام نامی لکھ لکھ لکھ لکھ پانیا
 نامہین قربا و نامہنوں جہر کھن کران ان پچا
 مہر فروزا شہزادہ و شہا صورت چن اسالی
 سونی بندن نقش سنگدی چہر انت نہ کوئی
 مجلس لکھتے سایہ بہر یا کوئی نہیں دم مار
 عجیب شہر مشل فرشتے سوچا سے ہر لکھ
 ایسا آدم زادہ جوسی کھٹ کھٹ وچہ نہ پسی
 کون کوئی چا کہو کہ ان سیان لکھنوں کھن
 آدم زادہ نہیں اس دہر لکھ لکھ لکھ لکھ
 آدم زادہ آیا کوئی تیر سے باجوہر جانان
 کس آفت سے چا لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ
 مہر فروزا کے چادہر یار قہر کھول شہا بے
 دی دیو لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ

کرے چہرہ کبیر گریہ اشقے چال چڑیا
 مہر افروزی سد شہزادہ اپنے پاس بہایا
 نرمی نال بوجھ گل ساری دس بیا جوئی
 شہزادہ نے حال حقیقت اول آخر توڑ
 لی لی بھیا ہر اوہ سورت پاس تہہ سجا
 لی لی کہیا دس اسانوں کہیں دیکھ بیا پے
 سیف ملوک حایل چون سورت بانہ کالے
 دیکھہ ہوئی حیران پشیمان بہت شعل خس و
 معجزات نبیہی چون ہر یہ لی کوئی کار
 سرسیران تلک جھکدی جانہ دیکھہ لگی حیران
 شہزادہ میون کہندی بلیا دشمنہ میانے
 سیف ملوک کہیا پڑہ دس سان جیکہ کہیا ہو
 لی لی نے فرمایا شیا آ پڑہ کہان اپنا توین
 کہیوس ایو بکھیا اتیہ جہدی یہی سورت
 شاہ پالے وی مینی ہوئی اوہ شاہ خدا جلا
 تخت برقع جاں پرچہ باغ ارم و چہ ہوسی
 دوجی سورت جوہر دانوین اسد کھرف سانوں
 ساحر من صفوان ہو گیا دالی تخت مصر و
 جہان ایہ گل قیما اوس لی لی کہیوس اتیہ
 دوہون اک کتا بہ زخم کتہ لی لی سہرے
 سیف ملوکے سی اوہ لکے یاوصی زیبا سنے
 احمد مرسل ختم بنیان و جدی جس شاہ
 لکے مدینے فرشتے بید باوش خلق تمان
 بیانہ امراج ہو گیا خروچہ زبا سنے
 جان و بنان سے پیدا ہوئی چہرہ کفرا

مہر افروزی سد شہزادہ اپنے پاس بہایا
 نرمی نال بوجھ گل ساری دس بیا جوئی
 شہزادہ نے حال حقیقت اول آخر توڑ
 لی لی بھیا ہر اوہ سورت پاس تہہ سجا
 لی لی کہیا دس اسانوں کہیں دیکھ بیا پے
 سیف ملوک حایل چون سورت بانہ کالے
 دیکھہ ہوئی حیران پشیمان بہت شعل خس و
 معجزات نبیہی چون ہر یہ لی کوئی کار
 سرسیران تلک جھکدی جانہ دیکھہ لگی حیران
 شہزادہ میون کہندی بلیا دشمنہ میانے
 سیف ملوک کہیا پڑہ دس سان جیکہ کہیا ہو
 لی لی نے فرمایا شیا آ پڑہ کہان اپنا توین
 کہیوس ایو بکھیا اتیہ جہدی یہی سورت
 شاہ پالے وی مینی ہوئی اوہ شاہ خدا جلا
 تخت برقع جاں پرچہ باغ ارم و چہ ہوسی
 دوجی سورت جوہر دانوین اسد کھرف سانوں
 ساحر من صفوان ہو گیا دالی تخت مصر و
 جہان ایہ گل قیما اوس لی لی کہیوس اتیہ
 دوہون اک کتا بہ زخم کتہ لی لی سہرے
 سیف ملوکے سی اوہ لکے یاوصی زیبا سنے
 احمد مرسل ختم بنیان و جدی جس شاہ
 لکے مدینے فرشتے بید باوش خلق تمان
 بیانہ امراج ہو گیا خروچہ زبا سنے
 جان و بنان سے پیدا ہوئی چہرہ کفرا

تے روشنائی ہوسی نور ہایت کولون
 خلعت دی دوای لی بخشے قرب
 کس جیلے نیک بیٹون ایتھہ کہنے
 لی لی اگ آکھہ سنانی پردی
 کہیوس کول رہبان ہر دیکھ
 جوہر بیا سچا معلم مووے خلق
 مہر افروزی اگے کہی ظاہر
 دوچہ کہندی نقش ایہا الون
 سورت اوتے کہ جیہا قدرت
 کتی کہدی اک یا کہے خوش خلق
 علم کلام ہو گیا پڑ بلیا ایہہ کہہ
 ہر بولی ہر خط و اکھہ نہیں نہیں
 شہزادہ و بچہ جیہا اگے پڑہا حث
 نام بلیج جاں پیدا ہوئی سند
 شاہ رخ دایوینی سلیمان ایو
 اک شہزادہ عاشق ہو کے
 خاصہ شہزادہ ایہا ہر سیف ملوک
 چہا آکھہ شہزادہ ہوسی اگے
 سلو سے کوئی جاہنچہ اسی اوس
 سیف ملوکے دہر تہہ ولی پڑہ کہ
 ہولان سی کانی گون صفت
 لکے لکے علیہ سلم ہوک حبیب
 آل اولاد بیت اوہان نے ہون
 نام ہو جوہر جیسے عبد
 کراوی کبر کبروب کے بنن

جل جہان ہو گیا نازہ عدل رعایت کولون
 کہیں راہ طریقت واسے ہر کوئی اندر
 معرفت بازار محمد بشار و نق لاسی تازے
 جو کوئی اسد اکھہ پڑہی ہر خیال نہیں
 دین اپنی خون ظاہر کسی زور توڑ کفر دا
 مائی دانی نام اوہ ہر دایرہ سن کھر ظاہر
 قدم مبارک اوسد چمن لاری ناری خاکی
 سایہ نال شہر یک نہ ہوسی ہر ہی بہن پار
 دین من پڑ پڑ پڑ پڑ پڑ پڑ پڑ پڑ
 سبہ نہیں بے پردہ ہو گیا نال ریکہ لاری
 بولی و چہرہ میگا چہا ہر گز جہاں نہ جہلی
 یاران ہر کلام کر گناہ میرے ہم نیک
 ارماسی و کھرے لکے خدیشکار کہاسے
 کرسن ملک مبارک کبھی جھکے ہو جاسن
 سبہ پیدایش اوس نعمت داکرسن شکر زان
 جو شکر اوس پاک جہا بون ہو مقبول ہو گیا
 پنج جوہرے اک جہن دین ہوسن جہت نال نگاہ
 جوہر شاہ روانہ ہوئی نال عشق مدعا
 گنتہ راجہ آوے ہر گز رتبہ شاہ علیہ
 نذرہ من کے کوٹ کرٹن کے پوسی ہر چہن
 واکرل سہی لاکہ کفران دیت پاکسہ رہے
 سے رستم لکھہ جہن شانی جہن سکس پنج
 دین اسلام کر گیا بکا کدہ سی کفر جہان
 سی سوچ تبین روشن ہوئی کئی ریاسی
 دوران ملک نصیب ہو نون کے جسے پادشہ

مہر افروزی سد شہزادہ اپنے پاس بہایا
 نرمی نال بوجھ گل ساری دس بیا جوئی
 شہزادہ نے حال حقیقت اول آخر توڑ
 لی لی بھیا ہر اوہ سورت پاس تہہ سجا
 لی لی کہیا دس اسانوں کہیں دیکھ بیا پے
 سیف ملوک حایل چون سورت بانہ کالے
 دیکھہ ہوئی حیران پشیمان بہت شعل خس و
 معجزات نبیہی چون ہر یہ لی کوئی کار
 سرسیران تلک جھکدی جانہ دیکھہ لگی حیران
 شہزادہ میون کہندی بلیا دشمنہ میانے
 سیف ملوک کہیا پڑہ دس سان جیکہ کہیا ہو
 لی لی نے فرمایا شیا آ پڑہ کہان اپنا توین
 کہیوس ایو بکھیا اتیہ جہدی یہی سورت
 شاہ پالے وی مینی ہوئی اوہ شاہ خدا جلا
 تخت برقع جاں پرچہ باغ ارم و چہ ہوسی
 دوجی سورت جوہر دانوین اسد کھرف سانوں
 ساحر من صفوان ہو گیا دالی تخت مصر و
 جہان ایہ گل قیما اوس لی لی کہیوس اتیہ
 دوہون اک کتا بہ زخم کتہ لی لی سہرے
 سیف ملوکے سی اوہ لکے یاوصی زیبا سنے
 احمد مرسل ختم بنیان و جدی جس شاہ
 لکے مدینے فرشتے بید باوش خلق تمان
 بیانہ امراج ہو گیا خروچہ زبا سنے
 جان و بنان سے پیدا ہوئی چہرہ کفرا

نور حسدی ایسے ہوسن دواہ سلطان اوہنازا
اوم جن ملاک حوران کسب طفیل اوہنازی
اوم اجمی نہ ہویا آنا جان اوس نبی کہا یا
مہتر فوج سلیمان موسیٰ جند اوہنا جانے
کسی طرح قلم سی نان سوچ جن تار
میں ہی خلق ہوہنازا اوہتر تاج تہا نان
آفرینش حضرت جی واکہلاؤ کرکنا جون
سجہ صفات بہین صفت دویری ہو یا فضل
جیون جیون پڑ ہے اوہنا مال اوہنا مالی
ہر چہر ہڑالی کینی ہر ہر محل چبارے
شہزادے سرے کیتا مکہ پر یان آسیا
مرگیاں مرگاندہ انم جیڈیا شیران نہ اوہنا
من کلام کہدے سر باہر چہ سینار نہ پدا
شور شہر وچہ ظاہر ہو یا اوہنا شعلہ نورون
حالت وچہ ہوئی ہوئی سن پیر جوان الانی
حوران دور بہشتون آیان جیون وعلی ولی سنا
چوڑا سان فرشتے آلی من سن ہو دیوانی
کوہ قافانہ سی چکھر آئے ہو جیوان جزیرے
ردون تے کرلاون ساہ شوق کنون لیتے
مین دیوان عرفیان کوکین کوہان تکہ چرے
وچہ ہوارہ مسدے چکھر تر فتر فکری مرد
غل پایا اسلمن توڑی ہو ہر تہر کجہ تر حیا
اول آفریک جہنازا شان نہ جہنا جہنا
جیون جیون پڑ ہر نام نبیہ ایفانک شہزادہ

نوری بدن مبارک ہو سی سرور شاہ
اوہ سلطان بنیان سدا ہو میل اوہ
مستبر ہر تی دوزخ جنت خاطر اوہ
اوس عزیز اگی ہو برو علی سف جہو کا
مان بی نور محمد و احمد نیدا اسی چہکار
آل سمیت محمد نجف ہو س درو سالار
نخوش آو زار می نال شہزادہ پریہ بچہ
نامے دو گھیا پڑیو والا ہو رعنایت ذات
کہے عالی صفت مبارک ملاک تہی دی نود
مین نبی دا از کر نیدا بر سبے ہر جا
ہر فرینون رقص عشق چکن دانگ سار
جتنے تیکہ آوازہ ہوتا جیو جنت تر آیا
تشریاز سہو رل آئے گھیاں ہوین
مجلس اندر نظر ہو پو معجزہ پاک نبی
ٹوٹاٹ پیادہ خلقان کیا نیڑے کہا
اکدوجر پڑا ہند کرا دھندے جیون سہی
صفت نبی دی سن سن روہن اکھن سدا
شہزادی پردہ بند کر شمع ادب پر
نسن کلام زمین تھیں باہر نکلے سپہ
پڑ من درو شہزادہ عبد م نام نبی
ہوئی هجوم اچھے گویان روز قیامت
فیتہ کردہ روئے کہلے دوزخ ہوئے
حضرت دی سن صفت مبارک ہر کوئی
صلی اللہ علیہ وسلم دہن عیب ایسا
یتون یون سوک آواز صفایا خوش

۵۰
 دم دم نال بنیادی برکت ہوو کلام سواک
 ہوندی جانوں بول سیل روشن صفا زلیوہ
 کیسا از کلام تمامان منجون بہر بہر دے
 مار کھڑ کر کے رویان اوہو ہور تانی پریان
 ہر اک واجیو جاوے کیا کیا خاصون کیا علون
 شاہ پری ہتھ لگے کیون بنے سبب اجھیا
 تون آدم اوہ پری شہزادی وڈی بلند تھار
 بیو فالتون گندے بھج و سخن تکرار
 ہنھن لکے ان اینون کیون چوڑ کبول و کور
 نوکرن بوٹ ڈھلکا ہا کردی ہون گئی پہل سا
 لگے ہے پیغام اس گلوا بی بی لسی را ایا
 سبھ حقیقت کہیہ پیا پوس کم داوی بہت پیر
 وادی لگے ظاہر کیستا کرین اساو اچار
 مینون بی ہن عشق اسدینے کیا مثل سنجھان
 جے ایہ ورنہ دیو مینون تہین موت قبولان
 جے کو ارجو اب توئی مر کے ہو سی ڈھیرے
 اندر اسد اپن ہر ہرے بار و اعیہ مردان
 ساعت ڈبل نہ لگسی کو زین مرسی لیں عذوبون
 جے تہہ ایہ احسان کیستا مہر تر کی کہسان
 بیدل لون ولہری نہا مین مسکے غور داسا
 جے جہر کین مر جاسی عشق مین بی ہوسا مانی
 رویان اوتے کوئی کوئی ہو سی الیاد وادی
 ہو اس سرفضیے کٹے مین پرکت شلا
 کہلیا لکھتے لے جاسے صفان نیک انسان
 شاہ پری سخن از پیا پوس کوڑ لکھے اپنے

جیون جیون شاہ پیر شہنشاہی کھنڈی تھیں
 جے اس عشق مہو ہستی و چون بچ کے باہر او
 عہد شہب ان شتابی مغز او دینے دیا
 شکر گز او بی او بی بی کرن گی دل داری
 اکھن گی اعر شہزادہ نا کر غم نہ جوہر
 مال غنائے ب بچو سے شکل حل کر اسان
 حکم زور میری وچ ہو سی لاسان جان جان سرسا
 سبھ لوک ایہ لگان شکہ تھہ جن او شہر کھلو
 بی بی تین دیو دھامین دیو رب جہین
 بی بی تے خرم یا لیا ہو حبیب میرے پخت
 کہا او کچھ طعام شہزادی لایق قدر لکھ
 بان جوہر ہونہ سب پیکری بی بی
 شہر لوک تھیں اندر پھول دلی بھڑکتی
 بہر ہو سواران والا ملک دا چوکا ساو
 صاحب کھنڈا قصہ جو مصیبت او سے
 زور و زخم سب کوئی نا لے بی بی رونی
 خدیتیا ہو کیا بی بی جہاں جہاں دیو
 ہونا مارا سادی پیر غفریت ملایا
 بی بی حکم کسے پھر شہزادہ تیا
 مین بی بی یہ تک آئی کا دل لاسان
 او ڈیو لیو محبت جایا کسے نہ اڑایا
 باہر باغون سی اک چشمہ لہتا او س
 نامین جی بہر آ پھون اشراف دا ڈیرا
 باغ ارم دھو کر جو فرے ہو کے دے دے
 پریان زبور کہنے برہان جیو کر مین غنا

فکر پیوس من جے مر جائے ہوئی دی
 دیان دلا سا لوان آسا ساک کران رہا
 سیف ملک ہوش بہالی او شہا فکری
 غور دلا سا جو صوا سا خاطر سبے شمار
 کم تر سے وچ بہت کر سان قسمت مان
 مطلب تر کار ان شہین باغ ارم وچ جوہر
 اللہ ہمارا نظیر اشا ہیا سے کہہ کر سان
 کھنڈے سے سلام کریند اجو جیہا سے
 جیون جیو تیرے سب کر سین دینے کھنڈ
 یور کا ب نکاندی جانہ خد شکر سب سے
 رکھو مہد جیہا سے پتے فضل نیا سے
 دس زبان اپنی سالون ساری سفر کھنڈ
 دیو الو جیو جیو دتی جو دنی وچ دہرے
 واسطہ سر نہ پ کچن د اعمال سند
 سہو اس ماس سنائی مجلس تے جو
 قیام دی کل من محمد مجلس من
 باغ ارم دل سے شہزادہ خرچ دیو جوہر
 اوہ اوہو خاطر جیہا کے جانب
 صحتی سلامت باغ ارم وچ کے جانہ
 عطریت شہزادہ کا منہ جیہا ہر جانہ
 سیف ملک اس بہرے اندر جانہ
 سلامت گھڑی آرام دیو نے بیٹھ رہا
 شکر فوج نشان تقارے شوکت شان
 شہرستان سوہری اندر فوجان باہر
 سبھ لوک کے مال سے میں میں کران غنا

نوں ساتھ لگائی مینو باغ ارم وچ ہستے
 نچا سا خزان شتابی شہزادے پر دایا
 شہابی دی سیلے کارن ہو گئی او شہر سا
 خاطر جمع تے کر کے آہو خاطر آیا
 اوکالی کچ پران آہیان ہو کئی طرف سے
 کہہ کے گئی اوہا نون جتیا دیکھہ آوم دجایا
 اوہان نون کی سہ فدا کیاں جتوان جان
 سیف ملک اکلا رہیا پاس نرمیوس کالی
 کل نل نگارنگہ محبت اچکھو خوب نزاران
 دم دم شکر زبان آکو حشر کر دوان
 پران باپ سیر دو کھیا کے چم چم ہوسن روہر
 پر پر کی خبر اوہان نون جبار پتیا کس جا
 اوہان سکھ لاکھ ہو سی ہوگ کتی مر میرا
 باپ میرا روہر ہو سی دناک پنی کھنڈا
 مین اچ باغ ارم وچ پیر دین پر یاڈا لارا
 پیر غم میرے وچ ہوسن کر دے محنت سیلے
 روہر کے من ہو یا ہو سی میو میرا نیاں
 دسکو دے دامن ہوسان ہر کے خاکون
 مینون ربانی و دیانی موج بہش نازان
 بہان خوشیان اندر ناخوشی چپے کے
 بے ساک راہ چلند خوشیان مان گے
 خوشین خوشین سیر کریند انطو چوہرے
 کھنڈا رخت پہاڑی بہت بلند شادان
 نہ شفاع اوہانہ کی کیتا اندر ایک نیلان
 نکل محل جیہا سے دھول باغ اندر خوش

من علم شاہ پال شاہ نون و ہو شہر سوہر
 بستر لادتی گاو سکے عزت نال بھایا
 آوہر حدون قضا حوہر داناوان مت مارے
 دیوان خبر پری نون خیری سیف ملک بچایا
 کئی شہزادہ سوپ اوہا نون ہو و وقف جیہی
 شہر کوئی کرینا مین ایکہر ساڈی آیا
 خوف خطری جاسے زمین تالال پریان
 بستر نون او شہر سپر کریند باغ ارم جہا سے
 پہلے پہلے کہہ نونانی انت نہ ہو دوان
 جیون دین وچ جنت آندوس ہا گیاں
 لون لون شہزادہ اوہا نون پوہر جیہا سے
 کر داسیہ شہنشاہ اندر سو سے اس پوہا سے
 اتنی ت پارت آیان کو کے خبر بہت
 نان اوس معلوم سیف دالی پوت لہری نو
 تارمی لوک میرا تن خاک جانہ کر کہہ کھنڈا
 خالون اندر سوہر ہوسن جیو نہر ماسے تاپے
 آتش غم میرا سدا ہوگ جلا یا سینان
 یا وچ دخت قصبے بہا سے پار کھڑا ہے طیا
 مایو بہا پیر مین وچ کچر سبھ لوک کھان
 توہے کوں سبھ کر پتیا توہر جہا سے نان
 ہوئی بندہ پستی کہہ سرخان بچے نان
 دریا رنے کوہ قاف استہا بون سبھ لوک
 مال مان جہا سے چوٹی وین قاف کھنڈان
 رنگ بھگی ہو دس کوئی سوہر کھنڈان
 روہنے درمن مجلس خالی سبھ لوک مین

نقش نگار عجائب سو منی هر طرح نیار
 یک معمار اورا کی والا کند بود یاقوت مرین
 هر حیوان انسان بر یک صورت نقش نگار یک
 هر پاسبان خوشبو پهلان نه مغر معطر کردی
 شهنشاهه تک باغ ارم دا هو ر تعجب رمیا
 بند تے کوہ قافان اندر باغین ششدر ایدین
 جنت طالع کندی جنون ہوگ متے ادا کیا
 کر کے میر بہار چمند اپہریشے پر آیا
 خوش ہو انہایت سخی بہت سکھا و نواسے
 لکن ہزار لہری لہر ان سوچے تہاں کنر
 مان رویند اور کہ گنہگار چشے اوئے بے
 چو لی داہن و چہ شاخان کرن شاہر اہلیان
 چکے و چون آ پیاسے ٹنڈا پانی پیو
 مارنے دی چا اوزین ملک ہو یاد از شہزاد
 مدت دا نذر را یا آنا نیدر کھل مل آئے
 سے برسانے اہدی کے جان روح نزار
 نفس کو اسکے شیطان آن کرے پر اے
 سون سخت ہو نون پھر پھان کہن حکیم کیا
 ویری دشمن موے گور و اساء و اساء کرے
 کر کر زہر بلعت بہا لی جان میلے پر آیا
 تنہ پیا دل آہن سا تو پھر کے دیمہ پیاد
 قیدے اندر رمان امید ی پہلے لیم صبرا
 داستان خبر شدن یوان را کشتن از دیو نکون
 پس قصہ دی مینون ہر طرح و رے
 شہزادہ جہدم کہنا سیف ملو کے

نقش نگار عجائب سو منی هر طرح نیار
 یک معمار اورا کی والا کند بود یاقوت مرین
 هر حیوان انسان بر یک صورت نقش نگار یک
 هر پاسبان خوشبو پهلان نه مغر معطر کردی
 شهنشاهه تک باغ ارم دا هو ر تعجب رمیا
 بند تے کوہ قافان اندر باغین ششدر ایدین
 جنت طالع کندی جنون ہوگ متے ادا کیا
 کر کے میر بہار چمند اپہریشے پر آیا
 خوش ہو انہایت سخی بہت سکھا و نواسے
 لکن ہزار لہری لہر ان سوچے تہاں کنر
 مان رویند اور کہ گنہگار چشے اوئے بے
 چو لی داہن و چہ شاخان کرن شاہر اہلیان
 چکے و چون آ پیاسے ٹنڈا پانی پیو
 مارنے دی چا اوزین ملک ہو یاد از شہزاد
 مدت دا نذر را یا آنا نیدر کھل مل آئے
 سے برسانے اہدی کے جان روح نزار
 نفس کو اسکے شیطان آن کرے پر اے
 سون سخت ہو نون پھر پھان کہن حکیم کیا
 ویری دشمن موے گور و اساء و اساء کرے
 کر کر زہر بلعت بہا لی جان میلے پر آیا
 تنہ پیا دل آہن سا تو پھر کے دیمہ پیاد
 قیدے اندر رمان امید ی پہلے لیم صبرا
 داستان خبر شدن یوان را کشتن از دیو نکون
 پس قصہ دی مینون ہر طرح و رے
 شہزادہ جہدم کہنا سیف ملو کے

جہاد شہین باب دیوی خبر ہوئی آہنگ
 بہت کتیا جی اسوگ و ڈا وچہ د بہر تی
 دی ہوے ہوئے سیالے نامو شیر اور شیر
 بہت کمال نہایت سو منی زیور لار
 ہر پاسبان تہین باس ہشتی قوت و پیکار
 دیو جہد کرے بہت اصلیا ہوئی کہ
 اسہ عجائب رو کہ نہ ہر نان خوش آیا
 دینان اوئے کہتوں ہوو سدر بلع
 جس پر آ ہو غطف آنا اول آن
 سے برسانہ امانڈا مارا کرے ہزار
 شہنشاہان چہ اوان کوئی کوئی سبزی
 دریائیدی چہتری ساو ہوگ نہ سوئی
 آہوین تساو پکارن خوب و چہان
 جہدم کہنے آرام کوئے گہر آسود
 بلع ارم دی داو سکھالی مستی چڑھی
 ستا ہو بیوش شہزادہ دشمن دار چہ
 اک گہری دی غفلت خوشیون
 بلع حقیقے و چون پھر کے قید مجازے
 اوس قیدون چہکارا او کہا کہ ہر بار
 سپ موئید اکٹھے پھر ہی و رین
 خوشی عزت غفلت کیتی روح بندہ
 دشمن دے دس پیوس کہلے تر
 کن رمنار محمد ڈاڈا جو جا ہے سو
 پہر پھوچون چل پھر چوکل شہزادہ
 جالی رز گذشتہ ہر سخن و باب کے

اسفند باش فلمی و چہ کھاشا تیغ اچلے
 اوہ ہینہ قلم اندر روز قیامت ورے
 مانی باب مین سر و مٹی موئے نہ ڈھانڈیرا
 دیو پری کوئی مار نہ سکدا سا ڈالال سپا
 کوئی نہ سو جہدا مارنوالا اید و لیر جو انان
 کر کے و غا دیوان نون مارن، اہمہ کم لسانہ
 عرض کیتی ارا نون شام پے آسانی آفت
 سو عفریت بہار او تول جانون کولون چکدا
 اوسدانی مارن اور اور گہر اد چہ لوکالی
 اوس بہرام بہادر کے تھہ او تھادان والا
 آدم عاجز ششہ شئی دی کر سی کی کاے
 امرانوان نون آہمن لگا خبر مینون اپالی
 آدمین و تہون ہوئی موت پھر بہرامی
 سخت نہرویان جہلبے اوہ دشمن تھیار
 چہ ہزار روانہ کیتے ہر پاسے ہر تہانے
 ہندو چڑھدی و کہن ریت ٹولن چہ ہر پاسہ
 مشرق مغرب ٹوڑ و ٹوڑ کرے و ڈا حیل
 ندیان ہیلے خبر غارن و چہ پنجال بہارن
 پہر بادوی بہانن کے ملکین پیر اپا یا
 رو کہہ نیچے کوہ چہورے و سوکان کہت کرامین
 بہان دیو کے سب ٹوڑن مل کیا ہر پاسا
 اوس مار چہ جالی پر یان آیا نو چہا جاے
 میٹہ و رخت ڈھونڈے ستا آدم نو سپاے
 یہ دوسے ایہ خوبی ساڈا ہوئے ہوئی کاے
 سپہریان و بکاو کے کہن اوئے سپاے

نقش نگار عجائب سو منی هر طرح نیار
 یک معمار اورا کی والا کند بود یاقوت مرین
 هر حیوان انسان بر یک صورت نقش نگار یک
 هر پاسبان خوشبو پهلان نه مغر معطر کردی
 شهنشاهه تک باغ ارم دا هو ر تعجب رمیا
 بند تے کوہ قافان اندر باغین ششدر ایدین
 جنت طالع کندی جنون ہوگ متے ادا کیا
 کر کے میر بہار چمند اپہریشے پر آیا
 خوش ہو انہایت سخی بہت سکھا و نواسے
 لکن ہزار لہری لہر ان سوچے تہاں کنر
 مان رویند اور کہ گنہگار چشے اوئے بے
 چو لی داہن و چہ شاخان کرن شاہر اہلیان
 چکے و چون آ پیاسے ٹنڈا پانی پیو
 مارنے دی چا اوزین ملک ہو یاد از شہزاد
 مدت دا نذر را یا آنا نیدر کھل مل آئے
 سے برسانے اہدی کے جان روح نزار
 نفس کو اسکے شیطان آن کرے پر اے
 سون سخت ہو نون پھر پھان کہن حکیم کیا
 ویری دشمن موے گور و اساء و اساء کرے
 کر کر زہر بلعت بہا لی جان میلے پر آیا
 تنہ پیا دل آہن سا تو پھر کے دیمہ پیاد
 قیدے اندر رمان امید ی پہلے لیم صبرا
 داستان خبر شدن یوان را کشتن از دیو نکون
 پس قصہ دی مینون ہر طرح و رے
 شہزادہ جہدم کہنا سیف ملو کے

کون کوئی تون کتھون آتون نذہ یہ معلوم
 احسب من یا خستی جہلا یا مغرور جو اسے
 سیف ملک و لیر جو نے خوب جواب سنایا
 جہون قضا الہی آئی مول نہ ہسی ڈکی
 بیگناہ میری دل جہڑے بریان کہیں کہیں
 پر یان نے مذموم کتیا اید ویر جسیدی
 شہزادہ نہیں چین لگیان بیکہ ایک حلیان
 قلم دا شہزادہ اوتے تہہ ہی مانگیا
 جے اوہ شیر بادرتون میں سند شکل سیاہی
 سیف ملک کے ایک کل سجھو میں ایہ بریان آتھون
 جیکوئی دور ملک تھیں ہونون کدو تانہ
 آہو جہن کوٹھا آسا شہزادے فرمایا
 اوسے ولون ہمت دتی اوسے یاری کہتی
 بریان کیا اوس سانون کیکر کوٹھا آسے
 دیکھ قبائل و لیری اوسے تہہ پانون پرنا
 حکمت کفر زمین کرے قلم کٹیا توڑن
 شہرستان سنہری و چون کہیں اسین بن آیا
 شہزادینون جالیا ہو مکم کتیا شاہ پائے
 شہزادے شکرانہ ترمیا بہت ولون خوش ہوا
 پویان لون فرمایوس جہد جالیا مینون
 شت دن نے مت راہین اوٹیاں کر کو تیرا
 آن ہجوم اکٹھے ہوئے پر یان مودرے
 بن جاسین تان جہ سان آتھون اکٹھا
 قلم دکر دیون آہو اسین لوٹا اوتے
 ڈھونڈنے کل عالم مینون سان ن آتھون

پر یان دیواندی اید تہا کے کون
 کیتھڑے جاسے اگر ستون مار کر
 باجوہ رضا بیدے کٹا مارن
 حکمے باجوہ عمران کے تھیں معلوم
 ستھون ہوک جہانڈی آسے تہہ
 قلم زم زدی کی کہتی سجھو گل
 اسفند باش جزیر تہہ ہر کتیاں
 سرانڈیے دہ شہزادی تون
 آن شوکر اسان بی ڈھون جالیا
 سرانڈیون سینان گان بہ دد
 باج ارم وچہ آیان موسن ذہن شاد
 ملک خاتون قیدون تہہ جان
 نہیں تارن یون کدہ بند الیا
 چون جیون گذرے سید ملک سفید
 اید بہادر دیوان مارے روزا
 سفت ملک ہلاون کارن
 شاہ شاہ پال تیرے دل لگیان خوش
 جے اکہین تان جالیا کول
 چہن لئے ہتیار پوشائی اول
 نال شتابی جالیا پر یان این
 اکس ہار اوجے تے تھیاں کل
 آکھن شش ڈھونڈی ششھا آکے ہی
 دن ہوئی آسان بے چران کہتی
 اوس سلطانے لگیان سانون
 چڑھیا خون کہیں وچہ مینون

مارا زمین کسان مینون لاج بدلا ہتہ آیا
 کہند ہی کی مارن میرا عاجز بندہ خاکے
 دو افسوس رہے دل اندر ڈاڈیاں نہ روا
 دو جا چھیکر وارنہ طیار پیار مسکھیا
 نیت پریت تیرو چہ مویا پیا بجن خون لگے
 اینو توڑناہ محمد کچھ پر داہ نہ یاران
 پر یان دیو عزت تیرے دیکھیں آسے روچہ
 اید جوان نہ مارن جوگا کے کر سین ہتیار
 سیف ملک کی ڈھونڈے بادشاہی سمیٹے
 تخت جڑاوتے شاہ میٹھا دیوان بہر کجری
 سچہ گز لمان قد و بودا چہر غضب آنودہ
 چہل سلام تخت پر گکیا کہند اسے نقصانی
 کہاں ل کرین جوان اچھے چایا سین قصیر
 جیونکر میں اودے غم زمان با تیرا یون سی
 نال لیری اودہ سلامی کردا دوسے واری
 مال فصاحت عقل باغت صفت کیتی اس
 اوس جاسے اش مورت والا عشق بلج جالان
 بوزیان تے سگسار اندا قصہ شہر زاندا
 اسفند باش جزیر یو الی گل مسی پل بلدی
 موت دہی بہرام دیو پدی جھین یا سنگ آسے
 ہو رہا جال بید اجیون جیون درن پا
 مہر فزید کر کہو روی مسی کل نشانی
 بہر بہ باند انال بہانے سنگد مپ چکان
 سچے مابین آنچہ حیم کور سچ مودہ اس
 متھے وٹ اکھیں پر لالی ڈھیر بجا اجڑا

کون کوئی تون کتھون آویون نذہ معلم
حق مہن یا خفتی جہلا یا معز و جو اسے
سیف ملک دلیر جوئے خوب جواب سنایا
جدون قضا آہی آئی مول نہ مہی ڈکی
بگینا ہیری دل جہڑے بریان کہیں کہیں
پریان نے تہ معلم کیتا ایڈ دیس جسدی
شہزادہ تہین چہن انگیان نیلہ نگ حلیانہ
قلم دا شہزادہ اوئے تہہ ہی مانگایا
جے اوہ شیر بہادر تون مہن سند شکل سیاہی
سیف ملک کے ایٹکل سچو مہن یا پریان ایہیون
جیکوئی دور ملک تہین ہونون کردا دستار
آہو جہت کوٹھا آٹا شہزادے فرمایا
اوسے دلون مہت دتی اوسے یاری کیتی
پریان کیاوس اسون کیکر کوٹھا آسے
دیکھیا قبال دلیری دوسک تہہ پانون پریان
حکمت کفر سین کرے قلم کٹر یا لوڑن
شارستان سنہری وچون کہن اسین ہن آیا
شہزادہ یون جالیا ہو مکم کیتا شاہ پائے
شہزادے شکارا تہیا بہت دلون خوش ہوا
پریان نون فرمایوس جہد جالیاو مینون
شت دن نے مت را مین اوڑیان کر کو تیرا
آن ہجوم اکٹھے ہوئے پریان دیویرے
ہن جاسین تان چہ سان ہونون آٹا مہن
قلم دکر دیون تہہ اسین لور اوئے
ڈھونڈ کے کل عالم مینون سان تہہ

پریان دیواندی اید تہاے کیوں
کیہڑے جاکے اگر ستون مار کرے
ہا جو رخصت میدے کٹر امارن
کھکے باجوہ مران کے تہین معلم
ستون ہوک مہاندی آسے تہہ
قلم زبیدی کی کیتی سچ ہو گل
اسفند باش جزیر تہہ ہر کیتان
سہراندی دہر شہزادی تون جہڑی
آن شوکر اسان بی ڈھون جاکر
سہراندیون سینان گمان بہ درون
باغ ارم وجہ آیان مونس ذہن شاد
ملکہ خاتون قیدون تہہ جان
تہین تارنا یون کد ریندا لیا
چون جیون گدے سہو ملے اسفند
ایڈ بہادر دیوان مارے زور اڈاس
سلف ملک بہلاون کارن جہڑی
شاہ شاہ پال پیروں گلیان خور
جے اکہین تان جالیاے کول
مہن لے ہتیار پوشاکی اول
نال شتابی جالیا پریان ایہیون
اکس بہاڑا جے تہہ تہیان
اکہین نش ڈھونڈی شخصہا کے
دہن ہوئی آسان بے چران کہنی
اوس سلطانے گلیا سانون
چڑھیا خون کہین دھونون

یک شہزادہ ساڈا کیون تہہ مار کسایا
گالان شہزادے تہین بہت کئی غمناکی
ہر اید دیان شہد کی جیون دا جوہر
نیل سنگیان مردیان منہ تہہ
کون کن مران بند کیا بچو گیاگے
سود تران کن تون عشق آیان لارن
لوک انہان جہڑے یا شگل سب شہزادے
کون سو تہہ کڑے تہہ مرزن سک
لوٹ اند پر کٹر یا وجہ حضور شہابی
پیش فروش فروش دچاٹے کرسی سی ہنہ
کون نظری آیا تخت اولی اک تہہ
لوک اسلام جیا یا جیو کر رسم شہابی
ایڈ بہادر کوٹھا اسفند باش جزیر
کون کد سجد آٹا اسدابی کولی ہوسی
لوک جہڑے کان نیلے رت کئی سک ساری
کون جہڑے تہہ تہین دلوچہ لوٹ اند کی
کون جہڑے جہڑے اپنے حال احوالون
کون جہڑے موج ڈوبن دا ذکر نیلے دا آندا
کون جہڑے جانور اندہ مہین گل قتی ٹھہرے
کون جہڑے شہزادی سارے گل سناسے
کون جہڑے ورنہ اسارا حال سنایا
کون جہڑے شہزادے می قول قرار زبانی
کون جہڑے نال لیوان باغ ارم چہ جان
کون جہڑے سارا جوہر تہہ کیوس
کون جہڑے تہین کہین لگا شہزادہ

ماراز امین کسان مینون آج بدلا تہہ آیا
کہند ہی کی مارن مہرا عاجز بندہ خاکسے
دو افسوس رہے دل اندر ڈاڈ نیال نہ رور
دو جاچکیر دا زہن ملیا یا پریان مسکھیا
نیت پریت تہہ چوہ مو یا پیا بجن نون لے
ایڈ تہہ تہہ محمد کچھ پرواہ نہ یاران
پریان دیوہ عزت تہہ دیکھن آسے حوروچہ
ایڈ جوان نہ مارن جوگا کے کہین ہتیار
سیف ملک کی ڈھونڈے بادشاہی سمیانے
تخت جہڑے شاہ میٹھا دیوان پیر کجری
سکھ کر لسان قد دیوید اچہ غضب آنودہ
چہل سلام تخت پر گیا کہند اسے نقصانی
گہاں کرین جوان اچہ چایا سین تقصیر
جیونکر مین اوڈے غم زمان با تہیرا
بال لیری اوڈے سلامی کردا دوجے داری
مال فصاحت عقل باغت صفت کیتی اش
اوس جے اش مورت دلا عشق بلج جالان
بوزبان تے سکسار اندا قصہ شہر زماندا
اسفند باش جزیر یالی گل مہی پل بلدی
موت دہی بہرام دیوید جی جیون یا سنگ آسے
ہو بلج جال پیرا جیون جیون درن پال
مہر فریدی کد وری دسی کل نشانی
پیر پانڈا نال بہاے سنگد پچا پانان
سے ماہین آچہ حکم کور سچ ہو سراسر
متھے وٹا تہین پیرالی ڈھیر بچا اجڑا

بہیڈان دانگ حکیم دیکھا ویٹ دی ہیکیار
 ماحق خون کیتا تہہ کامنوں بکینان مارین
 سیف ملوک کہا اکون آکھہ سلام دو بارے
 مہتے میری جواس لکھی عیب گناہ خطا
 ایہ موکا لکھ لگتے آسے لکھی دھڑکا ہون
 توڑی لکھہ افسوس بندینوں لکھ کم دمایان
 صورت شہر جوان تیریدر دیکھہ لگانا غم منین
 ستون چو با بازہ مریا مال افسوسیان کہنیاں
 کیتے اینر واول اندر بہت افسوس کتیا مین
 مار مار کھڑوب مران وچہ مذیان نچا آوان اس
 واڈی ہے تقدیر الھی موند مارے تیریاں
 کیتا غدر خطا کے مہتیں سیف ملوک شہزادے
 منتریان وچہ آیا کھنڈالی مارشان کی جہان
 کدی کہے جاقید کر اے کہہ کر کہے جہان
 بالٹ خون شہر انجستان ستین لکھتینوں
 رورہ کی پیرہ نسکیا کیستوس حکم قتلہ
 شمش شاہ فرمایا درک معلم ہو یا عینون
 جلد اول اشارت کیتی تیرت اوہ حاضر ہوا
 بلبلان اکھین تے موند کالا لکیان مارین جھلان
 ہیکے خوی ترش رو دکر تلخ زبان رنجانے
 رنگ دیدار نہ حلو والا دانگ مرغ صلابت
 خونی مرغ دیشاک لگا سے باہر تیغ میانوں
 نریجے دل ہوئی شکستہ تیغ اوہ ہتھینوں
 مہشت دس البرز کبنا دوسرے پہاڑ ترے
 منورہ ریتو بہر یا لگو چہ خونی قطع بغل وچہ

دلی رحم کے ستم و خون ترش وچہ سہرتے
 اول نفع زمین پر وہر یاور پریت کہلار کے
 شہزادہ خون باہون پھر کے رتیو جہ ہار
 قدرت و کجہ خداوند اسے لکھا کٹ تماشے
 دہان لگے شہزادہ خون گر گب کر سے اوپر ادا
 دہان لگا باز گبو تر پنجہ مار غضب و ادا
 دشمن شاہ لگے جلا دے دم عرض پکار کے
 بیت تر نیال نرو باز نور مینون وچہ بالان
 بیت تر نجیا کوئی جو میرے ملک بیت
 شاہ خیر تاد و دایم مانون خوشان لکھان
 دشمن بیا کہ تون بیشک جو تیرے دل کے
 رہ نصیحت ہر دی منن عاریہ کرے ماسہ
 دشمن شاہ لگے جلا دے عرض بنا رسائی
 دشمن قلعے اسے سارے میروزیر تاحی
 دہان دل صلاح پکے ایہ شہزادہ کالی
 دہان ہوشیار شاہ و کمانی مہر افروزے
 دشمن لکھ ادا وہ گیان شامیاد و کھنون
 دہان ریح بنیدیکو کون مست کو غیرت آوے
 دہان شاہ پالے اندر دیر پو کیا بہارا
 دہان دے لیکر پچھے ایہ جہنم اپرا
 دہان اوسد اکھٹا کدا وہ کر سی تھوڑے
 دہان باز دے لکے اندر کہ جہنم شامیالو
 دہان دے لکے اندر باب ادا دے شاہ
 دہان جو الی خون تساد اکھٹا ملل نادانی
 دہان خون کرا یا اتھین جا وچکا زانی

خونی گم ہیشیان و انکاراک المومنتا فرستے
 پر بیان دیوڈر سے شو دیکھو اوپر تیار
 اوگرتیج سر سے پانڈ سے مارن او سے آیا
 پنجے و چون تترہڈ حرم کیتے حد باشے
 بیوچ پڈرا کہا نیے باشنگانگ ڈنگا نا
 لکڑا او تر تہین خیر کا کے رکھی فضل بھارن
 شام تیر تیرے اقبالون واد میر کوارے
 دو جاوم زلیند ستر کے تیج نہان ومان
 کرگ شفاعت کون بندی ی بابہ کہا ہے
 دو تن سخن میر پیل آہر منہ بخوٹا کہا ہے
 نیک صلاح سین دیشیں کہا نہیں خط
 جو آساندو گہرا یا ہوا بیو سواسہ
 شاہ دوشا مہال اوجہ اپنی یلیان جائے
 بنیان ہماک افشایان کیا غلہ سے کیا نامی
 شاہ پالید نو مٹی کے کنان خاص جوالی
 دیکھ پند کتیا ایہ لڑکا ندر پین روز سے
 بنی سلیمان ایہ کوڑ مالی کیتی دیکھ ہمرنوں
 او بے فتنہ سر جیسا ایہ کم شکل پاوے
 اینہان معاملیان تہین بچون کد کارا
 شہر ولایت اندر شاہ ہونین سکھائے
 ایہ کم کر کے چپ سین کتے جو کوئی جا کا توڑ
 اوہ ہون اوہ لسی ڈاڈ تیر تیران
 حاراک سے شہزادہ اسد اخد حکار سپاہی
 عشق سی ست ماری اسے کر مٹھا دیوانی
 موت اوہ کسی اسد ہون لکھی قلم ربانی

جست فقیر مقدم ہو یا موضع و چپلا کے
 ویری کو لون ویر کہاؤن طبر عزمانہ کار
 کہ کسی دوسرے ہوئی جسے نار سدا یا
 نور حیا ہایت والا برقع گرد جہانہ سے
 کی مویا بے چہرہ ساڈا ہو گا مردانوں
 نارین سو جو شہوت بہرہاں ٹاٹن ٹڈ جوان
 کیسکین نہیں کہ خوف محمد بہرہاں اس گلیوں
 اسنان گلان تہین سو کی لبید اعجب کیا کرنا
 عرض کرے جلاو بیچارہ مڑ مڑ ناں تاکیدان
 کہند اسی خبر تسانون بہین بہرام جوانی
 جینگر توڑون کہے آپے سر پر او ہو موئی
 الیسا شتم دستان آنا دیو پر بیان وچ نادور
 وٹن مزار بہ دیو جنگی چیل مزار غفریتے
 ایہ کم نہور جوان بچارہ کی آنا اوس لگے
 کرو قیاس لیوچہ آپے کی کجا سدا باور
 جو کچھ چٹنا بان لکھو ہوتے سے سو ہوئے
 ووجی جودنو گل میری تر کہے کم شیطانی
 جیون جیون دنیان لے اوہ ورنی سو تر تہیر
 طوق نکل جشید بنا کے چوڑ گیا اس گلے
 زندا مارن پہر لی سو کہا جان چاہے مر یا
 ہاشم شاہ جلاوون شکے گل بسند لیا
 جو تون دسین سوئی کر کے گل شکے نہ قہی
 عرض کرتی جلاوے شاہ اسون قید کر او
 جلاو س کہ او با وکھتا با نہ نہ اسد لوڑی
 جے اوہ زور کر کے شکے وہ جو الی میرا

نارین سو جو شہوت بہرہاں ٹاٹن ٹڈ جوان

کہندی بسینون قتل کرا یا دیو
 تہین زمرہا کہیاؤن خاوندان
 سے برسان اک پوجی کوئی بہرہاں
 سو کیون نارین گنہین بہانی مردان
 جہدی نیت مردانوالی سو لور
 اک چکین بہرہو جاکہن بکین بہرہاں
 تہین تہین برائی نکلے سے بہرہاں
 اپنان آپ سبھاں محمد جو کران سو
 امام جلاو تے کم شفاعت راہ دست
 آدین دہون مران اوزک کہند
 نہین تان اوس بہادر دیو سے
 جیون اجر وچہ شیر تون کرے شکر
 اک سی ملے مال ملائے درگاہاں
 پر جان کٹری برابر ہو دستان
 مال اہی کی قدرت دہر دانوں کہند
 سر پرین رضا ریدے دوس نہیں
 الی بی تہرہ نالون وڈی ہوئی شاہ
 جے چلین بہرہاں انہادی ایہ تہرہ
 سند خانہ اسکندر گیتا تقصیر کہند
 مویا گیا مکیکر لہسی جہن دان
 کہند اوسون تو دین دین ایہ
 کرب سہا وناہین اسد موڈون کہند
 شاہا لیدی جانان توڑی کہند
 اوسو لے بہرامی بابت مارشٹن کہند
 قیدون کڈہ کر لیں حاضران کہند

ہاشم شاہ جلاو تہین آفرین پوکارے
 ملا دیون خلعت دیکے کیتا وچہ امیران
 تہم کوٹ اندر سی کہو اوڈو کھا خد شمار
 باور روز شرف والی سے رات نہری
 کی کجا کھان تہلاو سدا وچول جیسے کہ پتہا
 جہر تہرہ لون سیٹے رہو برس تاکہ راہی
 جے سوچ وچ بہانی پاوے ویکہ تہرہ اندا
 ہاروگ دیوانہ آنا و دوزخ دینا اوستے
 پیرن نکل طبق گلی وچہ شہزادی لون پاکے
 صورت سیرت ولون آہ تہرہ یوسف ثانی
 بیٹہ شہزادہ آنا عشق پریدے پٹیا
 پٹ ہاروتا چاوتے منہ نہوے دا کجاو
 دان قتل کرن تہین جڈا قید ہو چہا
 پٹ پوجہ موری کیتی واکہ چلیکے گائے
 مری کدی کجروٹی پانی تہوڑا بہتا کسانان
 ہاشم شاہ مہری باہر کڈہ وروشن واکہ کر کے
 سب اٹھون بہرہو دے من جیسے چہرہ
 پیرن نکل شیری جے وگرن جانان مکر کے
 بحیات گڈہا ایشمہ سیف ملک شہزادہ
 اس افسوس اہے کہ بیٹھا امیر بان نیا
 سینے داغ چنے نون لگا لک کے شاہ اولا
 گول نس و نجان اسانون واکہ کوڈی
 رشتہ تالی ویکہ جوانی ترس نہا تہینون
 پانیال اساو موری کسون کوک تہا
 اول لامید پہلی دی قید تہری وچہ پاڈا

ایہ صلاح پسند لیا ندی نامے مجلس سار
 خونی قید کر لون کارن کرن لگے تہیران
 بہت سان لے باطن چون کالہ نازار لون
 وچین سا تہہ کنارا و سدا واند چچ دیری
 پیرون سرانہ نظری اوہ جے سوکے بہتا
 جیا جون اوہدی وچہ کر کے گندہ کر کے آہے
 کاکہ تہری اہر پوجہ آیان نور ہر کہند
 سب اٹھون بہرہو دے واکہ کالے کتے
 روس ورو کے وچہ وگایا میٹھا تہلے جاکے
 تہ سے لے میرا تہانہ ندی کہوہ پیارہ والی
 تہین قید وایارہ سے اندر جا بہارہ چہرہ
 ویکہ عاشق دی بہکہ تہا جے عشق تون تہا
 بہکھاتے ترہا بیامری سہم انہان کجا
 ان پانی لکاون اوہون بلکی وچہ پیالے
 سیف ملک کے دل پوجا وں کر کے خوف رباں
 اسم اعظم زبانون پڑمیا اوہ کہو ہو وچہ لگے
 مہتر کوہف والی حالت بہہاوتے وچہ ورتی
 بہتہ تہوڑے نکل نالے کجا بہارے کجا ہوئے
 وچہ تہیرے کوہے دی بیٹہ اوہ کجا راوہ
 سو جہ اعمنا کی کوہون ہو گیا رنگ پلا
 نت دماڑی کرشد جانہ اکند انا کے مقبولا
 دند ترے کہے نہر سان ہوڈمیا گجیا
 خوب جوان اچھا پڑان عالم دیکھے تہون
 ظالم شتم ہیشان کر داکت پاکے نش جے
 کہ خور کشید وپران اوہ ورتی وٹ پاڈا

کون بجے اسویے آگے حالت میرے مندے
 مان موندے یا رکھا نون جو گاکران شکار جو لاکھان
 عاجز کیتا خوشترینے نام تیرا کی دہریے
 ہے کہہ ظلم کرو پھر کہ بیان جانی نال نشان
 خوب شکل محبوب اجھیا شکل تروٹن پیر
 گئے اولاہین آکھتہ شہزادہ مڑ کے بچوں تار
 کہندہ ہر بدیع جالے میں تہ پیا و جیوڑا
 پیر شہید کرے کوئی تہ دلاوت تیز نشانی
 مہندی دلوں لٹاؤ محو لکھ اس گھوڑہ لکھی
 متھما مار زمین پٹکی ڈھنڈا اکھلا کھلونا
 کج گناہ لی ادبی موعی قید ہو پوس اس راہوں
 ہتھین پیرین شکل بیڑی آویکھان میں قید
 ہے میں کہہ لے ادبی کیتی کیتا انیان بہزان
 گزرتہ جنت نہ لیا یارے کیتا سخن دلیرے
 جی سو میں گستاخی کیتی ظلم تیرے کہہ جیل
 اسی طرح نہ کہہ سچیتان مار لگے کر یا جسے
 جے میں نال تھادے منہ اجا لے رب لیلان
 جیوند بیان تہ یاد نہ کست نامو بیان لاسا ہین
 ہتھین مار ہونوان قربانی کم تیرے سرنگے
 پاس تیرے بن جو بن لوکھا کھلا نوچہ درگان
 نون جہان کل وجہ بیٹھا در سین بجانوان
 خوشی رہو نون نہ پیراے دور اسین و کہار
 دو کہہ سدا سکھ گاہ گان و کہانوں سکھ داری
 ہے سچان بن پوچہ شتابی داگ یکے چھٹ پٹ
 تہ کہیا سی تاروچے لے کر سان میں اوپرالا

اک فراق دو یاتن گہا ل قید ہو
 تان دل ایہ گواہی دینا میونانہ
 نان جانے مان دشمن جانی دوزخ
 مام بوج جال جنہا ند خون طلال
 سو سو وارین راہ اوہ دیتے بہترے
 مال خیال جال پریدے حال اور
 میں رنجو تیرے غم اندزدہ لی
 اس قید و ن تے دور دفرافون
 جس داو وچہ بورہ تیرے سادہ وار
 کہندہ ایا وچہ بیان تہ نہیں دوزخ
 چاہ تیریدی بہا موعی کون کدھی
 دو کہہ جہان تے تہ نہ موڈان پیر
 تون حاکم میں رعیت تیری کرے
 رحم کرین بن عاجز ہو یا قید رہے
 اچے بہین گستاخی کی نان کر
 بیان تلوار ید میمنہ ویکھان یا موند
 بیہوشی سرور دس قبولی اکون
 ہے امید تیرے سچان مت نہ نہ
 کہوہ پایا ک جیون میرا مران بھاد
 در میرا سرور دیتون کج بچہ نہ پڑ
 دور بہاوت کول ہوان بنیون جیون
 سو کہ نصیب تیرے میں جاے بہرہ
 دو کہ قبول محمد بخشہ اضی رہن
 اپو خوف آمول میرے ایس بیگان
 بن ایہ سخت مصیبت اندر ہو پوس
 لکھان پالان آنون والا منگ آجا جاد لے

جان دیدے نامی جہلی پھر نہر کی کرے
 کانگے من کبرند موعی کس اوتے چھتہ دہر
 کس کم دھوپ پکانون والی کس کم بدل پیر
 ایک وجہ آئے ساس محمد ورس دس مقبولان
 تہ تیجہ کج بھیکر آکھین دیکھے
 کون دھڑ عراج دو کہہ محمد حال تہ لکھاکا
 اک فراق کیتا دل پرزے مان سو جہد پیر
 رین لٹکائے دین کریدے مان جیوی نور
 دل بہتہ تن خستہ بہتہ نامے لے بہتر رستہ
 کمن کہ غامدیان راہین ہو یان دور وازان
 ہتھین پیرین شکل بیڑی کتن عاشق کو
 صبرون ماہجہ علاج نہ کوئی صبر کرے بچار
 جاگہ یان مت کج بیلان جیون مجنون بن لیلان
 انتہر سہر بچہ کیتا تازہ پور زہر دے
 فریش فلک دے اوتے تار بچن وجہ کہہ
 لا حول ولا پکارن چو کہہ از جہان لے
 لعلان واکھہ جن جکد احصاف زمین نورانی
 کالی جہان چٹا وجہ جان خوش مرگان وچہ
 خوش ہو اسکھائی بہنان سوتے سکھانے
 سادہ کوئی رل سوتی آجہ پیرہین اچ کران
 باز تتر اک لڑی او بیٹھے نال اتفاقان
 غفلت فشار قیسان چڑھیا یارستہ دیک یاران
 رب دوی وئی سخت مصیبت پاتیرے بر جہان
 طرف اسمان جکے شہزادہ وسدا تار کا سہ
 اوہون زہر د تار دھون طالع جگے سوتے

سیف کو کہ دُشہا جند ہر اکند انون کے
 تینون رب پہلیائی دلی جندی مرد و پھان
 چان تیرا تہندارون کرد خوب اوجہ
 تو نہیں نور مثل حضور ہی خوشی کز بیان
 لطف سخاوت کم ہیشیان ہر والندی
 سنہین حقیر و چہ لچہ مشکل و دی
 سب مران خوش گانوں انی تیرے تہین
 چاہ شہا بدلتون ہتیو یا عیشاندہ کر لہری
 زہر و لنگہ جو پیرنگی مشتریون ہیکارا
 مشتری سجدہ اکبر شہین آسکے جھلو کاے
 نظر کرین تان جان و دیوین جگ پرتکیر
 منشی خوشخط نکین و اکہمین مظعنایت
 تہہ کو یوں ہے زہر برسا اسن قرار جگتہ
 تان فالتہ ہرانی مین دل کرین نظارہ
 موڑ کیوین بد بختی میرے کرویت سوت
 اوہ تارہ بی اوے ہو یا مٹا گل کساکے
 و بوجہ کرے دلیل شہزادہ کی کم کرن تار
 جاتوس اس خیال نہ پکا کی تارے مین ہون
 ایہہ آون و چہ قید حکم دے گردا ہنکند
 روان پیرن مان ہو سکے خاص رہدہ تے
 عرض کرے شہزادہ ربایدہ بن نہیں نہا
 ماحود اندیان تمان اوے نام تیر مہر نواز
 علم ترا ہے پر مہنون الی کشتے شہیاسا
 توں مقصود اندہ جو بند کھن دیوین آپ تون
 نہ آندہ تیرے ہندہ جو و بوجہ کسدا

معرض کران تہہ اگی زہرہ من کہاں
سخت بخیل کسیدی ہوون طالع کیاں
تخت تیرے تہین ہوندے طالع کیاں
سجھ کوئی چاکر تیرا ہر تون و اگر ہو
کر کہاں حلف میری ہن بیڑی کیاں
باہرین گہرین تیرا ہے پیرا تختاری
خلقت عطر غیر تیرے تہین رنگ ہن
ساجن تہند میرید اور دھیر ادبی کیاں
اوس اگے اوہ معرض کرید اسف کیاں
پتے سہو تیرے ہن وجہ کہ خط کیاں
ہوون سخت بلند تیرے تہین زور کیاں
ہر میدان شیر ہے تختہ والی خوب کیاں
مایل نال صلح تیرے کار و بار کیاں
جو کوئی چارہ جلد تیرا کر و بجان کیاں
نال میرے کر تیکے جیسے مرد کر کیاں
سیف ملوک و شہادہ بے آپ کیاں
آپ تخت تون و نہید و جلد ہو غریب کیاں
انہاں کو یون کہ نہ ہون اسود کیاں
رات و ہن آرام نہ کرے سر گردن کیاں
ایم جسدی لطف کری بے پردہ کیاں
ہر ہشتیان پہ کرے تون شناس کیاں
ہن ترے و چراہ نیا کیاں خاصان کیاں
ہن وریا احسان تیرید ابیدانت کیاں
رجی تہے چیت شاد کرین نان شاد کیاں
سج قلم تہے ہن و ہرتی تون رب کیاں

۲۶
زور تیریب لگے رہا ہر اکسبے بے تران
اوہناں ڈور اسوشتابی عشق ہو میں جان ہوتا
میتوں جس پچانا ناہین ہر اوسدیتے خاکاں
دیکھان حال غریب نبید اکید غراب ہو با
رحمت کنون واسج نہ موئے جانوار نصیان
کالہرات ہجڑی میر جمید روشن ہو دے
جس دم نظر کر دی ہو دے آنون چلے زما
مٹھے کم ہوون رحمانی بتر کارشتا بون
عسرون لیر کرن تے آیا چلے صیت سار
بند خلاص لنگا جانی کھل پیا میں چٹے
زاری سنی خداوند ساری فضل ہو یا بسا
سو سو شکر بانون آکے کرے اوار دو گاتے
عشق حقیقے ہو یا مجازون ہر ملون دل بہا
تور قید سنگل وچہ مولون ہر شہنشاہین
کر کہہ تہ جمید اوٹا کرین تیر کی پیرے
خبر قضیے دشمن کس کسے گول تو نہیں اسجائے
عاشق دی اس حالت والی خبر ہوئے دلبران
خوجان حاکم علیان توڑون تان قید خیران
کوشے گل شانون کون جا کر کوہ کہاں
کہوں سی شامیائے بی صفت کتر لی اور
پہلین نون عشق برید اکید اوٹا کہلو یا
متابول ہائے نون شہنشاہی ستار سی
یا کوئی منتر جتر کتا تیری ہوش ہلاکے
یا میر ترے اتون پیرے لکڑ چا بنگالے
مان کچھ عقل قیاس کیتوئے نبون میں امن

جو گل تون فرمائی مینوں باہر علم ساہون
آرمیان تی پر یان اندر ساک اسکے کدھوے
دوئی ذاتین دھو دھو کہی موے آپ نبیان
دوئی دھویری دھو کے سادو دھو ہو ہر تھو ہون
ایگل مول نہیں دل نگدی رسم نون کدھو
گل میر مینوں تو نا لگے پچ نبان ہر اک نہیں
ہبلہ صلاح و سالیں مائی گرین خرابہ اسانون
رہ بیاہ و سیئے اس کمون ننگ موس راکے
جے قسمت نے بیوہ کرنے زور نہیں کجہ میرا
اوہ آدم ازبا کے باجوں عقل نہیں گل منڈ
شہرت تے بدنامی جو کھا مینوں کرین نسان
بیوہ ہمیشہ لکھن آرمانون پر یان
دو جا جو تون اکھیں اسون سچا اوچا تون
مور اوہر جو کہا ساری سفر مصیبت ہیا
صورت تے تہہ ڈھٹی اکھیں پتھان ہنہیا
ہر کوئی سیر کہاوی آپون کھرا پار ساند
جو رتم سد اندا سو نہون کد اوہ الینا ہوسی
کس گواہی دے تینوں ہے ایہ مروا جیہا
چند خیال نکھان مائی نان کر کھرا میسر
ہر روز کہا شامیا لاکھون تہہ چٹن ٹھنڈ
کن وید گور کے سن کہان نان کہان گل
عظہ عفریتے تھین چھڑکا ندے دکایا
جلوس صفت شامانی و تی عقل گواہی
مجلس نے اسانون لگے دیکھ بیان حیرانی
سیر عقل لودا دیت بہتی تھو جوانی

۲۷
 دس مائی ایہ سلسلہ پٹھان پڑھوئی کس کتاب
 موتیں کی گلہ و دوی مائی کسی جو پڑھو
 اول و دین رلیا پٹھان کس نہیں جان
 کسی نہیں ایہ رسم قبولی شیعہ نوین توں پڑھو
 قوم و دیندی مند چنگا آکھن جو دوائے
 کل دیوانہ چہکھا ہووان کی حاصل اس پڑھو
 ہو کر کوئی آکھہ بچے تان جہان آکھائی
 پوت پھلا توں مائی چھپی نوڑین اجڑی
 اکھین و کھنڈا مسان تان بی اوہ کوئی
 کھو پٹی جیٹ غیر کفاند اکھ اسوہ پڑھو
 تارمی مارنا شاد و کچھو روئیر جہان
 ہل خطایان خاکی لوکان بہن نیڈان
 رستم اسفندیار بنانوزین زور و صفات
 اسفندیار تلعے دی فتحیا ملک دی غنچ
 سینان کی باور مائی کوڑھون و چہکھا
 رستم بہت کھانوں موہون بڑھ کون
 جہان کسی از مائش کیتی پیاسہ و سر
 باتون دل بین سن موہون جکھو
 تان ایگل پندی آوے حکم نہ پڑھو
 لاد و لمید بحر حسیے لوکان غصہ
 میغول لی ایہ نگان سکے پونہا
 مارن لگی سلان اسدیوے جہان
 و کھیلے آوہ آدم زاد و کیستار
 دودھ و شے سو حصہ صورت جوسی
 آدم کی اک نظرے آہ نظرے

مجلس اقبال او بدید ہر یار سار مر ساریا
ایہ بدلیع جمال میرد اکنٹ ہو تان سو بے
ست یاری لاہور کیدی ایہ پیش اور پچائے
کہ جوتن کی بیٹا اب تا نہار گھر دا
قول برابر کیتے موتین کٹتے مایہ عقدا
اکھین و بھجنازا مہاول بہتر ہے گل بوڑے
جلد و راہ ننگہ پرکھین تینون ایہ بصیرت
کراٹھ تہ نظری آوے جے لایق اس کھین
جوٹ کر و کوئی فکر دیلان کر کے قید بہایا
گر فی چوڑ پیا و چہ نرمی بہل گئے سبہ چتے
خط بدلیع جمال پر یہ جو اسول سن آئے
پیش نہیں بن خانہ ہی مولے غیرت غصہ و
مانی بی دلگیر ہوئی گی تہین وسادہ لاہون
مہر فروز کیون بچد اوس کوئی دھب مانی
نہین خط نصیحت تیرے کھین وارین نزل
سند یون تینون بی بی نکلے پرہ چاکھین و
مشاکوڑا بہل جکتہ اچھہ چکھ کے از مایا
اک تقدیر الہی اے گدے تدبیر نہ کرے
ایہ جوان شہزادہ سچا پر کردات شہزاد
دورون آکھ دہ مانا ندیدے سبہ عنوان گوا
ظاہر یا شہزادہ وسادہ ہفتون ہر جان
داشتند مشکہ بچان صورتے تصویرن
ایڈ لیرے محبت جسد شیرون زور زیادہ
اربعہ عنار تہین سبہ ہوئی آدم جن لوکائی
بڑھون اکو جنس محمد فرق بے دیکارون

در احوال
چون در خفا
خندان جان
فرزوم سا
که بگریه
بگریه
شکل اسرار
نماست
اس طایفه
مشارفان
ضیاء صاحب
تا که کشف و فیض

دانش دلاوری
مشاوران
سویحان
الین چنین
سفقت معنی
با این شرف

۱۲۰
۱۲۱
۱۲۲

اگر جنہاں چہ پے زیادہ ناری او نہان کیا
انہان دو نوجہ باط ہو جسے قسمت و رزق
سک برلج جمال پر پادہ شہزادہ تارین
سیف ملوک برلج جالے سے تہذمان زبایا
خاطر جمع جمعیت کر کے لاد اندیشہ لایا
اپنے کول ملا کے اوسون کر کے غور دلاسا
بے معلوم اصل کتبہ کے ناطہ دے نوازیں
مست انکار کرین اس کون دو نوازیں آوی
پیش او کوئی جو زخالی بہا پوسہ بزمی
عشق نور آدر شیر شکاری اسد اور نغالی
کوئی ہتیار نہ پوہند اوسون پیٹ لگا اکا
مہر افروزے صلاح و سالی شاہیا لے دل لگو
حکمرانوس شہزادے تارین وچہ حضور لیا جو
محرم کو کپڑے اندر مول نہ رہے بیگانہ
جاگوئی روز اسانوجہ رہی ہر کارون ہر گلو
اوس بیٹے چاکم کرینگے جو غصے وجہ آیا
شاہیا لے حیرانی آئی اس تعجب باتون
جس اپنی و عشق محبت لگا کسی کسی خون
گل نہیں ایہ ایون کسویں امد اور بلے
مالی کون پچس لگا کتے ہے اودہ بند
مالی کہیا مال لیا نذا بلع ارم وچہ رہیا
شاہیا لے فرمایا جیلے ایہ کی برا کستہ
ایہ دیوانہ سے جارا نکالنے دیو ادم دوسرے
اوسو بیٹے ہر جالی پر پان بلیا بہلین گھلین
چامین چامین چان چلیان گاون چان چان

خاک جنہاں چہ وافر آسے خالی نام
آدم اوج نہیں کچہ ڈا عیب ٹنگون
نہین تے بہت اوس کر نیکا جاسی
پچون تارین پیر پیر پامین لایوت
اودہ مہمان خد کو اگھلدا جو وریر
تہہ ہار کچہ شرافت کیا تو لایا مار
دوٹان ولان سکند یان تارین لایوت
ڈاڈا ہے سلطان عشقہ سخت مہر
شہرت موسی جہاں نہ مہن غامی
چہر کپڑے کرے مارے انگل جس
مار پنا چہ جہاں مہن چہ مہار
مست مہر ان تان مہر مہر کے لے
مجلس خاص مہر پوچہ بیٹے رل و اس
ذات صفات از مائے پچانوزن سچ
تاتان میا معلم موسی دریافت
کوئی زبان نہ لیوان اگے جلیک
اگے نہیں پر پدا عاشق سینان اوم
ناجنساذا شوق جیسا سینان مہر
اسے کم مجازی کتہون خاصہ
بے اوس جوڑا کلا آمین کم کتہون
سے فلاں بیٹے و تے بن چہو
جنگل پہلے سیانی لکے جہن زہر پیتو
پیر کپڑے بایا مار گیا اودہ موسی خیر
بلع از مہرین چاہا و شہزادہ خون کچہ
ستے نون جگانون سینان ایان

بنیان کم تر بہن بنیان سین لیا و بن جلیان
کلی چنی دی ہچول روٹی ہر ہر چیتے بنکے
کچہ بن بنے بنون و کچہ بن و اٹھان چان ایان
ہچول گلاب پر دتے سہر گندہ و ل نیایان
والین تیل فیل لایان اکھین سر سر دیر
جاگین جاگین لکین بنیان سینان لایان
منہ و گھلایان لے پیار و کچہ جمال سیان
ایون سوہلے گاون پر پان خوشین خوشین
موندن تہہ نشانے ہر ہر بات لے دایان
لے نہیں شہزادہ دسد اکثر ارستہ تکتے
موندہ کھلاستے مڑکے ٹھیلین عین نہ رہا آد
کتری سوہلے کیون نہ آلی تا مہین تر و کچہ
ہٹہ اسد آون جانوزن ہٹہ کور اوس لگا
کی جواب کر سیان الی خالی نہیں آیان
اودے بہاگ نہ نظری آیا موندہ میان سچان
ول بچہ مہر چلیان لکے پچون تارین
میلے دین کتے مڑا یان موندہ سکے غنا کان
جیو کزیل و یاسیون مڑا پو اپنے و گے
جیو کز شکاری آون خالی ہٹہ شکار
من شاہیا لے سین تارین دگا غم زیادہ
بہن سہر تگ شیشہ لال چہرہ ارم سوایا
ہر جا ہر تہان کو تہانوزن ہر کوئی اسون بہا
ٹاٹا کراخی نہیں مینون پیر کوڑا و جیا
سیف ملوک نہ نظری آیس خالی تہان مہر
اوپی بازی کول اور اڈا ہر ہر ہر ہر ہر

کدی نچا بیٹھ اوڈ کی مرت باہرون ہیرا دے
 ڈھونڈ اوڈیک رہیا ہر پاسون سین مکوت آیا
 آہر خاطر رونا پٹا اوڈ رہیا سی کوٹان
 پران ذورنگا میان ہریان لوڈن سچو ساہنا
 ہر جوہی ہر بلخ مقاسے لوڈ کرن ہر پائے
 جتھے توڑی طاقت آہی ہر چکیان اوہ ہریان
 جہان قلم دے رستے بیان پرستی کے نہون
 اک شہزادہ آدم زادہ کہ مرے ڈھٹا ہوئی
 اکون اس پرستیہ کہیادس لسانون ہان
 جہلان پران چامین چامین قلم مایہ کہیا
 ایو خبری تے مڑیان پران مال چلاکے
 مانی مال خفا ہوا لڑا دے کہتو ناد اسے
 اوہ پردیسی آدم زادہ لڑکا اک اکلا
 چہ ہزار پرستی منت پھر دی اوس آدم دے
 جے اوہ دشمن لون ہتھ لگا مارنا نوپ ویسے
 جہان قلم پاسے کہڑ یاد دشمن ہوسن سکے
 ہنکولی کرد وصال سیارے ڈھلی گان نہ جوڑو
 مین اگے سن بیٹا گلان دو قلم دے سارے
 مجلس اندر غوغا ہوا چلیں گسٹا اداڑہ
 راوی مہر فرزدے تائین جلد کیول ہلاک
 جیو میرامن غوغا دے تھے بے آرام ہو پاسے
 اہیان گلان واسکے دلا نہیں تھل میا
 مہر فرزدے سچ نہو سیا اول ہی ہلاک
 جہان مریع جہاں مڑ مہر فرزد کا کاسے
 رخ ارم وچہ چوٹ یا اسیغا ٹوک شہزادہ

دیکھی راہ جو طرف کھلو نامال آواز
 آہر خاطر لوڈن ڈھونڈن ہر پاسے
 سو بیٹا ڈھٹا ہر اوڈک ڈھونڈن ہر پاسے
 جت پامون کوئی اوہ جادو پور ہن
 دیکھن کہوچ شہزادی دلاؤ ہن
 کج نشانی پتہ نہ لگا ہر سہر جہان
 اوس کوہن ایوچین لگیان آہن
 بلخ ارم تھلین اسان کہیا ایوچین
 ڈھٹا مین غلامنے ویسے آدم کہی
 اتنی خبر مینوں لی اگے تانہن
 شامیا لیتون جارنا وچہ جہان
 کہوڑی پچہ سوکھن سیارے لڑکے
 دیوانہ گے کہڑے آکھن عقل کیتے
 جس بہرام شہزادہ کوٹا باب ہلاک
 بیٹے داغ ڈاڈا اوڈون بدلتہ کہ
 لڑکے اگے اوہ مرد توڑو ہن
 سیف کوک مڑائی کیوین جہان
 اوس آدم لون بہن ڈھٹا ہن
 آگے شاہ پرستی دل وچہ آہن
 کہیا شوگر پھری اوہیا دل مہر
 سچو بیچ دسال شتابی کے لہا
 اوس حقیقت کی کہ گزرتے ہتے
 شاہ پریدا جت نہ ہرے جہان
 کیوس دیے کی مین سان جہان
 ہن اوہ کہ ہو یا نہیں لہہ کتی

ہم پاسے کہڑا دیوانہ بندہ دوس موالی
 جہان جہان مین لیکر موڑ تھلاوے
 ہن بیگل بلخ جائے پارک یا جہان
 ہن مین زمین پسیٹان چکین ان گشتان
 کہڑا جہان چہرہ پاسے پرستی
 ہن مارچہ غم لشکر تھے صبر سہارے
 ہن جہان جہان کہلاوے اگر نہ سہاگار
 سانک بندوق کلے باہنہ سہراوے
 ہن ہدی ہدی کہوڑی کہانوں کہانوں
 ہن غلامانوں مان ہو پھین بہاؤن
 ہن ان مزاج صبریدی لاؤ میر سین جہان
 ہن مین مین مان ہو گے بید کہیا ہلاک
 ہن جہان جہان کہ مشفق بہت جہانوں
 ہن لہان نی ماسی ہو پھی پے ساک قبیلہ
 ہن خبر آہی آدمی حرص جلاو تیرے
 ہن اوس جہان جہان کہے کہیا ہا
 ہن دی اہر تیرے اوتے مینوں
 ہن اہر معلوم نہا اوہ جہان نے میر
 ہن لہان لہان کہی کتی جیسی کوئے زکرو
 ہن نہ گان لوڈن جہان اوسون کہیا
 ہن جہان میرے اندر اوہ جہان پاسے
 ہن جہان جہان کہی مین آہی باجوچ
 ہن جہان لہان کہی میر لکھی کہلے جہان
 ہن جہان کہی میر لکھی کہلے جہان
 ہن جہان کہی میر لکھی کہلے جہان
 ہن جہان کہی میر لکھی کہلے جہان

کیا گناہ تار با ماسی ہر عمل ج نہ مکے
 شیشہ دیمان اندر ڈھٹا ثابت رہا دے
 شرم جہا کہلونون لیکر جہان شفیق لگا
 کٹیان اہر جہان اوتے بہلیا کٹیان دیمان
 کٹیری سچی دیدی سچی رور و اسے میرے
 آہن ڈاڈن مال نہ جہانے نک شوش آثار
 آہا کہرن ہوگ کہڑا یا بہاگ ہتی دہارے
 یاد کرے زیادان کرکے دہر سیف ملو کے
 داو می تائین آکھن کتی بولی ہن مین ہر کے
 مہر محبت تیری غانی دا فرہر تہاؤن
 چاہ مراد ولید سکاری بن مقلی نت کہلری
 دردی سچو تانوں ویامت ہوڑ ہوشو ہلا
 جانوں دہانان پیارے سنو بی تانوں
 سچہ تھین سچن دیکھ لسانوں اوڈ ہر ہر جہان
 مال رعیدے گم کر لیتن ست بارے میرے
 کہو جادو میر کتیوی شیر مین سی کی گمایا
 ایسا بڑا کتیوے رچ کے لیکر بچے مینوں
 بہت اعتبار تیرے پران ساہ و ساہ کہہا
 ویر یو بری مال جیو کردار بہن ڈروا
 نہین کہلاری رسان مینوں برم اوڈا
 جہان باجوچ جہان جہان ساہ سارے
 نام نہ موس لساڈ کوہن نہ مول نہ کرسان
 جہان صا جواب سا یاد ہر سی بہر گالی
 مردو لگا ہو پاسے جہان جہان کاسے
 سیان جہان لکھی لکھی کہلے کہلے

چنگل ان اتے بلانوں گل کر انون بیان
 اکہین تازی نگیان دیکھت رہندہ سحر خدا
 مونسون چپ چپانی دسی حال کر عزادان
 نسک ستار امیر اسبوی بری نحوست پیر
 وادہ اظلم بری سر آچن جیت لگاسون
 دوزخ انوس کیتا رخصت سر اندیپ تہر تہرین
 سر اندیپ اندر جے رہند امدی پاجنہان
 اپنی تہین سپر کوٹار اندیپا مین ستے
 آپ پیار و ادع کیتا تان پیران سر سہیا
 لای افسوس ان جہا نہیں بچا یا جاذا
 کیسے نال سپر تہر کیتی دیری پیر سنان
 عیشان ناؤ کرندی متی آچن چپ اپنے
 دہر نہیں کی حق تیر یوچہ برابر تہین ہر
 اول یاد و گہا یوکی مینون اندر ناہر ان
 سو کہا جان ہنس دیکھا رخصت جلد کر دین
 جندہ اوہدے کٹل اندر کر اول مل تہے
 پورک کس ایوسے جانی دوسر ق کاٹے
 شاد تانے سارے اندر شرموے مین لے
 کچھ ہو یوس پوہوون لاج گلی دی لای
 مار پہلا ندے مار گلیو چپاے سے بدنامی
 شہر تانے لامت چلی نام دیر یا جلی
 بنے داغ لگا یوسے اوٹا مہون شائل لگا
 کچھ تیک وچوٹے اندر تیر جان حکمین
 جیلر مار لانا ناہیون وار میر جند مین
 بخش بند ہی جہون عاجز مہو بان سن فلاں بازار

نال انہا نیگل نہ کردی بے سواکین
 عاشق اتے شہید محمدیان خراج
 کہندی شری نصیب تہی دیکھت
 ناز ایچ اقبال میرد اموندا ہو کے
 خبر نہیں کی پاپ کما یا گئے پلے دن
 نہیں کڈ بچ کا کیتا شکر تے گزرت
 آج پتے بن لوٹن جانوان کڈرت
 شہرت حراف و حکم اندو پوٹی نہر
 صفت فاعست لگوں پاتے اندر مین
 سیف ملوک بے بن کہتوں م کتار
 سپر کندی تہر دیت خوش تال
 بری مصیبت اندر پوچون ل وچ
 تان تون کہوں غما ندابو تہر مہر
 کہیں میر اول دیتوی اسون تے نہر
 پیرول نہ چلک بال ایلی دین تہر
 مار وچوڑا وڈا چور کھوے پیر
 رچ نہ ڈھما مکہ کیتی سخن کلام زبا
 گھر گھر قصے تھک چری حک بدنامی
 مین تازی تی نازنی ہوئے خالون
 دل آرام نہ دتوی ہیری وڈن
 جلی نان تد عرض بندہ نی تاج
 ہم دم مہر مہرے پردی تھل سچ
 بہت انصاف دتوئے آگے ہوجی
 دہر وادہ صدقہ کر کے کر کہاں
 نہیں تان ہوادو اسی زیاسے

مار مار تار آفت بجلی سر پتے تان مڑ جاتے
 مین مہاری کتھوڑا ان لودی دست کڈرت
 بون مل دہا بالکن دانک چچانت سنان
 مین مین لومودی چشمی مین رتوہر ہرے
 حال برج حال پرید اعلان ایہہ ڈھادو دسی
 ہر روز بدیل اندر دروالت سبایا
 پالی تون نہ کہن لگی دوسر تاج جاند
 شان تیر ادب اوچکیتا تون سلطان ملک
 شہرت دولت تیری لسی رجب دلاے
 شرف اقبال نیرد تارار ہے ہمیش حکم
 مین کہ ساعت اوٹھی دھٹی غما بیاستا
 تے دت تیری پرایوس مہر تون صی ہوئے
 مارک قضیہ بنیان جہنم پت نہر مہی
 دی موزہ انکاری جیسا ہو سسی کالا کوہ
 دی شہرت تے موزہ کالا شلالا مین نہر
 مین شرمندہ خوار نہ ہونون رہے وچوڑتہیں
 تان تان بچ ہو دیگی مظلومانہ حلقن
 تان ڈاٹا ایہے کیتے تیر شان دویا
 کم داندہ اندر نہ بنیان دس نہر تہر دی
 تے دیان عیشان اندر غلام مینون مینا تہر
 یہ کارن سو پتے مینون چوکیدار جگہ دی
 دوزن کرگ نہ موڑ مہر تے پہلے یار ملک
 تہرے وچوڑا ہو یا ایدہ اندر نہر نہر
 شامبالے فرماے دیہ بیان شتائے
 دولت مین تون ایسی عیب ڈھوے کھرا

سیف ملوکے باہر ایسا تون ہو حرام مین
 قیر پوچہ لکسان رستی مار چوٹنے جانی
 رندہ حشر دسی خلقت اندہ موزہ تہر لکھتہ
 موتی گلہاں مار پر دھن پک پک دسے
 جلدی جلدی شامبالے دل جادہوی فیض
 صبر قرار آرام محفل سکھان مانکر علیا
 پر مین دیو تیری سمجھا کر تون سب جاند
 بریان دیو مین تے دشمن در تہرے ہوجکا
 تون سلیمان بنی تہین جہون مہرین اسد جکا
 کوئی نہ میت پیش نہ کو مہرین ملوان ملک
 پوٹا پوٹا پیر زیادہ پیر لکن کوئے کارا
 واپری یک تیر یول مچد او مین مثل کبلو کے
 بدنامی تے بچل خوار سی خلقت بریان کیتے
 کر کچھ جن جن وادیشا دیے پناہن موزے
 بے غیرت نامردان اندر نا کوئی ناوان ناو
 نان انیا مین نام و دہر مین ڈر کہاں روز شہر
 کہے رب وڈا مینون دہر غرت اقبالون
 کیون نہ عدل انصاف کیتا باطل حق دایا
 لے دایر الا چھوٹے کیو کے عجب نہر دی
 مظلومانہ دی خبر نہ تیا مینون اوس جیون
 جو خونامی مارن وڈا مہر مین تان داو گدی
 اوس جہون دیون بند پاکٹ مہم نہر
 جے تہر ایہ عدالت ڈوبی تلج تیر اکہ کچے
 کیسا کوئی فساد کو لا لگان خراسے غر
 کران تدارک بے تون دین ظلم کرنا جیو

مہر افروز کہیا شاہ پانی فیض تیرا ہر کسائی
صفت و سدی بن بیون سا کہ صدق چیت
مضم لم بیری جلیوس فضل کرم دی آ
نام اوس جو سلام تیرے ہی سو سعاد حاصل
اس مراد نہ پونی اوسدے ہو یا زاونہ دون
موتے کھریا جیو بچا رہ آیا جتھ غنیمت مان
مطلو لاندہ اتھ نہ پکڑے جبکہ عدل شہانہ
کوئی ہمارے سرسی ناہن نا کوئی گل ہو گی
شاہ پائے فرمایا مانے حکم نہ موڑ سکید او
اسو فاکینہ بند ابھریا مال خطایان ر
اسم شاہ اساد ابھائی باسین کون سدا
اسان دو باونچہ جنگ مجانوں ای کی یق تینو
اوس آدم نی بیٹا اوسد اتھن کوٹا ہر کسے
کا مہون انہون فوج کہا لان قتال کران نرا
آدم ذات اگنی چھے کل اپنے نون ماران
مہر افروز کہیا من بیٹا نا کر خدر بہانے
جوتہ قتل کیا نے دے سج ہو یا بہان
جسدن دا جب پیدا ہو یا آدم جن او پائے
جیتون صورت اوسد کدو ن خوٹن او با جلیے
بے ہا کہ اسی گوہر اوسیان دی کہانوں
دو جا تیرا او نہان اسے کہیا پھر کھرا کہانوں
توڑے اوہ بڑا کر آیا توڑا کہ تیرے
کہر آبان مان جایا جان اجاوت دیرے
استقد باس قلعے وچ پائے دیو کہتا سظاہر
ماور و مہون ملکہ آنہی کر آیا نہ دیان

سیف ملوک شہزادہ و درون آیا سا
اک سلام تساوٹی کارن تی دس
ہو یا کرم مان پیتا ثابت مان ارم
نام اوہ درشن دیکھتہ تساوہو یا حضور
ہو بر باو کسی سہ کین باو کرین اوس
تدہ بن کو کر کے اوس بچے بہا او با
سوز مشر وے شاہ بو چھین کرین
گل اگی دی سنگل پوس دونخ
پرایہ سخن نہیں دل نگدا جاوے عقل
ایڈ کرو او پرالا اوسد اصفان بے
شے لکے تی ہمسایہ نال میرے
فرزند اڈو کہ نہ مشا جانے لکے
ایہ بھی او نہان ہو گکا کوٹا ہر کسے
بعظان وچ کہان مان کران
اس دیکھو کی حال لی دانگ سان
دیکھہ مہان الہک کران نامین کرم
پر اوس آدم زاونہ و درون
صورت سیرت نہر کسی وچ اوس
تان معلوم تسالون سورہ اوسدے
کوشش نہتہ کرد اوس بچے
دشت خوف بہار ورتے اس تیرے
حالی لکھی کدو بند کوئی جہر ہال
باغہ بچے ہر دین باو در لکے من
اوشے کہ سنھن سنھ پائیا نکل پڑے
اک کھلا جہو جواران غیر میا و

پہن ہتھیا زور آور بہند کر کے اوسو
سہرا نہ پیر میا کوئی مدت خون انہا کر کے
لو بے شہزادہ یا یا دیوان ڈر اسد قبلان
بال غمزہ بڑا او نہان لکے ہن ڈیر
نام تیرے بر مارن جو سی مفت غلام تساوہ
دشمن دیدل ہو نہر مہی ہر کوئی جاسی دگا
مست اوہ سیف ملوک پیار شہن مارا کیر
مال اوس حیران ہو گیا پان جیوان کہ میا
سینان جہون بلیج جائے کرسی کوچ جہان
مروسی جو جیوٹا اوسد اگے انتہ موٹو
اوسدی عشق زلیخا کیتی دم دم باو کریدے
بیٹی تیریدہ اشاہ بالا سامس لہان بر آیا
منع عنون جند شیرین دسی انگر کوہ شکن
سیف ملوک مڑا نو فیر سی کر کے بہت یاری
ٹہل مناسب او بے جہی کو زبان نہ تے
جلدی مال متاع تانے اپون جل جائے
آیا کوئے سہنا لیکے آن کہلوتا دروہ
کہند احلام ہو و جند بخشا نین عنس نین
کہیوس من بلیج جائے کہلیا دے سہنا
سہو بانوں نون و یہ سہنا گل اوہ شاہ
جے اکہتین نایہ مان سہر نہن مان جلیں
دس ہتھ کوئی غیر مند اکو ہتر ابھرا
کہا بلیج جال پرستے رو کے دل نون
مست ڈر دے خون پیر نہن رنگانوں
مرسان کہ کتاری من لی ظاہر کہہ شاہ

اوس بندہ سے میرے چچے جیلے ایک کشتی
میرے چچے جان و نجات دوس کو بٹھا پڑا
میں بیوی و شوگر گم سینے فکر پاشاہ تھے
مرد بانوں کر میر شتابی شاہ پر یوں تھے
دوس بندہ نین دتی مہولی ایسی قابل کسے
و جا خوف دیوان نون مار کشتا مہا کیندو
ن کشتی تکی کوئی رب چنڈا نون در
لے آپ خداوند کہیا ہے خبر کتا بون
نیکو کار اندے رنج مہولے جان نہ دیوان بون
بندہ برس سہواش شہد حرص تیرو چہرے
میں سلامت راج کر خدیج چاہے نیک طاعت
میں ہے آن تیرے گھر بیتا اس بوگی جانی
حق کیا اپنے نامین رب عدالت کردا
پیر تیردی ہے کہ اسان لشکر سے تباری
شہد شاہ نون ارکاسی سخت تہیان دیکھے
پیر تیر جعفرین او سب قلم پیشا سسی
سین ملک ہو گیا قیدی کیونکر ارکس گے
سرو بانو ایگان کر کے دتی ذرہ تسلی
دتی ہویش بر نیون آئی او شہر لیان مل کے
آمین و امین و امجد امین سادہ کھنڈن دیکھے
پیر نال ہوئی سیلی خاکون بہری پیشا
چچے کلچا کلچا لو ہو سجون بہر دے
پیر نین چچے چاہے لکے اتھرو اندے دھون
میں کہن نال ساندی گل کرن رہ چکے
پیر تیر دیکھے دیکھے دیکھے دیکھے

کھپین ڈھپے باہجہ پار سے نون
ایسے مرد و فانی چچے میں کیون
بھی کہلے جاہ خوب تھے دیر بون
دین مکی دسیر ملن جکے سن بہا بد
سوک خلاص دیوان نہیں کہے نال
شیران نال دیر می شوقی کو نون
ایہ آما کے آیا دیکھے سیف ملک
رج گیدے کران نہ خال لاندہ
دیکھے رکھ تھے اوس تے مرگ شہر آدہ
بازی نار محبت والی جوئے کہلے
مہر مہر روز گزارے اوس نے دھنک
کیکر رنج کر گناضای سستی قول
خاطر جمع تے رکھین سیف ملک
قلم دی سہ دہری تہا مین ارکے
یا وہ آکیرے مل سی شہزادہ نون
بریان دیونہ چپہی کوئی بہا بد
آئے آن کرن گے حاضر جان ایہ نون
عسبر تے گلاب غلامونہ پر کھے
ست شمار و داس نالی نین نون
پٹ پٹ داغ لکے تے نیل مہی رنگ
پٹے مردے دھل تھے دے نون
گل لالے دول لالی مویا کیر دے
جوین رتن محمد بخشا ہو گیا او باغ
آنون بیان گل کردن بون تہن
رودن دھون کم محمد علم

جہون یار کھڑا یاہاے گردا باغ ارم دا
رودے باہجہ محمد بخشا کس کم لائے تون
مکہ سڑی گل لالے داغ کھبے نکا
لاگل مدنی در و دیوڑ کیتی اسین خوارے
اوچا مہو رستہ دیکھے مت سوہناں مہر کد
وانک مہو مہر سندی تابش ہو پھلا وندیاں
جانی پری فراتون گرمی سخت اینہان پری
تہل اندر جیون جلدی مچی چال اوہ ہوسی تہن
پیکے کہاز مین پر پیکے پٹ پٹ پٹ انہاے
جس راہ سردی سدی جاندی سے لایان
اند تماند اجتا سر گشتا موہنہ پائے
وٹھری میت الادو غزلان بستہ سران کرکاو
جوین شان گمان محمد نس گمانا پڑو نہ
نقش سجدات تبت مویا مہی و مہو غبارے
ظاہر مہوے محمد بخشا جاک پر دھوان دہرے
باند مویا بیت ملک لکے تک بریان چلان
جے سوہیت چہا یاوڑن عشق دیکھ کر مین
عشقان مشکان تے دریا نون کون جہا دے
جوتل وار پر موی جاو و ہمان کشدی جانے
سوکا رون نہیں کر سکد اپر وہ پوشی اگدی
کیونکر مہی رہے محمد بانس جہر سید بازی
بہر عشق وچہ پار محمد کون بچے خفقان
آپ مہی تو کہہ اپا چت پریدا ہوہناں
در دنداندے درونہ مکہ عجز کچھ گان گان
چڑنا لے شاہ پال شاہ سیدی مہر مہر

انگلیان کروانگ کسانان سدا تیر قلم
 پڑھو گھوڑی کبک بن شتابی پین سفر و بر
 وانگ وزیران ویدیلان کر کے جیہ لایم
 اول کبک رقعہ مت صلحون مہ جانون چکار
 سخن بندوتی وارون دیوے ساز سیاہی
 کار اندر کر کھار چوٹنے صفی صفت لٹاوان
 صفی رمد و کرے ہر ویلے جوشا ہشاہ شاہان
 سر و بالون تے مہر افروزہ خبتا خیا جلاہان
 گوشے سہ کے اکہن نگیان من شاہن جگر
 سیف ملکٹ نکاشو کا ہو لولاک نہ جانے
 ہاں ہٹا جان نہ موے اوسدا اضایع ہونان
 باب اوہا سلطان مصر دا عالیشان کھاف
 ایو اکویا و سنون کر کر عجز و عسائین
 حق اہر یوچا یون تہی کھی قلم ربانی
 پندران برس جو جہا یون مفر صفت سہن
 تخت سختی جہا کھیت قہر قلو ربانین
 این نہیں مناسبتی فل بل کرین اک پلری
 اوہ حرم دراست الاسبہ پاون جھٹ آیا
 تون سلیمان بی دہی جاسے پور یا اندر ارجا
 آدمیانہ سے جے تیون کی آٹھن کے ساسے
 اک آدم گھر اوسد پتا کر اید کشاے
 جے مہمان میرا وہ نبیان سدا اینکا لازم
 نلے نرم اقبالی تہا سے جائیگا ہر کوے
 بے ابرو سے لے نامدی ہو نہیں اس جیسے
 وزیر تیون پڑشکا کے خاص جو اے تیرا

کاغذ دی میدانی اوٹے ساہ فانی
 چل در بار شہانی چل کے دس دیر
 شاہ پالے نون ہاشم شاہ و جگہ
 ہنن تان تیغ زبان تیری گن
 کانے نال پر قطار ان رن کران
 دشمن دی مان بدین محمد کھی بار پان
 زور نہاند نیال محمد دیو دشمن نون
 نال غلامی اوٹہ شتابی شامیا
 ایو کم و داندہ آیان ہٹ رمان
 اوس یکے سر و نیان لازم میں خن
 جے جہا ملک ڈبل کرنگا لوک عمر دا
 چاراک سے تخت و اساتین اسل اسل
 منتان من من لدہ اکرم کیتا
 بیٹی تیری دی تک مورت جانوس مہر
 ندین اندر دہر دیا تکر ٹرڈے
 شہر تیریے در پر پتا گھڑا پکڑا
 سیف ملک ہر و قیدی اس تیری دا
 کی جوان ہری تیری کی جلنے کا
 روز تیرا کی یاد کرنگا چوٹیا بے
 حیف اوہی اسطانی یار جوں الہی
 اوہ بی دیوتیان پڑ کر پڑا کیتوس
 ہر جا پکڑا کوہان چارے باب
 کہون جو الی قید کر یوس اوسٹین
 غلام و شاہ کون کھار اکے دیر
 کر کے قید عذاب و ساسے باہکے

یہ لوک ہمان ساڈا کوہ ہنن اس گلوچہ
 دند تابی لشکر لیکے کر غلام دل و داسے
 ہزار و چوٹن صفتان بی بی اکہہ نیان
 ہنن تان بن بن صفتان بی محبت اوسد
 ہزار و دی جی عشقے اثر اوستے مہر کیتا
 سر و بالون تے مہر افروزہ سے تار گلاندہ
 بی لب غصے دی اوٹھی سٹرن نگا سترنی
 پیش جیسے جوش مغزوہ چکین باہان چہا
 شش تیرا زین شتابی پتا و چہرہ غموری
 کھانڈے کالی کالی کیتی اوس روانی
 کھی کھی بپیلی سوسنی صاف نوشتون
 ہر سخن میانان باہر غلامی تلوار و ن
 لایو یو یو یو لے گئے مہر شہانی
 کے وند اپن کر کے قلم م اندر آیا
 ہر سلام بجایا ندے جیو کر ایچے کرو
 کالی ہر دہر پیا لار و جیشے دالار
 ہر دہر چہرے چکار و ن ایشب کا گوان کالی

نامہ نوشتن شاہ شامیال بہار لطیف ہا ستم
 نام ربیعہ اکہان ناسے و سز نامہ
 ہر اش تین بجز ایتوس تے میں پان
 ہماندی رونق کرید روشن تارے لاکے
 ہا بیانہ آدر ہے نلے خبشت نہارا
 ہرے بیجان احق بند بان بعلان ہونان
 ہر ان ایٹنگی ویداروٹے با جوں
 ان جس کم کسان کیتا ان حرم دولت گھنیا

ایچہ کخاخ روحان داسوی کیتا روزا زل چہ
 سیف ملک لیاوین زندہ تان تیری رہاے
 نامے واسطہ مراند میون شامان کبکہ چایان
 کیوین اکہن نظری آدے دل سکد اجندہ
 قدر تہ سے پتھال الہی پوچھوئی دل سیتا
 آتش بھڑک لگی شاہ پالے جیون ہر کا جلاہان
 ہر گیان سبہ ہو صلا حان گرم ہو یا جکین
 منشی سید کھیایوس رقعہ بہر یا قہر غضب دا
 زین رقم جہا خوش کاتب حرف اوہ پاک
 لکھی سخن شہری جودسی شاہ شامیال نبانی
 حرفاندی بہار و با سترن ہر ہر ہر ہر
 سخن و خنڈا ہون محمد کردی ماران مارن
 اوہ آہو صلا حان ہر یوس تن رے کے کھان
 ہر شہر دے دربار سے جاسے لکھی سیس ناما
 تہ لکھی کول رکھ لے منشی شہر کینڈہ
 کالی ریشم جان لگے واہ غور شہید یوالا
 نیکے خاص حقیقی تار انگن پڑھے فی الحالی

ننگار وچ نبید اکھیوس کش جیسے داہا
 روزی ویدیاصل کریند مشکل سخت کاہان
 دہری آدم نال سہاوسے اوم نون جب پاکے
 ہر دم مدد روحان نون وند اعظامنون جنک
 سخن ویدسی خلعت بخشی با طبع وچہ خوشان
 اکسان نون آٹھنے خزانے غیبون الی ہر
 کان جس عیب گناہ کا کھڑا سی رنجان کھیلان

جو چاہندہ سو کردا چون کوئی نہ حاکم اوسدا
 والی قبتان سیرن چاہے حکم اوہ دیوچہ ہو
 شایب حمت اوس بنیون جس نیوان در پڑ
 کی حال اس قومون چہرے ناحق تہ پچان
 ویر پے کرد اب تواضع پے ہو گئے
 من اشم تون قلم از دیوون راج بنا کے
 نو پڑتہ بن جہر و گداجون چا چوٹ نید
 زور میر از قانون جوگا کہتے ہے کوئی ساجا
 موٹھوین تہین سب میان ٹورین ناگناں کیر
 رونت او چاکر کنڈل پھن سرورچہ پوسے
 چوٹھوے خلعت شیرازوالی کیون سرفقت جوایز
 جہین قازم اندر اوس و سہر قی پٹ دیا بگا
 حق تیرے وچہ یہ کہ چکا نوکر بن کے چلن
 تینون مار کر اگا ایسی میر سین پائس سین
 قسمنیون زبور کتابون تے داؤد و بنی تون
 کیا قلم کیا قلم واسے جہین لشکر جاپڑان
 توڑی تون بے لکھ فولا دی کر تیار لیدے
 مرزا نہ تکیے اگے تان تہ تہ چاہے
 بہن کماناں گدوچے شکر تیر اندے پر ٹیکے
 نہیں تان ایسے کن پڑاسان جائیگا میر کیا
 ہونہ ہونہ جہان میں قوت صلحون بکھڑا
 سیف ملو کے نون پڑا ہون لے آپاں سا
 تندی تیری نت پانچدی کر کے رات واد
 ڈاڈ نیال تکر مے ہوئے ڈہرے کر کے
 جی میں بے اس گل پر اوسن ہو گیا سا

جان ویسے تان زندہ بند کر دے
 اوس بن حاکم ہونہ کوئی جس در
 از پکڑ پکڑاوس حیرت چڑان اسے
 آفرین جہانوزن کہے گالین و گد
 دشمن تہین غم کہاے امین بسن
 گہرے تہین پڑین دھنکان وین
 زور شہباز پر کین نگوں نامیون فر
 کٹر اشکر کج تیرے کہڑا ہے راز
 اگر اکڑ ٹری گمانون نال کہندہ
 تھی شہری ہونک جنگائی شانت
 کرٹ سان نہ بار ولایت قلم ملک
 کوئی پٹ ساڈی ساڈی میں سٹ
 سیف ملو کے نون خلعت پائس
 میر نیال کہی غریبا کہ قلم وچہ
 جے چڑیوس تان قلم میاں اوان
 لشکر فوج سمیت ولایت گاد مروٹان
 موم ہون تک اگ غضب دی ندس
 ہون نگوں مر صدق آپے مل تیر
 مار نہ لا لعل آدل بارگے وچہ
 تہنڈا ویکھ نہ ہون کیر اتیان
 حاضر ہوئے چیز اساوے جبکہ
 تون نہیں پیو واد ابرہہ ہون
 کہ تہین لہو کمان اسادی پڑا
 کسم سخت ستر لنگا کرن نگوں
 پیران ہیٹھ لیدہ اگر سان تو کیر

شیرازون گشت ہوسالین گہرین سترکار
 نان او عالی نہ یہ رہوس گگی نری نیوسی
 طالع سعد و درین رتہ ہر گاہ
 جے شیراز ادبیا لگا اچھے عباسی شے
 سرائے نون آپ مرید اکون کوئی دچخان
 گدرا باگد ناشین دنی جانون کسن لگا
 پیو او تہین سین بہادر باد شہاز عرجا
 دیو تیانوچہ جگ بہادر میں تہین کون زیاد
 بیڈان تہین گھسیار نہ ڈرو و گورن شیرکاری
 میں مالک سب کھان جنگیر تہین میر لیکے
 مے کرنا قبال میر میری واد گردن مک ترور
 کار و تہ میر میری کٹ سی زور ہون از پاد
 تھانہ تہین کیون باغی ہون ہون میر
 لکھ افسوس کر گیا پچون کس کم جیون تان
 عد میری وچہ تہ پانون شامتا آہ تیر
 مینون او ٹھنان پانہ ایتھوس گدہ رہنا
 قلم ساری پٹ سنن کے سناخال عرافے
 جے کوہ قاف لومید اہوے میں تیان کرطا
 جے پان تان انیر بے جگ سا تہر تھان
 لے مل سیف ملو کٹا لکین ٹرٹرا کہاں تہون
 نہیں تان ایہ آبا مصرون نیکی دشمن جا
 عمر میرین پورے ہوئے تہے اسے لگا
 جے آسے وچہ چیرین اسون ہون کھل پیر
 بخش گناہ اس بند تہین از جہا ہون پان
 صابر شاکر ہونہ تھان ہوسا اس کا سون

اگر احسان اسان پر شرم چہ وہ ایچہ پردیسی
 نور کی شہزادی تائین اس کے جواب سنائیں
 جان خط بلر سنا منشی متسل اس کے پر پایا
 لے کافی مسوالی منشی نال صبغت دانے
 با وفا و تہلی اندر ڈال رفہ بندہ کیستا
 شاہ بیالی دل ہو سلامی تہلی چار گزہ راسنے
 گھڑی فز تک جب دستاقی در وند اندازوں
 اوس بانی دی نورون میں آگدی پوجا پائوں
 سر اکھین جو نہ خط پر منیا سر خط مہو نانون
 سٹی و چون کردہ دکھا نہ اسو شے پھول نہ لڑن
 ویکو کی بند سی و تیوس اید اسان ملیدان
 جل جہان کیا اوس پیدا ہے پرواہ جانوں
 و ہر تے خاک نمانی او تون انہرست کہان
 او جو صاحب ملک لکانوالا اسین تہین سجد بندہ
 اکو فوادہ مہر چہار اکوئی نہ اوسد سے جیسا
 ہر و اید تہین ڈاڈا آپے و شہر ساروں
 اسین تہین ہر کم کما کے نال اسباب تہیار
 حکمت حکم اودے تہین بہر ایسہ ہما پھار
 دل نشانی نور تہین چہ جسے نور و سی تہین
 حکم اودے تہین کوئی نہ تند اسین حکم تہ
 تون بی ساجہ تہین اندا تہد اوسے کہ تہین
 شکر گزار میں شاہ پالاراج محب ملک
 بہت بی ہو نفوت نامین افسر و چہ ویران
 کی ہو یا جے شکر تیرا و حساب شمار دن
 جنون عین دیو چہ ہلار کر سلن خراج زمان

نہیں تان میں بی فرق نکرسان چیز
 نہیں تان ہتیا جان اسانوں جیکو
 جلد جواب اہم امر لکھو ہاشم شہ
 لکھو جواب شتاب نکایا سن سخن
 اہم حفاظت و کچھ دتا سیکے گیا
 منشی کہول دیکھا نہ اجا نہ سخن
 و یہ شراب اجہیا جب سستی دہ شہ
 نور کو نہ اجو فرماوے بھ بجا لیا
 شالا اوسی نام سچی تون میں شہ
 خاکون چار او چیری کرد اسر و پند
 نور اپنی تہین روشن کیتوس وید
 لاہاری و چہ جاری کرد ار کد
 لاکھ ہند رتے دل اندر مٹے مٹھ
 ہر گوار کہوالا آپے لکھا شے کیا
 کہیں مارن والا او ہو جو ملن فون
 نبیاد او ہو جگہ سارا منگن بار
 اوس نے جیکو پید ایکستان اس
 حکمون ظاہر حکمت اوسے کے جان
 مینون تہین شاہی لاہ ہر و بی نور
 جان دم کہ لے تان لہو چہ بٹون
 مینون بی جے چار نوازی عجیب
 و چوہر کجہر موبہ پر منیا جبیکو
 جسے پاستے شمشیر حلاو ان ڈھیر گدا
 میرے دیو بہادر تہی اک آک
 مینون قوت پان اندر اسان

سو کو مار کھڑکھا ایتھون سن شاہ پال شہزادہ
 جہن موت بہر و سی آوے بندان کجا
 دشمن تہ لگا پڑا نہ تیرا سے کی لگا
 نہ کی انہان نال اساو و ہٹ کے پیٹھ جوتیا
 لکھو پید و خون مہزون کے تہین نل سڑون
 اسین تہین ان ناری بھالی ایتھون کی طہر
 مارون خاک اگرے ہو کو کہان کہیں تہین
 ایہ ساڈا کجہ لگا نہ اپن ہوگ جو اسے شہ
 جہن تہ ساڈا تے نکسین منشی جہن تہیرے
 ہیلیون ہلی و تہ کی اگے جو پیلے پڑا یون
 کہ تیرا منصوبہ میرا پوچہ تیرا نہ ازے
 شہرستان بجا رختا پٹ نہیں کوہ قافان
 لے لے آگ نہ او لگانے وار و گو سے ہٹ
 بوڑسا کوئی جیکو آیا جنگ اوستے دل تیرا
 دیو انگوٹھی اوسدی ڈولی تانیاں بھیار
 کوہ قافان پینچ تیرے ہتھین پیا کیا زنجیر
 نیک نہیں نذر دہر و سی خلقت ریدی تائین
 جے سو جاگے تیرے طلوع میں بی یادو جانان
 صلح کرین تان راضی شاینگ کرین تان ارسان
 دل کھی منہ طرف اساو سی و ہر اللہ بسم اللہ
 تہ تیرا شہنشاہ گردن و از ہو یا شاہ پال ہاشم شاہ دیو
 لکھون لکھ کی لک چو لی غصون بہا تہیر
 لاہ و ہر کے پڈ کر کے آکر شاہ میران پر چہ
 کسب کیا سب باغ ارم و کوٹ ہزار شہ
 نامہر شیر لنگ جنگل دھن غور تر شہ

مست کوئی دھوپ صلیح داد ہوگی لول شون شپون
بہر غضب مزید اہل ہان موج جیون دیا نون
کوئی صلیحی گل نہ ہوئی مچا شوہر ہنگام
مہر محبت گئی جہانوں پیوست ہوے ویری
یاران یار پیمان نہاں کیا صورت اشنا یان
اور ک آن چڑو چڑ ہوئی مارے گنج تھارے
بیان اوپر پاک ہوئی کہن کس گنگے لاکے
سو نہ آسمان بنے کر یوں کوک اٹھلے طرا
دھونے دھون آوازوں چاہے شہر شہری چاہے
یونانی ایرانی باجے تر کا لے کر تائیں
کوڑ باندے سخت کوا کے نخل جان آسٹون
کچھو شہر کارا دھاپے سٹول مہر دے کہوے
اشیر جماندے چچہ پھر کے سن بن شہر دمان
زمین زمین وچہ پاک کار از کا نہ ہنگارون
ہنگام و انگر شکلی چکن کھسے سچے ہوتی
چا چا سنب کریدے مجھے آیرن ہل پہاڑن
پایا نہ کابان اوتے آسن مل سوار ان
کے ٹاسے کر چھین گھوڑے شپ شپ ہون
دھوڑ و دھوڑ ہوئے سچہ سچہ گروڑ ہر خود
غظ کھی مین چند ان ناہی و ہر قی الگ کھی
بہر غضب و کفرے سن بن ہوڑ پٹے پو کھی
مل کہوہ نوے سو تہان لوف بابی آن کھڑا
گرم ہو اہر سو اندیکوون او شہر ہون درار
بو تہان وچ زمینی میون جانان وچ سوک
ناغم شاہ پانچ سواری جیو نکر آہے کاری

چہ میان رہن شمشیر شیر ہل
ہاشم لے غزوری چایا آتش مار او ہار
کیتے روہ گیتی دو پیار ہی سر خند ہار
جھائی و انگ قصائی ہوئے موان شہر
فتنے شور و خفا و خصوصت انو اتنا
دھوڑے تیک پو جائے دھوڑے دھوڑے
ڈوڈیٹن مار او پٹے دھوڑے دھوڑے
تیغان بجلے و انکھن ہو یان تیغان
طرب طربور ان تے کر تائیں نخل جگت
گاڈ و مان کن ڈور سے کیتے و قن بہان
پہر پھر ہنہ ادا دی کہنن بازی
چاہک دست جلاون چاہک ہون شہر
رہو مہ تازی بیش چاہی پتیر
سیر غل تن تران تر و ناغورے
مارن ونب اٹھاون گردن ہر کے
دھوڑ گھنڈ کرن جیون رلوچ شیر
نیزہ باز قواعد کردے از انون
ملکر کے پڑوٹن بہاد چہرے شہر
پندر ان ہو گئی اوس شہر و طبع
اردون انہر نیان جہری سانال
تہیار اندی تابش کوون بل اسٹ
نیزہ سچو لاون جیہر تیغان کھنن
لائی لک جہلے اند ونب کھنن
خاک لہوہا کار انیان پیر نہ ہار
سچہ صفیایوں ول بہت زور

اکا چہار اس بنا یا راہ جیون استادے
لگے دیو بہادر رکے ہتھ کہنن جو ماسے
کڑا انگ نہ سکے وجدون پیر جیو ہون
وچہ شاہ پال بہادر یوں جیون دل اندھا
سے دلا سے مار و دشمن جیو مکر عاشق پٹے
جیو مکر باغ ایش پڑو بارش بید ریغون
وچہ شاہ پال بخادر گجے رعد موافق ہو یا
دھیرا تے تہیز کوٹھی کیتے مسیر جوانان
پیاہنیرا تے روشنائی نٹھے زور جہانوں
گھنڈک سرخ ہوئی ادہ وچ قی تہیز لگڑ
کھی مچھوڑو نہ سکھن وچہ شہر دی کیتے
رتی رحم نہ زخم کرن پتیرن زمین پتیرن
میندی خبر زمان زمینوں جہن مثل شہر
شکرو گنج کوٹن کارن آرن موہنہ کھلا
دھوڑ گھنڈا کھل ل آیاں لہا ہینہ ہتھاری
جو سر کڈے تیغ و ڈوڑے چاہے جنگ ہنیر
مردی لگے دھوڑے ہو جیو یان کھان
چہر یان جیر نکالے پٹے سرون تکبیر تیران
مار لوک لہوڑے پڑو چہ پٹے پیر چہرے
چیرا دیر کرے کوہ قافان سچے لاف مزیدے
تہم تہم کے تہم جہنڈ یا نو لے رکھین کھلے توڑا
امن امان خلاصی شہر داسی چہر جہانوں
چک کماناں پٹے جوانان پتیرن پڑو چاہے
غلان چون دھن ادا ای الگ سے ہر جا
گجہ مار نہ رعد و خون و انگر شیر سپاہی

نیزہ شہر

نیزہ شہر

نیزہ شہر

نیزہ شہر

آن نوین سرحدی باجے گئے دھونی پیران
تیخان نے سوزنگی کیتے رتوے تراے
چلتا مان تے غتر پہنے زرعان فولاد جوانان
بازمن واکر اوڈن نگی تیرتی بہن تارے
اوسدن پہلے پہر جوانان کیستہ تیری وراڈانی
آشیران پز شور مچایا کھلون اچ کنیر
دبے ٹل او پٹان گل بہارے بینیا رنگ لایا
تینغزنگان مثل مشکان دھوڑون چاک مائے
ترکان گل ہیلان چنکس گنوگرو جوش خوشا
کرن لکارے پٹن نقارے گلبہار اندی کھد
اوس شانادی شورش شوقن شادی گئی جھنڈ
اکہ مردو جا آوے جان تلے پر دہرے
اکہ جے دی ملین انمالیش خوب کرن بہرٹی
اکہ پیارے قلم میاں گھبرا پڑو سپر آیا
سجنا مال ہو یا ستہائی رمنہ اسدن چلا
جیکوئے جاوے پر نہ نہ آوے مارا اندر کھد
بہت دلیر ڈری اس شیردن کوئی نہو داکیر
ساعت گذری اس گھنوں تان اک شارتالی
جوش خوش کریند آوے وانگر ندی اکہ
اسن جم اٹھاوے گھوڑا مسر پینر پیر
پچھ پچھ رات تیغ سروے بہر یازہ پیر
ایکل آکھ باویس گھوڑا روزر کاہین دہرے
گز لوہے بڑ گزرا یا ڈھٹا قلم والہ
ہو راک ساتھی اوسدا آیا بت وڈا کوہ قاف
ایسے طرح بہادر کتنے مہرے دارواری

ساگان قہرون کہنن نگیان جینر
نیرے ہرے جگر پوتی سخنیں ہرے
پانی متھے وٹ کمندان ابرو جوڑی کی
سج سج کوہن جوانان جوانان میں
اک امدرون اک امدرون آوے وڈون
گوران نال جو یان پر گوران گوران
بہیران تے سپوران رے کٹک بول
کدھن جالان بان دھالان رنچہ کھیند
آن زگوئے اوجی بولے کٹرن دماغن
بیت تہین من آن کلیمے گز لوہید
مرن جان نہ کارہمت ڈنن ہنن جینر
شیر جوان کرن چند بازی انک رنڈ
اک فنی ہو وچن ڈیرے اک مرن سر
اکھین ملن البنی اکے تیری تندی
پڑو چھ کڑا وٹکارے کوئے آکر لڈ
جاندا آپ لہو داتسا ہر پالا چھ
مستی تے مغروری چار یار نوچہ گھوڑا پیر
چلی فوج وچوان اوٹھ آیا جیون ترش دی
کٹے اوپر ڈھل کٹھکدی گلوچ تیغ
اوس اگلے نون اکھن رکا چڑھیں
قلم میاں دے سوٹہ تارین کردے
اکھان گز رکا میوس اسنون زور وری
رتو مال ہو یا پڑے ناوید شریا اک
اوہلی گاجو انگر لیوس اکے سیٹون
اوہلی جدون کجہر چا قفل کینا تواری

مغرب وچ فوجی لائی کچ لیا مورہ متھا
چڑھ میدان انہوے آیا پچیان ہوجمان
چنڈیان نے سر اوچے کر کے نال سان لگا
بجلے وانگر کڑکن راشک فوج جبر اندا چلا
آٹا آکر لڑون رنچہ مول نہ رجن جنگون
جاندا لیان ایسٹہ کمار دین بہادر دابے
گزیوہن اسائے گوے چکنا چور کریندے
اوسدن پل ٹو کیندے گرد وڈا ملین دھکارے
دوسر دھندے انک رنڈ کٹک کٹاک
ماجنڈال سکالی مردان مغز منجال کھدے
لگا کو اہنان برساے جاتو قلم نہٹا
دستم شاہ دی لشکر او تے آن ہے اکواری
لادن تیخان پیر یغان تیران جگر پڑو
برچی سانون وانگر برے جگر کریندی رنڈ
ٹیان شور ککارے غوغے انہر تیک پچائے
چو زمینان اٹھانہ سو دھوڑو کھد بارہی
چکو چک بھیاران والی جانن کرے چو پیر
بہر داتے رھو دلیر شالیش کہے غلامان
کے کوڈو چھ نیر تو دے ککھ بہادر کوٹھے
عالم او پر رہیاں مولے صلح تھل رتے
سرے پنے یا جگر دھونی نون انہی جا کھناو
دھند اوٹھ دھنڈل ننگان مل ملن ننگان
بارو مار کریندے اکھن اکدوچ نون کھائے
گجن دیو غریبا سانی غفلت شور ککارے
فتنے دوزان وڈا لڑائی صلح ہونون

تیر من جموں جبر کی چلا کوٹہ امنیط سامانی
 تیر تیر تلوار کشاڑی زہرون بان چہ
 جاکو جاک کران غوارین بجلی دے چہ کارے
 موز سنگھار کتے کہہ سینے نیر سبے سارگان
 ہر مار سحر پڑو چہ لے تن اوکے تن جڑیا
 تیران شوک شاپ شپ تیران سن کر کار کمانی
 لاکھ تاند مویہ کسے کہند کسے ہر پاسے
 تارون دانی گنج بنا کے کاگان کڑہ کڑہ لے
 الان جانی آلان جیدی موہر بہکھانے
 باغل لوگ ڈراکل تارین سنہار شکستے
 کانیہ بہن کند گلا نوچہ سرورین تلواران
 شاہ پانے دسی فوج اورک الیاز فدا ہٹایا
 دیاراک سحر پری کل بچے جا چہ دریا نون
 دیشم قلم دی سلطانے بڑی ہرمت آتی
 اوڑکس پیا بن فوجون کچرک با پڑیلے
 دھن لگا دریا فخر و شاہ پانے تہین لے کے
 اک ادا لگا اوڑپہ بچے فوج زور اور لے کے
 شارتانی قلم میانمون کچہ لیا بے ڈیرے
 شاہ پانے دا خاصہ آٹا اک امر اوڑ پرا
 اس امر اید کی کرمنت پڑے وسیلہ اگے
 حالیا شاہ پانے تارین کند صاحب ہیر
 جبرک دتی شاہ پانے اکون کد بخت نہ مراد
 ایسا اورادہ سوہنا سے صفنا داسا مین
 فرزند اندے جاو مینون بیسی بہت پیارا
 شاہ فریدون تے جمشدون بی بال شانی

ملک الموت آہی سببئی لے لے
 پکٹی بنیاد ستاندی زورون
 کوکون کرز البرز گوانون موت لوان
 اوس موری تہین مکیمہ شادون
 دھیر لکے کوہ قافان جیدی
 دشت کو لون اوڈ اوڈ تھان
 گذر نو بقرے نگہیاران مودہ
 تیران کرزان کتی ہریان مودہ
 لکھان کہن لکھان دہو کن کہن
 کانگ طوفان کدو مہون بندہ
 جیون اجڑو چہ تیرا توین کران
 قلم والی بادشاہید الشری
 مور تھی لشکر اوسدا قتل موباد
 لسن چن چین والی جازہ سوہی
 کہوہ دہر اور پانہ سوچا بہاج
 حبان نہ دنیا موزی تارین شاہ
 ہاشم سنے سپامیان پڑیا گرد لیران
 نظر حوالے ہو یا ہاشم ہرے ہرے
 ہاشم شاہ مرجع ملیا اوسون ہو قی
 کردن تیغ موہمین وجہ ہری
 خواہی مار خواہی جا کہہن جان ہری
 لہر تیرے جا یکرا اب غلام
 سادو بلخ ارم تہین پیرے کتو
 عاودا شہزادہ آتہ نسل سک
 فاصل عاقل قابل دو جا کوئی نہ

مرد و طفل ظریف سیان سخی لطیف کابر
 ایس زمانے ثانی اوسدا نا کوئی مرداد حال
 صورت سیرت نون جوانی گنج یقین صد
 مین بی بدلا چہ ان تہین قلم کران ویرا
 تانے فوج چو چو تیرے سبے ایوین پھریان
 تہہ ہوتی پیرین بیٹری طبق کٹے چہ
 نایب لے وکیل سیانان ساعد نیا ستار
 بلخ ارم وچہ سد سان اسون کہل کے دیو اتے
 تیر و میان تیر تیرے کر خوار مرسان
 ایسی موسی روح لتاڑی یاد ہوئی کر سن
 کوٹ قلعہ کہ محل چپارے پٹ تباہ کرسان
 جیکو چا مین ظلم نقدی کرے دندے میر
 بیونا بندہ ک کچو خون لئی سر کتے
 مینون بی سن بال بچے و مارن گون پوتن
 کی ہلیائی سہتہ فہر شہد کرین جہون
 اوہ نکار آدم زادہ ایسا کتہون آیاء
 تہ مینان مین اکہین ڈھہا پان مین کھڑکون
 کی ہوایے پندو مہامین اوہ چن مصر دا
 رحم پوے غنا کی اندر روہ تکیہ ہلکے
 ناصر شاہ کنون و سنج چوچین سیف ملوک کوہ
 در دندا ندی سخن سنن تہین بچ گیا روہ کسنہ
 خالی بی ہر شکون بہر با بول ہے جس کا
 سرگز خطا نہ گاہ ہرون کچو چہا جلیان
 مانی بہن میری مشاران ہاتل عقل چاہے
 گل اوہاندی ساڈ بہانی جو کر قتل تہون

اور اسط ملک اندر جورا جاوے ایون دنیا
 گل اوٹھا ندی ساوے بہانے نہ مرتبہ
 تینوں کیونکر چٹکا گئے پوت تر اوں کو ہٹا
 توڑے اوگن اک لبتہ گرن ہتھیں اوگن کر دے
 چام چٹے دھو جڑے یار و سحر بہت کاو منا
 جہان پڑ کے کہوہ و گایا کے اہنا نہ ہو بہا
 کہیں گاہنا دنیا آوے ل چھ یعقوبوں
 جان شاہ پال کہیاں ایگلان بن ہشتم شاہ پال
 شاہ پالے دل عرض کریندا امیر شاہ شیر جانا
 دیوان زباز شریفوں کرو معاف خطا یوں
 نان مین سیف لو کے نامن حاضر آن کرسیاں
 حکم شاہ پال سجاد و قہ زنجیر او تارے
 ہشتم ہالینوں کہندا ہشتم بخش بلوچی مینوں
 قیدی روگ اندر سے پایا آہو چل دیکھا زان
 ہشتم نال لیا شاہ پالے موہرا چنگیر سے
 سنگلا دیپ اندر شاہ آیا ہشتم نال لسا یا
 شاہ شاہ پالے کہوہ و چوڑ کے آپریندا
 بیسیف لو کا مین نان باب بد بچ جالے
 لاغری میں شہزادہ ہو یا اوچا بول نہ سکدا
 مسان مسان کجہ ہتھا او تے نرم آواز نکھٹا
 حمد تے بہت خیر امت کیتی وڈے بہت خیرا
 خاص وزیر آجا پتان شاہ او سنوں و نایا
 عطیہ غیر گلابون شیشے نال پوچا بہر کے
 جدون وزیر تیل و نجہ ہتا نظر میوس شہزادہ
 جدون وزیر شہزادے لیا چھدا خیرے مینوں

سہرند پشہر سوالی کہہ کہلیاں
 خاطر خواہ لیندا سانوں چیز و ہنا نہ
 لکھن جھڈا ک اوگن گچن بری
 ننڈن خن محنتیری اوٹا ہناون
 بقیہ انون برسن مصری کیو کچو
 کہوٹے دین وچ دو تونے اوہ بے زور
 نان واد پوسے محو بخشا صورت ریت
 کرافوس افش چلا ند اتوبہ تائب
 تون سلیمان فیدی جاکے سرورین
 تلے لشکر میر انجشو وچ رہیا اڑا
 سب کو تان بندہ لانا ان باختر
 ہٹے تھوٹے طبعی کھلان دوزخ
 زندا ہے اوہ آدم زادہ ہوے مبارک
 جے او سنوں رب زندہ کڈے مین چھک
 رستم ثانی دیو سپا ہے جتے ہلے
 اوس درگ اوتے جاہوتے جاسر
 کہندا اے فرزند چارے عشق کما زان
 زندہ مین تان بول شتالی تھیں آپ
 کہیوسن شاہ مین زندہ راہ لندا
 شاہ مہالینوں خوشیاں ہو یاں غم نہی
 دونوں زبانوں رب سچے دیکھ پڑے
 شربت شمع پوشاکی دیکھ کہوہ
 و نجہ وزیر کہوہ ہے وچ ہتا حکم
 جو میو ہو یا وزیر سلامی کر کے
 حل مہر جلال مہرید اول دس
 سہل وزیرے تائین بہتی حیرت آلی
 مرتے براید تھارے دین ایتک مروا
 مین دینوں ہتھوں آہون اپنا کچہ جہا
 شہزادہ اگون سنتون بہائی میرے
 دیکھاں تھیں کہیوسن ان کوکھ جان بخاوا
 ہاتھ ملت عشقے اندر جیون کہہ اندراگے
 پاپ اوتے تون اکھین دیکھ قضیہ آتیا
 پاپ رہیا اس گھر وچ کوئی شریک نہ دوجا
 جاکر پ عیت مہر آپے پوارے
 تون دیکھ شہزادی ہرنان کچے دہانے
 وچو بلیع جال پیارے حال بچان مین لدا
 اوس نشان وزیرے تائین تنگے سخن پکار
 جیون سرگردن مین پوچے ہسٹہ تھیں
 جھکون سر مونہ دھوتا انگل نال نہو لایا
 مندوق و دیوانون حلد نیال منگایا
 تھیں شاہ پال بہادر چھک کے باہر کھا
 کہیا شہزادہ ڈیرے شفقت نال زیری
 شاہ پالے دھو کونکھے بیٹھا مال فراغت
 الغام بہا مین تائین خرج کیتے سبھ کو
 فیدی سبھ غلام کرانے صدق اوس خوشیا
 غلام و شوکر نازہ سرحد وچ ویرا
 بیکانڈی لچ پت میری رکھ کھوہ
 تو تائب مور وند بے روز نال افسوس
 دن مین دایم بخشہا ریا الی سین جیشیاں
 ساری عمر اوچا بت جالی کہے نری عکد

کہیوسن شہزادہ تینوں اس مصیبت جا
 تن گلیا جند کسوچہ آئی عشق کہلوٹ نہ کرا
 حال احوال سجد ابو چین صبر نہ آو ہو را
 توڑے دو کہہ عشق کے کھن اس تھیں پریر
 اتنی او کہت سختی جیے یار سنون بہاوان
 جیون جیون کہہ آئے وچ پاپ بہر زیادہ گئے
 انیاں آپ بہاں کہو کسٹون اپنا چتیا
 آپے ہاگر نام دہر لوس آپا کریندا ابو جا
 کون بہیا کھڑا کھڑا کھڑا میر شکارے
 وحدت دور محمد بختا دسا دل کہانے
 تن مین زمین وچ بہائی موہن کوئی دسا
 سو سوشا بشہر شہزادے آفرین بکارے
 موہنیں او پلا پیرے گرد اوار تن پیرا
 شربت صاف پلایا او تون جوڑا خوب لویا
 دوی وچ صندونی بیٹھے چھک لہو فرمایا
 سونب صندوق حذر پو تائین جاو بار بہا
 شربت کہانے مالش مشکان کرد اوگن دیرے
 کہہ نہ لائے لوگے لہے لاکھاں صدق گت
 تنگیا تنون پوشا کان تیان بیکہیاں تائین
 عدل سخاوت دامن کماے ظاہر و پلو شیدا
 سکا مانع مراد میرید ارب کیتا جڑ میرا
 رنت تھیں احسان تیرا بچھین غیب خطا
 کرم کرین بچھین مینوں خول کیتی بن دو
 کچھ کر مین تان کدھکرا کو تے فکر اندیشیاں
 کاغذ چھپ گنا نوالا کانی پیر فضلہ

با پیر یوچا یون آہی کہے روز اول سے
 رب سجدی بخشش او تے تکبیر پر نان دہر کے
 او شہنشاہ نے مہتی گہوڑ عزیز ہجھار پوشتا کان
 عیش خوشید جشن بنایا فتنے تاج سوار کے
 آن کلانوت کا فون لگے بارہ دے آواز سے
 سار گیا ندی سی رگ چون شکر گارنگد لے
 کانون نونون سر سنا مو کتا پنچے قانونان
 دین دین ذکر تہا پیر یاند ارب رب وریا بلن
 کجہر بکیتی لوگ گوئیے تان بیان سنا نون
 سن مٹی اک مٹی حالون اکسان میو درونے
 کہا دے کہا نے جو من بہانی خوب طیف نارون
 اک خوشی شہزاد بوالی دوسے فتح ماری
 تین لڑے سیف ملوک پیٹے شربت دارون
 زیور زیب لباس شہانہ جوڑا خوب لویا
 شاہ شاہ پال بہادر اگے خافر کتیا جا کے
 شاہ شاہ پال تخت نون اوٹکے جواب سلون
 سر موچین نال محبت بہت کرے ولداری
 سیف ملوک وٹھا بدشاہ نظر شکل دادہر کے
 صاحب من جال کہنے داروشن چن آسمانی
 کالی رات انداری اندر جے اوہ جہاتی یاد
 جے لکھہ صفت زبانون کہاں مولن مہندی لویا
 سو منہاں خط آغاز اورد استو ہے رنگیدار
 یون کاتب قدر تو لے او تہا کار سہرے
 دان مثال ابو جیون چشمہ آب حیات خضر دا
 مشک بہری اہوسی ہنڈے فرج چنبہ رنگ

جنت القلم محمد بخشا کہے کدی نہ ملے
 سجدے تہین سر جا پاشا ہے مہیا خرمیاں
 دتی بخش سپاہیان تائین نیکو میر شہزاد
 شہزاد سے دروازہ کھلے طاق غلامیور
 چنگ چغانی مدہم طنبورے ساز سہو بہر
 سات مہر اند نیاں سہرے دین لایت
 یار تار کہن ستاران دیکرے دف و دف
 شالین شکر شکن شرنائین تیشے نشے نون
 ساق سندروی طرحے آن گمان دکماون
 اکسان اک چہائی رکھی جیون پہلے بوجہ
 بو عطر دی نشا شہزادون لذت آوازون
 خوشیاں وچہ میر شہزاد و مجلس خوب شکر
 چوتے روز ہو یا کچھ کڑا بہا جیلے جھپار
 سجدہ پھار پنا شہزاد مال وزیر لباس
 سیف ملوک سلامی کیتی جنگی میس
 سیف ملوک نون گل یوس حرص ہو این
 صدقہ ہوندا کچھ عجائب صورت این
 خوب جوان ہنایت سو منان کہہ نہ شہر
 کردارات ہنیری تائین دانگن شمع نون
 دن جڑ ہیا لوگی شامیت ایہ بہلا داجا
 ہل گلاب بہاد و انکھن در خسارے لویا
 یالسنبل یا سبزہ نیلا وال نہ ککا جیل
 رخسار اندے صفحہ لکھے خوش خط عہد
 سوہنی سہری گرد گردی سجدہ اوراد
 ساراچن کہندوری دانگن سنڈل

سجدہ پھار پنا کی سجدی سر پیران تک سوچا
 بہت صفائی تے روشنائی انت نہ جازا پایا
 شاہ پالے دل دولی کیتی رب محبت اور سک
 بہت کر نقش سوارے دیکھے عجب صفا
 مہیا باراتے سلوان تم آہے مرغوبے
 مہن لگا شاہ پال بہادر جیون مالی فرمایا
 کیکان دس حصے ہوئی شفقت اوس نہا یو
 لسا آواز دہ لایق لکھ ہزار احسانان
 ہر میری سو مٹی ہو دے مثل بیع جاکے
 مرم دہری بادشاہ نے بہت نوازش کیتی
 بہت پیٹے تین تہین سہو بھوس جگہ ہی
 لوک کہیا مین بخشے بدلہ لوان نہ کتے
 روزا ہنا ہنا حکم قبول کریدون
 پیر کے شانہ اوردہ آپون قلم کی تقدیرون
 جواب نہ آیا ششم لازم رہیا چوپیتا
 ہاں شہزادہ باغرام تہین ہاشم بن منگایا
 ہمدن کیون دم مار نہ سکیا سیف ملوک سپاہی
 شہزادہ نون کرنی آئی اوس اگے محتاجی
 سلطان بندہ پر غالب جان غائب
 ہر آن اور کول بہادر مجیدن شاہ شہزاد
 شہزادے لشکر مارے نہ کاتے رہے
 شاہ شاہ پال شہزادہ تائین قیامت لکھا
 امد و صلہ دیوس کہا اے پرچے
 سیف ملوک نون فرماندا اے ہشیار شہزاد
 سازون دس پیر مال زبانی

سوہنی بہتے نازک جہا قد سر و جیون اوچا
 شرم حیا رطبے سر تے اقبال اندام سلما
 نال ہیا کول بہا یوس ودر گیان جندہوس
 جو دیکھے سد جے تائین رنسان لیبی پالے
 فایق رب کیتا اسویے واہ واہ واہ خوبے
 اوس تہین بی دس حصے یلہ دومہ شہزادہ پایا
 گل لاد منجہ اکھین چیتن آکے واہ شہزادہ
 جے میر کچھ میو ہو دے اس لگے گداناں
 تحفے تے نڈراند دیوان الیس جوان کمالے
 عذر کرے نادالی کنون اٹیڈے اوبلے بیتے
 سیف ملوک کا بخشین مینون اود بے ادبی بہا
 لیکن ایچھی تیری ظاہر سجدہ نون دے
 اتنے مسلمان نہ کدی بانبہ سہر چا ویدہ
 نال قضا رضائی با جیون چارہ نال تہ میرن
 اکے گلے نال شہزادے بند جواون کیستار
 شگلا دیب اندر گہٹ شکل ہر دگے وچہ دگایا
 آج ہاشم بن غالب آیا شاہ نے مد شاہے
 جان خلاصی تین ہو دے بنے اوہنا داپا جے
 نظر خضد کرم دے تہا تان ہجھار کردون
 سر تے تہہ کہے رب بہاد و من جے ہو کتا
 یار ملا محمد بخشا پیر دیلے سلطانے
 ہیٹ او پیر سہر لایوس لامطلب دی آسا
 رند دانش دی پیری لکی سخاندہ کہو لے
 باب تیرہ راج سلامت تیری عمر نہ یادہ
 ایس ملک دی نام نشانی با جیو سون ڈھے

حصص ہوا تیری دل او بیسی و پشاور
 لیکر ہیتھنہ بیان بات تعجب و ستے
 سیف ملوک کہیا سن قبل توں افسر سلطان
 سچن دشمن تھتہ تارا اہوم سر یہ جان
 کہ کسی تہین مشی شاہا تہی دی لکھوئی
 جو اوس کیتا سو پو پو یا دس میر کی آسے
 ہر او دے بن ککھ نہ ہلا ککھ کہے کر لی رور
 مال قضا سے رضا کی باجھون چار اعدہ چلدا
 سخن گمان شاہ پالے تائین بہت لکھنیاں
 پیر شاہ پال کہیا سن بٹیا سجا کر کہاں مینوں
 تہہ تہین سخن عقل دی جو بچان توں راس نون
 سیف ملوک کہیا یا حضرت دسو جو فرما تان
 لکھنیاں لے نے پوچھا پٹیا اوس دو چہرے
 سیف ملوکے دسیا حضرت نیرے مونا پٹیا تون
 پیر پوچھوس کی چیز و راوی یوان انسان
 کیوس گزری عمر زیدی نیر لکھنیاں یون
 پوچھوس ککھری چیز ماری ساک خلق جہا
 پیر پوچھوس جو نفس ہر اندا مین جان لکھاندا
 دسیوس شاہا تارا وہ ہے صادق صبح نورا
 سچن تہین اوسد اسما یہ ہر و دانے ڈالے
 پیر پوچھوس جہ دیناں اوئے اسد کی نشانی
 پیر پوچھوس بے دینان اندر بہت زندیاں
 جہ دینان تے پیدا ہو یا کھوئی موت زراعت
 پیر پوچھوس آبادی بہتی یا بے دیرانی
 پیر پوچھوس عالم اوستے مرو پٹیا یان

یان میو راج حکومت لکے کل یوان
 اوس ملوک ل لکھنیاں جہ داؤد
 لطف عدالت نیکی تیری روشن چہرے
 دائم ہوئی اسادے او پر ہر تیر ہر
 حق میر پوچھوس آہی لکھنیاں
 لاخرک ذرۃ حضرت باجھون ملوک
 آپ دے توفیق چلند سی ہوا سی
 عجیب نہیں کہ شاہنشاہ ایں اسادے
 عقل مدایت سچہ حلیمی سچے سخن
 قلام دے سلکھانگے بہت صلاحیاں
 سنین سچ صلاحیاں میر امر لکے دان
 جیکوئی سخن تہہ تہین پوچھوس
 ہر تہہ پیر تائین چیز کفرے
 حین جیت لکھاک پوچھوس جہاں
 جہ سو ہو تھن نام لکھنیاں یہ بی دس
 دن دن رجن ایہ دوئی مژد کھن
 دسیوس عمر جوانی والی مالے ہے زندگانی
 کون شخص اود دس اسانوں عقل میر
 مالے طوبے رکھتے رہی رکھدا ایہ نشانی
 ایہ فراخی بخشے اوسٹون آپ خداوند
 دسیوس سورج جوت حندی ہر تہاں
 پیر پوچھوس موعے جتنے شاہانہ کھن
 کہ کہن بہت اس گفنون کردنیاس
 ایہ آبادی بے بنیادی دسیوس
 دسیوس وان نون وان بہت

کہ نارین د نال سلامی خزانہ پیر حسین
 مرد محبت ربدی والی رڈی جہا نون کشتی
 نارین جے کھن حج دسالن اپنے سنگ لانون
 دسیوس کارون حندی جہا کھن سچ رہا
 کیوس جہا پوچھوس پاک سبے تہین جہا
 دسیوس جیکوئی سوند اشا چہرہ بخان سبکے
 شہزادی حندی کیتی بہن بہت زیادے
 خوش نشان لاتی بندہ میکا ہی کے نامین
 کہنا جہا باشا جہا مان عین صوابون
 سو بیابرا جی جہا گولان اسدے والون
 ایک کوئی سہناں صفین کال ہر اک دن ہا
 او تہا نوگ سہناں ایو سجد ہر تی ویرا جے
 خوشی ہزاران دانگ ہزاران باغ مرادون
 مر رجن فرزند جہا ندی جک کیوس بیہ
 نہیں حقیقت اسدے سمجھان جہا کون
 پوچھوس مان کل کسے زانی شوقان جہا تون
 جتنے تے تمام نواز ش بہت کیتی دلدارے
 لک سپاہ میرا ش تیرا ہرگز نہیں جہا
 جلدی خیر پچا مین سٹون غی ہم جے کا
 میر تیرا سچہ کہہ کوہا سے کہیا ز باغون
 آہون چار دسیو چاہا باغ اسم دیوان
 دسیو جہا تہہ دسیو شہری ہر جہا
 دسیو لکھنیاں کافہ لکھنیاں اسدے ہوا
 دسیو لکھنیاں کافہ لکھنیاں اسدے ہوا
 دسیو لکھنیاں کافہ لکھنیاں اسدے ہوا

شاہ پر مینوں خب کوئی کی ہو یا اوس پاسے
مکھوچہ مالان تہہ در اکن سر منجہ خاک رمائی
دہر خوشید سے جڑو متھہ مین لٹان گلو پیا
ساو پاڑنباے کفنی سو ہے ساز گھائے
سر منہر اکھین وہ ٹریا نلے لو ہو جگدا
کالے بشیر شکان والی دوہد دین و پائے
لے لنگ گیان بہرستان دروان انسان چا
دو کہان بہن لئی سفید ری گذری شرمون خون
منون جہان جیران فکر وچ خبر نہین کی ہوندا
بیل لٹن ایہہ پہول کھڑا یا پہیر یوگا چوٹی
سر و بلند کر گیا سایا شاخ سمن دل سے
باب میر مینوں لہسی او ہو گوہر تاج شہناز
خبر نہین بہن بابل میرا مڑا اکھیر بن رنگین
سے سیف ملوک کھڑا بہت آغا غم او سدا
ایسے دہر کو کر می تا مین خج جسے خون ہائے
کامہنوں سر اند پکھی سان کس شامت چوٹی
بے بابل نے مال نہ آند سیف ملوک سلامت
نال میرے کی دغا کیتوئی او فہر آسا
اول ٹہک لئے دہر بھگائیک و انگ علیا
ناہر ایہہ امید لاسین سکھیاں مڈہ قریان
مٹھوی اول پار ہلاوا اگے کچھہ چا
کسپ کلیجا میرے کیتوس گرد تہدی وی
کچھ روگ میرے چند ماری تہہ علاج کیتا
پہیر امید را خوشید ی بل چل اندر کے
حال غامد اک مینوں ترس نہ آوے ہو

اکہر چیکے تے جیون دکن ہر دم نال
مواج دراک ورا گن کیتی راک غامد
گہٹ لہو دہر چیکے جیٹ گیان لٹا
جیان بچوگ کیتے سے جگن جیون
اوس نگون بہن داعی ہو یا جہر
عطر غلیل کھنکے بن ہو سیکہ مار
دورخ ہوڈ کے کھڑنباں لنگہ سدا
کڈ ہے درد فراق سجدے باہر چو
باب میر می تھا ہو سی یاد آست
یا اس غارون غار فراقون سدا
یا ایہہ مہری کوک کر نیہ خاک چمن
یادہ عالی تہہ مڑ گیا دیگے فوج
سیف ملوک بیا و خیرین بار پا
اتون بابل خست کیتا بیا کھی
خبر نہین بہن بیا فتنی دور
کامہنوں نہون لگاتے چند کڈ ہے
ہائے دہرے را بہار بندید کیکہ ہوگ
مین ایانی مال فسان سر سدا
ہو دہکا دے اسانوں مڑیون بار
کرے پکار کھڑ محمد سیلین اسان
اجن بیت گھانڈی کی لایوے ہوگ
رات ولمان دل مڑ مڑ سکے جیون
بہر مت سنگیان نہ پالا تہہ لگان
دومان غم اندوہ سہا بود لہر یا
خبر نہین کی کر سین اگر نال بڑی
سیف ملوک نہ آیا کہا نہ وقت مرا
دہر بیا کھوید ی او کچھہ اوہ دلگیر
نوس اساو دیکھین پنج بت اور شہانی
دین اور سدن پاپا پڑوان شرم دا
نہر کدہر بن اکھو ڈاڈوے دشمن مادی
کری تہین کوکی لہسی اندیشی جکہان
مالی بن پڑوا کھسا پاڑ کولا پاٹا
تہہ شرم کراہان تہم دلیدے والی
سرسین تہہ سلمہ سنان نہین کیا یون
نہر خان دے مینو نہ چلے ہو کے
نہین کچھ میرے کد سو کھلے روان
پکھن کما مین اپنان بن بہوش دیوانی
نہر مل نقدی عشق خیرین کارن
نہر زیارت چامین کی تہہ پیر یا چنا
نہر جہر و میرے بوٹ پر نون نہلاو
نہر کان لڑک سناوان سیف ملوک دلاو
نہر کچھ دیر لگدی سالون کھنک بار
نہر کماوچہ آمیان دروان فراق نہولایا
نہر دین میں غامی خوش خطا گے ویر
نہر کر سین اتہون نون و ہونون تہر
نہر دہون کیکہ جیڈا ہو یا کم ہار
نہر بول شابی وائے کچھ حرف شہا
نہر خوشی ترمان ہو سی شکر زبان
نہر تے تھایان سدا شادی وند
نہر غلط نون کر شقت موند مٹھا کرا

تروٹی اس محمد سجتا کیونکر سول ہنہ انکھ
حیت رات تے ولہر بان اکھین دہر پرت
شرم حیا گوار نہ دہے نان حست دیوانی
جسد مینوں تھری آیا روپ انوپ صنم
پوچھو پنج زنجان کولون اوہ لی سی شہر دی
لٹی بن کی کچی کھٹ سین پڑو اندر کرمان
بہلیان بہلیان عشق نچایان سنگا کر جہان
صبر او پوچا زامیو کدوہ جہین سنگ جاگی
پانی صبر میرا دل چاہی کیونکر ہرے آبلون
سیف ملوک نہ کوک سیندا جے سیلین وکے
مین ڈھولک کوٹ کر دھوڑا کیونکر صابر ہو
بیر و پانہون انگ نہ لاندی سو ہے بار گمان
عشق لیانا جیون نیان مین بہن ہی بیارنا
کرین سہنا لاہو نہر گھاٹ نہ ہتا تھان
اندرا پڑ نہ دیکھو مالی مینن نال ستاو
جے چاہے تان آن ملائے قادر رب اساو
عاجو ویکھہ محمد بخش کرے غریب نوازی
اتون آہو غافل آیا خوشیاں واکان چایان
عہد احساو ہے مبارک کھون ہو یا ہر
کامہنوں اپنان حال مجا دین اکھین پکھن
کہ کوئی سٹا میا مالی آپو اپنان کارا
نالے اوس زبانی دھو جیون جیون حال واپ
تینان تر ت گیان اپوزان جابے خیرین
گھیا نو پھیر میت کر کے میرے مولی چند
خلقت دولت دان وہ الی نال انعام نہایا

دہی اسادی لایق شاہا اہو گنت رنجیلا
 نیت خیر سی پر آکھو چھو مور دیساں
 پیر او تون شاہ او تھہ کھانا آکھو غامین خیر
 نیت خیر دلون اس آکھی کر جیدی کوراسے
 بیٹھے پنج خوشی سے اوتے اک ایتے جاکے
 گہری آرام کیتارل دوان پیر ویشاں
 مالی جیو و شیرے جابون فوج کھوان جاضر
 اچھ صلاح ہر لچ جالے بہت لیند لیا نہ
 مالی جے دے ویر سے شاہ بری شہزاد
 خوشین خوشین رات کداری او ویر ککاف
 کیتا وضو شہزادے او ککے ککے ناکہ فوج
 ذکر و طیفہ در و گردید ابھیال مٹھت
 سر و بالون اوس لے او ککے ککے ککے
 بسم اللہ جیوا کی ہنیاں کول ساو جے ککے
 سر و بالون لے ککے ککے ککے ککے
 شاہ پالے فرمایا لی کیوں تہہ مال خ آندا
 سر و بالون لے شہزاد و دی شاہ ککے
 شاہ پالے فرمایا او ککے ککے ککے
 سر و بالون لے ککے ککے ککے ککے
 جی ککے نواحت مولی آکھیا ککے ککے
 سف ملوک پیرا شاہی و جہنم و جلا
 گہر بیٹیک تے بیکے مجلس جہنم و جلا
 ای علی شان عکرتہ جیسے ککے ککے
 گہنہ جیت سہری ساک سہر ککے ککے
 صفحہ سخن صفایا دہری بہ سہری

تسمت جوڑی رب محمد کرد
 بہلیان بہلیان بن اہیان
 جادو بار تخت پر بیٹھا خلق چھیند
 سف ملوک بیلج جالے باہر دوان
 باتان کرد و سن پر چاندی پر
 رخصت افن پر ہی نہیں لیند
 اوتھو لی کوئی جیٹا گڈان ککے
 بسم اللہ بسم اللہ کون شائش
 راتین تنک رہی اوس جاکے
 و جھین صبح ہو یا خوش دیا ککے
 ٹری انکار عبادت کیتی اپنے
 شکر گزار سے رب جبار سے
 اوہ لی کون مال اوہ عورت
 سف ملوک ککے ککے ککے ککے
 تھکا ماند اریہا اہیا ککے ککے
 مینوں شوق دیدار اوہ ککے ککے
 ایت زمانے آدمیا نوچ ککے
 عزیز البنیوں ککے ککے ککے
 ککے ککے ککے ککے ککے
 جہنم زمین سلامی دیا جان مجلس
 ککے ککے ککے ککے ککے
 و ککے ککے ککے ککے ککے
 نقش ککے ککے ککے ککے
 مولی پیرے دیش فیروزی

تھان سچے تھامی مجلس کردی سیں نمایان
 جو ریدار کھلوے جہنم جیت کون و جلا
 ظل الہی نظری اوہ شوکت شان شہان
 فرینون اک نظر کرم ہنیں سوچ او جھتہ
 مشرق مغرب حکم جھیند ایتیک جنوب شمالی
 اسمان اوہ جہنم نزل ملک کے زور شہان
 سہا تیر شہانیاں عالم سد سے تقدیرون
 کج ملاد و مال زمین و دھن شہیاں جہان
 سورج جھنہ اچھ شہانہ ہوئے اکیرے راسے
 شہیاں لیا جاہ جلال فوج سے رنت شاری
 مال عظمت لے ککے ککے ککے
 مول کے لے انت نہ پایا ایتھ نوکافی تیر
 جو ککے نظری آیا اوہ ککے انہا ندا
 جہنم جیت داسے لال نین جیون مال
 و جیت لے ککے ککے ککے ککے
 سورج سندی رشم نہ ککے ککے ککے
 رنج سے اوہ جی ککے ککے ککے
 ہر ککے اوتے ککے ککے ککے
 بد سے جہنم جیت ککے ککے ککے
 محل مشکین مال لٹی حاصل آہر سلیاں
 ککے ککے ککے ککے ککے
 شہزادیدی خاطر ککے ککے ککے
 شہزادہ قحطمان ککے ککے ککے
 ککے ککے ککے ککے ککے
 مالی ککے ککے ککے ککے

ملک سپاه رعیت سندی خیتا موسی بهار
اتنے غم تیرے دل اندر ہو میں رو بختا مان
پرچون کہ اندیشہ نامین ہم تیری مین بخت
بیج ویاں حضرت نیاں تا میں سر شریف
من گمان شہزادہ اشکے کرن لگا قطیمان
شاید ہے پیر بہا یا پیر کے بیٹا چھوڑ
شاید ہے نہ تھیں اندر عشرت عیش مجاں
باقولی مست آن لکائی بہر کے سال شربون
اک پر باندہ حسن عجب سب گوئی رنگ گلابی
دیون کا سے ہر ہر پائے میں بیاسہ سارے
نشد شربون نقل کہ دیون آتی تین سنگار
لئے ساز و جالون نگین نواح اہلاریان
بچا گانوں کرن ماتے فوجے ہونہا
اوہ اوہ و بومرنگ تارہ یی بیجا جان
چار دھڑے چارے راتن رہے تاشے ہوئے
شہزادی عزت حرمت کردی دھار
بعد اوس تہین دن چوان آیا چل چلا
شہیلے سنگ لیا شہزادہ لگا سیرالون
سر غدار ڈھٹی شہزادے کی گل آگرہنا بکڑ
سمن بخت گدی کردی شہزادوں سہا
گل لائے دی تازی لالی جیون خیاں
ولکشن بہت لطیف مجاہد ہووا سکھان
ہر ہر پائے نران کٹے بیلین بہر گنار
ہر ڈالی تے فیکہ بولون خوش آواز تاراد
جکو جکو بی بطر غایان ماران مہر

ملے سیک شالوان والی نال جنہا
ملے دو کہ غنقد اتینون ہون لون
جے رب چاہیا مطلب تیرا خوب درد
خیر سو کمانہ خیر ہو جان تے پیر
توان مین مالی باں ہیراز مین
سیفا لکوی ہوئی تسلی فخر نہ ہون
جیو کھڑن شہانہ ہوندا سو تر قیاس
بہر ہر دین پیالے پر یان شکل
زبور زیب پوشا کان سچان زار
تاب جن دی آب دلیدے باب
نادر بابون بو گلابون ہو رہے ہون
سند سلطان عجب لیا کان زبور مین
طایفیان نے بول شاکہ دہشت
بیر زمین پر محکم کر کے جھگہن
بہن بہن کہا لون مین جیر
دین شہر کسا سالون بچے چاہ
سنہری جو ہے گل پھل والی سیر
جنگل جوہ جوہ اندر ہر دل
سو چاہیلا وانگ اسانی خوش ہون
محبوبان مجھ دڑی جیو کھڑن
شکر لب معشوقان لے روشن کرن
ہر منزل نیک مبارک زور دین
مال آریے منہ متھو ہو کے مولی
ارغنون صحیح نہر کے خوب جالون
سیاہ چوانان نیلے چوہ چوہ

پیر کہ دی جوئی اونی ذکر گریہ نوری
مونی نہو آزا دکھوتی رونق جنت و
جی قدرت املوتی محبوبانہ ابانان
سر غدار کملہ تاودا و سک خوش باسوں
من گمان کے خوبی کولون تیر نورانی
دور ہری اوہ ہرا ان اوہ ہون
ہری اندر بالی وگن ہر کوئے لے نظر
ہری دی دندہ دندہ خوب ہے پہل کہے
سرب قصے دی سیر فکر و در ہو ہیا کے
خوب مکان ڈھونڈنید ادیانون تہہ ہون
سند و مقبول دو مان نون مائی تے شامیا
سندریان شاہر کہا اسے بیٹا دلہندا
صدق یقین تیرے سکو لے خیر گذری
دن ان سیر گہر ہون ہو جال ساڈ
ہر دل زولون دیا مائی اکون بولے
ہر الفاضل والی شامیا ہے آگے
بولے فرمایا مائے تہہ معلم گل سارے
کہا ہواے تیون کر کہاں ہو رہن
ان شہانہ بی بی کالج دیاہ رہا
ان عفت و دیانوں سدیانہ دور
ان کون مین ہو کی خلقت کہ ہوئی
شاہ پال بباد کار وادان امیر
نیت بنا بنا ہو چوک ارک پوہا
ان زایا تیون ہو یا وادہ دولت سلطان
ان اوہان اوہانہ دی سے قیدے با

پیر دست محبت پیر دی ذکر بانوں وزی
قمری اتی تدر د بولیندی سرتیر ہر
سوچی سبز زرد نالون پتہ اوہانہ مجاں
باغ بہشت معطر ہوندا جان جیلہ ہون
گلین دڈالی اونی پھول مانند ستارے
غیرت کولون دیکھہ سمان چاکر گردانی
جوہ کمالے اندر جیو کر چلے پار او
گل دادوی گل عباسی گل ریحان حسین
باغ ارم جس نام سدا یا او سوچہ کڈھتے
باغ بہشت محمد انجشا جی ہووے کان ہووے
نال شاہ پال اہی پڑا گل زکر ہر سا
اتنے سال ہو کھہ چایا عشق سچے داد ہندا
ہمیکہ مین چون کڈھون کر کے یار
وس صلاح کران آج کیکر جو کم نال اسادھے
شاہ پالے نون آکھن گئے او شاہ مین کو
گل کردی حاجت نامین جو تہہ مرضی لکے
دھیان تیران سہہ کمانہ عیتون مختار
مین دہی تیر جوہی پالی ہو کھین کی نیو
جو حکما علما اوہانہ اسبہو چار سد دایا
شارستان سینہری اندر کٹے ہو کھڑون
باغ ارم دی دہرے کوہ چورخان تورے
باغ ارم داگردا سارا خوب سہا و جان
نیت زیور نال بنا ہو زیب چند سارے
باغ ارم دانیان یار جنت اعلیٰ نالے
سرازمپ شہزادہ لے سد یا شاہ پالے

ہور حکومت واسطہ والا بیچ ملوک شہزادہ
 صاحب دل روانی کہتے دیکھے خط بولان
 صاحب قی شہزادہ دوی یار ملی گل لگا کے
 شکر بہا لیا ہزار ہا بیٹے کچھ ششمالی
 قلم دے دریا دیوالا شمشاد پڑیا
 سر وزیر آہے جو خاصے بہشتیان سنگا کے
 سیف ملوک کے ویر دل خوشیاں تکا کج بہا
 اک دلگیری اندر و اندر کاہ کلیجے کرے
 ساک قیید ہنیاں بہا بی لانی یار پیار
 سیف ملوک وکیل گذاری سمجھ لے شہپا لے
 مان پو یار صدی تینوں یاد دیکھا سوئے
 سیف ملوک کہیا حضرت شہیت ہے دل تیرا
 مائی زن فرماؤں لگا شاہ شاہ پال بہادر
 شہزادہ کو کچھ بیان بہائی وطنی پیار کے
 مائی اس پر حاجت تائیں بہت پند لیا
 شہزادہ کو تیرے بہن لگے دس صلاح چیک
 سہرے لگاتے شاہی تیرے دیکھ بھون خوش ہوو
 شہزادہ سے غم دیا کوہ بہن حضرت سلطان
 و بہن جہانی مایہ میر تر شیریں ہشیاں
 مائی تے پاپے تائیں ایسے جواب لگانا
 شہزادہ میں انور سر جیتے بہت پند کیا
 برساڈ اولی چاہند انورین بہا بابل تیرا
 مان فراق تیرے سی ساری ہوئی درخا
 سالی بہن طرین سلون طعنہ مول تار
 شہزادہ فرما دیا کوہ سنون صاحب میر

ایچی بیچ سکا کے سارے کر کے کر کے
 دیوان چاہیہ اندر وہ بی دانگ بہن
 سپر ان تیک گئی بہن نامی بہن بہن
 جیونڈیاں جس یار ملائی بہن اسات
 شہ قیلے تی فرزند ان پر یان نال
 باغ ارم و چہ میل اکھا دکہ دیکھ جہاں
 اک بہن چار ہو یا شہزادہ رہا بہن
 مائی بابل شادی کجہ سنگت ہو بہن
 سہرے گانے کجہ اچھا کجہ ہو بہن خوش
 کہند اسے شہزادہ دل بہن کجہ بہن
 دو بہن کجہ صاحب اکے جہاں
 کی حاجت جی ہو بہن اکھاں جالی
 خواہش میری مان پو اسے ہو بہن
 اس مجلس و چہ حاضر ہو بہن ساک قی
 شامیا بہن اکہن لگے نیک ایگر
 خواہش ساڈو مایہ تیرے آون
 کوڑ مان چیکر ساڈی تیرے کام ہو بہن
 پاپی میرے چاکر تیرے تیرے
 کون استان بہن ایسے بخاری کر اسان
 بہتا خوش لپدی آیا شالش کہن
 اکہن لگے اسے فرزند انور سجن
 دروان کہان سال ہو چکا جیون
 شکر دی تیری کچھ مدین پو کہ
 شان سامنوں یاد نہ کیتا دجہو
 جیکو حق بند سے اندر کہند شاکر

بہن صواب ساڈی فندی محض لطف بہت
 بابل کہان میں عیشی پر چہ کجہ
 تیرا خط میرا پو پچے نامے یار ہم
 و بہن ساتھ اعتبار لیا وں او ٹہن
 شہپا لے فرمایا کجہ پو دل عرشے
 سیف ملوک شہزادہ بھیا لے کاغذ مسوا
 ڈاڈل رت اکہن چہ آے دگ سر پندلے
 نیاں اگے پانی آیا استہن نظر نہ ٹکرے

نامہ نوشتن سیف ملوک خورسند طرف پد در وند

اول صفت شمار میدی شکر الحی کہہ
 دور کے سچہ رحمت بہن مہرین آو شہن
 سہرے بہن کریدہ اباری کجہ تیرے
 روکی بدن و رست کریدہ دامیان شہان
 وہ ماری سی با عہداری باران نال سوار
 ای بابل توں قی کریدہ دل تے جان سوار
 درو تیرے ہی خاک کہہ اسان ہر عین
 ظل اللہ وجود تیرا چہ تیرے سر نہا
 سیف ملوک نیر اکہن بیا فرزند انور پند
 بیفرا ناچیز عاجز او گرن بارہ کجہ
 قبلہ گاہ حقیقہ کوہن جان میں رخصت جیا
 جے اوہ حال سناؤں سارا و فرزند بہار
 آج تیرے رحمت ڈھونڈ تیرے
 محض طفیل ساڈی میں پر ہو یا فضل خصوص
 میں وجہ کوہ آہے شجر نافرست شہ یاری
 لسان نگاہ میر لولہ کجہ دنیان نیک عایر

بہن میرا کھر یا لور و دور کر و سچہ رحمت
 مانے نال اکھاں اوس آقا صاب لہا بانی
 مص شہر میر خوشیاں ہو بہن
 یا حرم یا کجہ با بہن بہن وجہ دوسا
 رکہہ لیسے لکھ کر سار جیون کجہ تیرے
 تہہ و پکا لکھنے کانی شہن سچہ جیون
 کاغذ اوسے نظر نہ لکھی حکم جہاں پند
 کہن بہن اندر دجہو شہن تیرے قلم شہر
 اکہم آہہ تیرے حکمانی رحمت انت پند
 لاکہ نامہ میر دوسو طبعی پاک کہہ کجہ جان
 کر مہر باز آری روفق رچہ بیان شہن
 کجہ گداستہ پو تیرا سے و تہا اکھا بانی
 سکری روح محمد شہا شہر یار پیار سے
 واکم اسم شہزادہ نور اوہ دیکھاں میر
 شہن تیرا کوہ طور تیرا شہر فیض بہا بانی
 قدم تیرے ہی و جہر بارک عا یار تیرا جہاں
 تو غلام کہند بندہ شاہ بہن حد شہر
 سوچ تیرا پاک خدہ کہہ دعا عرض جہاں
 لاکہ صفت تیری ڈھونڈ تیرا جیون بہا
 بابل میں جو کہہ ہو نوام جہاں کجہ
 نال عار تو جہاں تیرا سبب سبب بہا
 تا قد گاہ دجہو کون لکھتے سچہ بخور
 ہر رفت بہن را کہی ہوئی بہت شہر
 مان ایسے سفر عشق سبب گاہ دجہو بہن

جس طلب نون مراد جو سان اوہ طلب
شاہ شامیال پریدی بابل بہت محبت کھیتی
عزت بہت کرے وڈیاک مہر کنج حق میر
شاہ شامیال جلال تیریدی کہلا چاہ کنسر
ال قبال اتنا دوسے ہوئی بندیدی کوئی نہ
جیون اگے احسان کمائے میں پرستان بار
اگر صاف بیاد ابالی یہ رسواں نہ ہو
بخش خوشی سے گستاخی رشت کر م کما ہو
دلبر یار میر سے دس ہوسی جڈن تسان خطا
اگر سے پیر فرہاد دس کی ورت عین بقین
سجھ دیدار تیریدی شوقی جو لوکے اس آپ
باغ ارم دھڑے وزیران خود شریف بچا ہو
توڑی لفظ بکھر میں سنت دلیکری آوے
کھینچی اوئے چاہر نقاد نہر جیسے شامیال
حکم دشاہ پال ہمار کرد طیار سی راہ دل
فانسل چل حکیم یائے ہو پر پری سوچا
سرندیب نگر وادالی مالے صاعد ہائے
خوشیا ایام غفر تیان کیا آدم کہ گاہور سے
تخ سے سو غامان کہلایان غیب نیان جنر
خام ہائے دس تیران عجایب کہہ کہتے
انقص او وڈیر اسارا ہو یا صرواں سے
شہزادی شاہ پر مینون بچی اس گند
نہی پڑی سلطان عشق ہی میر میرا
جان شاہ پال مہر ایض بہت لون چکرش
اگر کہ زور جیون ہفت ہفتہ وانگر سالے

دھار وپ انوب پیر پیر مان غار
ساک و میو دا نیا گیتیوں ال لیدی
ہتین جہانوان کران بندینون
قدم مبارک رنج کر میو اس لوگے
آپا آہوتاں کان سہاؤ ڈھل بندین
میتون ہور ورت مجھو اتول کر
نہی جہاوتسا تاجا نہان پاک جان
سار و سار نہ ہو بندید سے ہرگز منور
کل نروان چل ہون قدم اتے
محرم کرے محمد نجناحق الجا صر قیہ
اگر غریب نوازی حضرت تویز
صلح ابن حبشید وزیرے مال غرور
مطلب بہت ادب پوج جانوان کہ
آسو خالط دے تہہ من بندہ مصر
مڑو کیل اکا بروٹے حضرت غاصد
دو نال حضرت بہادر وڈیر جانوان
مالے ششم قلام دالا ایہ جہاں
وچہ سواروہ ورتے بندہ کہ
عاصم شاہ تے صالح مینون وڈیر
شہزادی ہی مالی کاران گیلے
آہو خالط کیا گاہرے دیون خبر
کہلایان مندی تے وان گند
اگر نہت جہاں رنج پیر کہہ مینون
شاہش ویر شہزادو کایان دس سال
سال مینون عمران جڈے کو ان
امیہ دے وڈیر قون گوشے اند نہ

حرص مندی رنج نہ پہلی عاشق دیند سو
اوٹھ اوٹھ گدی نہکدی نظر ایمان پر لاک
مال سجد واصل ہوئی فکر ہر دا جاتے
لی لی مست وصلد سو پاک فراق غلام
خوشیان مال محمد سنجشامن مرادان رنج
ہور بار جہانوان کی جہولی واوٹھ جو
ہور ہزاران مین قطارن سو مشل سوران
سنہری سار جہاں جہانوان نے پڑے
چل گلابان یاد گیتا کے درو ہجر کرے
رحمت دے دروازے کہلے بار غامانوں طائے
سیل مذیدے دند اوئے اگر دیرے
پہر لی قوم نیاری دے دیکھ وڈیر
جاوہر بار شہانے اندر ہوے هجوم آئے
یار بابا یہ فوج کوئی کہاں سانوان آئے
باہر وں بہر مینرے لیے اندر آجیا تے
اوس حکمت دیون جہنم پشون نگ نکاے
کاہنوں چکر کرین محمد گو بجا بیت نیارا
محمد پیر چوڑا گیارے آبا اول خبر پوجانوان
زور انہا منوان ایو چہر دے دیو نیارے
اے دربان ملاکے اوخو اوچے مال اواز
کہہ نہتے جہاں دیرل ہو دے نگ چہ آیان جانان
سوئی مال بوجا ہو اندر نامین امین بکھانے
عاصم شاہ اساد سے مندورین مولن پامین
اگر کوئی گل کلام کی سنگ بندین تخت پر بند

عفریت کی کہیا شابی ڈرونہ مصری کو
سیر عفریت کہیا میں آنند اور داوید اور داوون
میں طیب او نہاندا آیا کہن لوڑی تر یا توڑ
شاہ پالے شام خدی بیٹی باغ ارم میں کہیا
عاصم شاہ دی خاص کھری مینون چلوں
حبیدم سیف لوکے والی خبر سنی وربانان
بہجدی بہجدی گئے شابی ہوئے ونگ گلابان
حبیدن سیف لوک چنان عاصم اس روز
اسد مہین اسد م توڑی حبیدن خبر ان آیا
سیف لوک جنیدی مالی حکم کرنیدی آئے
ہو را میر و وزیر کا بر کردے کار رواست
عاصم شاہ دادو کہہ قضیا کو سنا یا جاندا
اور ویدے جیسے ہو کور کہیں کو چکے
ساس اڑے کوئی گھڑی اوڑکین قد خان
پڑیاں ناڑین چیم بیارہ تراے ہو وندے
وندے بکے بد کہہ کرن گئے قوت موس دہلی
کالے وال صفایو الے ہو گئے بھگے
صبر قرار آرام دلید خوب خیال تباہ
سب سب حیاتی واسے چڈ کے ہو کئے
دقی جدون مبارکہادی دربار بادربانان
کرن آواز پیا جویے اوس پیر و لکیرے
کے کہاہ اوڑے جیون بر سار زن نہ ہکا
نکے بکر مسجد الے سینان سخن جو مٹی ذرا
پاجیون وال زیارۃ وال کلے سرور ورون
ڈرہیا تر ت مصلے اولون جو بکر کاہ زمینون

میں بانچی باوشہانہ نگل درین
میر مہون رب کبر گایا انداس
پڑ منتر دی خیر کد سان بسلا
سیف لوکے دی عینی عاصم شاہ
مال میر سیر سی ہو کے ذبح حضور
اچن حیت کیا کہل اکیں خوشی ہو
عاصم شاہ دھجے آسے مال شابی ہو
تخت اوڑے مڑ پیر نہ ہر پائے
عاصم شاہ چلے وچ سپور ایتن جال
صالح ابن حمید ملاے باہر کرید از
سرتے سی اقبال شہان ہندی
وانگ بنی یعقوب ہیشان رہیا کج
اکہین کچ ڈھٹے ہر ڈے پٹ رہا
ہو مواس تران محمد ترے و دانیہ
کرن ڈور حنا مینی دیدے رنگون
معد مغزان آتش ہو جی رہیا
جیونکر باغون بیت خزانون تیون
مولون کہانون لبون والا جیتا
اک امید فضلہ دی رکھدے زندہ
سیف لوکے کاغذ کہلیا وراج اوڑے
ڈور کرن گھڑی اوڑین مال اوڑے
ملک ابن اوہ اوڑہ ملیا عاصم
جیون کنگال بہکا سر سند ایتن
پاجیون شب معراج نبی لون ہو
چولان مار ہو یا کہنہ تازہ روشن

میں بانچی باد شہانہ نگل درین نہ ہو
میرے مہون رب کبر گایا انداس ازادون
پڑ منتر دی خیر کد سان بسلا
سیف لوکے دی عینی عاصم شاہ
مال میر سیر سی ہو کے ذبح حضور
اچن حیت کیا کہل اکیں خوشی ہو
عاصم شاہ دھجے آسے مال شابی ہو
تخت اوڑے مڑ پیر نہ ہر پائے
عاصم شاہ چلے وچ سپور ایتن جال
صالح ابن حمید ملاے باہر کرید از
سرتے سی اقبال شہان ہندی
وانگ بنی یعقوب ہیشان رہیا کج
اکہین کچ ڈھٹے ہر ڈے پٹ رہا
ہو مواس تران محمد ترے و دانیہ
کرن ڈور حنا مینی دیدے رنگون
معد مغزان آتش ہو جی رہیا
جیونکر باغون بیت خزانون تیون
مولون کہانون لبون والا جیتا
اک امید فضلہ دی رکھدے زندہ
سیف لوکے کاغذ کہلیا وراج اوڑے
ڈور کرن گھڑی اوڑین مال اوڑے
ملک ابن اوہ اوڑہ ملیا عاصم
جیون کنگال بہکا سر سند ایتن
پاجیون شب معراج نبی لون ہو
چولان مار ہو یا کہنہ تازہ روشن

کہہ مبارک ہوئے تسانوں صاحب شہرہ
 لعلی بدیع جمال شہزادے سیف ملک جوانی
 شامشاہ اسٹا صاحب جو شاہ بال ہمار
 انہماں دناونچہ کرے طیار بیٹی نون زیور
 ابیہ ارادہ کر کے دستے سے خاصے عافی
 ملے مان میو صاعد سے بہین ہر شالی
 ابیہ سبب تانول گھبوس میلہ ہتاسا
 چایاک سی رہی ہے خاصی چل حکیم سیانے
 قلام دی دریاد سے دارہ ششم شاہ لے آیا
 بزرگ لوگ تانول گھبوس میلان خیا کے
 رخصت اذن ہو یا سی تہوڑا بتی مت لگی
 انہماں درگازدیر خاطر بختو کوٹ ہمارا
 بھائی سبب لوگ تانول آئے شامشاہ کر تہوڑا
 ابیہ کاغذ جو ابون لکھیا سیف ملک شہزاد
 عاصم شاہ و سچ پٹا یا شہزادید اکھیا
 کریم اللہ پٹیا شامشاہ رقعہ بند سخن دا
 سو سچ او توں گر دیون لہنا جگت ہوا لورانی
 اول محیم اکھین پردہ ہر پڑہ الحمد زبانی
 قدرت پاک خداوند والی نور اکھین چھاندا
 چہرے نور جیسے تے رونق فضل ہو یا سچا
 بیٹے باجمہ ہو یا سی استون جل جہان اندر مل
 سو کے نل مصرعے آیان لہران بخت طاق
 نیران برس خزانہ دیکر کو کہہ ہوسن چلے
 خار و خار گلاب ہو س بن تیان بن بلبلان
 بلبل تون خوشبو پھلانہ می آند سے وافر چلے

صبح سلامت ٹیری مہری نال لکھ
 باغ ارم وچہ موحان کردا شاہ باج
 تحت نشین سلیمان شاہے لکھ
 سیف ملک بدیع جانی دہان غنہ
 سیف ملک دی مان بابل یار شاہ
 اس شاہی پر ہون لکھ رہا ہوا
 دوا سے ہے عفریت و ڈیرا ڈیرا جہاں
 مراد میں شہزاد والی ہر کوئی جہاں
 مالے صاعد نال انہماں سے آپ شہزاد
 بختو ادہ خلاف جو انوس تول فرما
 دس میر اکھیا علیا مین قلم حضور
 بہر یانال خطایان بندہ تو دن
 خاصان سحر صیاری کر یو باغ ہمارا
 واج کرو معلوم حقیقت ہو د جو
 ٹر کے شکر لیا اوٹھ شامشاہ جون
 آئی بوہر شامشاہ والی کمر یا غنہ
 جیو کمر و سے سر برساند پیر لہنے
 جیون پیر امن یوسف سند انہماں
 ہرودید سے روشن ہوئے گیا غبار
 نون سے بہین دایک زینچا ہوتوں
 چڑھیا چن لگی روتنالی لگی پیر
 غلہ سچین تے بدل ڈٹا ہون لکھ
 رحمت باران وقت سہاراں دیو
 شاخ ہری بیت سا کو کھڑو دس
 سد اکلا بھو یا کہہ دیو یون

کہندی جس ہا آیا قاصدین صد اوس مول
 بلیدی بہا غامدی اوستے رحمت رب دنا
 پڑہ شکر لے دند خزانے گہر گہر سے دوکے
 چولی کہندی آتش نواز ان سہلاند گل یامان
 شہزادی سودا گرا دی باب چہل ہر کرد
 قدر بقدری زبور شمش کیے شان دونا پان
 منگل کار و جاون ڈھوک و در بر کران جویان
 عاصم شاد سے میل خدا یا مہری تھما تھین
 شہزادید تیاں لوان خواجہ جید حیاتے
 سہر گانے و کیر لوان وار میو سے جل مائے
 گہن خیریت بیغم کو لون ہو رہے رنگ تے
 شہران اندر پیر و بندہ رختان بہر جوا
 آہو اپنے کب تھامے کر سے سہر گانے
 بیک بیک اندر مچھے تاشے دافر کہید گان
 کہیوس اس عفریتے تائین دیو جلد مہانے
 کر دتیار جہان ترکے جوڑے کوئی کہاں
 گلے اتے کباب سلونے نلکے چال دانے
 اک اک تھے دا کرانوں بچ ونبے منھ پان
 کہا پٹیا جو خواہش آہی شکر بجا لساندا
 سبہ جہان ایسے ہوسن گھوڑے اوٹھ جالو
 بہر بہر شیشے مدہ بیلا شامشاہے کو ان ہاکے
 اوس جانی دی دس حقیقت خبر تیاں و نون ایا
 شہزادید اقدربزرگی خاطر تے دویا مائے
 جس مذبح جال پرید روشن سوچ دران
 رونق خوبی روپ لطافت د سے بلخ ارم د

ہستی شہر بہت آن پلا اول ہر اک تائیں
 رنگارنگ طوام لیاے کہا پادشہا نے
 میوے مرغ کباب کھلائی باہر حد شمار دن
 تحفے تے اندانے سار جو سبج شاہ پاک
 ہو رہیچ جال پرید تحفے تے سوغات ناز
 قوت خوشی ہوئی تھی ایسی شرت اتھے جمعیت
 ہر اک مدیل الیں قدر سی خوشوقتی خوشی
 شاہ عاصم لے مصر شہر وچ خوشیوں عید باکی
 ملک شہر وچ پیر ڈنڈورے سد خاص عانی
 لشکر یانئون طلبان میان کنگن کٹھوالے
 حافظ عالم زاد متقی گوشتے گیران تائیں
 مہر غریب میثم مسافر جوس وجہ زمینان
 بندہ سبج خلاص کراٹے بن جٹی اندرانے
 ہزار امرادزیر تاجی راجے راء حضور سی
 صالح نون تشریفان میان بہنہا شان دوایا
 تخت صندوق بنا ہو وڈی وڈیر مٹن سوکھاے
 ملیا حکم وزیران تائیں ادھ لگے اس کم نون
 سرخ شراب بدوائے اندے بہر ہرٹھ کلان
 طایفان نے مجلس تے راس لکھلے کھنڈان
 عمر لی گئے الخور می ہو جے منیر بیان شرتائیں
 ماران رین نخون ہزاران حاجت داران چوڑان
 سیکے بول ہر مذخر بندہ ہون اوڈنڈے
 بولن غمذری بیت بیکار دران گان دو تار
 پہن چریان پریان جہان کنجریان پڑے
 بہر دن جھکے سارنگ بر توڑ کلان توڑ

بہنیر کا پ طعام عجایب و متفرقات
 گوڑہ ڈاڈا دواہ سج کرندہ کر اسد
 خلعت ملی تالان تالین دھو دھو
 عاصم اگے چاکلڑانے ہر من جنہاں
 محرم تھ پوجاے اگے شہزادہ
 عاصم شاہ تے بگیم تالین لشکر
 جیون تن مروے اندر آدے
 جنت عمر غمانوچہ گذری اتنے در
 دولتدے در کھول تو تے لین الفان
 ہوئے معاف عبت القون بہت
 بہت الغام جگجیران دیتان سار
 دولت بخش تو تھکے کیتوس معذور
 دے سر دیار گہرانوں گہلے بڑھن
 قدر بقدری منصب دیکھے حاجت
 کرتیار فردا سامان کرتا کید
 تہنوستر لکھو دے ہو نون حران
 شہا ہر اکون جشن مجا یادور کر نیا
 سار کی قانون ہلانے مدیم طہنور
 طہلے خجری رنگ بنایا داریان
 دھوکے جواب برابر لے لے خوب
 سازنگی نون میں منرا میں ہر
 کرا تھے مرزنگ تہانوں رنگ عجایب
 کہو کتاب رباب خوشیدی رہ
 قلعے پاج اہاون کا نون تان رہ
 پار دے ہواؤزے کڈھن ساتھ ہر

پہر کا بطلعام عجب متفرقت ہے
 گوڑو عداوہ اور سچ کر بندے را سبک توڑ
 خلعت کی تاملان تائین و تہود کہ سرکار
 عاصم اگے چا کرانے ہے سن جہان حوا
 محرم تہہ یو چائے اگے شہزادیدے مامان
 عاصم شاہ نے بیگم تائین شکر شہر عبت
 جیون قن مردے اندر اسے جان جانی دا
 جتنے عمر مانو چکدری اتنے وری نہ کافی
 دولت دے و رکول دالتو نے لین الغام الغام
 ہو کر معاف رعیت اتون بہت دے ہائے
 بہت الغام جگہ ان دتیاں سارے کن علین
 دولت بخش نو تھر کیتوس معذوران کینان
 دے سر و بار گلزون گلے پڑمین گلے شام
 قدر تھد رسی منصب ویکر حاجت کیتی پوری
 گو تیار سفر داسامان کر سید اغم نون
 تینو ستر کوڑی ہو نون حرمان کاران مالے
 شاہر اپون جشن عجا یادور کریند اغم نون
 سار گیان فالون ماسے مدہم طہور قوالان
 طیلے خنہری رنگ بنایا داریان تے وفان
 دموک وکجواب برابر لے لے خوب ہوائین
 سارنگیان نون مین سر امین پھر شکر کن ورن
 کہ نیچے مرنگ بنالون رنگ عجائب جندے
 کہول کتب رباب خوشیدی ربد رباب کچنار
 نفیس نواح اہوان گانون مان مرید ہے
 پڑبے آوازے کڈھن ساجہ مین تھین چوڑ

میں شراب پیران شدہ مولوں کا لون بہت ہے
عاقبت شاہ خوشی وجہ بیٹھا ہوا میر خضوری
کسی خزان بہار ان آیان ہوئے عین ہزار
عاصم شاہ رہا وجہ عیشاں دیکھے حکم زریں
عین کیریناے تختی صندل عود قمار سے
سہ کر کے ہو کر کما کر کچا تخت سبایا
سوسے چاند پر سے پھل لگے موتی چراغ خان
حرمان کارن ستر تارے خوب مزین کر کے
تخت اونے پیر مال چرا جو آسے کھڑے
بہتی بہار و انگ بہار ان کچھ جیسے کو کلبے
خیر اور ہفتہ نظارن ہزار ان انتہا بیلان گوان
قیمت دار پوشاکان بایان لیشے پوشدے
ایک روز گذشتہ ہوئے نت نوین مہمانے
ساعت نیکہ مہور تاکہ کے دن تاریخ بھیری
اول حرم تخت پر چاہرے سترین افضل کیتے
صاعدی بی حرم تمامی چاہرے وجہ ستران
جو چیز لور سیدی آسے کارن کاج و بای
شاد ویرے اسباب چراغ و باربت شمارن
بہت الغام دتے اوس تائین خبر اول جان
دیوان پر یان ہین بچہ لیان ل کر تجویز ان
اوہ لی تخت اونے بل لیان پوٹیا فر تو
بیغم سے روانہ ہوا عاصم شاہ بہاد
باغ ارم ل ہوئے ملک کرسا عر سمان
میںے گائین بکرے لکر مہر دتے اوٹھ
سوتے ہٹھی تہ خان تہنے ہر کسی ہتھیار

ساتی سوئے ہرن و ہیر ہیر ہیر
وقت یا نہ دیک اندر راب کھڑے
اپنی کسی نزد تک دای لے سے
سبب اسباب بناسے او بہان کر کے
مشک جہانڈا کو مان اندر خوب
دو کوہ لمان دو کوہ چوڑا چتر کر کے
اک پاسے کجری چوبی و تیان کر کے
جامین ہور بنایان سپو جو در کار
کھوڑ کر تیز سواری لاتی جوں کر کے
کجری متالی خونے کو سوار
چنے سنگ شکاری ناسے شہر
پوشیان ہور سفیدی جہانڈا
اوٹھ جیت محل بیج صبر کیا
عاصم جوڑ مصر نون ریا اس
چو کر یان تے نوٹھ سوئے خن
بہر ہر شکان شکان بایان مثل گلاب
تختے ہور سوغان مہوے پاسے عاصم
اکی باجے لے کسی تاشے آتشی
سر و پاندی تہان چرا او موتی
شارستان سنہری اندر جو کیا ان
بنیان میل سہاوا چلے کوڑ مانڈ
صلح صاعد ہور تمامی میر وزیر
ہور متلع حسابون باہر سوان
ہر ہر لہر خرمی کارن نال لے لے
لانوں تے باہر تون ڈبے ہر

تے سنگ پر قیمت لگے گوہر شب افروز
گنہ میری وجہ نہ انون بن ہوشان بیلان
نیلے خوب آواز ان واسے جو جوہ چہ جواہان
صالح صاعد نال چڑھے من کر سمان شہان
اسین ارم راہی ہوئے جوڑ مصر گہ جہان
نال قدرت دیکھن لگے جان کھلائے دے
حدون اپنے نہ آلی نشان کون ساں ہر میل
باہجہ قبول محمد بختا بہاد صوابان نکلے
تان اندر نمان او ہر جوئے ہر کرے کی کارن
کیا صوفی کیا ست دپوانے اندر باہر نازی
روہ پے رکھ چاہ محمد شہے بے اندازی
رات مینری ناڈر اہون ہوئے اول کچھ کھنڈ
چاہ تخت ہوائی اوڈ کے کم باقی من رہا
شک ہوئی اک پاکٹ نکالے سنگ شکان
نالے ہاشم قلم والاد دیوان سے جواہان
دہم کی کوہ فافان اندر کون کوئی مہراجے
طربان طرم طنبور ان چاکو کاسمان ان
بازارم ہوئے بہ مہری خضت کیتا غم نون
ترکے شاہ خوشی کر بیٹھے رنج غماندہ و سپر
اک دوئی و دنیا طر کردی و انگ عاشق مشا
کجہر ہگیتی لی تر بابی مجھے کرن کھلوے
دیر ادیواو ہٹاے جالون باجیون ہر گونڈ
شاہ پالیدی حد وچ پتے نظر میان بنیاد
سے امیران باہر آیا کارن استقبالی
کر سولان شکار نماے حاضر ہون شالے

عاصم شاہ معرہ آیا استقبال کجیہ سے
 شہزادینوں خبر بچا کی بابل تیرا آیا
 پر بیان نبت نہا بنائی زیو پہن پوشا کان
 اکہہ مٹن تان ککہہ جیانفون مارن مال نظار
 لشکر بیان لے برکلا سے پر بیان زیو گہنان
 آریو اپنی زینت کر کے مراک شخص سہایا
 تحفے تے نذرانے آندے باہر حد شمار ورت
 آملیا شاہ پال بہادر عاصم شاہ مصر نون
 اکہہ رحید سے سرتون شے موتی لال جو اہر
 ادب سلاموں فارغ ہو چھہ خیرین کبان
 دوی کلام بدون رل میٹھے شگن تے شاہ پاک
 رنجہ قدم مبارک ہو کے گہر میرے تر آے
 کر کر بیدار ایہ گہرے آگے سان ہیرے
 عاصم شاہ خوشام کر کے کہندا اے شاہ پالا
 ایہ احسان مردہ تیرا جاہذا ہنہین سکایا
 سو شوکر خداوند تائین ایس ملک میں آیا
 ساری عمر ناہ کسی میں بہتین ایہ تیری دویالی
 دوی بہرے بن تہہ مینون مینا نو انگریز پیران
 دوی شاہ کریدے باتان مال اتفاق رسا
 ایہ گلکان کردے آپے دیکھن راہ سوندا
 معرہ بانون تے مہر فردز کٹر یا مال شہزادہ
 آگے پیچھے سند پر بیان جو بن جہل کر دا
 جہو کر بیان لے کوتلی سوئے جو ہند کج سار
 کوتل گہرے نذران کارن جو آندہ شہزاد
 لشکر مال شہزادے آندہ اسد صورت پران

[illegible]

سولے لی نال پڑا وقتان خوب سہائی
آیا من ہو دینا طنا کجہ خد سنگاران
جان ملے تان نیل اوسون میر جوڑ لالی
عاصم شاہ تے صالح تائین دور دن نظر
دیکھ پیادہ ہو یا شہزادہ پڑا دہیہ کرنے
وہو دن ہوئی قدم مبارک میخون پانی چرے
ملایان جن میوس مولی رنج خدائی ہے
لگا انگ قلیل دلید چون میان گلزاران
یعقوبے نون یوسف ملایا ہے درم فزاتے
ل ل ل یک ہو یا یک جبالا ہے درم فزاتے
در خوشی رت پانی رلیان چٹان میخون کہنا
لکھی لومجہ بخشا تیکر لہندے چڑہ دے
درو تائے مائی تائین ملایا پیرین پیتے
سر میران تک چیم نہ رہد کان وچوڑی مارے
صدقے صدقے ہو ہو جاو لاری جان لہڑاتے
سٹری خجور ہوئی مڑ ساوی ساٹون بہرہ سالے
والون وال تکمیرے حمون مڑ جاو کہیں
پنے مڑے فزاقون آسے حمت رہا سالی
صالح ابن حمید تائین ملایا نال پیارے
سیجے رب ملائے مڑ کے سجن چڑین دچنے
سے شہزاد نال تاجی جیون جیون تشہ آسے
سکر دے امرا حصد سے جاو اپنی ل بیٹے
سیف ملوک سناٹون لگا ساری ورد کہاتے
مہماند پڑیر یکارن جابین خوب بنائے
کھان کردن نان شہزادان مہان اسودتے

اسوئی اخبار ان دانگن اسین جو انکے دیکھ
 اوہ نہ شاہیال گیا کہ اسے کرن طیار ہائے
 سن عاصم فی صالح تائین آگ لگی ہوا لڑ
 جیون جیون سن قضیے اور ستمین تنواری کو
 رات ہی اس قضیے اندراجے تمام ہویا
 لکے فوج امیر خلیفہ اچن مبارک چڑھیا
 شاہیالیدی گہر دے بیغم شاہیہ کے
 پران مال اوڈاران آیان شاہ پریت نامان
 اسن بلکہ نون خبر ان ہویان ایہ لے باہر
 سرچھین گل لگیان دوی بیٹھ نہ ڈاون کوکھا
 حسن جال کہ زمین کہوئی جس راہ بیغم آسے
 اک اک قدم تیرید امین تہمین حق نہ کلا
 نوا تو بہ کہندی آگون شہزادے مائے
 رب اندوہ اسدا اکڑ یاد تیرے فتنہ ساز
 درد و چوڑے تہمین خیر کا یاسان اسون
 بیٹی تیری اندر آسے جان میر دل بند
 رب بچا یا بچا میر امیر تسان دل پائے
 گلان کہان کر کے دو مان الفت مال ڈانی
 شاہ پالیدے لو کر جا کر سہائی تے سر کرد
 شاہ مصر و سہان تائین و شالیش دیائی
 شوکت شان شمارون باہر ہوا شاہ مصر
 با غرام و صہ آیا عاصم مال اقبال سوائے
 آن لگے کی تکرار عاصم ترے کوہ چنید ہتر
 عاصم شاہ مصر دانالے مورا کار سارے
 عاصم شاہ دلیلان کرد امین بے شاہ کمانون

بہار
 شہزادہ

اور ان کان اوٹھایا لوڑی سن پاد
 سیف ملک حقیقت ہوی جیون گذر زار
 دوا مین وی دی ردن پیکر ہون ہی
 سیف ملک حکایت اپنی آکھ سنائی
 کہہ پر کالی کس کہلا ری شاہ شہزاد
 با آرام ہوے سبھ خلعت ہر کوئی اندر
 حسن جال آنا اس نالوان و س کسی
 شہزادی مالی کارن تحفے لے
 آن دو لہذا میلا ہویا نال پیار
 ہون ہون کہن کہائی صد چہن خبر
 گہر ساڈی شریف لیا نہ بہت کیتی
 کیتا تسان اسدا رہینے قدر اتہ
 مہون تسان زیادہ کیتی ساڈی
 گیا گانا خیر من ملایا بیٹا سب
 دھرم نا احسان کیتی حد شمارون
 ساڈی جند حیاتی باقی اوس مے
 گیا تادے پارون ہینے ساڈا
 حسن جلال اوہون ہو خشت پہ گہر
 شاہ عاصم دل ہوئے ملایا سرور
 مر حبا پکارے آگون جو میرے
 سر سلطان اسد طالع حکون
 شاہ دیوان تے آدمیائے ہوئے
 اک اش سوناقی اک چاندی فرخ
 شاہ پالے دایا بکت کے ہون
 ایس جیسی اک جانہ سندی سبھ دولت

ایہ سرکان ایہ محل ستری رنگ بلی
 یہ میری اس عزت کیتی فصل خدا تیر
 اک تہن اک مکان چڑند ادیکھی شہزاد
 عقل فکر پل گیا نامی مورت ڈر کھلو
 جھپان اوتے نعل جھکے جیون کو نہ
 نظر مینوئے تخت شہانہ گل نہ کیتے جاتے
 شت تری وچ عاصم ہوان ایسا تخت بنایا
 گوہر شب افروز جو پیرے بہن قطار ان لاکے
 مردارید زرد رنگے تے یا قوت احمر من
 ہرگز اکہ نہ ہون ساہون او تول کن کار
 کرسی موہر قدر بقدری جوی فرش جو پیر
 آپ برابر اسد بیٹھا کرے کول ڈانکے
 جا بجائے بیٹے سارے مجلس بہر دیوان
 سچے فرش اوتے ہو بیٹے مورتائے لوکی
 جا بجائے بیٹے سارے مجلس بہر دیوان
 بنی سلیمان دے ہو گدے کدی کدواوس جیے
 پہلزار رکاب جڑاؤ سوتے نعل بچانے
 قدر بقدر تانان آگے آن غلامان لاکے
 سب مجلس وجہ ورتے کہانے بہر کوئی کہا
 تحفے ہئے جو کجہ آندے رکھے وچ نظر دے
 سک شاہیال لگا فرماون مسکے ڈانکے عزیزا
 سیف ملک تادے بیٹے بہن آگے گذر
 راحت جان پودی ہونڈی جو فرخ پلیر
 اکیستی آگے خدمت میرے سیف ملک پیر
 دولت دنیا دے سبھ دیکر نہیں سکانون چلے

انقصہ دہل روز گذار ایس طرح سلطانان
 ساعت نیک ستاراک کی آمدن مجلس لائی
 ملی لوک بخوی مسد پامند نیت جو سی و
 شامہ پالے فرمایا دست و اح حساب حسابی
 سہنجان مال حساب عقلہ سے سادہ و دگر دگر
 باغ ارم و چہ لہقا عاصم کر اپنے سمیانے
 سرانہ میپ شہزادہ لی لشکر سے زیادہ
 ایہ بی باغ ارم و چہ لہقا عاصم شکر
 آنون پیمان گانون سولے جمع ہو تزلوکی
 مالکان اندر جانن لگد اچلدی آست بازی
 شہر کر شہر ناہن شوکن جان سلطانان تان
 کرن آواز سے بے انداز گوی کہت غبار
 لاج صبا چین و جن باجے ملکین جان کہڑان
 ہر جہاں سے ہون تاشے دین شہزادہ پیلان
 شہرستان اندر شامہ پالے کالج و دیو دا چایا
 جاول کنک کر دہر منادی انت نہ جانہ اپایا
 جو گل گنتر و چہ نہ آدے کا ہنوں قلم کہسانے
 جے لکھ ہو نون کہن لے تان لکھا یہ لیکے
 جے مین لکھ کران چترائی نال شمار عقلہ سے
 چرزی موی کام ہائے جوڑا جاہر سیتا
 تیر اور کے غفر تیان دیکان بہت بنایان
 دونا چتر از دنیا نو چہ جانہ ایک سکھا لہو
 پریان جن جیتے نک آسے را کس دیو کو کالی
 شہرستان پرستان آہلک فراخ و دوسرا
 مانتھی گہڑے اہلہ قتلان انت نہ دیکھا

مجلس ان کانے کہا دن خدمت ہو
 سیر وزیر اکابر میٹے سب ساک ہنہ
 مجلس اندر آکر میٹھے ملان قاصی جنے
 ہوئی جوان میر گھر بھی دیان ویا
 چا دا رک روز مقرر کیتا ہے دہڑے تہو
 پتر دا اوس کالج رچا یاد ہر دتے نہ
 بہائی اوسد احاسط والا لکھ لوک
 سکپان بہایان و گرو تین سہنا میر
 نون نون ہر داسی ہوئے انجریاں
 رستم دست نشانی مارن کر کر تیر انداز
 چا ورجہ خنی دے ٹپاکے ملن انارہ
 شہرستان پرستان اندر کینی حلفت
 ہر میدان قواعد ہونہ انبر تہو سے
 دولند سے دریا و چلے ہو یاں دیو
 ہر چیز پر اسخا کیتا دولت گنج اوڑ
 مصری کنڈ انبار بہر اسے سو دھج
 مدت ہوئی محمد نجشا چھوٹی دس
 بادشاہانہ سے گل ڈیرے سو جانے جو
 اوس دیامی دے کجہ نیرے بہر
 ہوا حکم بنا ہو ویکار کس بی
 اک اکے دیک وڈیری حوضون بہن
 ایسی دیک بنائی سخت دیانہ اچا
 بادشاہانہ دی شادی آتے بیج
 پرادہ سارا ملن ہو یا ڈیرے اوڑ
 خلقت روز قیامت والی آن اک

لکھی قانون گوسد سی کا عدد کر ہوئے
 حقت و کجہ گنج نہ ہونہ اکا ہنوں پینا چان
 دونا چتر از دنیا نو چہ جانہ ایک سکھا لہو
 کو لو لکھ لانت نہ کالی ستیر لکھ بہر سے
 اگے الپ کاج نہ ہو یا نہ آدم نہ حسد
 ایسی شادی کسے نہ کیتی جس کیتی اس تہو
 دیو دا نون کوہ قافا نوازے پاس جہانہ دی
 سی شامہ پال سلیمان جالی اک تین اک و جاگر
 تحفے ہو عجایب تہہ پچھے باد شہانے
 زور و زور دا خراج کتے ہونے سارا تانا پینا
 ایدہ عاصم شاہ مصر دا بدل واکنن ڈیلا
 کنجہ پکیتے تے ہر بابے انت ناہ باز گیر دا
 دین مین عاصم علی سہا و دھیا نو چہ ولایت
 منگت لوک محمد نجشا دولت دیدے رنگے
 ثانی ہر سہار نہ کردی منگل سار تروٹن
 کہیڈن پریان ہون تاشے لیکہ کجہاں جوڑان
 زمین بکران و دھو نہ ہر روز قیامت ہوئے
 میلون باہر خیریت کر کے نت پکار کہو اے
 حلوا لوچے اتے جلیسی بزمی نگے تو دے
 لکھی انبار خلاص کریندے رست لگی پرڈنگے
 ایدہ کاج کیتا شاہ ہائے دین مالی بس جیان
 نیک دھڑے حسد مائے غت عہدی نیکی
 بسم اللہ بسم اللہ پکے کہارے چڑھیا بنان
 سیف ملو کوکان کہڑو دی بہر پریان بہر پریان
 عود جلا یاد ہو پکھا یا شک جو پیر کھلا سے

یہ ساری باتیں
 جو کہ لکھی ہیں
 وہ ساری باتیں
 جو کہ لکھی ہیں

مالی تیل لگائی سر تے خوب اونار اونار سے
مال اودا جو کی بیٹھا جو کی کھلے جو غیر سے
تل نائی وضو کرایا وٹان مثل لایا
میل موخران لاس وٹان پھر قبیل صفایا
تیل جو یادین لگایا پند سے وٹان ملیا
پانی پاؤ نایا پند شطران کر کر نہایا
تھر تھر کھنچو چایا چپے بیٹھایا
جوڑ اجامہ ان لگایا نایا پکڑ پھنچا
بن ہراج فرش پر بیٹھا زور پھنچا
نالن گوند لیا لی سہرا سوچی شند وینکے
فرمان فرمانداریاں سہرا سہرا بنیان بنیان
حوران جہاں پاپا وچین جلوہ رب ربانان
پایان دول بریان ہوئے تک کے لاو جو کی
لکھ پھر اسونے تار ان سوئے بول پر پوتے
جو بن روپ کہان بنایا چنڈا کھچو چکا
کالے چنڈا معبر ملوئی واہ گلزار سے چیرا
مینوین نظر شہزادہ بیٹھا ہو کے چنڈا بانوں
لے کوار کٹائی آگے پھر قبضہ مردانان
کھیاں آن چکیراں سچیان ورتی جوڑ جامے
سج سج پتے صفان قطاران جمع ہو تندر
اوٹھ سوار ہو یا پھر بنیان چنچ چڑھو اوڑھو
روپ الزبانبے پر ایادینے غلق تامی
جان چو یا تان باجے ساجے رمل چل شکل
راضی ہوئے اوٹھ کھلوئے بد ہے کک تمان
آکھہ تر کھلت سنی اللہ پیر کجاہن پاسے

لاہ پوشاکی نے تل وٹان جو بنیان
رمل بنیان کامن پانوں سید گور
کر بسم اللہ تی پڑھ کھلے پانی اند
جنیان میل نلگن دتی کھو کی لاجی
تہا تہا ہوتا لاہو یا سا ہوئے کھو
کھاری اوتون لامہون کارن باب
کھاری آتا پودہ پاسون جو منکبا
کسیر یان رنگ لایا لاکھیر یان
دوست رکے ہند بہاے سر سہر
سہرا نو شد امین اند اپول عجایب
رسد اوتا آرشا بے جو بن روپ
والون والون چوند اجو بن سر
وانک پنگان دھن چنڈا تان
سچی چوری پھین سر سے دوست
نین کھند خندے ہوئے سر سہر
لعل جو اہر خطے کڑھن بازو بند
سر لے چہر تل آئی نور ہے آ
جو دیکے سو دھو مبارک واہ واہ
دفتر یان لے کاغذ لے لکھ لکھ
سہر ہر یک جو اہر سٹن میل لے کر
ہنہان لے سہر جان گادان جو لاج
و دیان آگے سیس نمایاں رج لے
دولت تے دستار دولٹے دان
نفر من اللہ آکھہ شہزادہ جراب
افسر تے سر گشت غلامان سر

جو سر آیا سواس تاویر سے بہین متائے
پیر پیر سے سر آگے دہر یا ادس جیسا سوہنہ
ربا آس مراد اسادی خیری سید کھامین
نل اقبال مصر وچہ چلے گبت کے بلا لود
جڑی کہنوتی چنچ سواری سکر بنی شکر
کانون لودن وٹان محمد چنچ چنڈے دستے
عاصم شہزادہ محمد خٹا بوت دیا ہون مڑیا
مادان ناو علی شہر باگے وانگر شیران
چنچ پوری تی مرنی آکے اجمی تاج بولان
نہیر یان انوزی بولے تان سے شرمائے
مہن کہشٹن کرن تاشے مانگی سالک بانوں
پیش نقب پکاران کردی بول کبت ساندن
دو دیوان کو چنچ خزانے پیر آگے دھرو
مصری سر اند می ساری خلقت ہو زبانی
چکن توڑی چہر تان گہوڑے سر پر دم تلوان
گہوڑے دوڑ سوار کرانڈے ضرب زمین جان
کھلی توڑے تے متیاران جان چکے رنگے
شارستان اندزادہ آکے رات مبارک نوری
راگون رنگی انت دکائی رونق بے اندازی
دھرتی بہارون لرزہ کھائے جسے چنچ کھلند
عاصم شاہ دیا ہون دھوکا انت مزیدانان
شارستان سہری اندر پتے کول شہر سے
دیوان بریلان صفان بنایان انت نہ جان لایا
منہ جوڑ عین دوان قندارلن جون کچے میکا
پیر یان دیو جو سے اک طرفے مال رنگ لباس

ال چادر متحیا میان دزدان دس مبارک بادی
 سے سرو پار سے سی گھوڑے سے ہاتھی اور بھینس
 جان اور روز گزشتہ ہو یا آئی رات وصل
 نقش نگار ہمار حسن و رونق رنگ ہزاران
 عطر عنبر نئے کشوری اوس جا چنکا ہے
 سو بہ ملک نواری ڈا ہے بچان فدا چاہا
 دایان سنگ پہلی سیان بونہر آن سوائے
 شاہ پر میون جبکہ سجندی ملک آرام نہ رہے
 لاکھ ہزار سے لکھ سالوں گزری گھر گھر سے
 جان سیلے وادیا ہو ملک کے دو جانے
 میندان برس گئے وچہ روز شربت وصل پہ
 ملک ملک و اصر نہ میون رب شہزادہ پیچھے
 سنگا پہلے کوئی نہ بہا و جسد مہلی آتون
 توڑے ہو پکارا کوئے محرم پار و چولا
 کرے بے بیج جال دعائیں گھیا نوچہ دلیان
 سنی رعاشہزادہ آیا اور ہتھ گلیاں سب سیان
 بسم اللہ میں گہولی صدقے لاکھ پری بی او
 عاشق کے عشوق پیار چڑا ہے بے دل سے
 لے ہو سے دل کو سے ہو کر محبت کیتا
 چازی و سے سلاک شہزادہ باسیون گڑا
 بہتیم ہا نوڈا مونی سو جاوڑہ نہ و لیا
 غرض ہوا گھلائی زوری ہشی کلی و دیون
 تنگ میدان کیت چلا یا سیف ملک شہزاد
 عجب پارسندی اندر سر شہزادی کیتا
 کیتا و متو شہزادہ نہا تا تپا لے کر کے

خلعت دولت دندن سبوحہ دن بہت
 چو کران تونڈے سو ہنوج دنا شاہ
 دلی جائے سی اک ماہ اور آگشت
 چو چہت سنہری دہرا شیشے پریت
 دالی شمع طلانی جلدی عنبر خود جلاست
 گند پیلندہ سر سہرا سے مشکان دہان
 شہزاد میون دیکھن لنگیان جب آ رہا
 بل بل برس پیا نہ ز گزرن جوری
 گئے قنوس محمد ساعت گزری بہرین
 ساعت سب نہیں کر سکے جیون تان
 ہے امید جو کی راہین جے رہا
 دایان سیان سب اور نہ جانوں بار جیر
 جیون چنگا کر نون سچہ پری انہا
 پیر اختیار سے سویلے جیون سے خود
 دہا میل شہزادہ رہا جب دہا
 سچ سہاک سوار انہا نہ سے اور بوار
 باہون پڑہا یوس بچ تیغ شقی کوئی
 اول تاب حیات پیالے دہرے بلست
 جامہ محی حصہ ہی سوندن بل طزان
 رنگ رنگی ڈبے کہنے مر مر آ دیا
 خولادی کر تیر سبجاری سفید لو کے
 کر کر حنین پیلوچہ ہتا سونی صاف
 اورک تہنگ کے لشکان جو پیر
 لذت نال ہو یا نہ نہ بچہ نہیں گل
 نقل دو گانہ چڑہ شکبانہ سو تانید رہے

لدا شربت صاف دھلا سو یان بلالین
 اورک مبارکی دس پوجالی فضل بھر
 اور اسے ایہ اوسد اہو یا دھتہ نہ رہا
 سبہر لو ان نیکان تن عیش می جس
 حاضر ہو یا شہر اب ملو اور شہزادہ کر گشت
 ہار عتیقہ گئے وچہ پیچے جو زاد لون آسودہ
 لذت نال کہے کوئی ساعت ہوش ز میون
 باغ بہشتون پھول عجب انت حساب آیا
 جس لودہ پھول سر پر دہر یا یوس تاج مدام
 نال متاع و دعالم شک نہیں کہ میر گل ہے
 رسل بہان نال سجندی گل سین اس جیون
 ہوسد کول محمد بخشا خوش قدر نہ دہر دے
 قدرت تیری انت نہ کوئی واہ واہ بار خدا
 لدا اصل موافق دایم اصل بدیع جانوں
 باہر حد شمار جانوں من اوتار اشیون
 کوئی تشبیہ نہ دتی جا نہ سوا علی جیون جانوں
 شہد شکر و چہ شیرین جیون عشقون تیرا
 نان جانی وچہ جانی پیاں جان تیار دل جانی
 من تیرا شکر نہ ہوا مال زبان لاکھان
 سوچ آپ شہر اکہر یا چان ہو یا مقررہ
 سین بی کینڈہ شکر الانوان پالے کرم تیرا
 کہ ملاپ ہو گیا ساڈا خوف اندر وچہ پاپا
 کیونکہ ان میرے شک ہو سی جو سو کرے جلائے
 ان اللہ لطیف بعبادہ کردا خوب سبہا
 کیکر حق مکا کر کے اہل رکھنے ڈاے

ایک چیتا رہند سی میون بڑا دیو چہ جہوڑا
 کہیں قبول انہا نہی صحبت جنہا نون ل آتون
 ہزاروی فرمایا بی بی تہہ پیچہ گھر سسٹی
 منت نہیں تہہ آئین بنون جہین قدر نہ جانان
 چو نایندی لایہ ہمت کیون تون مڑا دین
 بے سرتیری جہولی پاوان جان کران قربانی
 تن اس ہمت تہیں جہٹ جالوان بلی ہر حق لایا
 سن تیریا کوئی نہ ثانی جی مین تہیں ہٹکے
 سیر سرن ہو یاد دل سہرا زلف تیریدی مشکون
 غیر زون بند ہو یاں ایہ اکہین تہہ بن ہو نہ ممکن
 نہان مد پتنگان دھما اعلیٰ دل نہ جا نہ
 ستے مریج جمال پری نے سچے سخن پریتون
 ای جہان تہہ مایون میون کو یونظر آوے
 قانون راتون نظری آتون بود نہ میا میری
 بے مکان سہبان مڑا مڑا میاں چہ سانان لڑتے
 ہون ہون وچ صحبت تیری شالا ہوے نہ سبے
 نالگوئی فکر چوڑیا جوں نالگوئی رنج سفر دے
 تہہ بن باغ بہشت ارم دی خواہش مل کر دی
 سچ خوشیدی سحر عاشق کرن دعائیں باتان
 سنگ پہلی بنیان پہلی مان میو خوش قبیلا
 چہرہ اندر سہ آتون کیون سار جہان حلالے
 درد و فراق اندر کھو راتیں لیان لیان کرنا
 درد و نال عامندی خوشیاں وچ بہتیرے
 شہر کوہ اوہ نہ مہا تہہ مہا جوئے جلتے پکے
 ہول عرض نیاز گزارے ستا نہ فرض خبر دے

مست تون قول قرار میرے تہیں
 ہوگ قہر دی کٹری میری کی جان
 ندیان کے کوہ قاف تہا سارے
 کیون کھنڈی قول سمجھدی جس تہہ
 قولان قسمان نال نہ سپرین کون
 راج حضور تہہ مہر و نجان چہ خوشتر
 جے اکہین تان آتوین کرسان جہوڑا
 اسد نیال پریت لگا سان وٹا
 چالیوس نظر اوچیری جہوڑا
 دیو اوچوڑ تہنگ نہ جا نہ بے
 اسے لہر جہان حمد کہ انہاں
 عاشق نون پر دین لگی بچوڑا
 جتول دیکھان جہوڑا ہر ہر
 ابد ہر ادم ہر نوہین توہین جہوڑا
 توہے تون کیکوڑ سہیرین اک
 و لہوہین جہد جانی توہین مین تہہ
 نالگوئی چاہ مراد تیری بن نالگوئی
 تیرنگ حمد بخشہ دوزخ تہیں بہت
 پیل دین ہونون شالا برس دانہ
 لہر و حرص وطن دی جیلے موس
 ڈھوے لے کٹریابی باکھان لکڑا
 جان ہن داد صلدی آئی کٹری
 ایہ دعا قبول نہ ہوئی بولے
 محلان وچون باہر آیا ہن جہاں
 درد و ظیفہ پر و پڑا چو کے لے

او تہے سی شاہیاں بہا اور حاضر سچہ مدد
 باغ ارم وچ مجلس لائی بیٹھے سب اکابر
 مین شراب پالی دیون ہر ہر سوئے سافے
 و سحر دعائیں عرض گذار مہر مال بہون تاکدے
 شہیاں لئون کہند اصلاح سنتون شاہشا
 بدرہ قانون تے ہر عاشق تہا مگر کیا بون
 سہر دبا نون بی سند کر آئی اس ایہہ دمہ جاپا
 دنگ بھارت رز سنائی گلون گل ہا کے
 دل دی محرم بدرہ قانون نال سچیلے دین
 اک اگلی محرم باجوں اور دو رووسی
 بدرہ نال اوم اول رہا ہر نہین کوئی کاری
 اس کارن ایہہ نا طہ جہوڑا طلب اصل جہا
 سب کچھ تہہ ساؤر نشان جو فرما ہو سوئے
 پر مٹی دیو دور و سخن دا آدے ترس اسانون
 قوم اپنی تہیں باہر دتی پردیسا لہو چہ چکے
 نال بدیع جال ہو دیگی غم نہ ہو سی خطرہ
 خیر سداوی خبر سنگا سان سین دیاتون گھٹکا
 آن بدیع جال پر مین ایہہ صلاح سنائے
 گوشتے پٹھہ چھٹیا اس تہیں بچو بیج سناہن
 مینون درد و فوس لکڑا ٹریوس مین اکیلے
 نال میر نون جلی سلی جو کر جانے مین
 و میاں دین نمان انہاں جدوڑ و تہہ نمان
 کی کران کچووس نہ چلدا اپنی دے سول مڑو
 دودن کٹ گہر انون مڑا سان مہون ہوگ قہار
 کیونکہ شہد چہرہ شہا بہرے سنگا تہے

سراندر پ اندر زمین در میان تدریجاً
 گریل اسادا اوجوند با حبس
 شتون پیر خوشیدی لنگه سنگ شکون
 من اودا نیر و تبین تری در سارا ننگ کلان
 و سان فاندی و تدریجاً اوجوند و صبر دا
 نشان اسلان من القیدی سکه دیو رب گور
 سیف ملک نشان در پایا سو چاد چشیا
 مور کوئی تدریجاً رسی کنت جدون کل سی
 خیریتین سو که و سالا خوشیا تال مرادان
 پیر و ریح جاسے کیا جے شے خسرا
 اسادی موثرین نامین پادین قدر خند
 بدو کندی دس شتابی گل تیری کیون
 آسمان پر پیر کیا پینے ساعد نون سرور
 اوج دیا جیوان دولی بیان طے شهر مهر نون
 بدو خاتون کندی اگون اکر کو بیے اوان
 باب تیزی شاه کاه اودو بی شاه شاند
 باب میرا سلطان و دیرا سراندر پیر
 شان لسا دینون چھ پا نون کی جلال تان
 پیر جواب پرینے دتاس کھان بنی شایه
 سیف ملک تیرے گه ایاک اکلار اسے
 مینون نشان سوار بن لیا تان من کچھ کھایا
 اودن کو پیر و بی شوم انا جزی سیایا
 صالح ساعد اوج رتبه بلو شلنه سس جیا
 بدو دیل گن گلان میٹھا ننگ انا مان
 اندر لکان دانگر کیکان صا و پیکان لایان

اید مبدائی رب سبلی که سال
 گزریان تے دن گندی رتبه
 جاتون گزیر نون تری بین
 لکھی سی تقدیر محمد پا و جود
 ربادا تان نه جیلے پان
 مولی نصیب محمد بخشا تال
 مینون سغون بهلان نامین رکیب
 مینون داع و چو لواله و سارا
 کرے سبب ملا پیر و رب
 اک دیل میریل آسے رب
 تان من تینون آکبه شانوان
 مور تری من صدقی استین جود
 خوب جوان اودو لایق تیرے کنت
 لکھ رجید و دکه و تدریجاً
 موکی بری سکھ تدریجاً
 ماقن ایبه ساک تادا سوار
 صاعد و پیر و کر چاکر سیر و میر
 ایبه گل موندی دس نامین کس
 اودم کوک نین کوئی و تدریجاً
 شوکت شان آلمه تے تدریجاً
 کچھ کھایان بنون لایا رب و تدریجاً
 تان پیر من شامی بر تدریجاً
 اٹ و تدریجاً و تدریجاً
 اوجون مینون نه تدریجاً
 دل فکرا تے مینون بهلان و تدریجاً

صاعدی من مینون بول بول بول
 شا پیر مینون تکی آئی رز و موندی
 متر بول کی خزانون تون می جیلے
 تدریجاً دانا تدریجاً مینون کی جیلے
 بدو دیل خطر آیا کین لگی و تدریجاً
 کچ کتواری تکی و تدریجاً
 سر اکھین بر پیمان پینے جو زمان
 اگون بدو تدریجاً جاسے عزت مال
 حال احوال بر دین و خند و تدریجاً
 جیلے مین بر دین لگی و تدریجاً
 کس سنگ مین گل کتھ کریان حیت
 بهیت اندر و تدریجاً و تدریجاً
 مین بری اودو آدم جلیان که طبعیان
 با پیر و تدریجاً اوس بر دین
 رونه کرین سوال شیدانان لکان
 شفتت والا حرف و تدریجاً
 تان سونان بول کھائی کا مینون
 تدریجاً قول کرانوزین هوسے مینون
 مین اگون من سکان نامین نو میدی
 شالا ایسے رز و کوئی سا و تدریجاً
 تون دیمان تین سیک مینون آس تدریجاً
 صاعد مال دیا مینون سونان لکان
 کی کران مینون موندی حرم تدریجاً
 باب کو تدریجاً و تدریجاً
 مطلب می گل لایه مینون و تدریجاً

(Marginal notes in Urdu script, partially illegible due to angle and fading)

سرازم پشردی شاہ ہے سمجھی گل تھے
 نالے صاعد اگے اسون بہت پشردی آیا
 بی بی نون فرمایا شاہ ہے تون جانی کم تیرا
 نیک صلاح اساد مہربانے جو رب بھی بہاد
 ورگہ و کچھ لکھن بہر نقص نہیں پر موی
 نالے شارتانی سارے کر دے منت تری
 مالی بابل گلان کردی بدرہ چہپ سندی
 باب میریے گل تمامی مان چہرے
 شاہ پیری راضی ہوئی رب دنا سکھ لیتا
 صاعدول پری کہہ کہلیا اسے بہائی مرانہ
 صاعد کیا میں نان بندہ جا کر تیرہ دردا
 شاہ پیری پیر اوٹھہ شتابی آتون اند آئی
 آتون شاہ پیری و بیج کلی چا سوال سنہا
 شاہ پری خوش راضی ہوئی سہانہ دیل شکو
 سرو باون نون آن شتابی کہا بدلیج جالے
 عاصم تے شہپال خوشین مجلس لکھی تازی
 سرازم پشردی شاہ نون شاہ پائے فرمایا
 اوہیائے مہربانہ چچکا کاج اہرین کوسان
 سرازم پشردی شاہ ہے کیتے عین بہر
 شہپالے گل اگ دستی کاج چپائیں آپے
 بہر نون اس کاج سہا اوستہ چیلے جالے
 سدھیر بنائی مجلس خوشیون رنگون راگون
 اوہ جوڑی جوڑی موی عزم کیا مشاقون
 باغ ارم وچہ عاصم ہوران گدرے چار مینے
 باغ ارم وچہ عیشان کردی ہر اگہ دل نگا

ایس صلاح اوتے باراضی ہر
 سرو باون نے آکانالے اہو
 کیتی تیری بہن سان نامن سخن
 کیا میٹرے کید دور دہیا تون موی
 صاعد جیسا منداہ اسان ہونے
 گوٹھر امٹھا بہائی چارہ باندا اساد
 مالی نالون اول کے فیرو مینون
 اسون نشان تھن میان منکون
 شہر صرد وچہ کپٹان سان اسد
 جے بدرہ لیدے تینون دسین
 مروتا کی چچکا سر تین سدار
 اگے گلان کر دے آہے بدرہ
 ودان جھم سے پیرے ہا
 مالی شاہ پر مینون دنی شکون
 ادس مبارک و بیج پوجائے عاصم
 شاہ وزیر پورل بیٹی شادی
 بدرہ خاتون داحق مین برٹھی
 داج لے دستور تمامی وید لیان
 کاج لران مین آپ سپود انہن
 کوئی پنپال نہ ہون جو سوز
 اوہ میل اوہو جیرونی مڑ مڑ گون
 صاعد نال دیا ہی بدرہ سونے گان
 عیش و صلدی مان لگے لہا نگر
 دن دن حرص محبت دنی نیک
 چچا مومل نہ یو رہیونے سو بابا

راج حکمدی جیتا بچلی مت کوئی ہو سہا لے
 وٹھر جوڑ نہ وچن ہوندا لور نہ آہن جکے
 آدمیا نغون تھین چاوان سپان یوکر مینے
 دندن مٹھے ہون نہ پکے درتن واہ اسلان
 شہر صردون جابا یون جکے ماکہ سکے
 ساوریا نول حضرت کرے جو مروتے دیکے
 اوٹھک لکن داغ عیرو اچھائی ساڈ لاسن
 امی فرزند مطلب تینون رب دنا تھہ آیا
 جے پریس لے کہہ عزت پیر ہی وطن پیارے
 تیر نیال صردون لوران اوہ بی دلی یالے
 شہر صردون جابا شہر اوہے جال یار ہر نون
 ادس ملکہ مروتی تھو وچکھن وچہ مرادے
 متکار مروتی کوج جابون گھڑی نیلے لوتھی
 دیوان اگے بندہ نہ کوئی بندیاں گل آخر
 جکے اعرض نہ کردا آہست جان کوتاہی
 چم زمین لگا فرماون بہتون حضرت شاما
 سر میرے پرفٹ تیریدار ہے ہمیشاں سایا
 جو صاحبہ امرون ہو پنے لیند سخت مروٹان
 ہر دم دہلیون حضماناں میٹرے دوشیدار
 سترہ ہر حضرت بہاد جو جان نہ میران
 داج و نہیر کردین دے کی کچھ کہہ سنا مین
 کہہ بکھوان سوغاتان سوچے بوندے تے ٹھیکائی
 تازی تری مروتی کوتل شہری ہزاران و
 پنج کلیان لے شاہ کندی ابلق رنگ نکلید
 گلچہ مین میلان لوران زیورانت نہ اوتے

چند سی در کفر نقل تباے سولی و کمر سبستی
 شادستان اندر جو آسمان صورت سومی بریان
 دیو ز آوری جن سوخته دلی کر کے کوهے
 دولت پال صاحبون باهر راج او داند و تیار
 بوستیان ششمی روین رنگ عجایب جامی
 نیلگی خوب اوزان والی جبرے یاز شکاس
 مشکان سے خوشبوین گهینان کی عجایب چیز
 دس ہزار پری جو خاصی نامے چار ہزاران
 کسی کو دوزخ تخت بنایا اوس پر بیٹھے ڈیرے
 شہر صول ہوئی ردالی کوح بلایا شانان
 بریان دیو عفریت زور آور اسک جن بیتے
 بریان دیوان لے عفریتان شاہ کر تما کیو
 غاصم شاہ لے سیف ملوک صاعد صالح نامین
 یار اشتا مجتبی خاصی آہو خا طف ہو رین
 دوی پاد بیج جائے آگل لگے ماسے
 سیان سنگ او ہو جو بریان بھوک کاندھ ورنیان
 شاہ میر سے سر کے اتون پر بیان بنھ قطاران
 بیافراق ہزاران نامین کوچ کبستا گلزاران
 زنت بست شری پہل جنگی دیکے غار گلایان
 قبل ہو بر پریشان بشتی خستہ حال خزان
 مالی نون عمن آیاعم تھین بھوہ بیار ہوڑا
 جان فرزند پیار و چہر ن کون روئے مژدرا
 بال تھہ سر سے پرہیرے کرن نخل شے
 ملان جان ہوگ حیاتی ساد فکر تھین کیمیتون
 سرانند پشیر دیوالی بدھ ڈو لی باسے

ہر اک اور بدین مرصع لال چور
 خد شکال کر کے دیتان زیرے
 ہو گویا ایسا ایسا دمن ڈسکے
 خوشے خانے سے خزانے دین
 جانی سویند موسی بہا بدھو جالی
 ہو رکی بھتیار جہانڈی قیمت بارڈی
 گستر مغل کار محمد جے مکہ کرن
 لایان مال بد بیج حالے کر کے
 سحرے سر سرائین بنیان ہو مکان
 سر دبانون شاہ پال علی بن بخت
 شہزادہ یون سوکر دے نکل گئے
 شہزادہ سے حکمی اندر رہنا ناک
 دھوکہ دیکھ دوع کیتوے ردنی گت
 بنجون ردھہ صدقہ ہو گھر نون
 رتوروندی دھسڈو ٹھہ لوند
 رہا کر بد بیج جائے رہسان کیون
 کو نجان مار کرین ککان بیجا عین
 بلنج ارم پر خزان محمد ثریان لہب
 مالید عیول داغ غماندے وانگر
 سوکھ دھنکو کیمہ محمد گرامے جان
 محلا نوجہ منیر اوسدا بلقان اندر
 بکمر روکان سر روگ محمد جہ انام
 غنیمت قلم حضور و کی گنہین جائے
 گھڑی گھڑی خبر لیان کی گستاخ
 پتہ گہلاد سے حدتے جاسے ہمدرد

شاہ سحر تھین دودھ دہی لادس تھین بہت بلکہ
 ٹھنڈیان سو تھین ہی دھوسا نون مار جلیانی
 جہت سیر در ہو دی کیتی ہے محصور بجیک
 اکو دہی اسنان گہرا ہی رہی ایان لڈکے
 توڑی سیرین کینج کوئی گہر شات او لیدرون
 توڑی بول کر وچ چوٹے دہرے ناچکے
 سیف ملوکا شرم اس گھدی آپستان بن لایان
 بیٹی تیری بیٹی میری نان کر عذر اگامان
 سیری تے خزانہ میریدی چٹے جان ازارون
 اسین اصل اصیلان سدا قد ر بچیان اصیلان
 من شاہ پال ہو کو من ساک منشت وار زیادہ
 حدون مہم ہو کوئی بہا کر فکر تسانڈل ڈاسے
 اللہ بہا و زہد دیانے اوس جسے مل کر
 سرانند پشیر اسادھی اندر قدم گتھو اک فیری
 گہریان گندھرتے راہ مکہ و لنگوان قطاری
 قدر سادہ گتھ دانا مین ویدھی شان خدی
 ہوئی قبول اسادی عوت پوکی اس منانڈے
 پلاتر ورجن کد چنگا جو چیکے شک جاپے
 مصری لے سر لہ بی چلے طرفے اپنی گہرے
 چایا تخت ہوا ڈایا چلے پال پرستان
 مالے سیف ملوک جو الی لیوس کلاو دھگے
 دودانول سلامی ہو یا ادب بجایا یا
 منہ مین تھہ پیرن سر تے مال سیار جگدی
 مین موندنی سینے لائون لائون مین مین
 چلے لہ محمد بنجنا جو بن دے بنجارے

الوداع کوڑن سجھون چایان رزق تھاران
 الوداع شری شب کٹ کر جیون موتی شبنم دا
 موتی چوڑھ مہر نون چلے سب پچھ کس کہ دا
 الوداع چلے لکھ ساتھی دیکھے بہانہ کندے
 کوڑے دیو تخت نون چایان کر کے زور زور
 ملک ولایت خیران ہو یاں آیا لوک سلامی
 شلکان شور اوٹھایا وجے شاد و شے دیانے
 وٹھی دیکھن کوڑیاں آلون تک ہوشن جلاو
 نون نون منت میلا لکھی لوک زیارۃ آو
 پر یان دیو اسود ہوئے مصری آون آوی
 گماون کہا نے چاول دانے میں تیرا پرانے
 اوڑک پت او د اسی ہوئی عاصم تے شہزادہ
 سرانید میا نگر وادی سدا جازت لیندے
 کوڑیاں سنگ سیلی سیان مدین ہیزو پیار
 لکھ پنجواں بہر بہر وندی سیوس میں لکھی
 سیف لوک ڈٹھا جند نغم نہ پیا کوڑے
 جہان نال مراد ان خوشیاں کو پیل جین سو
 بدہ نون کل لالا ردنی ہر اک سنگ سیلے
 مدت یحییٰ جہاک و چوڑا سا ساتھی رب نامے
 الوداع مڑوین سجھون تسان اسان بیلے
 روشن لاٹ اندر دی چلے پیا بہر حویلی
 الوداع چلے اوٹھ ساتھی تروی کو بیج اوڈا
 چوگ چیر وچہ اہر ہو دیگی مری ایس ازارون
 الوداع مڑے دل جانے مار کھجے کانے
 ہائے انوس دوس کے تے لکھے قلم ربانی

خاران چوڑھوی پہل راہی دیکھے
 دمنج ہوگ گکان بن ہوین بنجانب
 لٹان نال نصیب محمد بنین بہر
 بوجلی بلجارون لوکار لکھے جہان
 سرانید پ شہر وچ پستی لٹے باغ خانہ
 قدر بقدری نذران ناران کیا خانہ
 خلق مبارک دیوان آلی موڈ خزانہ
 لاڑ اوکھ جوان ملکے جہ صدقہ ہو ہون
 جو کوئی منگے سو یو بلدا خلق مران
 سرانید سی خدمت کردی احد دل بست
 کوئی دن سرانید پ شہر وچ اسی
 حب وطن ہی غالب ہوئی لکڑے
 سوکھ سو تھو دیا نواسے ہین بیلے
 مدبرہ خاتون نون مل ٹور ویا پیو
 مروتی بنین لٹان بن کہا وچ لٹا
 اوڑک جو کجہ سوچدی آئے ان
 لکھ چلے اوہ مخرم دلہے رہے آئین
 چلیں سٹ اسانون چینی سکے
 وچ پچھ چلے پھر محمد بیچ بنین گل
 کوئی جہان نہ سوچدی امینون رہے
 ڈھنگ خوار مزار محمد چلی گلاب
 دانت او د اسی لکھ لاسی کر گاید
 سوچین محل محمد بنجاند وچ بہر
 حال حقیقت رب نون معلم کے گل
 سجنان باجہ محمد بنجاند ہر ہوس
 مدبرہ خاتون پالکیان چہ پایان
 نون تخت زمینون چایا کر دے قطع سفر نون
 مروتی دھننی پھر پانڈیاں لکھی احوٹ برابر
 نون بنیان تے سنگ سیان روفو نون بہر
 کوڑا کوڑے کو بند ج دیو تان بن پایدے
 نون اوہ نظرون غائب ہو گھر گھر گھسیان
 دمنوس اہانہ چوڑا تان اہر ہون کل تھو
 نون دیو جلا نون جکھڑ زید بدلا لاندے
 کی بھقان مندر لکھے کی شہران کی بران
 نون دند دندے اوڑے شہرون دور کنار
 نون دیر آو پیر وچن بہر لٹان تریان
 کی تاری مال ترا نہ جویا ہوئے شہانان
 نون دیدر نہ لٹانے وجے چہیری ز فوالان
 کی سیان لکھی کھیدان پھر گئے جھڈ لالان
 نون پر یان ملک سہا یار و پ بیلے من بہانے
 نون اندر خبران ہو یاں آئے شاہ ہارے
 نون زیارے مہر دے ساک اشاکر مہرن
 نون ملک مصر دی اندر جیو جیوسی سد ہار
 نون شخص من نون آیاندر سو غلٹان گھن
 نون عفریت کہا ران جہان کی بڑ چایان
 نون کر کے گھڑون لوڑے ریدے راضی تھے
 نون لوک عامی آئے استقبال شہانہ
 نون پنے آئے پنے گھڑی دے
 نون پانی دچھون آن نون حاضر
 نون ساعی کٹھی خوب بہر تھیلے

ماسی بہو پھی مالی وادی سنگ سیان مڑیاں
 سرانید پھی رہی کھلوتی مصری مڑی مصر نون
 شہر مہر وادی کر کے اوڈی دیو بہادر
 طرف اوہانڈی اڈ کھن رڑہ پیر اوڈا رنڈر
 اوڈا ملک جاندی مہن پیا کر جک آپے وارڈ
 مہن کھیدان پہل گھونے دانکے بخور لٹان سیان
 بہت سیار جیو پھیرا پتہ تان چوڑی
 صفن صفا کران روکھ بولے کوہ قافا توچ جلا
 ان مصر وچ لٹے شور جھائے سزان
 جھنڈی جھنڈان کھلوتے گئے شور نگارے
 راکس دیو مرنید جھنڈے نواح اہٹاے پریان
 لٹکان وچن داجان بہر پانک زمانان
 نون پر یان زیور بہر یان لٹھانڈ شالان
 کدہر کوبت کھڑی محمد پان ملک دھالان
 بہر ان اوڈا بازار پنجین سو ہے ساو بانے
 نون نون نون ہارے لوک لے دھو سار
 شہزاد میتون صدقہ شٹن اشرفیان مہرن
 گھر گھر ڈھول خوشیدے مہر شہزادہ ٹرایا
 بہر لوک تو نگر ہوئی صدقہ داتان گھن
 خلعت نعمت بخش نون ازیر دان تان بہانان
 بہو گھو دھاتین میندے لے دولت زلف
 سر صدقہ دی موتی مہران رلہر وچ پانڈ
 دھتی گھوڑے اوٹھ پچھر دانت پیا یا جاد
 مال متاع اہانہ وچ پیا چوڑا کر بہر ان
 مال مبارک چلی ٹوولی وادہ مصر وچ پیکے

بال پوت سحر ہوئے من کر آئین شہانے
 امیر فہان نہ مہراں موتی میران بیٹھ طہنے
 لکناوچہ بیٹھ خلعت دین مبارک آئی
 گئی صندوق خلاص کر نید کر چپے دیکھ دزد
 حج دستور مہمان سہو کر ڈوبانے چالے
 شہر لکناوچہ چکر دہنڈ درے جو جو بیکہر شکر
 درسان اندر خرچ لوائی نامے وجہ سہراکین
 نوزین سروں کچھ لنگ لاسے مٹھیاں کچھ بیکان
 قدر بقدر سی خلعت لاکھ ہر جا کر امراے
 مال اور کچھ سوئے آہے جو جو لوگے خاکے
 رگہر جاندا مالے کردا عدلے انت شمار
 سہو لوگ اسودہ ہووے بن زرقون گذرانوں
 تیر کسان نگ آبا بیٹا آس بنی سرکاروں
 سیر فقیر شہید مناسے دیدے نذر نیازان
 انہیں لوہے سو رازاری عاری لوگ تلمی
 عالم فاضل زاہد صوفی فقیران گوشے گریان
 جوسی بیڈت جوسی رٹی پامند اجوک جومی
 جس گہر ہی کواری آہی خرچ داناں نامن
 جو سکین مہتمم مسافر خوشہ حال شکتے
 ہو یا معاف رعیت اتون مین برسد امار
 امن امان سو باوچہ خلعتان لڑمیا کانی
 اتنی چیز خیر است کہتی بایان وند ابدانی
 شنگاہو کہا کوئی نہ رہنا دجہ ولایت مساک
 دتے خرچ مہمان اندر درویشان علمانوں
 لشکر یا شہنشاہ چہ بیان دتیاں و طلبان اعلیٰ

پاکیا نتون سمن موتی گر کر زرن
 کسوں حاجت رہی چون دی بھو
 سیف لوک لیا یاد و لاسوے خوشی
 روزین شورین انہیں لورین
 دولی سترین داخل کیتے شالان
 شامندہ و حاضر ہوئی دولت
 بہت طعام کچھ کھائے غامان
 خلعت بخش دو ٹائی عزت اشرف
 بخشش داکر انت نہ رہیا لنگن کو
 سہنا نہ کر گہر گیا شہزادہ ہر فالے
 دولت مال جگر ان دتیاں سنا
 شہزادیوں من زعامین راضی
 حاصم شاہ خیرات کردا باہر حد
 راہن اور خرچ پواسے صفت باہر
 طلبان لاگو کھنڈتے جینان کر
 صنعت مال پشاکان دتیاں کی دہر
 سہو رنج دولت بندے سمن
 گئے واج پشاکان دتیاں زینت کر
 سولی تے آسودے کیتے کرمی
 خوش کیا مظلومان آئین کر
 رنج مترو دے دعائیں بابا کد
 سہ کنگال تو گھر ہوئی جوسی لڑکے
 کہاٹ معاف زکاتن ہو یاں کر
 بندہ یوان خلاص کر لے پوت کا
 ظالم رہن دور کر لے خوشان

حاصم شاہ جہنم چہ بیٹا ہو کا برسا
 کہانوں کہا باجو من بہاؤ وافر خوشی حسابوں
 پیر نیان منت کرن تماشتے مجرانت کونجہ ولا
 دن چالی ایہ جشن کیتونے دم دم چین یاد
 سر سجدہ پرتھمن چائی تہوڑا کر کی اودا وگانے
 آپ عبادت خانی وڑیا و انگر اہل یقینان
 رات دیاں چہ گوشے رہند اعلیٰ چہ نہ آوے
 پچھلے درو صفائی دتے او ہو کار لیونے
 چہ ہون ت سلونی لگدی پالنت ہاٹ چہ
 حلد احویت انش اندہ ہو پد ہو کہا یا
 دلی سہا رہنہ لوسا گوشے اندہ لو مین
 بہتر ہے بہن عاصم ولون شہزادی دل چہین
 لکھن پڑمیں میر تہن باہر خوند نہ تر یا
 چہین تخت دہر ت دیکھے سہ سوار پیاوے
 خدمت وچہ امیر شہزادی کہلے رہن جیون بند
 رعدا تہ نصیب او چیری جدی بھجی حالون
 نوزین نوزین سہرہر چہو لکھن آسن تار تار
 قدماں ہتہ تمام رعیتا سرے خلل خدائے
 کوتل لکھ ادیکو ہو پیر رکاب دہرندا
 اکون ملدے نال چہ مین لاکھ سوار چیاوہ
 کوشی غنیم نہ رہا کہ ہر ہرک قدیم لایا
 بینی چہین وچہ رنگ نہراں پھول کدہر تری
 شاخان مکہ نہ مین پیر لکھو نہ سجدہ شکرانے
 مہربانی تیر زبانان کر کے حمد سجھا لیا ندے
 میوہ ہنیک خوشیدی چہ چوی خوشین جہولن

عدل غلات کم حبشان وانگر حاتم طائے
 عزت صورت سیت سار یوسف وانگ نمونہ
 تہ مبارک نال نگوہی نبی سلیمان والی
 دیو خفیت اتے جن آدم تابع سبہ حکم دے
 شاہ شاہ پال دیوانتون کھلدانت کو یاند خیر
 نوین نوین نت تھے کھلدانتان ترل غانگن
 مہور عجائب چیزان کہنیاں مٹی کارن کھلد
 راج ولون شہزادہ ہو یا جم سلیمان شانے
 خوشیاندی حدی نہ باقی دولت عشرہ شاہ
 مشرق مغرب دیہان پریان وادہ شاہ مضر
 ظلم ستم دی عالم اتے ذرہ نہ رہی نشانی
 جتنے دو کہ قصے دیئے سفر فراق یتھے
 وصل مجنبا موج عمر دی سکھ بیدل دل جانے
 طعشت عیش رہوت کردا حکم بہشت نشانی
 تو یان نت مرادان خوشیان اندیا ہر خیرے
 اسی ساقی ہون مدت گندہ در پریان اوداسی
 اندہ وصال چال سالون آہوت واداسی

وفات یافتن بادشاہ عالی درجات یعنی عاصم شاہی
 معز من ولت پیروی آدو راتون نذر نذرانی
 اکے نون چالگن چاندانگر سورج پاکے
 او ہو دیا ناوچہ جہانان جو ہر کدی واری
 عزت نے اقبال اوہدیے کر مہنہ ضرور
 دنیا ندائم کہاوی ناہین جو آوی سر جاویں
 عاصم شاہ عبادت کردا جالون دلون نبات
 پہلے عزت عیش جہانی لگی سکھانے

دہ با سکندر والا چسکد بہت ہون
 سر چرائنگ جساروشن عشقون ی
 پریان تخت ہوا ڈالون اسان قدیم
 تہدین بدہن برن کھلوتے فرمانہ
 متیر لوانگ مشکامی جبران جانی مش
 خوشبوین پہل باغ ارم دیو میوات
 شہر مصر ول راہ دیاندر ہے ہمیشہ
 شارتان پرتان توڑی مہر جلی
 عسرون لیسر محمد تخت کیتا فضل
 ہر سلطان سلامی ہو یا ہر راجہ
 عدل بروت داچن چرمیا سیف ملک
 سے جسے سو کہ حاصل ہوئی کیتے رب
 جاری حکم ولایت اتے تابع جن
 ناموسی فکر اندیشہ تنگی با مجون
 پیچیکر کھنڈا دایم اورک انبر دیر
 بٹ منورہ کٹ اولٹ لٹے داکن
 پیو پیالہ مران محمد ہو یا چہودا

مکر فریب دغا کر شکیل کم ایہو اس
 اکے کچھاوین وانگ محمد خوش
 بولی باز اسمانی تائین جانی نا
 نان وچہ شامت توبہ جنتی چہورہ
 آخر واکر خراج محمد راضی ہو کر جا
 در و فراق مجازی اندر کہے رخصت
 باقی دل محبت ہوئی یہ یک سو چہودا

باقی دل محمد بخشا اوہ سوار ہو یا سی
 عاصم شاہ کچہر بریا چنہ کچیان بنیاوان
 پہاڑی کرے لائی کھنڈے قید کے بل ان دی
 پند و نصیحت دلی نامے الوداع بولا یا
 ماتم سوک کر یوسف داجے اصلے گہزون
 شہر مہر بنی سان تینون خبر نہ آج کائے
 راج سالون کوئی موڈ نہ سکد انان مہر نہ
 المد علی جان کیتے چلے چہور حوٹے
 عاصم شاہ سیلا پتیا ہو یا ہر دقت دا
 آہین واکھن کھلین باہین روڈ کھلا شہزادہ
 کیون شاہ منہ کج اسان تہن ہو چلو پس
 کون اساتون یاد کرے یار ملے جد یاران
 اک ک دم و صحبت تیر کو سوعیب گوائے
 ہر سبب تساد و مند ہر دل دی زند گائے
 شالا چیک محبت تیری کدی نہ ہو جتنے
 راضی زمین اسان پر دایم تھے وٹ نہ پائین
 ظاہر باطن چہتر نورانی سر بر کردی چہا لون
 کدیر عطر عبیر گلایون پیر شیشے چہکانے
 فوجانہ کجانت نہ رہیا صدقہ کج گوہر دا
 شاہی چہور رہیا ہو پر دہرتا اوٹے کر دیر
 صدقہ خیر خیرائیت دنی حدون بہت زیاد
 اوس تالوت اولون سن سی جن چہرے
 تینون سیف ملوک پیو کہنے کہول گھانے
 شاہ محل وچہ داخل ہو یا بند کیتا دروازہ
 اسی باہر دنیاں تے کس مہان پہلے پلیر

یہ بل پور لہنگاؤن کا راجا آیا دوس ہزار
 دنیاں باغ پرانان پہاڑی توپیں بل
 ہرک شاخ عمر دی نالوں کو کھڑو حدائے
 بیٹوں پارسگوئی تہہ پہول پہرنگہ
 انسان ادھان کد لٹان مگر کوئی نہیں جدا
 کئے بہار ان ہو ہو گیان دھوپت پیارے
 جانے کتے نہ نظر کو آؤ گل ہر ہر ان
 لاکھان سرور آواو چیرے ہو وہی سر پرے
 کہان گئے جھپٹ فریدون بہمن کنگالہ
 کیسا ڈس ساوش کتھو کہان سکندر دارا
 دنیا مال نہ گئی کسید تو ٹر گئے اسکے
 جلد یا لوجہ خاکستے چھبکیر پر نہ پھریا
 دلاشدن واکم نامہن دنیاں تھے دل لانا
 جس جہد اسکے کہا تو سو لو سکھ سیانان
 نت توین ایہ بن بن ہنسک بوید وولہ دست
 سو لو نہون لگاندا اسدا شامنت آو جسد
 ہو ہو گئے تختہ سر سائین تاج سران ہر دے
 تنگین پیرین کو میدی خاک کو سہ مرتے
 ماتم سوک سینا تھامی خانوشید تو مدیحہ کین
 سہریمین مٹاؤن لگو نیر گئے واک نامہن کو لای
 پیگان بہت اولار جرمیا ترت زین ہر جہان
 مولی کد میلہ سیرین وکجہ پئے وچہ لڑیان
 جہتول ویکہر فکر جدائی کتے ملاپ نہ سکدا
 سہریمین مٹاؤن لگو نیر گئے واک نامہن کو لای
 مٹے کتے واک نامہن کو لگو نیر گئے واک نامہن کو لای

کون مقامی سر دسرتے کوچ غفار
 پہولن سات جنید کی بعضے کو کوی نہ
 تیان پہوان پور وچہ پور اور وکھند
 مالی ترور بارین سے تیری وچہ پور
 روون پہول محمد بخشا راج نہ شاخ مٹا
 کٹین ہران ہو رگاند کو کر گئے غفار
 دستارن مٹھی ہوئی سیکڑیان سرور
 لکھ لالی رنگ لالان والی کالی داغ
 کیخسرو تھرستم دستان شام نہ ہو یا
 افلاطون اسطو کہتو کر دے عقل پیر
 او ہو پہلی جنہان جنید لکھن مٹا
 اس جو جہل زری لالی کس مٹین
 اس وٹھی لکھہ خاوند کیتی جگیتا سوک
 ایسے واکن مال محمد کامتون عقد ہنار
 ہرک سنگ کر میدی گوٹھے سہن اکو
 ہر پٹھے داپہر ٹاگینوس نبی محمد
 مہر جے سلطانان کہانی شان اوچر
 کہو کے مان محمد بخشا ہونمانے ڈر کے
 اک اک قدم شہادہ سرتے تری جوار
 جو کر سوجی اچ محمد ہلاک ہوگ تہا
 کوڑیان کٹو نہ تریان مکیا ہر تہا
 وکدیان ہلیان خان کون زلیان ہر
 سب نگار نہ کٹے مین ات عم ہنوں
 سہنلنداریہ جال محمد کہوہ کو حال
 کر اٹ ملی دل لیا سہن تان کس کہوہ

مطلب دی افسوس محمد کون سا لوجہ کوی
 قصہ چھوڑ درین وچہ جالان ہر جہت فقیر
 ماتم فاختہ خیر وودون فارغ ہو یا شہزادہ
 جیون کرتیوں قبائل حکومت مین نہ ملی
 فوج عسیت اندر دلی خلعت قدر لہدرے
 سخت سزا تہنہان لکھ کٹالم چورا وچکے
 پیتن تے رلانی پیندی سر سرتے کا پٹین
 کوئی کسے نون چہرہ نہ اسکے عدل چنکایان
 دیا مار وکرن مرقور وچہ کریندی لایان
 دانشمندان لایق داران پایا عالی بابا
 ظل لکھ اسادو سرتے رہی قیامت نامین
 عالم اوتے دیو ابلیا صدق اسلامون مینون
 اسن زندہ سی اس سچا وچہ جے شاہ دلایا
 اول کوڑاز ہر محمد میثا پھسل صبر دا
 شاہریدے پیٹون ہو یا میثا صورت والہ
 ہتے عمر گذاری ددمان عیشاں مال صوابان

سینے لالون اک ہو جانون غم بہلاؤن سارے
 عیشاں خوشیا لوجہ گذرن کوٹیدن نا اٹھا
 باغ دلا ندی پٹا اودا وختیزان ہجرو دیو بجے
 باغ وصلہ واندی وریب خوار کریندے
 خوشیا ندی بہن ال تھامی ڈال زمین پر جاوے
 سدا ملاپ آرام دو کامتون غم نہ خواب خیلے
 ناکوئی خبر وچہ پور لالی ناکوئی فکر جہانے
 ہر پیر پتے وصل میلے تروک دیدن آنے

سپہ مردان حاصل ہو جان سکھ نہاگ مہندادین
جان اسدا بہتہ پوچھے بہائی یادے امت جدا
ایہ پروانہ موت لیاندا فائے جگون لغیرے
واگان موڑ میدان ولون کچھ لے پیر کاہے
سیف ملوک سنبھالے بہت دلون خوش ہوا
یہ لہون سخت بہا یوس پند وصیت دیکے
جان ادہ گہری سرحدی آئی کہ یوس پر نہ آئی
گیتی عرض وزیران شامادہ محبوب پیاری
بیدل ہوئی دلبر تیری ملک سفر تیاری
کہیں آگے دیکھ نہ ردا اوسک دین بیانی
عزرائیل فرشتہ آیا لیکے حکم جنابے
دو دہا پہورا سالی چڑھیا آلو سو لو بہشتے
پہر پہوٹ گیا اس قیدیون جبکہ لگو مسکا
باس نہت بہارون آلوں جہد جنگ دیو اسے
نشتل گوشہ بہائی کر کے کیتا دفن شہزادہ
آل گیا ترازہ پر دتا ترانہ بدن تہین
پوچھ یوس کیتا شور کار جند میری جند ہو
کس آفت نے بہان پڑا تار تیز جیون ڈھار
لوکان سج سنایا بی بی کوچ کیتا راج شالہاں
ایس مکانون ماو نہ کہلوئے ہوو و دہ جہانوں
کچ آواز پرینون جندم پایا پانوں مارو
کتے روز بہوش دیکو سے وقت اس سجدی
جان کوئی ساعت ہوش سنبھالی ملدایہ روزہ
بچتے روز گندوڑیوین اورک کہ ہو کاری
نان اوہ شاکت دیو بہار و مہر ناہار

پر دشمن ایمان محمد خوش انسان نہ بہا لہون
سیف ملوک و داسی ہویا دنیا ولون ہٹائے
دار بقاء اندر حل شام کر کے دلیس فقیرے
جگ جیوندی گھوڑی ولون او تر نہ شتابے
اس پاسون منہ کچ لیون او سے پاول دہا
آپ جہا لہون جھٹ ہویا خرچ عشقا لیکے
نال و بدل خصلت ہوئی ہوئی نہ بیونلے
حالت دیکھ فراق تیر تہین کرسی گریہ زلی
دولبر لہون دلگیر تہین ملک درد تھارے
جکچہ رب اوہدی سر لکھوئے کٹ کر آپے
پڑھیا شاہ عشقا کلمہ دے جان شام
کیا ملاح محمد بخشا چھوڑ سکے شے کٹے
شہر ساء لہون ہویا روانہ کر کے تیرا واری
پہر شست جمن ل اوو کو بلبل جند اوہ
ما تم دہا مودا کچھری ہویا شور شہزادہ
غیبون لگی ساگ کلیجے گئے دوسلو تہین
ہامو کو لو کا نظر نہ آئی کس جہر میں ہے
ناک نہ دیکھ میں کن دگی زہر کلیجے ورڈا
تخت او لہون کہ تختے بیے دنیا چھوڑ سکھیاں
وطن مقام لہیتہ کینوئے لاء مکان مکان
ہو بہوش زمین پر دہی جان پران و سارے
عاشق کیونکر حرن محمد سن بد خبر سخن دے
شہر ہندو بہوش تمامی در دہو کرتازہ
سیف ملوک نہ نظری آ یا یوس حشر دہا
کہ کچ شامادہ مہر ناہار

جہاتی تہ قصہ مارچول جیگا پاڑ گویا
تہون ہو پڑی اوس مہگون مچلی درد فہری
چو ہندان مارو ماس اوارو چو چل سٹیوس جکار
وٹ موہینٹ مارو جہاتی وٹ پچھہ سینے
پٹ پٹ پٹ کیتو شتی پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ
پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ پٹ
اندراٹ لکھدی لکھدی لکھدی لکھدی لکھدی
کدو تلیجے منہ پر مارو کدو کتے ہند لہان
زلف پٹے کدو ہندی منہدی گلشن ناک کہلار
جلان بنیاب ہویا رو مکی پٹ کو تہین ہین نکا
کیتے شاہ مسکرت تخت اسہاگ سو ملک متیدا
کیون اوہ سفا جلد سے شریا پٹ شالی کر کے
جان اوس کوچ جہا لہون کیتا شے کون آئی
نان بچو مچھ پر دیکھا بدن ترانوں مریا
متی نے اسوقت نہ لالی کتا مہر نگ چھپا
جان تختون کہ تختے چڑیا لوشہ کنت متیدا
جسد کھن لوایا و ہون دندی شیرتالی
جسد چاڑیوسن او لہون آمین دہا میں ہے
جان سامی دی دلی وڈیاو ریمع بدن دا
ناشی افسوس افسوس جہا ناں ایس زبان برید
ایہ دو کہہ جرم نہ جاسی مولی توڑیوسن مرکوڑ
ہامو سیف ملوک پیکار حال نہ دیکھ میں ہیرا
جلد یواری یاد نہ کیتوس شریون پاؤ چھوڑا
سجنان ایہ بچوٹ نہ آجو یا رنال نہ یاری
ترسٹا کلیجے ایسے کدی نہ باہر نکل سے

ست ایہ دہوان باہر نکلے سینے مہنگ بتایا
سرمدی بلدی اٹھدی چڑدی ناچو دیو نامردی
رت چہول ہویا چہرہ سرخ ہوو ہتہ سدا
وٹ اوو کو بکشتی پیارون دیکھ سکھہ نیگے
ست سرست سریدی لیندی بہن زیورستے
کٹ کٹ ہتہ پیوی رت کٹ کٹ مارو جند کٹ
درد و چھوڑ پٹک پایا مو نہ نہ مارو مپا کے
توڑی چپک کنون چپک الی ترورے دہان
اوسینون سنا گنیاں نے ترورے دنگ مارے
کر کر دین لگو بہر روون کوکے وٹک کھٹکان
کرسی کون غرب توڑی چاہ وراک تہید
مین پھر پیرتاب نہ چین سرقدان پور کے
کیکر چھوڑا سانوں شریا کس راہ ہو بارے
ہو شریے نال ہو پوچھ تان سر جہولی دہا
بہا و میری پرست نہ بیٹا آخر دم حیا سے
منجون پانی نال نہو لکھتہ کتا انت متیدا
ر تو سیز او چپل جگر داکیتا نہین گلا بے
دند پند نہال نہ کیوس باہر سر پر دہر کے
تہین آپ نہ کیتا متی لب نہ صاف سجدا
رگلا دغ کلیجے اوئے اس نقصان بریدا
جاند یورین تان کہ یوس دہن چھوڑیوس
کیکچہ ظلم تیرے سن توڑی دسا جگ پچھو
نان منہ دہنیاں نان شک کیوس بزم
یاد کیتی بن کیون اکلا مینون دسر ہمارے
جبلگ ہامو ماس متی داسی دچہ نہ گلے

ایسی جا کیوں مرشما جنتوں کو کڑی نہ مر دا
دور کسائی اندر دیا لیکے تیز کشا سے
بہی کڑا نہ دیکھ مجھے تیلین یاد نگینہ سے
اک دو یا اک پہاٹی پہا تا حکمت کار کیر د
اندیاں بہا بیڑ لیا کتے نہ دے سردی
جنتوں دیکھان در لائے دیوان ہون غباری
کتے لاج سو لگ نبیہ لونی جس کواری
کتے یار کتے دل خوشیاں کون تہی دایلی
تن کو ہلو ول کہہ میرا درد تداستیلے
کیچو حال اسدا سیولہ گیا چہد بنان
گچری جان غدا لون جیو نکر میلیناں منہ گنا
ایہو پہلی میری حق ربا جاسان پاس سجد
کچکھ اوس سیر سنگ کینا ٹریا سٹ اکت
کینا حکم حیفان منگا یار دولی اوٹھہ مسکے
چہرہ زرد مٹی دچہر لیا رتو خیر چلا سے
کہہ سو ساندی کدی پواندی چمن خال قہر
جیکر موت ہوئی بہتہ میری بندہ جنت تہی
کیوں منہ کج اسان تہمین بیہون باہ چمن
تسین مین چو پلے ہوئی جو نکر لو بند اسانی
جس موزند اول مینوں سو کہہ جانے دی ملدا
جس کا رن تہہ کارن کتے جیلے دو کہہ ران
شاخون ترود کہے وجہ سے آپ کیوں رن غون
سین لوک بندوق لگائی کو کہہ نہیں مہن کار
علیا لہیان جنتو دے واک لے جیون رتو لون
لو مو بہر اکہ تہیدا مار ہوندا اند دھوندا

گوچے روگ کنون دل میا کچرک رہی
کپ کلیجا پزری کیتوس سہن ہون
خارو خار ہو یا سہ گوشت کچرک اک چہل
چکو چکو ی پیا وچہو راطقت نہیں چہر
ساعت کھری محمد بخش تانی رتو حشری
کتے آرام نہ نظری آوے شکر کو دنیا ساری
سو نجین سچ محمد بخشا ہر دم کہانوں ہون
خونی لہریا شہر دسید ادوج گرم حویلی
تتے تالون لالہ محمد پیرے جان اکیلی
لون لون کاہ فراق او بد کتے سیر بہان
اکہلین رہو نہ رمان محمد صبر پانین ہون
درو بخار اندر دوسر بہو لان ہیٹ دوسر
دو کہہ بالٹ کن دیند کبیر بہان تہی
جا کر قبر کلاو جیو لیس ونگ سجن گنا
دلبر لون آمار دالاندی درد انمل نالے
کوکان نے فریاد ان کردی ملل رادری
سیدت لوکا حال تے دا دیکھان تہی
اوہو بد بچ اجمال پیکر سر تیری چہر
مین چہ منی شے رولہ کر لکھا لاک
اوہو حسن پریدا شاخاک تیر لوجہ
جان اوہ پھول آرام دالہ مایان علی
کہ الہو گیا اسن اغون بدن مثال چہر
غم میرا غم خوار نہ کھدا کون کر غم خوار
بہا بیڑ پیرک اوٹھو سہر کاری تہین
ایچ میرا یہ درد دچہو راجو تہو

من خندارہ نہ کوئے دل نہ دیند دیرتے
دلدار دلیہ سپر نہیں مر آئے
تہن قرون کہہ خبر نہ لیے صبر قرار نہ رہندا
دل پیرک لگی اک سیتے خالی دیکھہ لگانے
مہرین منہ پے پاندی رتو نیر حلاوے
کے باجہ نہ مری جیو مین پیتے بن کرکے
ان وہ رنگ نہ رنگ حسد بد کرنگ ہوئے
دھانوں ہون یاد نہ مینوس میان نہ خواہاں
مہرین پر خاک سر گر گشتا گشت دسدا وچہ نیا
پانی آن نہ چکے مولی اکہلین ملکٹ الاوے
سو جان اکہلین لو مو سچیاں لاسن گنا
مہین آرام کئی لہ ساری گل کلام نہ بہاوے
دیر دیر دیکھن رن بن دلبر مین کرمان
کے ایہ موزدیدی روتن شان دیدار تہی
نہ پیر ہوا کیم اوسدار لون دھونوں آہن
مدن پیر قہر دی اوتے دروان کہیلے
مدن بہار ہجر دا دہزار ور تحمل گشتا
پر سے اودن والی اوڈو جی جنت چاند
دلبر آپ جہاندا مہر پانین سٹ جاندا
پانی ناک پانی اندراتا کویک رنگی
رندی روندی لون غش عہر تہی نال لہاکی
مہر گنا ان چاشت لی محلا نوچہ پو چائے
خوشبو نیہا دتا کھری گلاب لاندے
من سجد حقان وچون سو قطرہ صاف کوزا
من مجازی اندر آہو بوند سوچے شبنم د

شالا بہانہ پو کے کسید کو سسر میری دور
پہل دا بہانہ چلیا آ مار بہار سہا
سچ گہرا نوچہ دھوندر جائین جنتی شاہ ہندا
سو نجین تخت سو نجین گاہ کیم سو نجین لکیر
کدی قبر جا کے لیندے گور کلاوے
درد فراق محمد بخشا دندن ہوندا واداس
ترور دیر سنگار نہ چہو کر انگ منگ ہوئے
دلدا شہر اوجا کر میدی شے پاڑ پو شا کان
گہٹ وجہ درد مقامی ہوا کہے کدی نہ دنیا
روندی مین پیتے ہوئی نظر کر کہ نہ آوے
سیرا نور ہون دھو کھریا دچہو نے پاسون
انہدین مہر جیو رانی دین دچہا پ الاوے
جنہدین اکہلین یار نہ دوسر بہہ بیان وہ اکہا
جان چہا پیدار محمد پس تمام ستارون
پٹ کرنے دچہ محمد گدڑی اک چہا مین
چہرہ پاک ملی وجہ خاکون کوچ جیون کر لاند
جے چاہن تان لوز پو چا کر راہ نہ جاندا سیا
اوہ مادی ایہ خالی بندہ خاک ہو یا چہد جاہد
دوان جہانان چہ محمد خوب پرت پکاندا
وس ہو یا مہر جاندا مہین ریت سجدی جنگ
نبضان چہوٹ گیان نگ بہر اچا کر شاہ جلاوے
دیتوس جان سجدی دردون نیک کھری جہا
بیل مست چمن دل لکے درس لین گلاوے
ندی مجاز اندر یا بنکے شکل نہانے
سوج دیکھہ ہوا دواچے رلیا کد جہندی

چہ سنگ لمحق ہو جو جیون بود چہ گلایان
یہ فیصلہ خد شکران پایا شور ککاران
وسند سو منجون بہر دہر کوئی ہاکان
منجون نیروگی پر نالے نالے آہن مارے
شاہ سپہی دروون نارین زلفان پیش ستر
جیون نکر اوہ کہ شہید آئے سیف ملو کاران
روون پڑن دیجان ہو چکر غوغا کتنے وارین
جیون نکر وہ بہار ہو ننداروشن بہل گلایان
اک گلایان تے رنگ کبیر رنگ عجائب مندا
آہ تباہ نہا جو پڑو کہ کیا تو لگ سیلے
سیف ملو کہ شہزادہ آہ دقت ہو یا جبر جاتے
چنگا کو جیندہ کر کے دقت پر یون کیتا
خانم پیہر ہو چہ ہو یا روئے مرد زانے
بند باز رہے کوئی مدت کوئی نہ آدجاو
سیف ملو کہ بدیع جمال کر کر یاو لو کاٹے
واہ واہ بہاک تنہا ندی جتہاں لبکول سیرا
واہ عاشق معشوق جتہاں خون ہو یا لوتہ
اس بچہ اوس سفر کئے سن اوس بچہ ایہ ہو کر
اس بچہ اوس شاہ شہید اس بچہ اس کہیں
پادوی لاکہاں منض انہا ندی جان بہت بدہ
قطرہ عشق محبت والا پانون خیر خیا لوان
دنیلان تے دل لان نہ چوگان بہہ اسد اشقا
جستول دیکھو قید نہا کہ کس خلاصی پئے

شیرین شہزادہ جیون جی مستی دہر
اج بدیع جمال پریدا ہو یا کوچ نقا
عورت مرد مصر دی رو نور ملک
اتہروان چل پانہائے آہن دہو کہ
سخت تاجی موہنہ پیران چکن بالان
فیوین ہون سیاچے اوسد در دتیا
رووروسل پر یون دتا نیک جیوان
فیوین بدن پریدا کیتا جو بن دانہ
سجری پت چنید دی وانگر با نان سبز
چلے دواسے بند عشق دہر بہن کہیں
خبر اوہ پیاں برابر اسد کو رہیں
عاشق تے معشوق محمد وصل پیاں
کئے دہائے ان نہ پکا خلق رہے
مان در بار کچہ سی لے ہر کوئی رو دہا
آہن دہا ہن بہر بہر روئے جیون نہا
جیون دیاں تے بہن اکشہ موہان
جیون دیاں منت واہی واپہر ہو یا لوتہ
واہ چہیت محمد بخشا دہا نوالان ہتہن
حاکون مل محمد بخشا دال جتہاں نہا
دیکھ دل درو شالی ہوئی نال جمال
پر کر دیون ہو نہا میرا خاصی شوق
سبہ جگ چاہن ہر ہمیشہ نہیں بنایا
کر دی خلاص محمد بخشا رحمت لطف

بہت کیتا اوس قید کر سرام ہونہی
اسک تہن کو نہ خالی ہرک لون ہر
تہن کوئی نہ چوٹا ہر لعلون بہت کیتو
دغما لوان کارن کہیدان کر کر دسا
بہت بڑا چنبا شیر دہان اک رنگا
نکر غوغا ہو چہ مرے کر خٹکے دل تنگون
پیشانی شالی کرے پکا لایا نانا
نہل نہا ہو کہ رنگ کرگ بیگانہ
نکر گب ساری دیکھ کون سکھال
نہی ہو کہ دہا بلہ کتنے روز کتہ
کلیان موہان لاچر پریدہ پتہ
روانہ لوتہ قیدی رخت پتہ
نال رنجہ دروند بہر انون شہنم کو
دول سو پڑے مارے دسب کر کے
نکر ہوا میں کہنوں کہیدان ل غم
کو کو کو کو کو کر کے کوک ساندے
بہر و جالون تار ان گالون سوز نرا
طوطی دیکھ گل گاہے طاق جیون پیاں
واہ دیکھا حال چنید اوقت بسنت ہلاک
دو سر شید آہن دہا ہن چہتہ ولاندے
نکر فراق سجدہ چننا نہا کہنہ پیلاد
نکر ساندے سکا یا سبزہ رنگ زکھلا
نکر گدو خوشبونی باغ اند جو آہ
شاخ کنگال بچا کر لوئے جیون پیاں
کر دیو کہ گکاراں لان پان باغ

ہر دم فکر اسد کر لگا کر داکہا نے کہا نے
سکیر یاو چہ اکس کسی پر ہم نہیں اس بہا
نکر کہنے تے مرہم نہ کوئی ناہن پئے یتوس
سوگ دسی بن نیلا دہین رتین کہہ کہہ ہدا
شیر شہید دی موہ آہن ادر سندر کر چکا
کیکر ہوگ بچا راسا دظالم شیر ملنگون
اوڑک پوسے دچہڑا استہدین کر کے کوڑ بہانا
سبہ جگ فانی ہوگ محمد کنتول گیا زمانہ
جیکوئی سدا سو کہاد سدا سوئی ہو دکہہ الہ
رت بسنت محمد بخشا دیکھہ چمنہ دا چالا
ایون گلایان کیتو پیر رنگ پیلہ دل تہندا
نیل کیون جیوان پریشان الی دل تہندا
کلیون خفقتہ کالا ہو یا سوگ پوس کر غم دہ
لونین چنید منہ محمد چنہ نال الم دے
بولن خوش آدر جتہاں ہولن درو دلاندے
کتہ سکھ محمد بخشا بہر جتہاں دو کہانہ
خوش سوئی جس چیت نہلا یاو چہ نہاں گار
دس کون خلاص محمد پناہی پڑ سنیاران
کر د قیاس ہو دیگی کیسے سر دخران گلاندے
سر داد ساس محمد بخشا چہل فراق چیلانہ
ننگا دسیر نہ ہو کہلوتا ہجر کو لون رکہہ نیلا
لکر ہو محمد پناہی جہاگ ہجر دا جیلاد
ماتم سوگ پش کی لاکو کالون رنگ سیاہ
کہہ کہہ کر دی پت محمد چلے وطن چہڑا ہے
پوئے لنگ سے چنگد ہر آو چلے مارے

در شکایت ظلم زمانہ لطیف عاشقانہ
آو میان لون دگن کارن جیون

باشک ننگ آسمان ملن غرضوں کنگار

میری موت پر تہ بند ہو کر تیرا دواؤ اور دے
 وقت بہار ان اوہ غمناکی وقت خزان میری
 جگت زمانہ دکھ میں بہار دلوں ہو لوں امین
 ہر دم کو چھوٹا کر دیا پیاسہ بند
 کالی اک اک دیکھ کر چلے گئے خط لیا ہے
 اور کے مرل لگوں خسو پیسے موت سلام چکا
 ہر یا ہے نہیں ڈر ڈر لوں کو ہوا اور تیرا
 مشرق دیکھ کر تیرے کس کم تیرا چہرہ
 منزل مار لائی گھوڑے لنگ لنگ میں جلد سے
 دل کہ میں دل میں نہیں دل کہ میں دل کہ
 قوت بہا کئی کر ہو گا گستاخ نہ چیل دا
 وہا ہوا خون و آتش دیوانہ بہر ہر ہلدا
 سعد مر دغا نہ سار دست بہار تو پران
 کہنگ لگی کت آئی جانوں چہرہ بہا جاتے
 اک پیل غم بغیر لنگدا بلغم زور یا یا
 ہتھانوں دہر نہا لگا جھولا تہ بتا یا
 بہار جلدی لک دو کہا یا تان تہہ چک بتا
 موئے خبری بر سر چہ دند ہوئی رنگ پیلے
 نہ جانا کوئی کثیرا بگا دند نر لوں ہلدا
 لگوں پانی پڑدانی زر کین منج سویرے
 تہ بند کلام بناو میں ہو ہوں کہ ہوا میں پورا
 تہ بند ہوا یا زار عمر دایہ ہو تہ بند رنجورا
 چشمان چشمان جلدی ہویاں اٹھے بہر دہا ہوا
 جس جس پاسوں آن ملی بن ہو وک راجو
 اندہ غبار سیرا دیکھو مارے جس دھرتے

ہو رہی ہے آب بھاری کے موندہ فوارے
 کہوں ہوو گیا دنیاں اوتے سکھ میری
 جے سکھ ہو کر قبول تان ہو آرمیاؤں تان
 ساتھ تیرا جگت دسد کو کیونکر سکھ دسد
 بہنوں بہا تیرا فردا کو جے سنے آئے
 لے سلام شاہ محمد کون امن بہر پائے
 بدلی لوزن جہٹ کٹش بہر کہان زورین ال
 کہے محمد ناہو غافل سمجھہ مشافون بریا
 رہنم داؤ بنا ہو جنوں جھوٹے داؤد لک
 کاغذیان تہن کہ محمد شک لیکہ اولد
 جان چہو مارے نال چہو مارے کچرک رہے ہا
 باوئے واسیر محمد کرن بہا نہ گلدا
 گلیا تے اک کچرک دیسین سولف جرائن ہوا
 تم ساہون تم ساہو ملی نے ترکہ کر دی تہ بند
 آپ تہ بند موندہ لک لیو کر عامہ موت لکایا
 ایہ جہو لا اوہ جہلیا کہند چہو دہ مال بریا
 چک لیا اوہ قوت اوئے آچو جس لکائے
 کسرن دیہا چہیک ہے نو دین لگوں چیتے
 کہو کیرا کت پاسوں آیا کہن نرول اولد
 پانی ررک ولانی امین کہوہ کو حاصل ہے
 اس تیرا پت رہند ناہن کو لورین پت نورا
 رجے محمد حرص ہوا یوں تہ بند نہ مینا پورا
 تہ بند یاں یاں تہ بند چہ پیلے باز چہ پیلے
 وچہر چلے سہا تہ بند محمد کوئی نہ نال بنا ہو
 سر بچو لند تیرا ہوا ہرے دل نہ کرنے

عین کے فر کے محمد عینک ایک پردہ ہے
 ران میں دگھری غمیت لوگ فراق عزیزان
 اتنے سوئے صورت تو ملی خاک اندر مل سوتے
 ہر رنگوں دھین نشانی ہو ہو گئے رنگیلے
 لالے تے گلزاروں وافر رنگ جنن گل لالے
 وہا تہ بند ہو گزر کتنے جنہاں سفیر شاکان
 زرد ہوا لان نہیں بہت محمد عاشق جگر کباب
 شاعر گئے انہماں تہ بند ہوئی سخن جواہر لوں
 کہنا نادل مہر موی کہناں دھیلے پیا
 سو لو دزن ہوتا بہا ملی دند اکون ہارے
 کہ بنجارے موی دچین کہ سنکے کچکارے
 جس سمتی سنا می مل او نہا ندا اولم
 جہے جہے رب دے گھوڑے دس گئے سچا لان
 کہ دیو کہ شمع محمد کہ مانند مشلاں
 ہے چوانی تیری اوئے کس کہے پریرے
 چو جہر لہر افان اگے ناؤن مت کارے
 کہے سنکے دیکھ ساؤ کہ او نہا ندل منے
 گلے ائے پلا پاکیزہ طویال بادا مان
 کہہ کے رسیان تہ کنگالان جو جو یاسود ہر ان
 لکھو جو محمد بخشا میں تہ بند سب ادھیرے
 مدح اوہا تہ اکہن جو گاناہیں قدر عقدا
 کافی باران اوہ جنہا ندی دہر جیت اوچالے
 گدہر گئے اوہ سنگ محمد کر کے دیکھ سہا
 کہ یک سخن زبان ہو ہیدا بہر راہ ہایت
 دوہرے پاک زبان کہید روشن دہن جہا نے

سوداوی حجت و لیکن بکین برکت دالے
جان حراج مبارک کہیوس شک سخن کو تریا
کو جرانہ چہو این دالو رو مویا کوئی اگے
نہوڑی جیسے جیٹ - لوس سوتی اور دکھا
میرے اوسکے بیٹے - زلدی جیکر بچہ ہو پیا
نالو ہو نشانی مبی معلوم ہو نہ کو خطا پر
مصرعہ مذکورہ ایسی جیون ایسا وچہ چہا
کے کہا - مانی نہیالی کے پلا پکائے
سار - جیکر جو یا کٹر اسان گدائے
شعر نام و لائق قدر نہیں کہ میرا
لکھو دنا چکا - چن چن لو پا دمارے
ہو دنا سو دنا مین کے دیون والے
مکمل جیو دیون والا جبر یہ کرم کائے
کھر ٹوٹن نکارے آپے رابک خرابان
ایسا مالی بنیالو اے رحمت پالی مالووس
روٹا پیا بارغ او نہا اندار ہے ہمیشہ ہر
آقلمی مونہ ایسا ہی چم زمین نورانی
پے سجدہ کرکے زمین نے کر کر عجز تیا
صفت مبارک پیر پیر یہ باہر حد بیاتون
سر وہلیار شہ میرا شاہ غلام محمد
محرم حال حقیقت کو لوں لائق سی عرفا لون
جیون بہتر داد دینی سن سوم کر سیدالو
محبت مجلس پیر میرید بہتر نفل شمعون
سینہ سراہی پیر یا متہا چن اسے مانے
محبت عارف و محبت حار و سلطان رلا

مشہور کہیوس - چن پیا کین منال
پاک ہو یا چرپ - سلطان نورانی
اوس گنہ گنہ آتا لگا - اوس
سانک غنبد دانک مد سل کلیجا عبادت
ایہاں اندھ صفت و منگی او نہا لوز غالی
وزن حساب نظم دیو چون نام ناموسی باہر
جیکوئی دو منگی نظر دیو کیو بیونیت پیا
کے چار منے غنبدی کھنے کے پکائے
حالون حجت کوئی نہ کہتی کیا ہو باخدا
اد کہتیاں سائین میرا کہل بنے پر پیر
یار پیرا و اندیکر خاطر مین ہی پیر پیر
بہا تو مین کہو بہا تو مین شہد بہا تو مین
اندھ میرے بلع غنبدی دھن مالی جس لائے
اک سپیکر مال - سکدی لائق کہ گلابان
کھر وچہ کچہ بشارت سہار بنایوس
سکا دھیکر میرا جسے پہولین پتین ہر
رت کالی چھٹکار کہین جہین انک مشہور
مہر کو مت حال تیرے انہاں غرض ہون
پر توں پے کچہ کچہ شرعیہ جادو کہہ باون
ارل شریعت اہل طہفیت و لنگ مام محمد
تھوہرین لون تاشیران ہولون اسر باون
شہر و لون مومن کردو گل نہا کہ ادو
کبک بک بک شرف او نہا کہ اکہ انجم لون
چشمان شرم جاپوان پیر لکھن و مین
رہو شہر نہا نایا نیک صلتا تان پانک

